

Giới thiệu Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)

Chuyển ngữ: *reckless, garfield_langdu, dragonfly, ThyThy*

Type, ghép các bản dịch: *daisy_chrys1310*

Editor: *Hikaruakira*

Hoàn chỉnh: *vттuyen3110*

Chán nản và tuyệt vọng, mong để lại nỗi đau buồn trên bờ biển nước Anh, cô gái ngây thơ Georgina Anderson tìm cách quá giang trên chiếc “tàu quý tộc” Maiden Anne bằng cách cải trang thành một cậu bé giúp việc trên tàu. Vị thuyền trưởng của con tàu này thì lại không sống như một quý tộc bình thường, trước đó chàng là một tên cướp biển “quý tộc”, một tên ăn chơi trác táng hào hoa, James Malory.

Là một con cừu đen trong một gia đình có danh giá, địa vị, chẳng mấy chốc Malory phát hiện ra việc cải trang của Georgina và thích thú bởi sự gan dạ, can đảm của cô gái, chàng đã ép nàng vào mối quan hệ thân mật với mình. Mặc dù chàng đã thề là sẽ không bao giờ bước chân vào vòng hôn nhân, Thuyền trưởng Malory cuối cùng cũng đã gặp được đối thủ ngang tài ngang sức trên biển cả - đầu hàng trái tim nồng nàn say đắm và sắc đẹp kiều diễm của nàng, người yêu tự do và những cuộc mạo hiểm ngang ngửa với chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Luân Đôn năm 1818

Georgina Anderson cầm cái muỗng lên, quay ngược lại và để một miếng cải vào lòng muỗng, kéo cái đầu muỗng ra phía sau và bắn miếng cải bay ngang phòng. Nàng không bắn trúng con gián mập mập mà nàng đã nhắm, nhưng cũng làm cho con vật bò vụt vào trong khe nứt nơi vách tường. Mục đích hoàn tất. Chỉ cần nàng không trông thấy con vật nhỏ bé kinh tởm đó, nàng có thể quên rằng nàng không phải ở chung với nó trong chỗ trọ này.

Nàng quay lại bữa ăn dang dở, ngó chăm chăm một lúc, sau đó nhả mặt đầy đĩa thức ăn ra xa. Nàng sẽ không phải nhăn nhó như vậy, nếu bây giờ này, nàng được ăn một trong bảy món ngon lành của Hannah. Sau mười hai năm làm đầu bếp cho gia đình Anderson, Hannah biết cách làm vui lòng mỗi thành viên trong gia đình và Georgina đã mơ đến tay nghề của bà ta trong mấy tuần nay, điều này không đáng ngạc nhiên lắm khi cả tháng trời nàng phải lênh đênh trên tàu. Nàng chỉ có được một bữa ăn ngon duy nhất khi nàng đặt chân đến nước Anh cách đây năm ngày, ngay buổi tối họ lên bờ, khi Mac dẫn nàng tới một nhà hàng sang trọng, sau khi họ đã ghi danh lấy phòng ở khách sạn Albany. Nhưng họ đã phải rời Albany ngay ngày hôm sau để tìm một chỗ trọ khác rẻ hơn nhiều. Họ không thể làm gì khác hơn, vì khi trở về khách sạn, họ nhận thấy tất cả tiền bạc cất trong hành lý của họ đều đã bị mất sạch.

Georgie, cái tên được gia đình và bạn bè biết đến, không thể dùng lương tâm trong sạch để buộc khách sạn phải chịu trách nhiệm, vì nàng và Mac đều bị trộm sạch tiền bạc, dù họ ở những phòng khác nhau trong những tầng khác nhau. Sự mất mát này chắc chắn đã xảy ra khi những túi hành lý được để chung với nhau trên đoạn đường dài, từ bến tàu cuối khu Đông tới Piccadilly ở khu Tây, nơi mà khách sạn sang trọng Albany tọa lạc, khi đó những túi hành lý được cột trên mui chiếc xe ngựa họ thuê và người đánh xe cùng những lơ xe đều ngồi trên đó, trong khi nàng và Mac vô tâm, chỉ chú ý ngắm phong cảnh của thành phố Luân Đôn mà thôi.

Nói đến vận rủi của họ thì không phải bắt đầu từ lúc đó. Không, vận rủi đã bắt đầu ngay khi họ vừa đến nước Anh tuần rồi, biết được rằng tàu của họ không thể cập bến ngay, mà có thể phải lênh đênh khoảng ba tháng trời nữa mới được cập cảng để được bốc dỡ những chuyến hàng. Hành khách thì may mắn hơn vì có thể theo thuyền vào bờ, nhưng vẫn phải chờ mất vài ngày.

Nàng đã không ngạc nhiên chút nào, thật vậy. Nàng đã biết về sự tắc nghẽn giao thông tại sông Thames, một vấn đề rất nghiêm trọng, vì những tàu bè đến theo mùa, tất cả đều phụ thuộc vào vấn đề thời tiết và hướng gió. Con tàu nàng đi là một trong hàng tá tàu đến từ America, còn những tàu khác đến từ khắp nơi trên thế giới.

Chính vấn đề giao thông bị tắc nghẽn khủng khiếp đó là một trong những nguyên nhân mà gia đình nàng đã để London ra ngoài tuyến buôn bán của họ, ngay cả trước khi chiến tranh xảy ra. Thật sự, tuyến buôn của Skylark đã không đến London từ năm 1807, khi nước Anh bắt đầu phong tỏa phân nửa Châu u trong cuộc chiến tranh với nước Pháp. Đối với Skylark, giao dịch mua bán với miền Viễn Đông và Tây Ấn đã đủ mang lại lợi nhuận và ít gặp rắc rối hơn.

Ngay cả khi đất nước của nàng đã giải quyết những bất đồng với nước Anh bằng cách ký kết một hiệp ước vào cuối năm 1814, tuyến tàu Skylark vẫn tránh xa những giao dịch mua bán có liên quan đến nước Anh, bởi vì tại đây, kho chứa hàng vẫn là một vấn đề khó giải quyết. Rất nhiều lần, những hàng hóa dễ bị hư hỏng đã phải để bừa ngoài bến cảng, pho mát cho thời tiết và những tên trộm. Hàng nửa triệu pound hàng hóa bị mất trộm mỗi năm. Và

nếu thời tiết không làm hư hỏng thì những hàng hóa đó cũng phủ đầy bụi than của bến tàu.

Không cần thiết phải gánh chịu những sự tồi tệ đó và cả sự lố lã trong khi Skylark vẫn có những tuyến buôn bán khác sinh được lợi nhuận. Đó là lý do Georgina đã không đến London trên một trong những chiếc tàu của Skylark, và cũng là nguyên do tại sao nàng đã không thể tìm được một vé để quay về. Điều này giờ đây đã gây ra rắc rối, bởi vì Mac và nàng chỉ còn có hai mươi lăm mỹ kim, đó là tất cả số tiền mà họ đã mang trên người lúc hành lý bị kẻ trộm khoắng, và họ không biết là với chừng đó tiền, họ sẽ ở đây được bao lâu – đây là nguyên nhân mà Georgina hiện phải tá túc trong một phòng trên lầu của một quán rượu trong khu Borough ở phía Nam.

Một quán rượu! Nếu những anh trai của nàng biết được... nhưng khi đó chắc họ cũng đã giết chết nàng rồi, ngay khi nàng vừa về đến nhà, bởi vì nàng đã ra khơi mà không cho họ biết, dù mỗi người trong bọn họ lại có quyền vắng nhà và đi khắp thế giới bằng chính những con tàu của họ, còn nàng, nàng không được đi nếu không được họ cho phép. Nàng hy vọng rằng, may ra chỉ bị cắt tiền tiêu vặt trong mười năm, bị nhốt trong phòng vài năm hay bị một người trong bọn họ đánh đòn mà thôi.

Thật ra, có thể họ chỉ la lối om sòm thôi. Nhưng khi có năm ông anh trai già dặn hơn và cao lớn hơn nàng, khi họ lên giọng giận dữ cùng một lúc và đồng lòng chia thắng sự giận dữ vào nàng, trong khi nàng biết là mình đáng bị trách mắng như vậy, thì tất cả mọi điều ấy cũng không dễ chịu chút nào, và thật ra, nàng phải ráng chịu đựng, dù là sợ khiếp lên được. Nhưng tất cả điều đó cũng không ngăn được Georgina ra khơi để đến nước Anh, với mỗi mình Ian MacDonell bên cạnh hộ tống và bảo vệ nàng, trong khi ông ta hoàn toàn không phải bà con của nàng. Đôi khi nàng tự hỏi, không biết có phải sự khôn ngoan bình thường trong gia đình đã không được di truyền cho nàng vào lúc nàng được sinh ra không?

Có tiếng gõ cửa vừa lúc Georgina đẩy người ra khỏi chiếc bàn nhỏ mà quán trọ dùng tạm làm bàn ăn. Nàng phải cố kìm chế thói quen trả lời “vào đi”, mà cả đời nàng đã làm, vì người gõ cửa phòng nàng hoặc là gia nhân hoặc là người trong gia đình và luôn được nàng chào đón. Cho đến ngày hôm nay, khi nàng đã hai mươi hai tuổi, nàng chưa bao giờ ngủ ở bất cứ nơi nào ngoài giường của nàng ở Bridgeport, Connecticut, hoặc ngoài những cái võng trên tàu Skylark, ít nhất là cho đến tháng vừa rồi. Dĩ nhiên, không ai có thể vào căn phòng đã bị khóa bên trong, dù nàng có mời họ vào hay không. Và Mac đã kiên trì nhắc nhở nàng rằng, nàng phải luôn luôn khóa cửa phòng, làm như cả căn phòng xa lạ, cũ kỹ này cũng chưa đủ thuyết phục trong việc nhắc nhở rằng, nàng đang ở xa gia đình và không nên tin tưởng bất cứ một ai trong cái thành phố không thân thiện, đầy trộm cướp này.

Nhưng người khách bên ngoài đã thân quen với nàng, giọng điệu Scottish gọi nàng từ phía bên ngoài cửa kia rất dễ nhận biết kia là của Ian MacDonell. Nàng mở cửa cho ông, sau đó bước tránh qua một bên khi ông ung dung đi vào, bóng dáng cao lớn của ông lấp đầy căn phòng.

“Có chút may mắn nào không?”

Ông khịt khịt mũi trước khi ngồi xuống chiếc ghế mà nàng vừa đứng lên.

“Tùy thuộc vào cách nhìn của con, con gái.”

“Không phải đường vòng khác nữa chứ?”

“Ày, nhưng vẫn tốt hơn là đường cùng, ta nghĩ vậy.”

“Có lẽ,” Nàng trả lời, nhưng không có vẻ hào hứng.

Nàng không nên đòi hỏi nhiều hơn nữa, khi mà họ chỉ có một chút tin tức để tiếp tục tìm kiếm. Tất cả những gì mà ông Kimball, một trong những thủy thủ trên tàu Portunus của Thomas, anh trai nàng, đã nói, là ông ta “có thể chắc chắn” đã thấy vị hôn phu thất lạc lâu năm của nàng, Malcolm Cameron, trên một chiếc tàu chở hàng hóa của nước Anh, chiếc Pogrom, khi mà hai chiếc tàu gặp nhau trên tuyến đường quay về Connecticut của chiếc Portunus. Anh Thomas của nàng lại không thể chắc chắn điều đó, vì ông Kimball đã không buồn nói với anh cho đến khi tàu Pogrom đã ra khỏi tầm nhìn của họ. Nhưng mà hướng đi của tàu Pogrom là hướng về Châu u, chắc có lẽ bến cảng chính của nó ở nước Anh, ngay cả khi nó không đi thẳng về đó.

Cho dù vậy, đây là mẩu tin tức đầu tiên nàng nghe được về Malcolm trong vòng sáu năm trời, kể từ khi anh ta bị cưỡng bức, cùng với hai người khác, rời khỏi tàu anh Warren của nàng, chiếc Nereus, một tháng trước khi chiến tranh xảy ra vào tháng Sáu của năm 1812.

Cưỡng bức thủy thủ nước Mỹ bởi hải quân nước Anh là một trong những nguyên nhân gây ra chiến tranh. Điều kém may mắn nhất xảy ra cho Malcolm là anh ta bị bắt đi ngay trong chuyến đi biển đầu tiên – đơn giản vì anh vẫn còn một chút âm điệu giọng nói của người Cornish, bởi anh đã sống phần nửa cuộc đời của anh ở Cornwall, England. Nhưng giờ đây, anh đã là người Mỹ, dù cha mẹ của anh đã qua đời, nhưng họ đã định cư ở Bridgeport từ năm 1806, hoàn toàn không có ý định trở về lại nước Anh. Tuy vậy, những sĩ quan của văn phòng HMS Devastation đã không tin, và Warren đã bị một vết thương nhỏ trên gò má khi quyết liệt chứng minh điều đó với bọn họ.

Và sau đó, Georgina nghe tin là văn phòng HMS Devastation đã lấy phân nửa tiền hoa hồng trong cuộc chiến tranh đó, những thủy thủ của nàng đã bị phân ra cho nửa tá tàu chiến khác nhau. Và cho đến bây giờ, không có thêm bất cứ tin tức gì khác. Việc Malcolm làm gì trên tàu buôn nước Anh khi chiến tranh đã kết thúc không thành vấn đề. Ít nhất, Georgina cuối cùng cũng đã có lý do để đi tìm anh ta, và nàng sẽ không rời nước Anh cho đến khi nàng tìm thấy anh.

“Vậy ai là người bác sẽ đến gặp lần này?” Georgina hỏi với một tiếng thở dài. “Một người nào đó quen biết một người khác, người đó lại biết một người nào khác nữa, rồi người đó có thể biết anh ta ở đâu à?”

Mac chắc lưỡi. “Con nói cái kiểu như là chúng ta sẽ đi theo một cái vòng lẩn quẩn vậy, con gái đáng yêu ạ. Chúng ta mới chỉ tìm kiếm có bốn ngày thôi. Con có thể mượn một chút tính kiên nhẫn của Thomas đi, ta nghĩ vậy.”

“Đừng có nhắc Thomas với con, Mac. Con đang rất giận anh ấy đây, vì anh ấy đã không đi tìm Malcolm cho con.”

“Anh ấy đã có thể...”

“Trong vòng sáu tháng! Anh ấy muốn con đợi thêm sáu tháng nữa, để chờ anh ấy trở về, sau khi xong chuyến đi Tây Ấn, rồi bao nhiêu tháng nữa anh ấy mới đến đây, tìm Malcolm, rồi cùng nhau trở về? Ôi, chờ đợi vậy dài quá, khi mà con đã phải chờ đợi sáu năm rồi.”

“Bốn năm thôi.” Ông chỉnh lại. “Họ sẽ không để cho con lấy cái gã ấy đâu, cho đến khi con mười tám tuổi, dù cái gã ấy đã hỏi cưới con từ hai năm trước đó.”

“Điều đó ăn thua gì. Nếu một trong các anh trai của con trở về nhà, bác biết là họ sẽ đến thẳng đây. Nhưng không, chỉ có anh Thomas lạc quan, người duy nhất trong bọn họ có tính kiên nhẫn như ông thánh, và tàu Portunus là chiếc tàu duy nhất của Skylark đậu trong bến, đây mới thật là may mắn của con. Bác biết không, anh ấy đã cười khi con bảo với anh ấy là con đã lớn lên nhiều rồi, Malcolm chắc sẽ không từ chối để lấy con đâu, phải không?”

Mac cố kìm chế để không phải mỉm cười với câu hỏi chân thành như vậy. Và ông không ngạc nhiên khi anh trai của nàng đã cười khi nàng nói ra những điều đó. Nhưng thật ra, gã ấy đã không để mắt tới cô bé khi nàng chưa trở nữ xinh đẹp như bây giờ, bắt đầu từ tuổi mười chín. Nàng sẽ có một chiếc tàu riêng khi nàng mười tám tuổi và được chia phần lợi nhuận bằng với các anh trong hãng tàu Skylark khi có chồng, và Mac nghĩ rằng, đó chính là nguyên nhân khiến gã thanh niên trẻ Cameron kia chịu hỏi cưới cô bé, trước khi hấn theo Warren trong chuyến đi tới miền Viễn Đông, một chuyến đi mất ít nhất là vài ba năm.

Đúng, vài năm đã trôi qua, phải cảm ơn vì sự kiên cố của hải quân nước Anh trên biển cả. Nhưng nàng không chịu nghe lời khuyên của các anh trai để quên đi cái gã Malcolm Cameron đó. Ngay cả khi chiến tranh đã kết thúc và người ta có đủ lý do để tin rằng gã ấy đã phải tìm được cách trở về, nhưng thật sự là gã đã không trở về, nhưng dù vậy, nàng vẫn quyết định chờ đợi gã. Chỉ điều đó thôi cũng đủ để cảnh giác Thomas rằng, nàng sẽ không thể chờ cho đến khi anh xong chuyến Viễn Đông, khi mà anh phải chờ hàng đến cả chục bến cảng khác nhau. Chẳng phải nàng cũng có tính mạo hiểm giống như mọi người trong gia đình sao? Nó đã ở trong máu của nàng. Và chẳng phải mọi người đều biết, nàng cũng thiếu cả tính kiên nhẫn của Thomas sao?

Dĩ nhiên, Thomas có thể sẽ được tha thứ nếu anh cho rằng vấn đề đó không phải là của riêng anh, khi tàu của em trai Drew của họ sẽ về vào cuối mùa hè, và Drew lúc nào cũng ở nhà vài tháng, giữa những chuyến đi của anh. Và anh chàng đáng yêu vui tính đó sẽ không bao giờ từ chối cô em gái cưng duy nhất bất cứ điều gì.

Nhưng cô gái đã không chịu chờ Drew. Nàng đã đặt vé trên một chiếc tàu có lịch khởi hành ba ngày sau khi Thomas ra khơi và bằng cách nào đó, đã kéo được Mac cùng đi với nàng, cho dù ông vẫn băn khoăn, làm thế nào mà nàng đã khiến cho chuyến đi giống như là theo ý kiến của ông chứ không phải của nàng.

“Được rồi, Georgie, chúng ta đã không quá tệ trong cuộc săn lùng này, xét cho cùng, ở cái đất London này còn có nhiều người hơn cả cái xứ Connecticut ấy chứ. Nó có thể tệ hơn việc tàu Pogrom không có trong bến cảng, còn tất cả thủy thủ lại đã tan đi mất hết. Người mà ta gặp tối mai hứa hẹn sẽ cung cấp rất nhiều tin tức về chàng trai ấy. Còn người mà ta nói chuyện ngày hôm nay biết chắc là Malcolm đã rời tàu với ông Willcocks đó, vì vậy chẳng có người nào khác, ngoài hấn ta có thể biết rõ hơn chỗ ở của chàng trai ấy.”

“Nghe có vẻ nhiều hy vọng lắm.” Georgina thừa nhận. “Ông Willcocks này có thể sẽ dẫn bác đến thẳng chỗ của Malcolm, vì vậy... con nghĩ con sẽ đi cùng.”

“Con không thể.” Mac ngắt lời, rướn người về phía trước, nhún mày với nàng. “Ta sẽ gặp người đó tại một quán rượu.”

“Vậy thì sao?”

“Này, ta ở đây để làm gì, nếu không phải để trông chừng con, không cho con làm những chuyện khùng điên, còn tệ hơn cả việc đã đi đến đây?”

“Xem nào, Mac...”

“Đừng có mà ‘xem nào, Mac’ với ta, con gái.” Ông nói một cách nghiêm khắc.

Nhưng nàng lại nhìn ông với một ánh mắt mà ông hiểu là nàng sẽ rất ngoan cố trong chuyện này. Ông rên thảm, biết sẽ không thể thay đổi nổi điều gì một khi nàng đã bướng bỉnh, nhất quyết làm theo ý mình như vậy. Bằng chứng là nàng đã có mặt ở đây, thay vì ở nhà như các anh nàng vẫn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Dọc theo bờ sông, vùng phía Tây của thị trấn, cỗ xe chở Ngài Anthony Malory dừng chân trước một trong những ngôi nhà tân thời nhất ở Picadilly. Đó là nơi Ngài đã ở khi còn độc thân, nhưng giờ sẽ là nơi Ngài sống với người vợ mới cưới, Quý bà Roslynn (xem “Tender Rebel”).

Từ trong nhà, anh trai của Anthony, James Malory, người đang nghỉ tạm ở đây khi Anthony còn ở London, uể oải tiến vào sảnh khi nghe tin em trai mình

vừa về đến, đúng lúc nhìn thấy Anthony bỗng cô gái qua ngưỡng cửa. Không biết chuyện em mình đã kết hôn, anh hỏi nhẹ nhàng.

“Anh không tin rằng mình lại chứng kiến cảnh này.”

“Em hy vọng rằng anh đừng chứng kiến.” Anthony nói khi tiến đến cầu thang, vẫn bế vợ. “Nhưng vì anh thấy rồi nên xin thông báo với anh rằng, em đã kết hôn.”

“Chú đang nói quái quỷ gì thế!”

“Anh ấy nói thật đấy.” Cô dâu cười lên thích thú. “Anh không nghĩ rằng, em sẽ để bất kì ai, không phải chồng mình, bế mình qua ngưỡng cửa đó chứ?”

Anthony dừng lại một lúc vì nhìn thấy điệu bộ hoài nghi của anh mình.

“Chúa lòng lành, James, em đã chờ cả đời để chỉ được thấy anh há hốc không nói được lời nào như lúc này đây. Nhưng anh phải hiểu rằng, em không thể đợi cho đến lúc anh bình tĩnh lại được.”

Nói xong, chàng biến nhanh lên cầu thang.

James cuối cùng cũng đã ngậm miệng lại được, nhưng sau đó lại há ra để nốc cặn ly brandy mà chàng vẫn còn đang cầm trên tay. Thật kinh ngạc! Anthony giờ bị cùm chân rồi! Kê chơi bời, phóng đảng khét tiếng nhất London, à, khét tiếng nhất chỉ bởi James đã tự khước từ “danh hiệu” này khi rời khỏi nước Anh mười năm trước. Nhưng Anthony? Tại sao chú ấy có thể làm một việc kinh khủng quá như thế nhỉ?

Tất nhiên, cô dâu xinh đẹp đến không thể diễn tả nổi bằng lời, nhưng mà làm như Anthony không thể có được cô ta theo một cách khác không bằng. James tình cờ biết rằng Anthony vừa dụ dỗ được cô ta, thực ra chỉ mới tối hôm qua. Thế nên có lý do chính đáng nào khiến chú ta phải lấy cô nàng kia chứ? Cô gái không còn ai thân thích nên không ai có thể ép chú ấy làm thế cả, không ai có thể bảo chú ấy phải làm gì – ngoại trừ người anh cả, Jason, hầu tước vùng Haverton và là người đứng đầu trong đại gia đình. Nhưng không thể nào Jason nài Anthony lấy vợ được. Chẳng phải Jason đã cố làm chuyện đó trong biết bao nhiêu năm nay mà vẫn không thành công đấy sao?

Bởi thế, chẳng ai có thể thúc Anthony, hay bắt buộc chú ta, dù bằng mọi cách, làm một chuyện phi lý như vậy. Hơn nữa, Anthony không giống Nicholas Eden, tử tước vùng Montith, trong việc phải đầu hàng trước áp lực từ những trưởng bối trong gia đình. Nicholas Eden đã bị buộc phải lấy cháu gái của họ Regan, hay Reggie, như cả nhà vẫn thường gọi (xem “Love only once”).

Anthony chính là người đã bắt buộc Nicholas phải lấy Regan, với một ít giúp đỡ từ anh trai Edward của họ cùng gia đình Nicholas. Vì Chúa, James vẫn còn ước được góp thêm một vài lời đe dọa của riêng chàng, nhưng gia đình lúc đó vẫn chưa biết chàng đã trở về nước Anh, và chàng đã rình rập cơ hội để cho tên tử tước này một võ thua bề mặt mà James thấy rằng mình đáng được có. Chàng đã thành công, hầu như làm cho thẳng ranh con vô lại này phải nhớ đến cuộc hôn nhân với Regan, cháu gái yêu quý của James.

Lắc đầu, James quay trở lại phòng khách tìm chai rượu brandy, tin rằng thêm một chút rượu sẽ giúp chàng có được câu trả lời. Chàng không đếm xỉa đến tình yêu. Nếu Anthony chống lại được loại cảm xúc đó trong mười bảy năm hưởng thụ tình dục, thì cậu ấy cũng sẽ trở nên miễn nhiễm với tình yêu như James. Và chàng cũng loại trừ việc Anthony muốn có người nối dõi, bởi vì số tước hiệu của gia đình cũng đã có chủ hết rồi. Jason, người anh cả, có một con trai duy nhất là Derek, đã trưởng thành. Edward, người anh thứ hai, có đến năm người con, tất cả đều đã đến tuổi kết hôn, ngoại trừ Amy, đứa nhỏ nhất. Và ngay cả James cũng có một đứa con trai, Jeremy, mặc dù đây là đứa con ngoài giá thú mà chàng mới chỉ phát hiện cách đây sáu năm.

Chàng thậm chí còn không biết việc cậu nhóc được người mẹ nuôi lớn trong quán rượu, và bà tiếp tục làm việc ở đó cho đến khi qua đời. Nhưng Jeremy giờ đã được mười bảy tuổi và đang hết sức mình để theo gót những tay chơi phóng đảng như cha mình – và thành công ngoài sức tưởng tượng. Vì thế, Anthony, đứa em thứ tư, sẽ không cần phải quan tâm về việc duy trì nòi giống dòng họ Malory. Ba người anh đầu đã làm việc đó rồi.

James nằm dài trên chiếc trường kỷ với chai rượu thon cổ brandy trong tay. Cao ít nhất là sáu feet (đơn vị đo lường Anh, 6 feet = 1,83m), thân thể to lớn của chàng nằm vừa khít chiếc ghế. Chàng nghĩ mông lung về việc mà đôi vợ chồng mới cưới đang làm ở trên lầu ngay lúc này. Bờ môi đẹp và gợi cảm nở một nụ cười nhàn nhõ. Câu trả lời không chỉ đơn giản đến với chàng là tại sao Anthony có thể làm một việc kinh khủng như kết hôn – điều mà James sẽ không bao giờ vướng phải. Nhưng chàng phải thừa nhận rằng, nếu Anthony quyết tâm đầu tư làm liều thì người mà cậu ta cưới nên là một món hàng thật ưu tú, một ai đó như Roslynn Chadwick – không, cô ta giờ mang họ Malory rồi – nhưng vẫn là một cô gái ưu tú.

James đã từng nghĩ đến việc theo đuổi cô ta, tuy nhiên Anthony đã xí phần trước rồi. Khi họ còn là những tay chơi trẻ tuổi nhiều năm trước, họ thường theo đuổi cùng một cô nàng như một trò tiêu khiển, và người thắng cuộc thường là người được cô nàng để mắt trước tiên, vì Anthony là một tên quý đẹp trai, phụ nữ thường không thể kháng cự nổi, và James cũng được mọi người gọi với cái tên tương tự.

Tuy vậy, hai anh em trông khác nhau hoàn toàn. Anthony cao và gầy hơn, với vẻ ngoài thừa hưởng từ người bà của họ, tóc đen, mắt xanh thẫm màu côban, loại màu tương tự của mắt Regan, Amy. Và ngay cả Jeremy, con trai James, lại giống Anthony hơn bố mình, cũng có màu mắt ấy. James thật khác lạ nếu đem so với bề ngoài chung của những người họ Malory. Chàng tóc vàng, đôi mắt với gam màu xanh lá vừa phải, thân hình to lớn. To cao, tóc vàng, và đẹp trai là những gì Regan thường nói về chàng.

James cười thầm, nghĩ đến cô cháu gái yêu quý. Người chị duy nhất của chàng, Melissa, đã qua đời khi Regan chỉ mới hai tuổi, vì vậy, chàng và các anh em trai đã nuôi dưỡng Regan. Cô giống như con gái họ. Nhưng giờ cô đã lấy anh chàng lóc chóc Eden, và James không thể làm gì khác hơn là phải chịu đựng gã này. Nhưng giờ đây, Nicholas Eden đã tỏ ra là một người chồng mẫu mực.

Lại chuyện vợ chồng... Ít ra thì Eden cũng có được một lý do để lấy vợ. Cậu ta tôn thờ Regan. Nhưng Anthony thì lại tôn thờ hết thảy phụ nữ. Về mặt đó thì Anthony và James giống nhau. Và có thể James vừa bước qua tuổi ba mươi sáu, nhưng sẽ không có một người phụ nữ nào có thể ràng buộc

chàng vào hôn nhân được. Yêu họ rồi rời xa họ là cách duy nhất để tồn tại được với họ, một đức tin đã sống cùng chàng ngần ấy năm trước đây, và cũng là điều chàng tiếp tục thực hiện cho sau này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Ian MacDonell là thế hệ người Mỹ thứ hai, nhưng di truyền tổ tiên Scottish vẫn lộ ra rõ ràng qua mái tóc màu đỏ và âm hưởng êm dịu trong giọng nói của ông. Tuy vậy, ông không có tính nóng nảy của người Scottish. Ông rất hòa nhã, và ông đã như vậy suốt bốn mươi bảy năm nay. Vậy mà ông đã bị thử thách đến mức tối đa vào tối hôm qua và cả nửa ngày hôm nay bởi cô con gái út của nhà Anderson.

Là hàng xóm với nhà Anderson, Mac đã biết gia đình này suốt cả đời ông. Ông đã làm việc trên tàu của họ ba mươi lăm năm nay, bắt đầu giúp việc lật vật cho ông Anderson cha khi vừa mới bảy tuổi, và cuối cùng là phó thuyền trưởng trên tàu Neptune của Clinton Anderson. Ông đã từ chối chức vụ thuyền trưởng nhiều lần. Giống như Boyd, người anh trẻ tuổi nhất của Georgie, ông không muốn toàn bộ quyền điều hành về tay mình – cho dù cuối cùng chàng trai trẻ Boyd cũng phải chấp nhận điều đó. Nhưng ngay cả sau khi Mac từ bỏ đi biển cách đây năm năm, ông vẫn không thể rời xa những con tàu; bây giờ nhiệm vụ của ông là xem xét lại tình trạng mỗi con tàu của hãng Skylark khi nó trở về bến cảng.

Khi ông bạn già qua đời cách đây mười lăm năm, và vợ ông cũng ra đi vài năm sau đó, Mac hầu như là cha nuôi của đám nhỏ còn lại, cho dù ông chỉ lớn hơn người anh cả Clinton có bảy tuổi. Nhưng dù vậy, ông cũng là người thân nhất của gia đình họ. Ông đã nhìn bọn trẻ lớn lên, đã có mặt để giúp đỡ họ, cho ý kiến khi mà ông bạn già không thể làm điều này, và đã dạy mấy đứa con trai – và thật ra mà nói, cả Georgina nữa – tất cả những điều họ cần biết về tàu bè. Không giống như người cha của họ, chỉ ở nhà được một hoặc hai tháng giữa những chuyến viễn du, Mac có thể ở nhà sáu tháng cho đến một năm, cho đến khi biển cả kêu gọi ông ra đi lần nữa.

Thông thường, khi một người đàn ông tận tụy với biển cả hơn gia đình thì những đứa con của nhà Anderson đã được đánh dấu bởi những chuyến viễn du của người cha. Clinton được sinh trước tiên và bây giờ đã bốn mươi, nhưng bốn năm ông vắng mặt trong chuyến đi tới miền Viễn Đông đã làm anh cách biệt với Warren năm tuổi. Thomas được sinh bốn năm sau đó, và Drew bốn năm sau nữa. Năm Drew được sinh là lần duy nhất người cha có mặt, bởi vì một cơn bão và sự thiệt hại của con tàu đã khiến ông quay lại bến năm đó, rồi rủi ro này tiếp theo rủi ro khác đã giữ chân ông ở nhà gần một năm trời, lâu đủ chứng kiến ngày Drew sinh ra và vợ ông bắt đầu mang thai Boyd, đứa bé được sinh mười một tháng sau đó.

Sau đó là đứa con gái út và là đứa con gái duy nhất của gia đình, với khoảng cách bốn năm khác biệt giữa Boyd và cô bé. Không giống như mấy cậu con trai, tất cả đều được đưa ra khơi khi họ vừa đủ tuổi, Georgina luôn luôn phải ở nhà để chào đón mỗi khi con tàu về bến. Vì vậy, không có gì phải ngạc nhiên khi Mac thân với cô gái, vì đã trải qua nhiều năm tháng coi sóc cô lớn lên, nhiều hơn so với bất cứ anh trai nào của nàng. Ông hiểu nàng rất rõ, biết tất cả các thủ đoạn nàng dùng để đạt được ý mình, cho nên cũng dễ hiểu tại sao ông đã không đủ cứng rắn với nàng tại nơi xa xôi hẻo lánh này. Và vì vậy, nàng đang đứng kế bên ông trong quán rượu ở một trong những nơi nổi tiếng dữ dội của khu bến cảng. Nó đủ phiền phức để một người đàn ông quay trở lại với biển cả.

Việc có thể làm Mac cảm thấy dễ chịu nhất đó là cô gái đã nhận ra là nàng đã đi quá mức khi lần này nhất định làm theo ý định khùng điên của mình. Nàng đang run rẩy giống như một chú chó con, bất chấp một con dao găm đã được giấu dưới tay áo và một cái khác giấu trong giày của nàng. Dù vậy, sự buồn bình chết tiệt vẫn không buộc được nàng bỏ đi cho đến khi ông Wilcocks xuất hiện. Ít nhất, họ cũng cố gắng che dấu nữ tính của nàng một cách rất tốt.

Mac đã nghĩ, điều này có thể là một trở ngại để giữ nàng không đi cùng ông tối nay, nhưng ông không ngờ là cô gái đã có vài sửa đổi trang phục vào buổi tối khuya, để có thể cho ông thấy sự hóa trang của nàng vào buổi sáng nay, khi mà ông vòng vo gợi ý rằng, nàng cần một bộ đồ, nhưng họ không đủ tiền để mua nó.

Bàn tay thanh mảnh của nàng được giấu dưới đôi găng tay xù xì mà Mac chưa bao giờ thấy, nó quá lớn, làm cho nàng hầu như không thể nâng lên cốc rượu mà ông đã gọi cho nàng, trong khi miếng vá của cái quần đã chiếm gần hết mặt ghế, nhưng ít ra cái áo khoác đã che được vòng ngực, nếu cô gái không giơ tay lên, khiến cái áo khoác hở ra. Chân nàng đi một đôi giày kiểu đàn ông có vẻ đã bị vất đi từ nhiều năm trước. Những lọn tóc nâu đen của nàng giấu dưới cái mũ bằng len, được kéo xuống thật thấp để che chiếc cổ, đôi tai, và đôi lông mày đen của nàng, cũng vậy, nó chỉ được giữ ở đó khi nàng cố gắng cúi đầu thấp, điều mà nàng đang cố làm.

Nàng trông thật tội nghiệp, chắc chắn vậy, nhưng thật ra, nàng trà trộn vào đám đông hỗn độn này tốt hơn cả Mac trong chính quần áo của ông, tuy chúng không sang trọng, nhưng vẫn có chất lượng tốt hơn bất cứ thứ gì mà mấy gã thủy thủ dữ tợn đang mặc – ít ra cho đến lúc hai người đàn ông quý phái kia bước vào cửa.

Thật kinh ngạc khi sự khác biệt đó đã nhanh chóng làm cho cái nơi hỗn độn này trở nên thật yên lặng, chỉ còn nghe vài tiếng thở nặng nề và cả tiếng thì thầm của Georgina.

“Chuyện gì vậy?”

Mac không trả lời, thúc khuỷu tay nàng bảo im lặng, ít nhất cho đến khi những phút căng thẳng qua đi, khi mọi người nhận ra sự dừng cảm của những người mới đến và quyết định tốt hơn hết là lơ họ đi. Sau đó, tiếng ồn ào trong phòng dần trở lại, và Mac liếc nhìn người đi cùng, thấy nàng vẫn cố gắng

giữ sự kín đáo bằng cách không làm gì hơn là nhìn chăm chú xuống cốc rượu của nàng.

“Không phải là người của chúng ta, chỉ là một cặp quý ông, qua cách ăn mặc sang trọng của họ. Một hiện tượng không bình thường, ta nghĩ vậy, khi những người như họ lại đến một nơi như thế này?”

Mac nghe có tiếng khịt khịt mũi trước khi có tiếng thì thầm, “Không phải con đã luôn luôn nói là họ có nhiều khiếu nại hơn là họ biết phải làm gì với chúng sao?”

“Luôn luôn?” Mac cười chế nhạo. “Dường như ta chỉ nghe con nói vậy khoảng sáu năm nay thôi.”

“Đó là bởi vì con chỉ mới nhận ra điều đó thôi.” Georgina giận dỗi trả lời.

Mac muốn lần ra cười vì giọng điệu của nàng, cô không nhắc đến tuổi trẻ đại dột của nàng. Mỗi ác cảm dành cho nước Anh vì đã đánh cắp Malcolm của nàng vẫn không giảm bớt chút nào sau khi chiến tranh kết thúc, và sẽ không bớt đi, cho đến khi nàng tìm lại được gã ấy.

Nhưng nàng thể hiện mỗi ác cảm này một cách rất nhã nhặn, hoặc là ông luôn luôn nghĩ như vậy. Các anh của nàng nổi tiếng là cường điệu và đã lớn tiếng thóa mạ về sự bất công mà nước Anh đã áp đặt lên người dân Mỹ, xảy ra bởi sự cai trị của chế độ quý tộc, và điều này đã xảy ra trước chiến tranh rất lâu, khi chuyển trao đổi hàng hoá đầu tiên của họ bị ảnh hưởng bởi sự phong tỏa các hải cảng châu Âu của nước Anh. Nếu có người nào vẫn mang nặng mỗi ác cảm với nước Anh, chính là anh em nhà Anderson.

Vì vậy, hơn mười năm nay, cô gái đã nghe nhắc đến nước Anh như là “những gã con hoang khiếu nại”, nhưng khi đó nàng không để ý lắm, chỉ ngồi yên và im lặng gặt đầu đồng ý, đồng cảm với cảnh ngộ của các anh, nhưng không thật sự có mối liên hệ nào với chuyện đó. Nhưng một khi sự độc đoán của đế chế Anh quốc chạm đến vật sở hữu của nàng, cường bách đến vị hôn phu của nàng, nó lại là một chuyện khác. Nàng không bức tức về chuyện đó như các anh nàng, nhưng không ai có thể nghĩ ngờ về sự khinh miệt của nàng, toàn bộ mỗi ác cảm của nàng đã dành cho tất cả những gì liên hệ đến nước Anh. Nàng chỉ là bày tỏ ra một cách lịch sự thôi.

Georgina cảm nhận được sự thích thú của Mac mà không cần phải nhìn về mặt chế nhạo của ông. Nàng thật muốn đá một cái vào ống chân ông. Lúc mà nàng đang run đến tận đôi chân, lo sợ đến nỗi không dám ngược đầu lên khi ở trong cái đám đông hỗn tạp này, hồi tiếc vì sự bướng bỉnh đã mang nàng đến đây, thì điều gì đã làm ông ta thích thú như vậy chứ? Nàng thật muốn nhìn xem những quý ngài đom đóm đáng này, những người mà chắc chắn là ăn mặc giống như những công tử bột chung diện lòe loẹt, họ cùng một giuộc như nhau. Nàng ngay cả một chút cũng không nghĩ là Mac sẽ buồn cười vì những gì nàng sẽ nói.

“Willcocks, Mac? Còn nhớ đến ông ta không? Lý do khiến chúng ta có mặt ở đây đây. Nếu điều đó không quá rắc rối...”

“Xem nào, đừng có thô lỗ vậy chứ.” Ông nhẹ nhàng trách.

Nàng thờ dãi. “Con xin lỗi. Con chỉ ước gì cái gã đó sẽ sớm xuất hiện nếu như gã sẽ đến. Bác chắc chắn là gã chưa có mặt ở đây chứ?”

“Có một vài gã có mực cóc trên má và mũi, ta thấy vậy, nhưng không ai có vết sẹo dài một phần tư inch trên môi dưới của một gã thấp, mập lùn, tóc vàng khoảng độ hai mươi lăm hoặc cỡ ấy. Với bấy nhiêu đó miêu tả dễ nhận dạng, chắc là chúng ta sẽ không nhận lộn đâu.”

“Nếu những miêu tả đó chính xác.” Georgina nghĩ, nàng nên nhấn mạnh hơn về điều đó.

Mac nhún vai. “Đó là tất cả những gì chúng ta có được, và vẫn tốt hơn là không có gì cả, ta nghĩ vậy. Ta không thích phải đi vòng vòng từng bàn ở chỗ này và hỏi... Thưa Đức Ông, xin giúp chúng tôi, những lọn tóc của con đang tuột ra kìa, con- “

“Shh!” Georgina xuyt nhỏ trước khi ông có thể nói nguyên chữ “con gái” chết tiệt ra, nhưng nàng lập tức nhắc tay lên để nhét lại lọn tóc vừa bị tuột ra.

Nhưng thật không may, khi nàng đưa tay lên thì cái áo khoác cũng bị kéo theo, để lộ cái mông nhỏ săn chắc, không thể nào lại là của một thiếu niên hay một người đàn ông. Đôi mông nhỏ ấy đã được che lại rất nhanh khi nàng để tay xuống mặt bàn, nhưng một trong hai người đàn ông ăn mặc lịch sự kia đã nhìn thấy, những người mà vừa rồi, sự xuất hiện của họ đã gây nên sự căng thẳng và bây giờ đang ngồi ở chiếc bàn cách đó không quá hai mét.

James Malory cảm thấy rất thích thú, mặc dù không ai có thể nhận biết qua nét mặt của anh. Nơi đây là quán rượu thứ chín mà anh và Anthony đã ghé qua trong ngày hôm nay, để tìm gã Georgie Cameron, gã anh họ người Scottish của Roslynn. Anh vừa nghe được vào buổi sáng, tên Cameron này đã ra sức ép buộc Roslynn phải lấy gã, tính cả đến chuyện bắt cóc nàng, may mắn là nàng đã trốn được. Đó là lý do khiến Anthony đã cưới nàng, để bảo vệ nàng khỏi người anh họ thô bỉ, và Anthony cũng đã khẳng định như vậy. Dù sao, Anthony vẫn nhất định phải tìm ra gã, để hãm he gã, cho gã biết Rosalynn đã có chồng, và đuổi gã trở về Scotland với lời cảnh cáo không được làm phiền nàng nữa. Tất cả chỉ là để bảo vệ cô dâu mới hay em trai anh còn có ý riêng nào khác nữa chăng?

Dù động cơ thực sự nào đã thúc đẩy, Anthony chắc chắn sẽ tìm được gã đàn ông đó khi anh nhìn thấy một gã tóc đỏ ở quầy rượu. Đó là lý do tại sao họ đã ngồi rất gần quầy rượu, hy vọng họ có thể nghe ngóng được điều gì, bởi vì tất cả những điều họ biết được về Georgie Cameron là hắn ta cao lớn, tóc đỏ, mắt xanh, và không thể sai trật với âm điệu Scottish trong giọng nói. Chi tiết cuối cùng đã lộ ra sau đó, khi gã đàn ông lên tiếng, mà James chắc chắn là hắn đang mắng người bạn thấp hơn kẻ bên, nhưng tất cả những gì Anthony để ý chỉ là giọng đặc sệt Scottish của hắn.

“Tôi đã nghe đủ rồi.” Anthony nói ngắn gọn, lập tức đứng lên.

James, quá quen thuộc với những quán rượu ở bên cạnh hơn Anthony, anh biết chắc điều gì sẽ xảy ra nếu một cuộc cãi vã bắt đầu. Chỉ trong nháy mắt, tất cả người trong quán sẽ tham gia vào trận chiến. Cho dù Anthony có thể là tay quyền Anh hạng nhất, giống như James vậy, nhưng luật lệ đảng hoàng

không được áp dụng ở những nơi như thế này. Trong khi bạn đang bận rộn đề phòng cú đánh của người này, bạn rất có thể sẽ nhận được một cú đập phía sau từ một người khác.

Hình dung được tình thế như vậy, James vội nắm lấy tay em trai, rít lên. “Cậu chưa nghe được gì cả. Phải biết khôn ngoan chứ, Tony. Không biết bao nhiêu người trong đây đã được gã ấy trả tiền. Chúng ta tốt hơn hãy chờ thêm một chút nữa, cho đến khi gã rời khỏi nơi này.”

“Anh có thể chờ lâu hơn. Tôi có một người vợ mới ở nhà, tôi đã chờ đủ lâu rồi.”

Tuy nhiên, trước khi anh bước thêm bước nữa, James đã nhanh trí gọi lớn, - “Cameron?” hy vọng không có sự phản hồi sẽ dập tắt được vấn đề, vì Anthony sẽ không còn lý do gây hấn nữa. Thật không may, anh lại nhận được nhiều phản ứng

Cả Georgina và Mac lập tức quay lại cùng lúc khi nghe gọi tên Cameron. Nàng nhận thức là sẽ đối mặt với toàn bộ căn phòng, nhưng vẫn quay lại, với hy vọng sẽ thấy được Malcolm. Lẽ dĩ nhiên, chính anh ấy là người được gọi. Tuy nhiên, Mac cố tránh thái độ khiêu khích, ngay khi ông thấy người đàn ông quý phái cao to, tóc đen rút tay khỏi sự nắm giữ của người đàn ông tóc vàng đi cùng, cặp mắt của anh ta, rõ ràng là thù địch, dán chặt vào Mac. Trong vài giây, người đàn ông này đã thu ngắn khoảng cách giữa họ.

Georgina không biết phải làm gì. Nàng trở mắt nhìn chăm chăm người đàn ông cao, tóc đen bước đến trước mặt Mac, nàng chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai, mắt xanh quý quái như vậy bao giờ. Nàng đoán, người đàn ông này chính là một trong “hai người quý phái” mà Mac đã cố gắng nói cho nàng biết, và họ hoàn toàn không giống với những hình ảnh mà nàng tưởng tượng. Không có một chút công tử bột ở người đàn ông này. Quần áo thuộc loại hảo hạng nhưng không phô trương, không có những thứ sa teng bóng lộn hoặc nhung nổi bật. Nếu không có cái cà vạt thắt một cách đúng một sang trọng kia, người này đã ăn mặc giống như một trong những người anh của nàng, khi họ quyết định biến mình thành những người lịch sự.

Tất cả những điều này được nàng ghi nhận, nhưng không làm nàng bớt sợ hãi, nghi ngờ, vì không có một nét thân thiện nào trong thái độ của người đàn ông này. Còn có một sự giận dữ khó kiểm soát được trong ông ta và có lẽ nó hướng về Mac.

“Cameron?” Người đàn ông hỏi Mac với một giọng trầm

“Tôi là MacDonell, thưa ông, Ian MacDonell.”

“Ông nói láo.”

Georgina há hốc miệng khi nàng nghe lời kết án đó, rồi hết hồn khi ông ta nắm cổ áo Mac kéo về phía trước và nhấc lên, cho đến khi hai người đàn ông nhìn trừng trừng vào nhau, hai khuôn mặt chỉ cách nhau vài phân. Cặp mắt màu xám khói của Mac ánh lên nét phẫn nộ. Nàng không thể để cho họ đánh nhau, vì Chúa. Mac có thể thích thú với trò đánh nhau như bất cứ gã thuy thủ nào, nhưng quý bắt họ đi, đó không phải là mục đích để họ đến đây. Và họ không thể để mọi người trong quán rượu chú ý đến mình- nhất là nàng.

Không ý thức được là mình không hề biết sử dụng vũ khí, Georgina tuột con dao găm ở tay áo ra. Thật ra, nàng không muốn đã thương ai, nàng chỉ muốn dùng nó để ép buộc người đàn ông quý phái kia lùi lại mà thôi. Nhưng trước khi nàng có thể nắm được chuôi dao với cái gắng tay quá lớn kia, con dao đã bị rút khỏi tay nàng.

Nàng thật sự hoảng sợ, quá trễ khi nhớ ra, kẻ đang nắm cổ áo Mac không phải đi một mình. Nàng không biết tại sao họ lại chọn Mac và nàng để tấn công, khi trong phòng đầy những tên sùng sỏ, nếu họ chỉ muốn tìm cách đánh nhau cho vui. Nhưng nàng đã nghe nhiều về những điều này, có những quý tộc kiêu ngạo thích chỉ đi vòng vòng để gây sự hoặc chen ép những kẻ thấp kém hơn họ. Tuy vậy, nàng sẽ không đứng ở đây để họ si nhục.Ồ, không đâu. Chuyện nàng phải giữ kín thân phận của mình đã bay ra khỏi đầu nàng, bởi sự bất công từ sự tấn công vô cớ này, cũng như sự bất công đã làm cho nàng mất đi Malcolm vậy.

Nàng quay lại và tấn công mù quáng, điên đảo, với tất cả cay đắng và phần uất dồn nén trong sáu năm qua về nước Anh và đặc biệt là với những quý tộc của họ, đá và đánh, nhưng thật không may, nàng không làm được gì hơn mà chỉ làm đau tay và chân của mình thôi. Cái tên đồng hành đáng nguyên rủa này cứ như một bức tường vậy. Điều này lại làm cho nàng càng giận điên lên, nàng không còn lý trí để ngưng lại.

Việc này có thể còn kéo dài nếu bức tường kia không ngã là anh ta đã chịu đựng đủ rồi. Bất thành linh, Georgina thấy mình bị hấn ôm ngang và nhấc bổng lên mà không cần một cố gắng nào, và khủng khiếp hơn nữa, bàn tay giữ nàng đang ôm ngay ngực nàng.

Thế cũng chưa tồi tệ bằng khi người đàn ông quý phái tóc đen, vẫn đang nắm áo Mac, bất thành linh la lớn,

“Chúa ơi, hấn là đàn bà!”

“Tôi biết rồi.” Bức tường trả lời và Georgina nhận ra sự thích thú trong giọng gã.

“Bây giờ, các người đã biết rồi, những tên vô lại hèn nhát kia!” Nàng gầm gừ với cả hai, biết chắc rằng việc cãi tranh của nàng đã vô dụng. “Mac, hãy làm cái gì đi!”

Mac toan hành động, nhưng cánh tay giờ ra sau để đập vào người đàn ông tóc đen đã bị gã nắm giữ và đè mạnh xuống bàn.

“Điều đó không cần thiết, MacDonell.”- Người đàn ông bí ẩn nói. Tôi đã làm lẫn. Máu mắt không giống. Tôi xin lỗi.”

Mac bối rối khi gã trở nên lịch thiệp. Ông không thấp hơn gã là mấy, tuy nhiên ông không thể dùng nắm đấm để tấn công gã. Ông cảm thấy, nếu làm được thì nắm đấm cũng không thể giúp ông được nhiều.

Thận trọng, ông gật đầu chấp nhận lời xin lỗi của gã để có thể thoát khỏi tình huống này. Nhưng Georgina vẫn bị giữ chặt bởi tên còn lại, gã tóc vàng, mà theo bản năng, Mac thấy gã nguy hiểm hơn khi ông vừa nhìn thấy cả hai.

“Để chúng tôi đi, thưa ông, điều đó sẽ tốt cho các ông, tôi không để cho các ông thô bạo...”

“Để thôi, Mac Donell.” - Tên tóc đen xen vào, trấn an ông, “Anh tôi không làm hại cô gái đâu. Có lẽ hai người cho phép chúng tôi hộ tống ra ngoài?”

“Không cần...”

“Nhìn quanh đi, anh bạn thân mến.” Tên tóc vàng ngắt lời ông. “Điều này rất cần thiết, hãy cảm ơn sự làm lẫn ngớ ngẩn của em trai ta.”

Mac nhìn quanh và thầm nguyện rủa. Mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn vào cô gái, đã được chuyển tới bên hông của gã quý tộc vạm vỡ, bị ôm chặt bởi cánh tay to khỏe giống như cô là một bao gối cồng, khi hắn mang cô đi thẳng ra cửa. Là lòng làm sao, nàng không hề mở miệng phiên trách một lời dù bị vác đi một cách thô thiển như vậy, ít nhất là Mac không thể nghe thấy, vì sự phản kháng của nàng đã sớm bị dập tắt, khi những chiếc xương sườn của nàng đang bị ép chặt vào với nhau. Vì thế, Mac cũng chỉ biết im lặng đi theo họ, ông nhận ra rằng, nếu như không phải anh chàng nguy hiểm ấy vác nàng đi thì chắc họ sẽ không thể đi xa khỏi nơi này được.

Georgina cũng nhận ra rằng họ sẽ gặp rắc rối lớn nếu không sớm ra khỏi chỗ quý này, đây là lỗi của họ, không thay đổi được sự thật. Và nếu bức tường di động này có thể giúp nàng ra khỏi đây mà không gặp rắc rối nào thì nàng phải dựa vào anh ta vậy, dù cái cách anh ta dùng khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã. Một cảm giác bất lực sôi lên trong lòng nàng. Tuy nhiên, họ phải dừng lại khi cô nàng phục vụ quán rượu đột nhiên xuất hiện và thêm muốn giang đôi tay run rẩy. “Anh sẽ không bỏ đi, phải không?” Georgina đẩy mũ lên đủ để nhìn thấy cô ta xinh đẹp ra sao và nghe bức tường trả lời, “Anh sẽ quay lại sau, cô em”.

Cô nàng tươi tỉnh hẳn lên, thậm chí không thêm để ý đến Georgina, nàng ngạc nhiên khi thấy cô gái thêm muốn những gã hoang dã này. Nàng cho rằng, thị hiếu của một số người thật khó hiểu.

“Em xong việc lúc hai giờ.”

“Được, sau 2 giờ.”

“Tôi nghĩ hai cho một là quá nhiều.” Một tên thủy thủ khỏe mạnh đứng lên và chặn đường họ.

Georgina rên thầm. Đây thật sự là một lực sỹ, giống Boyd, anh cô, được coi như một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp, cô nghĩ vậy. Mặc dù bức tường quả là một bức tường, cô chưa thật sự nhìn gã ta, liệu gã có nhỏ con hơn tên thủy thủ này hay không nhỉ? Nhưng cô đã quên mất quý ông kia, người gọi gã là anh. Gã em bước đến cạnh họ, cô nghe thấy gã thở dài trước khi hỏi, “Em không tin rằng anh sẽ bỏ cô ta xuống và quan tâm đến chuyện này, phải không, James?”

“Không có gì đặc biệt.”

“Em cũng không nghĩ vậy.”

“Tránh ra, anh bạn.” Tên thủy thủ cảnh cáo gã em, “Hắn ta không được phép đến đây cướp đi, không chỉ một mà là hai cô gái của chúng tôi.”

“Hai? Cô gái nhỏ nhếch nhác này là của anh sao?”

Gã em liếc nhìn Georgina đang ngoảnh đầu ra sau với vẻ khó chịu. Dĩ nhiên điều đó làm hắn ta ngập ngừng khi hỏi, “Cô là của hắn phải không, cô bé?”

Ồ, nàng rất muốn nói “vâng”. Nếu nàng có thể thoát ra khỏi đây, trong khi hai gã quý tộc kiêu ngạo này bị dằn như cá, thì nàng sẽ không ngần ngại. Nhưng nàng không hề có chút cơ may nào. Nàng tức điên lên với hai gã quý tộc phiền phức này, đặc biệt là James, gã đang vác nàng bên hông, nhưng trong hoàn cảnh này, nàng buộc phải nén cơn giận xuống và lắc đầu phủ nhận.

“Tôi nghĩ rằng mọi việc đã được dàn xếp, không phải à? Câu trả lời mang nhiều nghĩa hơn là một câu chất vấn.”

“Nào, hãy là một người nhã nhặn và tránh sang một bên.”

Ngạc nhiên, tên thủy thủ ngang ngạnh.

“Hắn không được mang cô ấy ra khỏi đây.”

“Ồ, chết tiệt.”

Gã quý tộc thốt lên, về chân chường, trước khi đâm một cú như trời giáng vào cằm tên thủy thủ. Hắn bay ra xa vài feet, bất tỉnh. Một đồng bọn, đang ngồi cùng một gã gái đẹp, đứng lên găm giữ, chưa kịp làm gì thì một cú đâm mạnh đã khiến hắn ngã trở lại ghế, tay nắm chặt mũi để cầm máu. Gã quý tộc nhìn quanh chậm rãi, dường như một bên lông mày lên:

“Còn ai nữa không?”

Đằng sau gã ta, Mac nhe răng ra cười, thật may mắn khi không thích đấu gã người Anh này. Không một ai trong phòng động đậy trước lời thách thức. Mọi việc diễn ra quá nhanh. Họ nhận thấy rằng, trước mắt họ là một võ sĩ thành thực và vô cùng khéo léo.

“Làm tốt lắm, em trai,” Jame khen ngợi, “Bây giờ thì ra khỏi đây thôi.”

Anthony khẽ cúi đầu cảm tạ, rồi tiến đến cười nhăn nhó :

“Chỉ kém anh thôi, ông anh già ạ.”

Ra đến ngoài, James đặt cô gái xuống trước mặt mình. Dưới ánh sáng của ngọn đèn trên cửa quán rượu, đập vào mắt nàng là vẻ đẹp đàn ông, đủ làm nàng do dự trong chốc lát trước khi đá mạnh vào chân của chàng (sao không đá vào giữa hai chân nè) rồi chạy lao ra đường bỏ trốn. Chàng giận dữ nguyên rủa và chạy theo nàng, nhưng dừng lại sau vài feet, khi nhận thấy rằng có đuổi theo cũng vô ích. Cô nàng đã mất hút trong bóng đêm.

Chàng quay trở lại và chửi thề thêm một lần nữa khi thấy MacDonell cũng đã biến mất.

“Tên Scot đã biến đến chỗ chết tiệt nào rồi?”. Anthony còn mãi cười hơn là nghe chàng hỏi:

“Chuyện gì?”

James mỉm cười một cách khó khăn:

“Tên Scot. Hắn biến rồi.”

Anthony trấn tĩnh lại và nhìn xung quanh.

“Được rồi, thật phải cảm ơn anh đấy. Em đã định hỏi hắn, vì sao cả hai người đều quay lại khi nghe đến tên Cameron?”

“Để làm cái khi khô gì chứ?” Jame ngắt lời, “Làm sao tìm được khi không biết cô ta là ai chứ?”

“Tìm cô gái đó ư?”

Anthony cố nén cười:

“Trời ơi, anh thích bị ăn đòn à. Anh cần gì ở một cô nhỏ lúc nào cũng muốn cấu xé mình, trong khi có sẵn một cô khác mong chờ anh từng phút một, nhỉ?”

Áp phục vụ quán rượu mà James định gặp sau giờ làm việc không kích thích chàng nhiều lắm.

“Cô nhỏ rất lời cuốn.”

James trả lời giản dị, rồi nhún vai “

- Anh cho rằng em nói đúng, cô phục vụ bé nhỏ kia sẽ làm tốt việc này, dù thời gian cô ta ngả ngón trong lòng em cũng nhiều như với anh.

Tuy vậy chàng vẫn ngược nhìn con đường đêm trống vắng một lần nữa trước khi tiến thẳng đến cỗ xe ngựa đang đứng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Georgina ngồi run rẩy ở cuối cầu thang dẫn đến tầng hầm của nhà một người nào đó. Không một chút ánh sáng nào xuyên qua bóng tối, nơi nàng đang ẩn náu. Toà nhà, hay cái gì cũng được, thật im lặng và tối.

Nàng không lạnh. Thực ra, giờ đang là mùa hè, và thời tiết ở nơi đây thì rất giống với New England, quê nàng Con rừng mình hẳn phải do một cú sốc, một phản xạ chậm, là kết quả của quá nhiều giận dữ xảy ra cùng một lúc, quá nhiều sợ hãi, và cũng quá nhiều ngạc nhiên. Nhưng ai có thể nghĩ bức tường gạch kia lại trông như thế chứ?

Nàng như vẫn còn trông thấy cặp mắt của gã, đang chăm chăm nhìn xuống nàng từ khuôn mặt có nét quý tộc, ánh mắt táo bạo, tò mò, trong như pha lê, và có màu xanh lục, không sẫm, không nhạt, mà vẫn sáng rực, và thật... thật...” Đáng sợ “ là từ nàng nghĩ đến, mặc dù nàng không hiểu tại sao. Đó là ánh mắt có thể làm dấy lên nỗi sợ hãi trong lòng người đàn ông, khiến một người phụ nữ cảm thấy cô đơn. Thăng thấn, gan góc, tàn nhẫn. Nàng lại rùng mình.

Nàng để trí tưởng tượng của mình bay xa. Ánh mắt hần chỉ có vẻ tò mò khi nhìn nàng... Không, không chỉ có thế. Đã có một cái gì đó trong ánh mắt hần mà nàng chưa từng biết đến, hay chưa đủ từng trải để nêu tên, một cái gì đó xáo động một cách không thể cưỡng lại được. Một cái gì vậy?

Ồ, thế thì đã làm sao cơ chứ? Mà nàng đang làm gì thế kia, cố đánh giá hần à? Nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại hần nữa và nàng đội ơn Chúa vì điều đó. Và ngay khi ngón chân cái của nàng hết đau nhức vì cú đá vừa rồi, nàng sẽ ngưng ko nghĩ về hần nữa.

James là tên hay họ của gã nhĩ? Mà nàng cũng chẳng quan tâm làm gì. Đồi bở vai ấy, lạy Chúa, sao mà rộng đến thế. Hệt như một bức tường, một bức tường gạch lớn, nhưng mà đáng yêu. Đáng yêu ư? Nàng cười khúc khích. Thôi được, bức tường đẹp trai, rất đẹp trai. Không, không, nàng đang nghĩ gì thế này? Hần chỉ là một con khi đột to xác với những điểm thú vị, chỉ thế thôi. Hần cũng là một người Anh, quá lớn tuổi so với nàng và hơn nữa, còn là một trong những tên quý tộc mà nàng căm ghét, và có thể hần giàu có, sẵn tiền để mua bất cứ cái gì hần muốn và dám làm bất kì điều gì hần thích. Luật lệ là thứ không dành để nói về người đàn ông này. Có phải hần ta đã lãng mạn nàng không thương tiếc không? Một tên đều cáng, một kẻ dễ tiện...

"Georgie?"

Tiếng thì thầm vang đến tai nàng, không gần lắm. Nàng chẳng cần nhỏ giọng khi trả lời, "Ồ dưới này, Mac!"

Nàng nghe tiếng bước chân của Mac tiến đến gần, và thấy bóng của ông ở đầu cầu thang. "Con lên được rồi, con gái. Hành lang không còn ai cả."

"Con có thể nghe thấy bên ngoài khá yên ắng." Georgina cầu nài khi nàng sai bước lên cầu thang.

"Sao bác lâu thế? Họ giữ bác lại à?"

"Không, bác chỉ chờ ở ngoài quán rượu cho đến khi chắc rằng họ không còn tìm con nữa. Bác hơi lo về cái gã tóc vàng, nhưng em trai của gã đã cười vì những gì đã xảy ra, và cho là mọi chuyện đều ổn."

"Cứ làm hần ta có thể bắt được con ấy, đúng là một con cáo ị ạch!" Georgina thở mạnh.

"Hãy mừng rằng con không phải thử điều đó", Mac nói, khi ông dẫn nàng đi dọc con đường.

"Và có thể lần sau con sẽ nghe lời ta –"

"Giúp con với, Mac, nếu bác bảo con đã không nghe lời, con sẽ không nói chuyện với bác một tuần."

"À, bây giờ thì điều đó có khi lại là một niềm hạnh phúc đấy."

"Thôi được, thôi được, con thừa nhận là con sai rồi. Nếu mà là một quán rượu khác chứ không phải cái quán mà bác cháu ta bắt buộc phải vào kia, thì bác không thể bắt được con trong vòng bán kính năm mươi feet, và tại đó con chỉ ngồi ở cầu thang đúng như những gì chúng ta đã thỏa thuận mà. Giờ thì con đã được tha thứ vì cái tội suýt khiến bác bị băm vụn như cảm chưa ạ?"

"Con không phải xin lỗi về một việc không do mình làm đâu, con gái. Chỉ là hai tên địa chủ đó nhằm bác với một ai khác thôi mà, và con không dính líu gì tới vụ này."

"Nhưng họ đang tìm một tên Cameron nào đó. Nhờ đó là Malcolm thì sao hở bác?"

"Không, sao lại thế được? Họ nghĩ bác trông giống Cameron. Và bây giờ bác hỏi con, bác trông có giống cậu ta không?"

Georgina cười, cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Khi Malcolm còn là một cậu trai mười tám tuổi gầy nhom, nàng đã cảm thấy chấn động trước lời cầu hôn của anh. Tất nhiên bây giờ anh đã là một người đàn ông, có thể tăng cân đôi chút, có khi đã cao hơn xưa một tí. Nhưng màu tóc cậu đen, đôi mắt xanh lơ rất giống với tên ngạo mạn người Anh khi này, và anh trẻ hơn Mac đến hơn hai mươi tuổi.

"Đầu Cameron có là ai đi nữa, con cũng cảm thấy thật tội nghiệp cho gã đó." Georgina khẳng định.

Mac cười tủm tỉm. "Hần ta làm con hoảng sợ phải không?"

"Hần ta à? Con nhớ là bọn họ có đến hai người."

"À, nhưng bác thấy rằng con chỉ gặp chuyện với một người thôi."

Nàng không định tranh cãi về việc đó. "Có cái gì đó ở hần ta thật lạ, Mac à. Ý con là họ trông như nhau, nhưng không thực sự như thế. Dĩ nhiên họ là anh em, dù mới nhìn thì người ta không thể chắc được. Và chưa hết, có một điều gì khác lạ về cái người tên James đó... Ồ, bác đừng bận tâm. Con cũng không chắc là mình đang nói gì nữa."

"Bác ngạc nhiên là con cảm nhận được sự khác lạ đó, con yêu."

"Gi cơ ạ?"

"Là trong hai anh em, hần ta nguy hiểm hơn. Con chỉ cần thấy cái cách hần đưa mắt nhìn khắp phòng, chăm chăm vào mọi gã đàn ông có mặt ở đó. Hần ta như có thể vừa cười vừa khứa cổ hết mọi người trong phòng. Cái tên đó, mặc dù toát lên vẻ thanh lịch, tao nhã, vẫn cảm thấy thoải mái trong đám

đồng hỗn tạp đó.”

“Tất cả những thứ đó đều ở trong tia nhìn của hấn thôi sao?” Nàng cười to.

“À, hãy gọi đó là một bản năng, và kinh nghiệm của một người đàn ông như hấn. Con cũng cảm thấy điều đó, vì vậy đừng có mà trêu bác... và hãy mừng là con nhanh chân thoát được đây.”

“Vậy, điều đó có nghĩa là gì? Bác không nghĩ là hấn ta để cho chúng ta thoát à?”

“Bác không chắc. Cái cách mà hấn ta giữ con, cứ như thể hấn ta sợ vượt mắt con vậy.”

Mấy cái xương sườn của nàng có thể làm chứng cho điều đó, nhưng Georgina chỉ tặc lưỡi. “Nếu hấn ta không bắt con kiểu đó, con sẽ đâm hấn vỡ mũi.”

“Con đã thử làm rồi mà, theo như bác nhớ thì là như vậy, nhưng không được may mắn lắm nhỉ?”

“Bác có thể trêu con một chút”. Georgina thở dài. “Con vừa trải qua một khoảng khắc khó khăn.”

Mac hếch mũi. “Con đã trải qua những khoảng khắc còn khó khăn hơn, với mấy thằng anh con.”

“Trò đùa nghịch của trẻ con ấy mà.” Nàng đáp

“Mùa đông năm trước, con còn đuổi bắt Boyd khắp ngôi nhà”

“Boyd chỉ là một thằng nhãi mà bác, một đứa nghịch ngợm khủng khiếp.”

“Đứa nghịch ngợm đó còn lớn tuổi hơn cả Malcolm của con.”

“Vậy đó!” Georgina bước nhanh qua mặt ông, ngoái đầu lại và nói, “Bác cũng tẻ như bọn họ vậy, Ian MacDonell”

“À, vậy nếu cần sự thông cảm, con gái, sao con lại không tự nói ra?” Ông nói với theo nàng, trước khi bật ra một tràng cười mà ông đã cố kềm lại từ nãy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hendon là một ngôi làng ở vùng nông thôn nước Anh, cách London 7 dặm về phía tây bắc. Họ đến đó trên hai con ngựa già nua mà Mac đã thuê, đây quả là sự nhượng bộ hiếm có của Georgina vì nàng khinh ghét mọi thứ của nước Anh. Khung cảnh miền quê mà họ đi qua thật xinh đẹp, với những thung lũng, những ngọn đồi nhấp nhô, con đường tràn ngập sắc trắng và đỏ của bông táo trên hàng rào, hoa hồng dại, hoa kim ngân, hoa chuông mọc đầy bên vệ đường.

Hendon tự nó đã là một bức tranh đẹp gồm những cụm nhà nhỏ, có một trạm cảnh sát tương đối mới, một nhà té bàn to lớn với những bức tường gạch màu đỏ. Họ đi qua một nhà trọ nhỏ có vẻ nhộn nhịp, Mac quyết định bỏ qua địa điểm này để đến tìm kiếm sự giúp đỡ của một nhà thờ cổ phủ đầy dây trường xuân với tòa tháp cao bằng đá, ông hi vọng họ sẽ tìm ra nhà của Malcolm từ đó.

Họ đã vô cùng ngạc nhiên khi biết Malcolm không ở Luân Đôn. Phải mất đến ba tuần tìm kiếm để cuối cùng gặp được gã Willcocks mà họ nghĩ là bạn cùng phòng của Malcolm, trong khi hấn ta chưa hề ở cùng Malcolm một giây phút nào. Nhưng hấn cũng đã cho họ một dấu vết khác để lần theo, và rốt cuộc họ đã gặp may, hoặc là Mac đã nghĩ như vậy, trong việc tìm ra người thật sự biết Malcolm đang ở đâu.

Trong khi mỗi ngày Mac phải làm việc nửa buổi để kiếm tiền mua vé trở về, nửa buổi còn lại để tìm kiếm Malcolm, thì Georgina, ông có thể khẳng định, đã dùng ba tuần, từ buổi thất bại ở quán rượu, giam mình trong phòng, đọc đi đọc lại quyển sách mà nàng mang theo khi họ vượt qua đại dương, cho đến khi phát chán đến mức ném nó qua cửa sổ, quyển sách đã rơi trúng một khách trọ khi ông ta ra ngoài mà không hề biết nó từ đâu rơi xuống và chuyện đó đã làm cho gã chủ quán lâm vào tình trạng hết sức lúng túng. Đó chỉ là một kích động quá nhẹ so với chuyện nàng dường như sẵn sàng leo lên tường hay ném mọi thứ ra cửa sổ bất kể hậu quả, cho đến khi Mac trở về vào tối hôm qua, mang theo tin tức cho biết Malcolm đang ở Hendon.

Nàng sẽ gặp lại anh ta ngay hôm nay, không thể chờ lâu hơn nữa. Nàng quá phấn khích đến nỗi không thể chịu đựng thêm. Nàng mất rất nhiều thời giờ để chuẩn bị cho sự xuất hiện của mình vào buổi gặp này, lâu hơn hết từ khi họ ở đây, thậm chí là hơn cả trước đó nữa, sự xuất hiện của nàng chưa bao giờ được xem trọng như lúc này. Chiếc váy dài có màu vàng của hoa mao lương (chắc chẳng biết hoa gì nữa) hòa hợp với chiếc áo vét len ngắn trang nhã, là bộ trang phục đẹp nhất mà nàng mang theo và nó chỉ bị có một vết nhor nhỏ trong chuyến đi. Những lọn tóc nâu mềm mại được giấu dưới chiếc mũ lụa cũng màu vàng, một vài lọn tóc ngắn rủ xuống chân mày, xuống má nàng tạo một vẻ mong manh mỗi khi gió thoảng qua. Hai gò má nàng ửng đỏ và đôi môi nàng hồng tươi. (dra miêu tả dở lắm)

Suốt cả buổi sáng, nàng trông thật xinh đẹp trên chú ngựa già, làm cho những quý ông trong các cỗ xe và cư dân ở Hampstead đã phải quay đầu thích thú ngắm nhìn mỗi khi họ đi qua, nhưng chỉ có Mac mới nhận ra điều đó. Georgina còn bận chìm trong những mơ mộng của mình, lờ nàng ra khỏi những hồi tưởng về Malcolm thì thật đáng thương, vì đó lại là điều quý giá hơn cả vào lúc này.

Vào cái ngày mà nàng gặp Malcolm Cameron, nàng đã bị rơi khỏi chiếc tàu của Warren, người đã phải chịu đựng đủ mọi rắc rối do em gái anh gây ra và sáu công nhân đã nhảy xuống để cứu nàng. Một nửa trong số họ không bơi giỏi như nàng, khi đó Malcolm đang làm việc trên bến tàu với cha mình và cũng muốn đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân. Sau đó, Georgina tự mình thoát khỏi dòng nước trong khi Malcolm cũng được cứu sống. Tuy nhiên nàng rất khâm phục ý định cao đẹp của anh ta và hoàn toàn bị mê muội. Anh ta đã 14 tuổi còn nàng mới 12, đối với nàng, anh là người đẹp trai nhất, tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Những tình cảm thơ ngây đó đã không tiến triển nhiều trong những năm sau, dù là Malcolm đã được nhắc để nhớ ra nàng là ai ở buổi gặp sau đó và nhiều lần sau nữa. Trong buổi tiệc của Mary Ann, Georgina đã mời Malcolm khiêu vũ và ít nhất nàng đã dầm phải chân anh cả đến sáu lần. Lúc này, anh ta đã 16 và trông chừng chạc hơn xưa, tuy đã nhận ra nàng nhưng anh vẫn cảm thấy có hứng thú với Mary Ann, bạn của nàng hơn, cô gái này cũng trạc tuổi anh.

Dĩ nhiên, nàng chưa kiên quyết để có anh ta cũng như không tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào để biến sự say mê của mình thành tình yêu. Một vài năm nữa trôi qua trước khi nàng quyết định mình phải làm điều đó và làm nó một cách hợp lý. Malcolm vẫn là người đẹp trai nhất trong thị trấn nhưng anh ta không phải là người hoàn hảo nhất. Nàng biết tham vọng của anh ta, muốn làm thuyền trưởng trên con tàu của chính mình, con đường để đạt đến điều đó đầy chông gai nhưng anh vẫn không từ bỏ mục tiêu của mình. Nàng cũng nhận thức được về vẻ bề ngoài không hấp dẫn, không chút nổi bật của mình trong đám đông. Năm người anh của nàng rất đẹp trai, nhưng cô con gái duy nhất của gia đình thì lại nhận được một sự lầm lẫn nào đó. Bù lại, nàng có một món hồi môn rất đáng kể vào lần sinh nhật lần thứ mười tám, một chiếc tàu, như các anh trai nàng đã có. Dĩ nhiên nàng không thể làm thuyền trưởng như các anh trai được nhưng chồng nàng thì có thể và nàng chắc là Malcolm sẽ nhận ra điều này.

Đó là một kế hoạch có tính toán và dĩ nhiên, nàng cảm thấy xấu hổ về điều đó, đặc biệt hơn nữa là khi nó diễn ra. Malcolm bắt đầu tán tỉnh nàng một vài tháng trước sinh nhật lần thứ 16 của nàng, và vào đúng ngày này anh đã cầu hôn nàng. Tuổi mười sáu, tình yêu, niềm hạnh phúc. Mọi thứ quá tuyệt vời làm nàng lờ đi mọi sai trái trong phương cách để nàng có được một người chồng. Sau cùng, không ai có thể ngăn được Malcolm. Anh ta cũng có mọi thứ mơ ước như nàng. Nàng tin rằng, anh ta đã nhận thấy một điều gì đó ở nàng, thứ sẽ làm cho tình cảm của họ ngày càng mạnh mẽ hơn, cho đến một lúc nào đó, anh sẽ hoàn toàn hòa hợp với nàng. Đáng lẽ mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp nếu như không có bọn người Anh trời đánh xen vào. Nhưng bọn chúng đã làm điều đó. Các anh trai của nàng cũng tìm cách can thiệp vào, vì nàng biết rằng các anh chỉ muốn làm vui lòng nàng, khi cho phép nàng đính hôn ở tuổi 16 và họ vẫn nghĩ rằng nàng sẽ thay đổi ý định, ít nhất năm bảy lần trước khi đến tuổi kết hôn, tuổi 18. Nàng đã cho họ thấy, suy nghĩ của họ sai lầm, và kể từ khi chiến tranh kết thúc, mỗi lần các anh trở về nhà, họ lại cố thuyết phục nàng quên Malcolm đi và tìm một người khác. Tất nhiên, nàng có nhiều lựa chọn khác nữa cho mình. Và trên tất cả, của cải có sức quyến rũ không thể cưỡng lại được. Và nàng cũng không đáng trí đến nỗi quên đi sự thay đổi diện mạo của mình trong vài năm trở lại đây. Nhưng nàng vẫn vững vàng với nguyên tắc của mình, chỉ một tình yêu duy nhất, kể cả khi thật khó khăn để biện hộ cho việc tại sao anh ta vẫn chưa quay trở lại để cưới nàng trong suốt 4 năm sau chiến tranh đó. Phải có một lý do đặc biệt và hôm nay nàng sẽ biết được lý do đó. Tiếp theo, họ sẽ kết hôn trước khi rời nước Anh.

“Chỗ này, con gái !”

Georgina nhìn căn nhà nhỏ xinh xắn được quét vôi trắng với những luống hồng được chăm sóc kỹ lưỡng. Nàng xoa nhẹ bàn tay một cách bồn chồn nhưng không có bất cứ cử chỉ nào để xuống ngựa với sự giúp đỡ của Mac, cũng như nàng đã không nhớ tới việc phải dừng lại tại nhà thờ để hỏi thăm và chỉ biết ngồi im chờ đợi trong khi Mac được họ chỉ đường.

«Có lẽ anh ta không có ở nhà.»

Mac không nói gì, ông vẫn đưa tay lên đỡ nàng. Họ đều thấy có khói tỏa ra khỏi ngôi nhà, rõ ràng là có người trong nhà. Georgina cắn môi giãy lắt, cuối cùng nàng vươn thẳng vai. Tại sao phải căng thẳng chứ? Nàng nhìn mình, khác xa so với những gì Malcolm có thể nhớ. Anh ta sẽ hài lòng vì gặp được nàng. Nàng để Mac giúp xuống ngựa và theo ông bước vào con đường gạch dẫn đến cửa. Nàng cần phải dừng lại một chút để kiểm soát nhịp tim của mình nhưng Mac có vẻ như không thể đợi, dù chỉ một giây. Ông gõ mạnh vào cánh cửa. Cửa mở ra và Malcolm Cameron đứng tại đó. Gương mặt anh ta trong ký ức mơ hồ hiện ra và nàng có thể nhận ra ngay, anh ta không thay đổi gì mấy. Có vài nếp nhăn nơi khóe mắt, dấu vết của một quãng thời gian làm thủy thủ, dù vậy cũng rất khó để nhận ra tuổi của anh, trông anh trẻ hơn nhiều so với tuổi hai mươi bốn của mình. Nhưng anh ta đã trưởng thành, cao hơn nhiều, rất nhiều, ít nhất là sáu foot, gần như bằng gã James ... Lạy Chúa, sao nàng lại nghĩ đến tên khốn kiếp đó kia chứ? Tuy nhiên, Malcolm lại không to ngang tương đương với chiều cao của mình, anh ta cao và mảnh khảnh, nhưng như vậy là đủ để chấp nhận, ngực rộng và vạm vỡ là những thứ nàng không ưa vào lúc này.

Malcolm trông rất được, hơn cả được. Anh ta vẫn đẹp trai như xưa, nàng dường như không để ý lắm đến đứa bé mà anh ta đang ôm, một bé gái khoảng hai tuổi, tóc vàng và có đôi mắt xám. Georgina chỉ để mắt đến anh, người đang nhìn nàng chằm chằm như thể ... rõ ràng là không biết nàng là ai. Nhưng dĩ nhiên anh ta phải nhận ra nàng chứ, nàng nghĩ mình không thay đổi nhiều lắm. Chắc anh ta chỉ ngạc nhiên thôi, nàng giống như là người cuối cùng mà anh có thể nghĩ tới khi có ai đó gõ cửa nhà mình.

Nàng nên nói cái gì đó nhưng tâm trí nàng dường như không chịu làm việc. Và Malcolm chuyển hướng nhìn từ nàng sang Mac, những ấn tượng dần dần biến đổi và được thấp sáng lên, anh nở một nụ cười chào đón, không nhận ra điều đó đã làm gương mặt cô gái bừng sáng lên.

“Ian MacDonnell? Có thật là ông không?”

“Chính là tôi, bằng xương bằng thịt”

“Ồ Anh ư?” Malcome lắc đầu và cười nhẹ. “Ông làm tôi ngạc nhiên quá. Vào đi, vào đi, ông bạn. Chúng ta sẽ chuyện trò lâu đấy, thật không thể tin nổi.”

“Cả chúng tôi chứ” Mac trả lời cộc cằn, ông ta nhìn sang Georgina, nói, “Nói gì đi chứ, con gái?”

“Vâng” Georgina bước vào phòng khách, nhìn lướt qua rồi ánh mắt nàng quay lại với vị hôn phu và hỏi thẳng, “Đứa trẻ này là con ai, Malcolm?”

Mac ho một tiếng rồi nhìn lên trần nhà như thể những thanh gỗ đó rất thú vị. Malcolm nhăn mặt nhìn Georgina rồi đặt đứa bé đứng xuống bên cạnh anh ta.

“Tôi có biết cô không nhỉ?”

“Anh không nhận ra em sao?” Câu hỏi vang lên tức khắc.

Anh ta cau mày. “Tôi...?”

Mac ho một lần nữa rồi gần như nín thở chờ đợi. Georgina quắc mắt nhìn ông trước khi ban cho tình yêu của cuộc đời cô một nụ cười tươi sáng.

“Anh nên nhớ lại, nhưng em vẫn sẽ tha thứ nếu anh không thể. Đã lâu lắm rồi, hơn nữa mọi người nói em đã thay đổi nhiều hơn là em nghĩ, bây giờ chắc em phải tin vào sự thật này.” Nàng cười, vẻ căng thẳng.

«Thật là xấu hổ khi em phải giới thiệu mình với anh. Em là Georgina Anderson, Malcolm, là vị hôn thê của anh»

“Georgina.” Anh ta bật cười. “Cô không phải là Georgina”

“Em cam đoan với anh”

“Nhưng cô không thể...” Anh ta kêu lên với vẻ khó chịu hơn là nghi ngờ. “Cô rất xinh đẹp, còn cô ấy... ý tôi là... cô ta trông... Không ai có thể thay đổi đến như vậy được.”

“Hiển nhiên, em đã ước mong sẽ thay đổi như thế này.” Georgina nghiêm nghị nói:

“Điều đó không thể xảy ra chỉ trong một đêm... đáng lẽ anh phải ở đó để thấy sự thay đổi ở em, xảy ra từ từ như thế nào, nhưng anh đã không ở đó, đúng không? Clinton đã rời nhà ba năm, nhưng khi trở về, dù rất ngạc nhiên, nhưng anh ấy vẫn nhận ra em”

“Đó là anh trai cô”

“Còn anh là vị hôn phu của em.” Nàng đáp trả.

“Ồ, Chúa ơi, em vẫn còn nghĩ như vậy à? Trải qua bao lâu rồi, 5 hay 6 năm? Anh không đời nào nghĩ là em vẫn chờ đợi anh. Chiến tranh làm mọi thứ thay đổi, đúng không?”

“Không, em không nghĩ vậy. Anh đang ở trên con tàu Anh khi chiến tranh bùng nổ, nhưng đó không phải là lỗi của anh. Anh vẫn là một người Mỹ”

“Chỉ là nói thế thôi, cô bé à. Thật không đúng khi cho rằng tôi là người Mỹ. Chỉ có họ hàng tôi muốn ở đó thôi, còn tôi thì không”

“Chính xác anh muốn nói gì, Malcolm?”

“Anh là một người Anh, luôn luôn như vậy. Anh đã thú nhận điều đó khi bị cưỡng bách lên tàu Anh. Họ tin rằng anh không phải là kẻ đào ngũ và anh vui mừng vì mình đã được nhập ngũ. Anh không gặp phiền hà với những người mà mình phải giăng buồm chung và dĩ nhiên đã làm rất tốt điều đó, hiện nay, anh là thuyền phó thứ hai của...”

“Em biết chiếc tàu của anh”, Georgina cắt ngang. “Nhờ nó mà em đã tìm được anh, dù phải mất đến một tháng mới tìm được. Một tàu buôn Mỹ không giữ những ghi chép tồi tệ như vậy, anh chắc biết điều đó. Anh trai em biết mọi thủy thủ khi họ cập cảng... nhưng cũng có những ngoại lệ khác, phải không? Anh đã đứng về phía bọn người Anh. Bốn anh trai của em đã tình nguyện làm thủy thủ trên những con tàu săn lùng trong suốt chiến tranh, anh đã có thể phải đối mặt với một trong số họ”

“Để hiểu thôi, con gái”, Mac xen ngang, “Chúng ta thấy rõ là anh ta đã chống lại chúng ta”

“Vâng, nhưng đó không phải nguyện vọng của anh ta. Anh ta không nhận mình là kẻ phản bội.”

“Nhưng anh ta đã thú nhận, anh ta yêu đất nước nơi anh ta được sinh ra. Chúng ta không thể mắc sai lầm cả tháng để nhận được điều đó.”

Không, nàng không thể, sau những mơ ước được gặp anh như vậy. Nước Anh thối nát này, nàng căm ghét nó. Nó không chỉ cướp mất Malcolm của nàng mà còn lôi kéo tình cảm của anh nữa. Giờ anh là một người Anh và tự hào về điều đó. Tuy nhiên, anh ta vẫn là vị hôn phu của nàng. Và sau cùng, chiến tranh đã kết thúc.

Mặt Malcolm đỏ bừng nhưng điều đó là do xấu hổ hay buồn phiền vì những lời kết tội của nàng? Gò má nàng cũng nóng bừng vì những diễn biến của cuộc hội ngộ.

“Mac nói đúng, Malcolm. Em xin lỗi vì đã có chút thất vọng về mọi việc...nhưng nó không lâu đâu. Không có gì thay đổi cả, tình cảm của em vẫn vậy. Sự hiện diện của em ở đây đã chứng minh điều đó.”

“Và đó là lí do khiến em có mặt tại đây ư?”

Georgina ngậy người vì câu hỏi của anh ta, trước khi đôi mắt nàng nheo lại thành một đường nhỏ, “Tại sao ư? Câu trả lời không phải đã quá rõ ràng sao? Tại sao em cần có mặt tại đây thì chỉ có anh mới có thể trả lời nó thôi. Tại sao anh không quay trở lại Bridgeport sau chiến tranh, hả Malcome?”

“Không có lí do gì cả”

“Không có lí do sao?” Nàng thở mạnh. “Em đã cầu xin một câu trả lời khác. Có vấn đề gì với đám cưới của chúng ta hay anh đã quên tất cả hả?”

“Không anh không quên.” Anh ta không thể nhìn thẳng vào mắt nàng, “Anh chỉ nghĩ là em không cần anh nữa, một gã người Anh chính cống”

“Hay là anh không cần tôi, một con nhỏ người Mỹ.” Nàng hỏi gặng.

“Không phải như vậy. Anh thành thật không nghĩ là em sẽ đợi anh. Con tàu của anh bị đắm và anh tưởng là em nghĩ rằng anh đã chết.”

“Cả gia đình tôi đều làm việc trên tàu, Malcolm. Mọi tin tức chúng tôi nhận được đều chính xác. Và chúng tôi biết con tàu của anh bị đắm nhưng không hề có ai mất tích. Chúng tôi chỉ không biết chính xác, kể từ cái lần mà anh ở trên tàu Pogrom. Tuy nhiên, tôi phải công nhận là anh có thể nghĩ đến việc trở về với vị hôn thê đang mòn mỏi đợi anh là vô vọng. Nhưng còn có nhiều việc đúng đắn mà đáng lẽ anh phải làm. Nếu anh không muốn đi một hành trình dài để trở về thì anh cũng phải viết thư báo cho tôi biết chứ? Thông tin liên lạc giữa hai nước đã hoạt động trở lại, chúng tôi vẫn nhìn thấy một hay hai chiếc tàu Anh ở bên cảng mà.”

Nàng biết giọng nói mình đầy vẻ chế nhạo nhưng nàng không thể chịu được nữa. Nàng nghĩ đến việc mình đã đợi gã đàn ông này trong ngần ấy năm, trong khi anh ta không hề có ý định trở về. Nếu hôm nay nàng không tìm đến đây thì chắc nàng sẽ không bao giờ trông thấy hay nghe nói về anh một lần nào nữa. Nàng thấy đau đớn, không cần biết đến lí do của anh, và anh ta còn không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Anh đã viết cho em một lá thư”

Georgina biết rằng đó là lời nói dối, nhằm xoa dịu nàng và bộc lộ sự hèn nhát của anh ta. Hẳn anh ta biết rất ít đến cái giá mà nàng đã phải hi sinh trong một thời gian dài để đợi anh ta. Hiện giờ, không đáng để nàng ngẩng cao đầu kiêu hãnh, khi anh ta đã giao cho nàng một bài kiểm tra nhưng chính anh ta lại không vượt qua được nó. Chúa ơi, nàng đã vượt qua được mọi thử thách khó khăn hơn cả anh ta.

Nàng không thấy tức giận mà chỉ quá thất vọng về anh ta. Anh ta không hoàn hảo, không cao quý, thậm chí không hề trung thực... Nàng đã dồn anh vào đường cùng, còn anh cố không làm tổn thương tình cảm của nàng bằng một sự thật tàn nhẫn. Nhưng lại theo một cách quanh co có lợi cho anh ta.

“Chắc chắn, Malcolm, tôi không nhận được thư của anh.”

Nàng nghe thấy tiếng anh ta khịt mũi và chỉ muốn đá anh ta bay đi. “Tôi cá là anh viết thư báo việc mình còn sống”

“Đúng vậy.”

“Và thích thú với việc bày tỏ lòng yêu nước mới.”

“Quả thực là vậy.”

“Và đáp lại điều đó, anh sẽ giải thoát cho tôi khỏi cuộc đính hôn này.”

“Thật ra là anh...”

Nàng cắt ngang lời anh ta

“Hay anh hi vọng là tôi vẫn đợi anh?”

“Dĩ nhiên là...”

“Và sau đó anh tưởng rằng tôi không đợi anh nữa, vì không nhận được hồi âm của tôi.”

“Chính xác là như vậy.”

Georgina nhìn vào anh ta

“Thật đáng tiếc, vì lá thư không tới nơi. Thật lãng phí thời gian”

“Chuyện gì?”

“Đừng ngạc nhiên vậy, Malcolm. Em vẫn lấy anh, đó là lí do mà em đến đây. Nhưng đừng hi vọng là em sẽ sống ở Anh, kể cả là vì anh đi nữa. Anh có

thể đến đây thường xuyên nếu anh thích, với tư cách là thuyền trưởng trên chiếc tàu của em, chiếc Amphitrite, anh có thể mở rộng sự giao thương với nước Anh nhờ những quen biết của mình.”

“Anh, anh...lạy Chúa, Georgie...anh...”

“Malcolm?” Một người phụ nữ trẻ xuất hiện, cắt ngang lời anh, “Sao anh không nói với em là ta có khách” và nhìn sang Georgina mỉm cười, “Tôi là Meg Cameron. Các bạn từ thái ấp đến phải không? Ở đó sắp có một bữa tiệc phải không?”

Georgina sững sờ nhìn người phụ nữ đứng nơi cửa rồi cái nhìn chuyển sang đứa bé trai đang xấu hổ núp sau váy của cô ta, cậu bé khoảng 5 tuổi, với mái tóc đen của Malcolm, với đôi mắt xanh của Malcolm và cả vẻ đẹp trai của Malcolm.

Rồi nàng chậm rãi chuyển hướng nhìn sang cha của đứa bé, anh ta đứng đó với vẻ xanh xao như muốn ngã bệnh.

“Em gái anh, phải không Malcolm?” Georgina hỏi, hài hước.

“Không phải.”

“Tôi cũng đâu có nghĩ vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không từ biệt. Không chúc mừng. Georgina chỉ quay lưng rời khỏi ngôi nhà nhỏ màu trắng ở Hendon, để lại những hy vọng và ước mơ đòi con gái. Nàng đã nghe thấy Mac nói một điều gì đó, có thể là một lời tạ lỗi với Meg Cameron về sự khiếm nhã của Georgina. Rồi sau đó, ông giúp nàng leo lên con ngựa nhỏ.

Ông giữ im lặng cho đến khi họ rời khỏi ngôi làng. Nàng gắng thúc ngựa chạy nhanh hơn, mong được cách ông nhiều dặm, càng nhanh càng tốt, nhưng con ngựa đáng chán lại chẳng thêm tuân lệnh. Mac đi nhanh theo, để có thời giờ quan sát vẻ ngoài thần nhiên của nàng. Mac có một thói quen khó chịu, ông luôn thẳng thắn khi mà người ta ít cần sự thẳng thắn nhất.

“Sao không khóc đi, con gái?”

Nàng đã nghĩ cứ mặc kệ ông. Ông sẽ không ép nếu nàng không muốn. Nhưng cảm xúc lẫn lộn trong người nàng lúc này đang cần được giải tỏa.

“Con giận quá, bác à. Tên vô lại chết bầm đó có lẽ đã lấy vợ ngay khi tàu hấn cập bến, rất lâu trước khi chiến tranh kết thúc. Hèn gì hấn đã trở thành một tên ngưỡng mộ người Anh. Cuộc hôn nhân đã thay đổi hấn!”

“Chà, điều đó có thể xảy ra. Chắc hấn đã thấy những gì mình muốn và đạt được nó từ sau lần cập bến thứ hai.”

“Khi nào và tại sao thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Trong suốt thời gian đó, con ghim chân ngồi ở nhà và chờ đợi hấn, còn hấn thì lấy vợ, có con và có một khoảng thời gian tuyệt đẹp.”

Mac khịt mũi. “Con đã phí nhiều thời gian, đúng như vậy, nhưng con có ghim chân mình ở nhà bao giờ đâu.”

Thấy ông không hiểu, nàng sụt sịt. “Con đã yêu hấn, Mac.”

“Con chỉ yêu cái ý nghĩ có gã cho riêng con, một gã bỏ trai đấy, sự tưởng tượng thời thơ ấu của con đã trở thành quá mức. Nếu con bớt chung thủy, bớt bướng bỉnh hơn một tí, thì những ước mơ ngốc nghếch đó đã phải biến mất từ lâu rồi.”

“Không phải như thế - ”

“Ta chưa nói xong thì con không được ngắt lời. Nếu con thực sự yêu hấn, thì giờ con đang than khóc chứ không như thế này.”

“Bên trong con đang nứt vỡ đấy.” Nàng ngoan cố. “Chỉ tại bác không thấy thôi.”

“Vậy ta phải cảm ơn con đấy. Ta không thể chịu nổi một giọt nước mắt nào của phụ nữ.”

Nàng nhìn ông tóe lửa. “Tất cả đàn ông các người đều giống nhau. Sự nhạy cảm của các người không khác gì một ... một bức tường gạch vậy!”

“Nếu muốn tìm sự thông cảm, thì con có thể tìm ở ta. Nhớ lại đi, ta là người đã khuyên con nên quên hấn ta từ hơn bốn năm trước. Ta cũng nhớ là đã nói với con, việc tìm đến nơi này sẽ làm con phải hối tiếc. Cứ chờ đến lúc lũ anh của con tóm cổ được con. Vậy cái đầu bướng bỉnh kia đang nghĩ gì thế?”

“Vỡ mộng, nhục nhã, đau đớn - ”

“Bị lừa dối – ”

“Sao bác lúc nào cũng cố làm cho con nổi điên hơn vậy?” Nàng gắt lên.

“Kim lại, con yêu. Ta đã bảo rồi, ta không thể chịu được nước mắt mà. Và miễn là con gân cổ lên với ta, chứ không được khóc trên vai ta đâu ... Ồi, giờ thì, đừng vậy, Georgie, con gái,” Ông nói khi cô bắt đầu mếu máo. Nhưng khóc lúc này thì không có gì sai cả và tất cả những gì Mac làm được là dùng ngực lại rồi ôm nàng vào lòng.

Georgina chạy đến trong vòng tay Mac. Nàng không chỉ khóc trên một bờ vai âu yếm. Nàng khóc cho con giận trong lòng nàng người bót đi.

“Những đứa trẻ đáng yêu ấy nhẽ ra thuộc về con, Mac!”

“Rồi con sẽ có con mà, rất nhiều.”

“Con sẽ không có được đâu. Con lớn tuổi lắm rồi.”

“Ày, hai mươi hai à.” Ông gật gù một cách cường điệu, cổ không khịt mũi. “Cũng khá già đấy “

Nàng thôi cáu kỉnh. “Bác chọn đúng lúc để đồng ý với con đấy.”

Cặp lông mày hung hướm lên với vẻ ngạc nhiên cô ý. “Thật sao?”

Georgina lấy hơi rồi tiếp tục than vãn, “Ồ, tại sao người đàn bà ấy không đến sớm hơn, trước khi con ngu ngốc nói với hấn là con vẫn chờ hấn?”

“Vậy, giờ hấn là một tên vô lại phải không?”

“Một tên hạ đẳng nhất, đê tiện nhất – ”

“Bác hiểu tình cảnh của con, con gái, nhưng đó là một sự trả thù ngọt ngào, sau tất cả những gì con đã làm cho hấn.”

“Những lý lẽ của đàn ông thật quá phức tạp với đầu óc phụ nữ. Con không muốn trả thù mà là đang bị mất thể diện.”

“Không đâu. Con cho hấn thấy những gì đã tuột khỏi tay hấn khi hấn bỏ rơi con. Hấn đã đánh mất một cô gái xinh đẹp, hấn đã đánh mất quyền sở hữu một con tàu mà hấn rất thèm muốn từ bao lâu nay. Hấn đã tự đá vào chính mình. Hấn sẽ phải hối tiếc nhiều năm trời.”

“Hấn có thể tiếc con tàu, nhưng không tiếc con đâu. Hấn đã có một công việc yêu thích, những đứa trẻ kháu khỉnh, một người vợ đáng yêu –”

“Đáng yêu, phải, nhưng cô ta không phải cô nàng Georgina Anderson, chủ chiếc tàu Amphitrite, cổ đông của công ty đường biển Skylark Line. Và mặc dù cô nàng không nói gì về trách nhiệm đối với con tàu, nhưng vẫn được chia lợi nhuận đầy đủ, và người ta kháo nhau rằng cô nàng là cô gái đẹp nhất vùng bờ biển phía Đông.”

“Hết chưa?”

“Con không thấy tự hào về bản thân sao?”

“Không. Cô gái ấy có khi vẫn còn xinh, nhưng mà không xinh mãi được, và cô ta đã lãng phí mất những năm đẹp nhất của cuộc đời mình rồi. Và cô có thể có tài sản của riêng mình, nhưng giờ lại không đủ tiền để trở về nhà. Cái về bề ngoài và số của cái đó không thay đổi được sự thật là cô ta khờ dại, ngu ngốc, và cả tin, không biết đánh giá người khác, không được thông minh, và –”

“Con đang như thế đấy. Ngốc và không được thông minh cho lắm.”

“Bác đừng cắt ngang.”

“Bác sẽ cắt ngang khi con bắt đầu nói năng hàm hồ. Bây giờ con đã hết khóc rồi. Vậy hãy bắt đầu tìm một khía cạnh tốt đẹp đi.”

“Chẳng có gì cả.”

“Có chứ. Con sẽ chẳng vui đâu nếu phải sống với một tên hạ đẳng, đê tiện, đúng không nào?”

Môi nàng mấp máy cố cười, nhưng chưa thể được.

“Con biết ơn với những gì bác đang nói, Mac, nhưng chúng chẳng xoa dịu được tất cả những tổn thương của con. Con chỉ muốn về nhà và cầu xin Chúa đừng cho con gặp phải một tên người Anh khác, với những bài diễn thuyết phát chán, với sự điềm tĩnh đáng nguyên rủa, với những đứa con trai vô thừa nhận của hấn ta”.

“Xứ nào cũng có những đứa con trai vô thừa nhận cả.”

“Xứ nào cũng có những tên trông như bức tường gạch, nhưng con sẽ không kết hôn với một tên như vậy đâu.”

“Kết hôn với... Bây giờ con lại nói xàm nữa rồi, và con định nghĩa một tên bức tường là như thế nào nhỉ, bác muốn biết?”

“Hãy đưa con về nhà, Mac. Tìm một con tàu, tàu gì cũng được. Nó chẳng cần phải là tàu lớn, miễn là nó đưa được ta về nhà và khởi hành sớm, tốt nhất là hôm nay. Bác cứ bán chiếc nhẫn ngọc bích của con để mua vé cũng được.”

“Đừng có dờ hoi. Cha con đã cho con chiếc nhẫn đó mà, đem về từ - ”

“Con không cần, Mac.” Nàng nhấn mạnh, và lúc này nhìn nàng bướng bỉnh đến mức ông chẳng dám nhìn nữa. “Trừ phi bác trộm được ít tiền, mà con biết là bác không thể, cái nhẫn này là thứ duy nhất giúp chúng ta về được tới nhà. Con không thể đợi để kiếm đủ tiền vé đâu, con thề đấy. Hơn nữa, khi về đến nhà, chúng ta có thể mua lại mà.”

“Con đã quyết định phải đến đây ngay, con gái. Vì vậy, con phải trả giá đấy. Giờ thì không được làm điều gì tương tự như thế nữa.”

“Nếu bác đang nói về sự kiên nhẫn, thì bác có thể quên được rồi. Con đã có 6 năm kiên trì chờ đợi. Từ giờ trở đi, con sẽ không kiên nhẫn nữa.”

“Georgie ...” Ông hơi thấy lo.

“Sao bác lại gây với con? Cho đến khi chúng ta khởi hành, con sẽ khóc suốt. Con nghĩ bác không thể chịu đựng được nước mắt phụ nữ, đúng không nào?”

Sự bướng bỉnh của phụ nữ còn tệ hơn nhiều, Mac quyết định, bởi vậy, ông bỏ cuộc. “Nếu cháu làm kiểu đó...”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bầu trời trong xanh với những cánh buồm được xếp lại, nhưng cũng không có gì bảo đảm một trong số tàu đó sẽ đến Mỹ trong nay mai. Ai cũng nghĩ là nó sẽ ra khơi. Ai cũng nghĩ đó là một chuyện chắc chắn nhưng Georgina sẽ bị thua nếu như nàng cá cược điều này.

Hầu hết những chiếc tàu vào bến vào tháng rồi đã rời khỏi đây để đi đến những nơi khác. Không tính đến những chiếc tàu không muốn chờ hành khách, có vài chiếc tàu lớn của Mỹ vẫn còn đậu ở cảng, nhưng không có chiếc nào định rời khỏi chốn này, để trở về bến cảng quê nàng vào trước năm tới, một cuộc hành trình quá lâu đối với một Georgina thiếu nhẫn nại. Và con tàu duy nhất có lịch đi thẳng đến New York, rất gần với Bridgeport, thì lại không thể rời cảng sớm, theo lời viên phó thuyền trưởng. Thuyền trưởng của tàu này đang đeo đuổi một cô nàng người Anh nào đó và đã thề là sẽ không ra khơi cho đến khi nào anh ta kết hôn xong. Điều này khiến Georgina khi nghe xong đã xé rách hai chiếc váy và liệng cái bỏ ra khỏi cửa sổ.

Nàng muốn rời khỏi Anh quốc ngay lập tức, nàng còn cân nhắc cả một cuộc hành trình dài từ tám đến mười tháng, trên một trong những chiếc tàu của Mỹ có lịch ra khơi trong tuần này, và đó là sau khi nàng đã mất hết mấy ngày để tìm cho được một chuyến đi. Khi nàng nói với Mac vào buổi sáng ba ngày sau đó, ông đã mất vài tiếng đồng hồ để tìm ra tên của ba chiếc tàu nước Anh sẽ rời cảng vào tuần sau. Ông không nói đến chúng sớm hơn vì ông nghĩ nàng sẽ phản đối lập tức, chỉ vì chúng thuộc về người Anh và thủy thủ toàn là người Anh, và thoát khỏi những gì có liên quan đến nước Anh, đối với nàng ngay bây giờ, cũng quan trọng như là việc phải trở về nhà vậy. Và nàng thật sự đã phản đối, rất là dữ dội. Đến lúc này, Mac mới ngập ngừng nói đến một phương cách khác mà nàng chưa cân nhắc đến.

"Có một chiếc tàu sẽ ra khơi vào sáng mai khi thủy triều lên. Họ sẽ không chờ hành khách, nhưng đang cần một người quản lý neo buồm và một cậu bé giúp việc dưới tàu (bồi tàu)." .

Mất Georgina mở to mắt với vẻ thích thú. "Ý bác nói là làm việc dưới tàu để có vé trở về nhà à?"

"Đáng được cân nhắc đấy, còn hơn là phải trải qua nửa năm hay hơn nữa, khi phải lênh đênh trên biển với một cô gái không biết nhẫn nại là gì."

Georgina chắc lưỡi khi ông nhấn mạnh câu đó, kèm theo đôi mắt mở to. Lần đầu tiên nàng thấy thật vui thích kể từ khi nàng phát hiện ra sự phản bội của Malcolm.

"Có thể con sẽ ít sử dụng thói quen này một khi con đang trên đường về nhà. Ồ, Mac, con nghĩ đó là một ý kiến hay đấy," nàng nói với vẻ sốt sắng. "Có phải là tàu của Mỹ không? Có lớn không? Nó định đi đến đâu vậy?"

"Từ từ đã, con gái, không giống những gì con nghĩ đâu. Con tàu đó tên là Maiden Anne đến từ Tây Ấn, có ba cột buồm và sạch bóng. Một chiếc tàu tuyệt đẹp đấy. Nhưng nó nhìn giống như là một tàu chiến vì vẫn còn được trang bị vũ khí khá nặng, mặc dù nó thuộc một tư nhân."

"Tàu buôn đến Tây Ấn thì cần phải trang bị vũ khí đầy đủ, nếu nó thường đi lại trong các hải phận có cướp biển. Tất cả tàu Skylark của chúng ta, khi qua lại ở khu vực Caribbean cũng đều như vậy thôi, vậy mà thỉnh thoảng cũng vẫn bị tấn công."

"Cũng đúng," Ông đồng ý. "Nhưng tàu Maiden Anne không phải là một tàu buôn, ít ra là chuyến lần này. Nó cũng không chở hàng hóa, chỉ chở bì (vật nặng để giữ cho tàu thăng bằng khi không có hàng) ."

"Một thuyền trưởng muốn ra khơi mà không cần bất cứ lợi nhuận nào à?" Georgina chế giễu, biết rõ là câu nói này sẽ chọc tức người đàn ông từng làm trên tàu buôn hơn ba mươi năm. "Hắn chắc chắn là một tên cướp biển rồi."

Mac khịt mũi. "Hắn là một người muốn ra khơi theo ý thích, đi đến bất cứ nơi nào mà tâm trạng hắn muốn đến, đám thủy thủ của hắn nói như vậy đấy."

"Vậy tên thuyền trưởng là chủ tàu và đủ tiền sở hữu một chiếc tàu dùng để ăn chơi à?"

"Hình như là vậy." Ông nói với vẻ kinh tởm.

Georgina nhe răng cười. "Con biết khái niệm này sẽ làm cho bác đau lòng, nhưng nó không có gì là dị thường cả. Và dù là nó chở hàng hóa hay không, cũng không có gì khác biệt, chỉ cần nó giúp chúng ta trở về nhà là được, đúng không?"

"À, thật ra còn một chuyện nữa. Nó định đi đến Jamaica, chứ không phải nước Mỹ."

"Jamaica à?" Sự vui mừng của Georgina khi đã tìm được một chiếc tàu bắt đầu bị mờ nhạt, nhưng chỉ trong chốc lát. "Nhưng Skylark có một văn phòng ở Jamaica. Và đó chẳng phải là bến cảng thứ ba trong lịch trình của Thomas sao? Chúng ta có thể đến đó trước khi anh ấy nhổ neo, còn nếu không, Skylark có những chuyến tàu ra vào Jamaica rất thường xuyên, bao gồm tàu của Boyd và của Drew, nếu không muốn nói đến chính chiếc tàu của con." Nàng lại cười tươi. "Chúng ta sẽ về tới nhà trễ, nhiều nhất là thêm vài tuần thôi. Còn tốt hơn là trễ cả nửa năm, và chắc chắn là tốt hơn việc phải ở lại đây thêm một ngày nữa."

"Bác không hiểu tại sao, con gái à, khi bác nghĩ thêm về nó, bác lại nghĩ là không nên nhắc đến chiếc tàu này."

"Và khi con nghĩ thêm về nó, con càng thích ý tưởng này hơn. Đi đi, Mac, đó là giải pháp hoàn hảo đấy."

"Nhưng con sẽ phải làm việc đấy," ông nhắc nhở nàng. "Con sẽ phải nghe theo lệnh của thuyền trưởng, mang thức ăn, dọn dẹp phòng của hắn ta, và làm bất cứ những gì hắn yêu cầu. Con sẽ rất bận rộn đấy."

"Thì sao chứ?" Nàng thách thức. "Bác định nói với con là bác không nghĩ rằng con có khả năng làm những công việc đơn giản như thế à, khi mà con đã từng lau chùi boong tàu, lau chùi súng đại bác, chà rửa thân tàu, leo dây thừng lên cột buồm..."

"Đã qua nhiều năm rồi đấy, con gái, trước khi con là một thiếu nữ như bây giờ. Cha và anh con đã nuông chiều con, cho con leo khắp nơi trên những con tàu khi chúng đậu ở cảng, để học hỏi những chuyện mà con không nên học. Nhưng bây giờ là làm việc và sống bên cạnh những người đàn ông ông không biết con, và họ không thể biết con. Công việc này không dành cho một cô gái và nếu con muốn làm thì không phải làm dưới thân phận của một cô gái đâu."

"Con không quên điểm đó đâu, Mac. Vậy thì những bộ váy của con phải bỏ lại thôi. Chúng ta đều biết là mọi người luôn phán đoán lầm khi thấy một người mặc quần ống túm. Một thằng con trai mặc đồ con gái thì sẽ bị coi là đứa con gái xấu xí, nhưng một đứa con gái mặc quần ống túm lại biến thành một đứa con trai dễ thương đấy. Suy cho cùng, con đã làm quá tốt vào buổi tối hôm đó..."

"...trước khi con mở miệng hay nhìn thẳng vào mắt người khác," Ông cắt ngang, cứng rắn nhắc nhở nàng. "Sự ngượng ngùng của con đã không còn hiệu quả ngay sau đó."

"Bởi vì con đã cố ngượng ngùng thành một người đàn ông, điều mà bây giờ khi nghĩ lại, con thấy không được thông minh cho lắm, con không thể giống đàn ông với bộ mặt này. Được rồi," Nàng không cho ông cắt ngang. "Thì bác vẫn cố nói với con là con không biết nghe lời rồi còn gì. Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa. Lần này thì khác hẳn đấy, bác biết mà. Một đứa con trai có thể có những đặc điểm éo lá. Họ thường là như vậy. Và với chiều cao và thân hình mảnh dẻ của con, giọng nói nhỏ nhẹ và ..." nàng nhìn xuống ngực mình "... một ít đồ để bó chặt chúng, con có thể dễ dàng trở thành một cậu con trai ở lứa tuổi chín hoặc mười."

Nàng nhận được một cái nhìn ghê tởm cho giả thuyết đó. "Trí thông minh của con sẽ làm hại con đấy."

"Được rồi, vậy thì là một đứa con trai thông minh mười hai tuổi có thân hình kém phát triển đi." Và rồi nàng nói một cách cứng cỏi, "Con có thể làm được, Mac. Nếu bác không nghĩ là con có thể, đó là tại bác đã không suy xét đến nó."

"Bác chắc là đã ngớ ngẩn quá rồi, bác chắc là vậy, nhưng chúng ta đều biết, ai sẽ là người chịu trách nhiệm cho chuyện này."

"Này, này," Nàng nhong nhẹo và nhe răng cười. "Con không còn là một thiếu nữ nữa, mà là một cô gái đấy. Con còn gặp khó khăn đến mức nào đây?"

Ông bật ra một âm thanh thô lỗ. "Cứ coi là như vậy đi. Một khi con trở về nhà, bác có thể phui tay không cần đếm xỉa đến con nữa."

Còn bây giờ là một câu cảm râm. "Còn nữa. Con phải đóng kịch cả tháng hay lâu hơn. Một thời gian quá dài để tìm một chỗ riêng tư mỗi khi phải sử dụng nhà xí, khi một người đàn ông có thể chỉ cần đứng xoay lưng lại và..."

"Mac!" Nàng thật sự đỏ mặt, cho dù với năm người anh vẫn thỉnh thoảng quên mất là có nàng, nàng đã nghe và thấy tất cả những gì mà một đứa con gái không nên biết. "Con không nói là sẽ không gặp khó khăn, nhưng con quá hiểu biết để có thể vượt qua chúng, cho dù là bất cứ chuyện gì. Không giống những đứa con gái khác, con biết rành cả bên trong và bên ngoài con tàu, ngay cả những khu vực mà đám thủy thủ thường không đến. Con sẽ làm được, nếu cần con có thể sử dụng những ổ chuột. Ngoài ra, nếu con bị phát hiện thì chuyện xấu gì có thể xảy ra nhỉ? Bác thật sự nghĩ là họ sẽ đuổi con khi tàu ở giữa đại dương à? Dĩ nhiên là họ không làm vậy. Con có thể bị nhốt ở một chỗ nào đó cho đến khi tàu vào cảng, và lúc đó mới bị đuổi xuống. Và con đáng bị phạt như vậy nếu con đã không cẩn thận vì để lộ thân thể của mình."

Phải mất một lúc lâu cãi qua cãi lại trước khi Mac cuối cùng đành thở dài. "Được rồi, nhưng bác sẽ cố thử xin cho con lên tàu mà không cần phải làm việc. Họ có thể sẽ đồng ý nếu bác từ chối không lãnh lương, và họ nghĩ con là em trai của bác và muốn đi chung với bác."

Một bên chân mày nàng nhướng lên, trong khi mắt nàng long lanh cười. "Em của bác à? Không có âm hưởng của người Scot à?"

"Vậy thì em khác mẹ vậy," Ông chấp nhận. "Được nuôi nấng ở nơi khác, như vậy sẽ không làm cho người khác nghi ngờ, vì tuổi tác chúng ta cách quá nhiều."

"Nhưng con đã nghĩ là họ cần một bồi tàu mà? Họ sẽ đòi như vậy nếu chuyện đó là thật. Con biết các anh con sẽ không ra khơi nếu không có một cậu bồi tàu đâu."

"Bác đã nói là bác sẽ cố thử. Họ vẫn còn cả ngày để tìm một cậu trai khác cho công việc đó."

"Vậy thì con hy vọng là họ không tìm được," Georgina thật tâm trả lời. "Con thà là làm việc trong khi lênh đênh trên biển còn hơn là không làm gì, khi mà đằng nào cũng phải cãi nhau. Và đừng nghĩ đến chuyện nói con là em gái của bác đấy, bởi vì họ sẽ không nhận bác làm người căng buồm đâu, khi đó chúng ta sẽ đánh mất cơ hội quý báu đấy. Vì vậy, bác hãy đi mau đi, trước khi người khác giành công việc này."

"Con cần phải có những bộ đồ thích hợp cho một cậu bé."

"Chúng ta có thể mua trên đường đi."

"Con còn phải quăng bỏ đồ của cháu nữa."

"Người chủ nhà có thể làm chuyện này."

"Còn tóc của con thì sao?"

"Con sẽ cắt ngắn."

"Không được! Các anh con sẽ giết bác đấy, nếu như họ chưa có ý định này."

Nàng gợn tay nhặt chiếc mũ mà nàng đã từng sử dụng lúc trước ra khỏi cái rương và vẩy nó trước mặt ông. "Đấy này! Bây giờ bác có thể đừng cần nhần nữa và bắt đầu tiến hành mọi việc chưa? Đi nào."

"Bác cứ nghĩ là con đã thôi sử dụng thói quen thiếu nhần nại của mình chứ," Ông cầu nhàu.

Nàng bật cười và đẩy ông ra khỏi cửa. "Chúng ta vẫn chưa ra khơi mà, Mac. Ngày mai con sẽ bỏ. Con hứa đấy."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngài Anthony Malory ra hiệu cho người hầu bàn chuẩn bị thêm một chai rượu vang rồi ngã người ra sau nhìn anh trai mình. "Anh biết không, James, em thực sự sẽ nhớ anh, mẹ kiếp nếu không như vậy. Lẽ ra anh nên dàn xếp mọi chuyện ở Caribbean trước khi trở về nhà thì giờ đây, anh không cần phải quay lại nơi đó nữa, ngay khi em bắt đầu quen với sự có mặt của anh."

"Làm sao mà anh biết được việc kết thúc cuộc đời cướp biển của Hawke khét tiếng có thể lại được sắp xếp dễ dàng đến thế chứ?" James đáp. "Chỉ quên rồi, lý do duy nhất mà anh trở về nhà là món nợ với Eden. Anh chẳng biết gì chuyện kết hôn (giữa Eden và Regan) vào lúc đó, cũng như chuyện gia đình mình quyết định chào đón anh trở về và chấm dứt cuộc sống cướp biển của anh."

"Việc giới thiệu cháu trai mới, Jeremy, với mấy anh trai đã góp phần để họ đưa ra quyết định đó. Mấy anh vô cùng đa cảm mỗi khi động vào chuyện gia đình."

"Và chú thì không thế à?"

Anthony cười khúc khích. “Em cũng vậy. Và anh sẽ sớm trở về chứ, phải không? Thật giống như hồi xưa khi có anh ở bên cạnh.”

“Chúng ta đã có những thời gian đẹp hồi trẻ dại, phải không?”

“Theo đuổi cùng một người phụ nữ.” Anthony cười toét.

“Cùng bị mấy ảnh dạy dỗ.”

“Mấy ảnh rất tuyệt. Jason và Eddie đã phải gánh vác trách nhiệm khi còn quá trẻ. Mấy ảnh không có lúc nào thành thạo, lúc nào cũng bận bịu kèm giữ chúng ta vào trong khuôn khổ gia đình. “

“Chú không cần bào chữa cho họ,” James trả lời. “Chú không nghĩ là tôi ghét họ chứ, phải không? Nói thật, lúc đó chú đã lập tức tuyệt giao với tôi đấy.”

“Em chưa bao giờ tuyệt giao với anh,” Anthony phản đối.

“Uống nào, chú mày,” James tỉnh bơ. “Nó có thể giúp chú mày nhớ lại.”

“Cho anh biết là trí nhớ của em vẫn ổn. Em đã tức điên lên khi anh bỏ đi cùng với Reggie vào mùa hè tám năm về trước- trải qua ba tháng trên một con tàu cướp biển chết tiệt đó và con bé chỉ mới được mười hai tuổi thôi! Em định sẽ cho anh một trận như từ, mà anh đáng phải nhận, khi anh đưa Reggie trở về. Và anh đã không chống cự. Em không hiểu tại sao? Muốn cho em biết không?”

James nhún gáy lông mày màu vàng óng của mình lên. “Anh chống được sao? Ba chọi một, phải vậy không nhỉ? Ba người đã coi trọng anh hơn cả cần thiết đấy.”

“Thôi đừng có giờ cái giọng ấy ra nữa, anh à. Anh không đánh trả. Anh cũng không cố gắng tránh đòn nữa. Jason và Edward có thể không nhận thấy, nhưng em đã choảng với anh nhiều trận lắm rồi nên biết ngay.”

James nhún vai. “Vi anh cảm thấy mình đáng bị như vậy. Hồi đó, anh chỉ nghĩ đất Regan đi khỏi tay mấy ông anh sẽ là một trò vui. Và Jason đã cảm anh gặp Regan từ lúc đó- ”

“Reggie,” Anthony chỉnh ngay.

“Regan,” James nhấn mạnh hơn, chăm ngồi cho cuộc tranh luận thuở xưa, khi họ nghĩ xem nên gọi cháu gái Regina bằng cái tên thân mật nào – cuộc tranh luận bắt đầu từ xa xưa, từ những tính khí khác người của James. Nhưng họ cùng ý thức việc gì đang xảy ra và bật cười hết cỡ.

Nhưng Anthony đi xa hơn một chút. Anh đồng ý, “Được rồi, đêm nay là Regan vậy”

James vỗ mạnh vào tai mình. “Anh nghĩ chắc tai mình có vấn đề rồi.”

“Quý tha ma bắt anh đi.” Anthony vừa gầm gừ, vừa cười khúc khích. “Cứ kể chuyện tiếp cho đến khi em buồn ngủ. A, gờm đã, đây là chai thứ hai rồi.”

“Chú không định chuốc rượu anh lần nữa đấy chứ?”

“Không dám,” Anthony nói khi anh rót đầy rượu vào cốc.

“Anh tin rằng đó là những gì chú đã từng nói trong lần cuối cùng chúng ta ở White’s, thế mà bạn chú, Amherst đã phải đưa cả hai chúng ta về nhà... vào lúc giữa trưa. Chú chẳng nói gì về phản ứng của cô vợ trẻ cả.”

“Không đáng nói.” Anthony chưa chút đáp.

Một tràng cười vang của James khiến nhiều người nhìn về phía bàn của họ. “Anh thực sự chẳng hiểu nổi chú nữa. Bị vợ giận khi mới cưới được hai ngày, chỉ vì một cô hầu bàn ông ẹo là vào lòng mình và chú không thể thuyết phục nổi vợ mình tin là chú đã không động chạm gì đến cô ả. Thật xúi quẩy cho chú khi cô ả lại để vương vài sợi tóc vàng trên ve áo, để cho vợ chú nhìn thấy. Nhưng chú không kể với Roslyn việc chú có mặt ở quán rượu đó là để tìm gã anh họ Cameron của cô ấy à?”

“Dĩ nhiên là không kể.”

“Vậy chắc chú chưa kể cô ả ấy đã lên giường với anh, chứ không phải với chú.”

Anthony lắc đầu ngoan cố. “Em cũng sẽ không nói chuyện đó. Em đã nói với cô ấy, không có chuyện gì xảy ra, rằng em bị mời chài nhưng đã từ chối. Vấn đề là sự tin tưởng... nhưng em nghĩ chúng ta đã bàn về vấn đề này rồi. Đừng quan tâm đến cuộc sống tình cảm của em nữa, anh à. Cô vợ Scotland của em rồi sẽ hiểu ra thôi. Em đang trên con đường thuyết phục đây. Trở lại vấn đề cũ nào, được chứ?”

James với lấy cốc rượu, “Như anh đã nói, anh rất khó chịu khi Jason không cho anh gặp Regan nữa.”

“Anh ấy phải làm vậy thôi. Anh đã làm cướp biển suốt hai năm trời còn gì.”

“Anh có thể đã gieo rắc kinh hoàng ngoài khơi, Tony, nhưng con người anh thì vẫn không thay đổi. Jason biết rất rõ là anh có thể bỏ mặc chiếc Hawke nếu anh cho anh gặp lại Regan. Nhưng anh đã phủ nhận anh vì anh đã làm cướp biển và làm nhục đến gia đình, mặc dù chẳng người Anh nào biết Thuyền trưởng Hawke và James Malory, nam tước Ryding, chỉ là một. Jason đã quyết rồi, thì sẽ không rút lại đâu, anh phải làm gì bây giờ? Không gặp mặt cô nhỏ nữa sao? Regan như là con gái của anh vậy. Chúng ta cùng nuôi dạy nó mà.”

“Anh đã có thể từ bỏ việc làm cướp biển,” Anthony đưa ra lý do khả thi.

James cười nhẹ. “Làm theo lời của Jason á? Từ khi nào anh trở thành như vậy thế? Hơn nữa, anh có một quãng thời gian đẹp chết người khi chơi trò cướp biển. Có nhiều thử thách, nguy hiểm, nhưng còn hơn thế, khi anh đã đưa được kỉ luật vào cuộc sống của mình, và vì thế, anh cảm thấy mình khỏe mạnh hơn. Anh đã từng cảm thấy trống rỗng và rã rời trước khi rời khỏi London. Chúng ta đã rất vui, đúng, nhưng chẳng còn thử thách nào ngoài việc núm vấy quý bà cả. Anh thoát ra khỏi sự đơn điệu đã làm anh cực kỳ nổi tiếng.”

Anthony cười âm. “Anh làm trái tim em rướm máu.”

James rót rượu. “Cạn ly nào, chú ngốc. Chú trở nên thông cảm hơn khi say đây.”

“Em sẽ không say xin nữa. Đã hứa với vợ rồi, nhưng mà cô ấy vẫn chưa tin em. Vậy anh đã ra khơi, và sống cuộc sống trong sạch, khỏe mạnh của một tên cướp biển.”

“Một quý ông cướp biển,” James đính chính.

Anthony gật gù. “Khá đúng. Không nên quên những điểm khác nhau. Mà nhân tiện, khác nhau chỗ nào thế nhỉ?”

“Anh không bao giờ đánh chìm tàu hoặc chiếm tàu mà không cho đối phương cơ hội đánh trả. Anh đã mất khá nhiều tài sản vì lý do đó, để chúng tuột khỏi tay mình, nhưng anh chẳng bao giờ muốn thành một tên cướp biển thành công cả, chỉ muốn là một tên cướp biển kiên trì thôi.”

“Vậy anh đã bị hiểu lầm rồi, James. Nó chỉ là một trò chơi thôi, phải thế không? Và anh đã cố ý để cho Jason nghĩ là anh đã ra khơi để tàn phá, cướp bóc và quăng người làm mồi cho cá mập!”

“Tại sao lại không? Anh sẽ không thể vui nếu không có cơ phạt một trong hai chúng ta. Và anh thì thích hợp hơn chú, bởi anh chẳng quan tâm gì hết, trong khi chú thì ngược lại.”

“Anh nghĩ đúng đấy.” Anthony châm chọc.

“Chú nghĩ vậy à?” James cười, uống cạn ly. Anthony rót đầy lại ngay. “Nhưng có như vậy thì mới là anh.”

“Em tin rằng,” Anthony miễn cưỡng. “Theo những gì em nhớ, anh đã chống đối và khiêu khích anh.”

James nhún vai. “Vậy cuộc sống là gì nếu không có những động lực, cậu bé?”

“Em nghĩ anh khoái cảnh Jason tức điên lên. Thú thật đi.”

“Anh cũng thật chuyên nghiệp trong chuyện này, phải không?”

Anthony mỉm cười rồi khúc khích. “Thôi được. vậy không còn các câu hỏi tại sao và vì sao nữa nhé. Anh đã được chấp nhận trở về với gia đình, được tha thứ hết. Nhưng anh vẫn chưa trả lời em về vụ chịu trận đòn đó.”

Hàng lông mày vàng lại nhướng lên. “Anh đã không đánh trả hả, chắc là do anh bị chú ngáng chân.”

“Vậy em sẽ không đã động đến chuyện này nữa.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“James. . .”

“Thôi nào, Tony, hãy thử đặt mình vào trường hợp của anh và chú sẽ có câu trả lời. Suy cho cùng thì cũng không có gì phức tạp đâu. Anh muốn ở bên cạnh đứa cháu yêu quý, Regan, nhiều hơn. Hơn nữa, anh nghĩ cô bé sẽ thích nhìn thấy một phần của thế giới. Nhưng mặc dù anh hết sức yêu mến cô bé, anh nhận ra anh đã ngu ngốc ra sao, trước khi mạng Regan trở về. Không phải vì cô bé làm anh vương vãi mà vì biển cả không bảo đảm sự an toàn cho ai cả. Bảo tố, những tên cướp biển khác, kẻ thù của anh, đều nguy hiểm. Nguy cơ xảy ra cho cô bé tuy nhỏ nhưng vẫn hiện diện. Và nếu bất kì chuyện gì xảy ra cho Regan thì...”

“Chúa lòng lành, James Malory vô tâm mà cũng có lúc cảm thấy có lỗi ư? Hèn chi mà em không đoán được.”

“Cũng có những lúc như vậy chứ.” James đáp khô khan, liếc nhìn Anthony với vẻ cau kính vì ông em ngồi cười thoải mái.

“Em đã nói gì nhỉ?” Anthony hỏi, vờ ngây thơ. “Thôi đừng bận tâm. Đây, uống thêm một chút đi.” Anh chàng tỏ vẻ thông cảm. “Anh biết đấy, em cũng đưa cô bé đến chỗ lũ bạn rêu rã của mình, trong những năm cô bé ở với em – và tất cả bọn chúng đều cư xử tử tế, nếu anh muốn biết – trong khi anh thì đem cô bé đến nơi có những tên giết người!”

“Tất cả bọn chúng đều ngưỡng mộ cô bé và luôn cư xử lịch sự khi có mặt Regan.”

“Ừ, cô nhỏ đã được chúng ta dạy dỗ đàng hoàng, tử tế.”

“Phải vậy không? Vậy sao nó có thể kết hôn với một tên vô lại như Eden?”

“Cô nhỏ yêu hấn. Thật đáng tiếc.”

“Anh thấy điều đó thật quá sức chịu đựng.”

“Bình tĩnh nào, James, anh không thích hấn chỉ vì hấn quá giống chúng ta, và bất kì ai giống chúng ta thì cũng không đủ tốt cho Reggie.”

“Ngược lại, chú mày, đó là lí do tại sao chú không thích hấn. Còn anh ghét vì hấn đã làm nhục anh khi bỏ chạy trong cuộc đụng độ trên biển vài năm trước, sau khi phá nát con tàu của anh.”

“Nhưng anh tấn công hấn trước.” Anthony cãi, vì đã nghe đủ về cuộc hải chiến đó, cả chuyện con trai của James đã bị thương trong vụ đó, cũng chính vì vậy, James đã từ bỏ con đường làm hải tặc.

“Cạnh đó, hấn còn thêm một lần tống anh vào tù hồi năm ngoái.”

“Chỉ sau khi anh đã dập hấn như tử. Và không phải anh đã kể là hấn đã giúp anh vượt ngục trước khi rời Tây Ấn à? Hấn bị ray rứt lương tâm à, không phải chứ?”

“Hấn nói là hấn không muốn bỏ lỡ dịp nhìn thấy cảnh anh bị treo cổ.”

Anthony huyết sáo. “Nghe có vẻ giống hấn đấy, một gã hợm hĩnh. Nhưng đúng là anh phải mang ơn hấn. Đầu anh không bị treo giá và anh có thể xoá bỏ quá khứ. Giờ đây, anh có thể đi dạo trên đường phố London mà không phải ngoái cổ lại cảnh giác.”

Sự tán thưởng khiến ly rượu lại đầy ắp. “Nhưng chính xác là khi nào chú bắt đầu bệnh vục cho tên gà trống choai ấy vậy?”

“Lạy Chúa, đó là việc em đang làm sao?” Anthony có vẻ kinh hoàng. “Xin lỗi nhé. Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu, anh có thể tin em. Hấn hoàn toàn là một kẻ đê tiện.”

“Nhưng Regan đã bắt hấn phải trả giá rồi,” James cười hả hê.

“Bằng cách nào?”

“Hấn phải ra ngoài ghế sofa ngủ mỗi khi hấn ta trả treo với chúng ta và tình cờ Regan nghe được.”

“Quý tha ma bắt anh đi.”

“Thật đấy. Chính hấn kể với anh mà. Chú phải thăm hai đứa thường xuyên hơn khi anh đi khỏi.”

“Uống vì điều đó!” Anthony cười. “Eden ngủ trên sofa. Trời, đáng giá lắm.”

“Nhưng chẳng buồn cười bằng mớ hỗn độn giữa chú và vợ chú.”

“Này, đừng có bắt đầu đấy nhé.”

“Không dám. Nhưng anh hy vọng chú làm lành được với cô ấy, trước khi anh trở về vài tháng sau, khi đó anh sẽ đưa Jeremy đi cùng. Và cậu nhỏ sẽ không làm phiền hai người nữa. Chỉ còn chú và cô nàng Scotland bé nhỏ . . . với nhau.”

Nụ cười của Anthony trở nên tự tin và hơi quý quai. “Vậy anh trở về sớm đi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Cả nhà đều có mặt để đưa tiễn James. Jason và Derek, Edward và cả gia đình ông ta, Anthony và cô vợ nhỏ bé người Scot, cô nhìn hơi xanh xao, tiêu tụy, nhưng cũng rất dễ hiểu, vì Anthony đã vừa tuyên bố là anh sắp được làm cha. Còn tên nhóc ba tròn Jeremy, thì đang vui mừng, hớn hờ tuy đây là lần đầu tiên cậu xa cha mình, kể từ khi cậu được nhìn nhận vào sáu năm trước. Cậu nhóc có lẽ đang nghĩ, bây giờ cậu ta có thể thoát nạn ngay cả khi phạm

tội giết người nếu chỉ có một mình chú Tony trông chừng cậu ta. Cậu nhóc sẽ sớm biết là cả Jason và Eddie cũng sẽ giám sát cậu thôi. Cậu sẽ bị canh chừng nghiêm ngặt, còn nghiêm ngặt hơn cả khi ở dưới sự giám sát của James và viên phó thuyền trưởng của chàng, Conrad.

Thủy triều dâng cao chấm dứt cho những lời từ biệt. Cảm giác ngày ngật sau khi uống say của James, chuyện này là lỗi của Anthony, cũng không làm cho chàng chùn bước. Nhưng lại làm cho chàng quên bằng mẩu giấy chàng đã viết cho cô gái Scot bé nhỏ, giải thích cho cô rõ về việc đưa con gái hầu rượu mà cô tưởng chồng mình đã ngủ với ả. Anh gọi Jeremy đến cầu tàu và đưa cho cậu nhóc.

"Đưa cho thám Roslynn cái này, nhưng chỉ khi nào không có chú Tony ở đó."

Jeremy bỏ mảnh giấy vào túi áo. "Không phải là một lá thư tình chứ ?"

"Thư tình à?" James khịt mũi. "Biến ngay, thằng chó con. Và hẹn gặp con ..."

"Con biết, con biết." Jeremy giơ hai tay lên, phì cười. "Con sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà cha không làm đâu."

Cậu chạy ngược xuống cầu tàu trước khi James có thể đe nẹt cậu ta về sự lảm lác này. Nhưng chàng lại mỉm cười khi xoay người lại, và đối mặt với Conrad Sharpe, viên phó thuyền trưởng của chàng và cũng là một người bạn thân.

"Chuyện gì thế ?"

James nhún vai, nhận thức được là Connie đã nhìn thấy chàng chuyển mảnh giấy. "Cuối cùng, tôi quyết định giúp một tay. Theo tốc độ tiến triển của Tony, chú ấy sẽ làm cho mọi chuyện rắc rối hơn."

"Tôi cứ nghĩ là anh đã không có ý định can thiệp vào," Connie nhắc nhở anh.

"À, chú ấy dù sao cũng là em tôi phải không? Cho dù là không biết tại sao tôi lại giúp nữa, trong khi chú ấy đã chơi xấu tôi tới hôm qua." Khi thấy Connie nhướng mày, chàng nhẹ răng cười, lờ đi cảm giác nhức nhối trong đầu. "Để bảo đảm là tôi sẽ cảm thấy thoải mái đến nỗi hôm nay không còn sưng nhỏ neo đấy, thằng quý súc."

"Nhưng anh lại uống cùng cậu ấy, là việc đương nhiên à?"

"Đương nhiên rồi. Bây giờ, tôi không thể để chú ấy uống rượu một mình, phải không nào? Nhưng anh phải lo cho chuyện nhỏ neo thôi, Connie. Tôi sợ là mình không chịu đựng được nữa rồi. Hãy đến gặp tôi ở phòng tôi, sau khi chúng ta rời bến."

Một tiếng đồng hồ sau, Connie châm đầy rượu whisky làm từ mạch đen lấy từ chiếc tủ chứa đầy rượu trong phòng thuyền trưởng và đến gặp James ở bàn của chàng. "Anh không phải là đang lo lắng cho thằng nhóc đấy chứ?"

"Thằng ranh con ấy à?" James lắc đầu, hơi nhăn mặt khi cơn đau đầu của chàng lại xuất hiện, và uống một ngụm thuốc giải rượu mà Connie mang đến từ tầng hầm. "Tony sẽ giám sát, không để cho Jeremy gây ra phiền phức nghiêm trọng nào. Nếu có ai đang cần lo lắng thì chính là anh đấy. Anh nên có một đứa con đi Connie."

"Có lẽ tôi nên vậy. Chỉ là tôi chưa tìm được chúng, giống như cậu đã tìm ra được thằng nhóc đó. Có lẽ cậu còn có nhiều hơn nữa mà cậu còn chưa biết đấy."

"Chúa lòng lành, một là đã quá đủ rồi," James trả lời với điệu bộ sợ hãi, làm cho bạn chàng tặc lưỡi. "Bây giờ anh có gì báo cáo không? Chúng ta có được bao nhiêu thủy thủ vậy?"

"Mười tám. Và không có chút trở ngại nào trong việc bố trí tất cả vị trí, ngoại trừ viên quản lý neo buồm, như tôi đã nói với anh."

"Vậy là chúng ta ra khơi mà không có người này à? Công việc khá nặng nhọc cho anh đấy, Connie."

"Đúng vậy, nếu tôi chưa tìm được một người vào hôm qua, đúng ra là nếu hấn đã không tình nguyện xin làm. Hấn muốn làm hành khách trên tàu chúng ta, hấn và đứa em trai. Khi tôi nói với hấn là tàu Maiden Anne không chở khách, hấn đã tình nguyện làm công để được trở về nhà. Một gã Scot cứng đầu nhất mà tôi từng gặp qua."

"Một gã Scot nữa à? Giống như lúc này tôi còn chưa gặp đủ loại người này vậy. Tôi rất vui mừng khi tổ tiên người Scot của anh đã xa tít tắp đến nỗi anh không còn nhớ gì nữa, Connie. Giữ việc truy tìm gã anh họ của Roslynn và đừng phải con cáo nhỏ hung dữ đó và người bạn đồng hành ..."

"Tôi cứ nghĩ là anh đã quên chuyện đó rồi."

Câu trả lời của James là một câu cần nhắc. "Làm sao anh biết được là gã Scot này biết về khâu neo buồm?"

"Tôi đã thử việc hấn. Tôi có thể nói là hấn đã từng làm qua chuyện này. Và hấn cũng cam đoan là lúc trước đã từng ra khơi với công việc của một người phụ trách điện đài, một thợ thủ công trên tàu, và một người quản lý neo buồm."

"Nếu đó là sự thật thì hấn xuất hiện thật là đúng lúc. Vậy thì tốt quá, còn gì nữa không?"

"Johnny cưới vợ rồi."

"Johnny à? Tên bồi tàu của tôi, Johnny?" Mắt James trợn lên. "Chúa lòng lành, cậu ta chỉ mới mười lăm tuổi thôi! Cậu ta đang nghĩ mình làm cái quái gì thế nhỉ?"

Connie nhún vai. "Nghe nói là cậu ta bị sa vào lưới tình và không thể sống thiếu người đàn bà nhỏ bé của cậu ta."

"Người đàn bà nhỏ bé ư?" James cười khinh bỉ. "Tên ấy cần một người mẹ hơn là một người vợ đấy." Đầu chàng lại đau buốt, và chàng nốc ừng ực số thuốc giải rượu còn lại.

"Tôi tìm cho anh một cậu bé giúp việc khác rồi. Em trai của MacDonell ..."

Thuốc giải rượu phun đầy trên mặt bàn James. "Ai?" chàng nói như mắc nghẹn.

"Làm gì mà giật bắn lên vậy, James, chuyện gì thế?"

"Anh vừa nói là MacDonell phải không? Tên của hắn có phải là Ian không?"

"Đúng vậy." Bây giờ đến lượt mắt Connie trợn lên. "Chúa lòng lành, không phải anh đã biết gã Scot đó từ quán rượu chứ, phải hắn không?"

James vẫy tay từ chối trả lời. "Anh có nhìn kỹ cậu em trai không?"

"Nghĩ kỹ lại, thì không. Cậu ta là một người nhỏ nhắn, ít nói, núp sau áo khoác của anh trai. Tôi không còn lựa chọn nào khác, phải nhận cậu ta lên tàu, vì cách đó 2 ngày, Johnny mới cho tôi biết là cậu ta sẽ ở lại Anh quốc. Nhưng anh không thể nào nghĩ ..."

"Nhưng tôi nghĩ vậy đó." Và đột nhiên James bật cười. "Ồ, Chúa tôi, Connie, thật là vô giá đấy. Tôi đã quay trở lại để tìm cô gái đó, anh biết không, nhưng cô ta và tên Scot đã biến khỏi khu vực đó. Bây giờ cô ta lại lọt vào tay tôi ở trên tàu này."

Connie lẩm bẩm "Tốt, tôi có thể thấy rằng anh sẽ có một chuyến đi lý thú đấy."

"Anh nên thấy vậy đi." James cười toe toét và quyết định trở thành con cáo già. "Nhưng chúng ta không nên lật tẩy cô ta. Tôi muốn đùa chơi với cô ta trước đã."

"Có thể là anh đã đoán sai đấy, anh biết không. Cuối cùng cô ta có lẽ là một cậu con trai đấy."

"Tôi không nghĩ vậy," James trả lời. "Nhưng tôi sẽ biết được khi cô ta bắt đầu làm nhiệm vụ của mình."

Chàng ngả người dựa vào chiếc ghế nệm thoải mái khi Connie đi khỏi. Chàng vẫn còn cười toe toét, vẫn còn ngạc nhiên về cơ hội hiếm có đã khiến cô nhóc đó và gã Scot của cô ta chọn trúng tàu của chàng trong số những chiếc tàu đậu ở cảng, thật không thể hiểu nổi.

Connie đã nói là lúc đầu họ muốn mua vé tàu, vì vậy chắc là họ có tiền. Tại sao không tìm một chiếc tàu khác nhỉ? James biết ít nhất là có hai chiếc tàu của nước Anh sẽ sớm ra khơi để đến Tây Ấn, và một trong hai chiếc tàu đó có đầy đủ tiện nghi để chở hành khách. Tại sao một cô gái phải liều lĩnh cải trang, khi cô ta sẽ dễ dàng bị phát hiện? Hay lần đó là một sự nguy trang? Không đúng, lần đó khi chàng gặp cô, cô cũng ăn mặc như vậy. Có thể đó là cách cô thường mặc hàng ngày ... không, chàng đã quên mất là cô đã bức bối đến mức nào khi Tony nhận ra cô là một phụ nữ, không phải là đàn ông. Vậy là lúc đó cô ta đã che giấu giới tính của mình, bây giờ thì cũng vậy ... hay hy vọng là vậy.

Làm cậu bé giúp việc dưới tàu cho chàng à. Cô bé to gan thật! James lắc đầu, tặc lưỡi.

Xem chừng sẽ rất thích thú để xem cô có kế hoạch giả dạng thế nào đấy. Một quán rượu đèn lờ mờ thì còn có thể, nhưng sẽ là vô phương khi ở trên tàu, dưới ánh sáng ban ngày như thế này đây. Và đúng là cô đã lừa được Connie. Cô có thể sẽ thành công nếu James chưa từng chạm mặt cô. Nhưng chàng đã gặp cô rồi, và chàng vẫn còn chưa quên cuộc gặp gỡ đó, nhớ rất rõ là đằng khác; cặp mông dễ thương của cô đối với chàng quá hấp dẫn, bộ ngực mềm mại rất vừa vặn khít khao với lòng bàn tay của chàng. Nét mặt của cô thật thanh tú, gò má nhô cao, mũi nhỏ, đôi môi mọng và đầy gợi cảm. Chàng chưa nhìn thấy chân mày cũng như tóc cô ta, nhưng cô chỉ cần nhìn chàng một chút bên ngoài quán rượu, chàng đã bị thôi miên vì đôi mắt đẹp như nhung màu nâu đậm đó.

Chàng đã quay trở lại nơi đó, không chỉ là một lần mà cả chục lần để tìm cô vào tháng rồi. Bây giờ chàng biết tại sao mình không may mắn. Không một ai biết gì về họ, bởi vì trước giờ họ chưa bao giờ ở đó. Có thể đoán là bọn họ đến từ Tây Ấn và bây giờ đang quay về, hơn là ngược lại. MacDonnell có thể là một gã Scot, nhưng cô gái thì không phải. James chưa thể phân biệt được âm ngữ của cô ta, nhưng không phải là tiếng Anh, cái đó thì chàng dám chắc là vậy.

Cô thật bí ẩn, được thôi, là một bí ẩn mà chàng muốn khám phá. Nhưng trước hết, chàng sẽ tiêu khiển bằng cách hoà mình với trò chơi của cô, bắt cô ở lại trong phòng chàng và khiến cô nghĩ rằng, cậu bé giúp việc trước kia của chàng đã luôn luôn ngủ ở đây. Chàng sẽ giả vờ như là chàng không nhận ra cô hay là để cô tưởng là chàng không nhớ gì về cuộc chạm trán trước kia. Dĩ nhiên, có thể cô không nhớ gì cả, nhưng cũng không sao. Trước khi cuộc hành trình này kết thúc, cô sẽ ở chung với chàng, không chỉ chung phòng mà còn hơn thế nữa. Cô sẽ chung giường với chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Khu bếp không phải là nơi tốt nhất để ăn nấu, không phải, khi mà ngoài kia đang là mùa hè với những cơn gió nhẹ mát của biển. Khi tàu ra khơi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, nhưng bây giờ, với cái lò gạch bự xự đang tỏa hơi nóng cùng với chiếc vạc cuộn cuộn hơi nước cho bữa ăn tối, gian bếp nóng đẫy như địa ngục.

Đầu bếp và hai người phụ tá đã cởi bỏ gần hết quần áo khi các thủy thủ bắt đầu vào bếp ăn qua loa buổi điếm tâm, mỗi lần một, hai người vào lúc rảnh, bởi vì thời điếm trước khi khởi hành luôn là lúc bận rộn nhất. Georgina đã quan sát hoạt động của thủy thủ đoàn một lúc, khi đợt cung cấp cuối cùng được mang lên boong. Nhưng điều này đã trở nên quen thuộc với nàng nên chẳng mấy chốc, Georgina hết hứng thú.

Vậy nên nàng ở trong bếp, cố sao cho không ngáng đường ai và cũng không bị ai để ý, ngồi trên một chiếc ghế đầu đối diện với nơi lương thực được chất thành những đống, thùng, bao hạt và bột, nhiều đến nỗi không đủ chỗ và phần còn lại phải trữ ở nơi khác.

Nếu không vì cái nóng, Georgina rất thích ở đây, vì chắc chắn nó là căn bếp sạch nhất mà nàng từng thấy. Nhưng mặc dù con tàu trông mới không chệ vào đâu được, nàng nghe kể là nó vừa được tân trang lại từ đầu đến đuôi.

Giữa những cái lò nướng và lò nấu là một thùng than to đầy ắp. Một chiếc bàn dài được đóng dính ở trung tâm căn phòng, với một bộ dụng cụ để xẻ thịt một trong rất nhiều con thú ở trong cũi - thật sự là có rất nhiều thú sống, có vẻ như sẽ đảm bảo nguồn thịt tươi suốt cả cuộc hành trình. Căn phòng trong cũng lộn xộn như bất kì gian bếp nào khác, với những lọ gia vị, những chiếc rương và dụng cụ làm bếp, và tất cả đều được đóng chặt cẩn thận trên sàn, tường hay trần.

Người chịu trách nhiệm với tất cả những thứ này là một người Ailen tóc đen tên Shawn O'Shawn, anh ta không nghi ngờ gì về Georgie MacDonell. Shawn là một người đồng hành thân thiện. Anh đã hai mươi lăm tuổi, có đôi mắt xanh vui tươi và thường luôn ngắm nghía căn bếp của mình. Anh cho phép Georgina được ở lại trong bếp, dặn nàng phải làm việc khi đã ở trên tàu. Nàng không ngại và cũng đã được giao việc mỗi khi hai người phụ tá đều bận bịu. Dù anh chàng khá nhiều chuyện và không ngại trả lời câu hỏi, anh vẫn là người mới, và vì thế, anh cũng không kể nhiều cho nàng về con tàu cũng như về vị thuyền trưởng được.

Nàng chưa được gặp nhiều người trong thủy thủ đoàn mặc dù nàng và Mac đã ngủ trên tàu tối qua. Các thủy thủ đã tập trung ở khu vực mũi tàu và nhậu nhẹt đến say khướt trong buổi tối cuối cùng trước khi ra khơi, những cái hũ chim này cố tìm ra vòng của mình suốt cả đêm và ngủ không phải là thứ nằm trong lịch trình của một người nếu anh ta không say khướt.

Thủy thủ đoàn đến từ nhiều quốc gia khác nhau, với những gì nàng quan sát thấy từ rất lâu, không phải là một điều lạ lẫm đối với một con tàu có hải trình xa và rộng lớn. Nó đón người mới và trả người cũ ở nhiều bến cảng trên thế giới. Tất nhiên, điều này cũng đồng nghĩa với việc có ít người Anh ở trên tàu.

Người đầu tiên là Conrad Sharpe, tên thân mật là Connie, nhưng nàng chỉ mới nghe một người duy nhất dám gọi gã bằng tên thân mật. Gã nói giọng chuẩn như một người quý tộc và không có điều gì là vô nghĩa ở người đàn ông này. Hơi cao và hẹp bẻ ngang, với mái tóc đỏ đậm màu hơn tóc của Mac, nhiều đốm tàn nhang khắp cánh tay và bàn tay của gã- và có vẻ như nó sẽ ở đó mãi. Tuy nhiên khuôn mặt hần bị cháy nắng rất giòn mà không có một vết tàn nhang nào cả. Và cặp mắt nâu nhìn rất thấu, đã có những lúc chúng làm Georgina đứng tim vì nghĩ đã không lừa được hết tất cả mọi người trên tàu. Tuy nhiên, nàng cũng vượt qua. Hần chỉ quan sát nét mặt của nàng thôi. Thật ra thì cũng không có gì nhiều để mặc cả với gã. Hoặc là làm việc, hoặc là không ra khơi trên con tàu Maiden Anne. Chuyến đi này thích hợp với Georgina nhưng trông Mac có vẻ miễn cưỡng.

Nàng không thể tìm ra nhược điểm nào của ông Sharpe cả, ít ra là chưa. Nói chung, nàng không thích ông. Điều này thật không công bằng, nhưng Georgina chả quan tâm đến công bằng khi họ bị xếp ở chung với chuột, rắn và những sinh vật đáng ghê tởm khác. Nhưng sẽ chẳng đi tới đâu nếu gây hấn với người này. Nàng lánh hần, cũng như những tên người Anh khác trên tàu, càng xa càng tốt.

Nàng chưa được gặp Thuyền trưởng Malory, vì ông ta chưa lên tàu khi nàng quay trở xuống bếp. Nàng biết nàng phải đến gặp ông, giới thiệu mình, và tìm ra những công việc khác, nếu có. Tất cả những thuyền trưởng đều không giống nhau, chắc chắn thế. Drew muốn có một bồn tắm đầy nước chờ sẵn trong cabin, ngay cả khi đó là nước muối. Clinton thích sữa ấm trước khi đi ngủ, và cậu nhóc hầu phòng có nhiệm vụ bung sữa và cả việc chăm nom con bò sữa nữa. Hầu phòng của Warren phải làm nhiều việc hơn là chỉ có việc giữ cabin ngăn nắp, vì Warren muốn tự chuẩn bị thức ăn và ăn chung với thủy thủ đoàn. Ngài Sharpe đã dặn dò những việc nàng phải làm nhưng chỉ thuyền trưởng mới có thể giao nàng chính xác những gì ông đòi hỏi ở nàng.

Lúc này, thuyền trưởng đang bận rộn chuẩn bị lên đường, điều này giúp ích cho nàng, vì nàng có thể lẩn trốn trong suốt thời gian ấy. Suy cho cùng, ông ta là người mà nàng phải cẩn thận hơn trong lúc cải trang, bởi nàng sẽ phải đụng độ ông ta nhiều hơn bất cứ ai trong thủy thủ đoàn. Và ấn tượng ban đầu bao giờ cũng rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến các suy đoán khác của thuyền trưởng. Vậy nếu sau cuộc gặp đầu tiên mà ông ta không nghi ngờ gì, nàng có thể thoải mái hơn.

Nhưng nàng không lên boong tìm ông ta. Có những từ “nếu” đã giữ chân nàng mãi trong gian bếp nóng nực, khi quần áo, tóc tai bắt đầu dính bết vào người nàng. Nếu thuyền trưởng không thấy gì khác thường ở nàng, nàng sẽ yên lành. Nhưng nếu ông ta là người duy nhất sẽ nhận ra nàng thì sao? Và nếu ông ta lộ mặt nạ nàng ra trước khi họ cập bến, nàng sẽ bị tổng lên bờ ngay chứ không phải là bị nhốt lại trong suốt cuộc hành trình. Một khả năng xấu hơn là nàng sẽ bị bỏ lại một mình. Suy cho cùng thì Mac còn cần thiết hơn một thằng nhóc phụ phòng. Và nếu thuyền trưởng không cho Mac đi theo nàng, có thể họ sẽ cản trở ông cho đến khi quá trễ để Mac cùng rời đi với nàng, lúc đó ông và nàng sẽ không thể xoay xở khác được.

Thế nên Georgina ở lại trong bếp, nơi mà mọi người biết đến nàng với cái tên Georgie MacDonell. Nhưng nàng đã ở lại quá lâu, vì nàng thấy Shawn đặt một khay thức ăn nặng trĩu lên đùi nàng. Ngắm những đĩa bạc sâu lòng đựng thức ăn và những chiếc dao, nĩa rất đẹp được sắp sẵn trên khay, nàng biết chúng không dành cho nàng.

“Ông ấy đã ở trong cabin rồi chứ?”

“Chúa ơi, mày nghĩ mày đang ở đâu chứ? Ông ta ở trong ấy từ khi lên tàu. Ông Sharpe sa thải chúng ta mất thôi.”

“Ồ.”

Tệ thật, sao không ai nói với nàng vậy? Nhờ thuyền trưởng có chuyện gì cần đến nàng thì sao? Nhờ ông ta nổi khùng vì không có ai để sai vặt thì sao? Vậy là khỏi đầu đã không được tốt đẹp rồi.

“Tôi nghĩ tôi nên. . . vâng, tôi nên – ”

“Ừ, lẹ lên. Lạy Chúa, và cẩn thận đấy! Quá nặng với mày hả? Không hả? Ừ, đừng để ý, cậu trai. Và nhớ cúi đầu thấp xuống nếu nó quay trở lại với mày nhé.”

Chén đĩa nghiêng loảng xoảng khi Georgina đột ngột dừng ở cửa. “Tại sao lại... vì Chúa, ông ấy sẽ không ném tất cả vào tôi chứ, phải không?”

Shawn nhún vai, cười toét. “Ai mà biết được? Anh mày còn chưa nhìn thấy thuyền trưởng tận mắt nữa mà. Nhưng khi một người đàn ông đang bị nhức đầu thì sẽ không biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra đâu? Cẩn thận vãn hơn, nhóc. Đó là lời khuyên của anh mày, và là lời khuyên hữu ích đấy.”

Tuyệt quá. Làm cho nàng đã xanh còn xanh xao hơn. Trước đây, nàng đã không nhận ra khiếu hài hước của anh chàng này, anh chàng chết bầm.

Đường đến cabin thuyền trưởng thật dài và nàng thì nhìn quanh quẩn tìm kiếm Mac, người sẽ nói vài lời để giúp nàng tăng thêm niềm tự tin. Nhưng nàng không thấy ông đâu, còn chiếc khay nặng trĩu đang trì kéo tay nàng. Nàng không thể đứng nhìn quanh để tìm ông mãi. Chậm trễ sẽ không tốt cho nàng chút nào. Thức ăn nguội lạnh sẽ không thể làm nguôi cơn nhức đầu của một người đàn ông cáu kỉnh.

Và rồi nàng cũng đứng trước cửa phòng của thuyền trưởng, bê khay thức ăn với một tay để nàng có thể gõ cửa với tay còn lại, nàng không thể gõ được, không thể gây ra một tiếng động dù là nhỏ nhất lên cánh cửa. Nàng đứng mọc rể, tê liệt, ngoại trừ những cơn run rẩy từ tay và đầu gối, khay thức ăn thì nghiêng ngả từ bên này sang bên kia, tất cả những cái “nếu như” hội tụ vào trong đầu óc nàng. Nàng không thể căng thẳng như vậy được. Nếu việc xấu nhất xảy ra, thì cũng chưa phải là tận cùng thế giới. Sau hết thấy thì nàng vẫn có đủ khả năng để trở về nhà bằng cách khác . . . một mình.

Quý tha ma bắt, vì sao nàng không tìm ra được một điều gì đó về người thuyền trưởng ngoại trừ cái tên của ông chứ? Nàng không biết là ông ta trẻ hay đã lớn tuổi, keo kiệt hay tốt bụng, đáng yêu, đáng kính hay... đáng ghét. Nàng từng biết một vài tên thuyền trưởng thực sự là những bạo chúa, tự cho mình cái quyền như chúa trời đối với thủy thủ đoàn của hân Nàng lẽ ra phải hỏi những người khác nếu O'Shawn không thể trả lời những nghi vấn của nàng. Nhưng giờ đã quá muộn rồi. Nàng đã đưa thức ăn lên trễ vài phút, nàng sẽ phải nói vài lời xin lỗi với người đằng sau cánh cửa kia và nàng mong rằng đó sẽ là một ông già mềm mỏng, tốt bụng nhất mà người ta muốn được ở chung tàu. Và sau đó thì nàng sẽ ngưng toát mồ hôi trộm và nàng sẽ không còn phải băn khoăn về những cái “nếu như” nữa . . . nhưng cánh cửa đã mở ra trước cả khi nàng định bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Tim của Georgina như muốn rút ra ngoài. Khay thức ăn trên tay nàng gần như cũng vậy khi nàng xoay người lại đối diện với vị thuyền trưởng của tàu Maiden Anne. Chỉ là gã phó thuyền trưởng đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt màu nâu lợt của hân như đang nhận xét nàng một cách tỉ mỉ, nhưng thật ra hân chỉ liếc nhìn nàng có một cái.

"Chuyện gì vậy? Cậu quả là một gã oắt con. Thật ngạc nhiên là tôi đã không nhận thấy khi thu nhận cậu."

"Có lẽ là bởi vì ông đã ngồi khi ..."

Lời nói của nàng bị tắc nghẽn khi hân nắm lấy cằm nàng giữa ngón cái và những ngón tay khác để xoay mặt nàng qua lại. Mặt Georgina trở nên tái nhợt, dù hình như hân không nhận ra .

"Không có một sợi râu nào cả," Hân nhận xét với vẻ dè bịu.

Nàng bắt đầu hít thở, và chỉ đủ để biểu lộ sự căm phẫn giấu cho Georgie .

"Tôi chỉ mới được mười hai tuổi thôi, thưa Ngài," Nàng phản trần.

"Nhưng là một đứa con trai mười hai tuổi nhỏ con đấy. Cái khay cậu đang cầm còn lớn hơn cậu đấy." Những ngón tay của hắn bóp lấy phần trên của cánh tay nàng. "Bắp thịt của cậu đâu rồi nhỉ?"

"Tôi đang lớn mà," Georgina nói qua kẽ răng, giận dữ vì bị khám xét kỹ càng như vậy. Cảm giác sợ sệt của nàng bỗng bị bỏ quên. "Trong sáu tháng nữa ông sẽ không nhận ra tôi đâu." Điều này rất đúng, vì lúc đó nàng sẽ không cần giả dạng nữa.

"Là di truyền phải không?"

Mắt nàng đầy vẻ thắc mắc. "Cái gì?"

"Chiều cao đấy cậu nhóc. Cậu đang nghĩ tôi nói gì hả? Dĩ nhiên không phải là về mặt của cậu rồi, vì cậu và anh trai cậu không giống nhau về chiều cao." Và rồi đột nhiên hắn bật cười, một giọng cười giòn giã.

"Tôi không biết tại sao ông lại thích thú về điều đó. Chúng tôi không có cùng một người mẹ."

"Ồ, tôi cũng đoán vậy, vì hai người còn khác nhau ở những điểm khác nữa. Khác mẹ, phải không? Và đó cũng giải thích được là tại sao cậu lại không nói giọng của người Scot?"

"Tôi không nghĩ là tôi phải kể cả tiểu sử của tôi để có công việc này."

"Tại sao lại thù thế như vậy chứ, oắt con?"

"Bỏ đi, Connie." Một giọng nói trầm ấm vang lên với lời cảnh cáo rõ rệt. "Chúng ta không muốn làm cho thằng nhóc hoảng sợ bỏ chạy, phải không?"

"Chạy đi đâu được?" Viên phó thuyền trưởng tặc lưỡi.

Mắt Georgina nheo lại. Nàng đã nghĩ đến chuyện không thích tên đàn ông người Anh tóc đỏ này chưa nhỉ?

"Thức ăn đang bị nguội lạnh đấy, ông Sharpe," Nàng nói rõ, giọng nói đầy phẫn nộ.

"Vậy thì hãy mang vào mau, mặc dù tôi nghĩ thức ăn không phải là thứ mà anh ấy đang muốn."

Nàng lại cảm thấy lo sợ. Giọng nói cắt ngang lúc này chắc là của thuyền trưởng. Làm thế nào mà nàng lại quên nhỉ, cho dù chỉ một phút, là ông ta đang đợi nàng ở bên trong? Lại còn tệ hơn, ông ta chắc là đã nghe những gì họ vừa nói, bao gồm những câu nói xúc phạm của nàng với gã phó thuyền trưởng... chỉ vì nàng bị chọc tức, nhưng cũng vẫn không thể tha thứ được. Nàng là một cậu bé giúp việc hạ cấp, lạy Chúa, và nàng đã đáp trả với Conrad Sharpe giống như nàng và hắn ngang hàng với nhau... giống như nàng là Georgina Anderson hơn là một Georgie MacDonell. Bất cứ có sai lầm nào nữa giống vậy thì nàng có lẽ nên gỡ mũ xuống và tháo bỏ những miếng vải đang quấn chặt ngực mình còn hơn.

Sau khi nói những lời khó hiểu đó, viên phó thuyền trưởng ra dấu cho nàng đi vào trong và rời khỏi phòng. Phải lấy hết can đảm nàng mới điều khiển được đôi chân, và khi chúng bắt đầu di động, nàng gần như là bay qua cánh cửa để đến chiếc bàn ăn làm bằng gỗ sồi ở giữa phòng, một chiếc bàn đủ dài để có thể thoải mái đón hơn sáu người.

Georgina dán mắt vào khay đựng đồ ăn và đứng ỳ ở đó, sau khi nàng đặt cái khay xuống bàn. Có một đồng hồ gì lù lù ở bên kia bàn, đứng án trước vách tường có những khung cửa sổ với chấn song và những tấm kính pha màu để ánh sáng có thể rọi vào phòng. Nàng chỉ nhìn thấy cái bóng lù lù đang che ánh sáng, nhưng cái bóng đã cho nàng biết, vị thuyền trưởng đang ở đâu.

Ngày hôm qua, nàng đã rất thích thú với những khung cửa sổ này, khi nàng được phép xem xét khắp căn phòng để tập làm quen và để sửa soạn đồ đạc đầy đủ cho thuyền trưởng. Căn phòng như dành cho một vị hoàng đế. Nàng chưa bao giờ được nhìn thấy một căn phòng như thế này, chắc chắn là không có trên bất cứ chiếc tàu nào của Skylark.

Đồ đạc trang bị trong phòng đều là những món đáng giá. Ngay chiếc bàn ăn dài có một cái ghế bành với kiểu dáng hiện đại nhất, theo kiểu để chế của Pháp quốc, với những miếng đồng được đóng vào gỗ màu hung đỏ, và những bó hoa rực rỡ màu sắc được thêu trên nền vải màu kem bao bọc lớp nệm dày làm đệm ngồi, lưng tựa và hai bên hông. Năm cái ghế cùng loại nằm rải rác trong phòng, hai cái nằm trước những khung cửa sổ, hai cái ở trước bàn, một cái ở sau bàn. Chiếc bàn cũng đắt giá, với một cái bệ hình trái xoan thay vì những cái chân bàn, được trang trí những hình cuộn kiểu cổ điển. Tuy nhiên, chiếc giường đúng thật là một tác phẩm nghệ thuật, một món đồ cổ thời phục hưng của Ý quốc, với những cột trụ cao, được chạm trổ và cao hơn đầu giường đã đánh cong vòng giữa hai cột trụ, tấm nệm được bao phủ bởi một tấm mền bằng lụa màu trắng.

Thay vì là một cái giường thường dùng để đi biển, ở đây có một cái tủ kiểu Trung Quốc làm bằng gỗ tếch giống như cái mà cha cô đã tặng mẹ cô sau chuyến trở về của ông từ Viễn Đông, sau khi họ kết hôn. Cái tủ này được trang trí bằng ngọc bích, nữ hoàng của trần châu, và đá da trời. Còn có một tủ con - một cao hiệu Queen Anne màu nâu đậm. Giữa chúng là một cái đồng hồ cũng cao như vậy bằng gỗ mun và đồng thau theo kiểu dáng hiện hành.

Thay vì đóng vào vách những tấm kệ để chứa đồ, ở đây có một kệ sách màu nâu đỏ, được tô điểm, chạm trổ và những cánh cửa bằng kiếng để lộ tám chiếc kệ chứa đầy sách. Nàng nhận ra đồ đạc ở đây được trang trí theo kiểu Riesener với những đường viền làm bằng gỗ thiếp vàng. Và sau một tấm bình phong là bức tranh của một vùng ngoại ô nước Anh được vẽ trên một tấm da mềm, tấm bình phong che một góc của căn phòng, nơi đặt một bồn tắm bằng sứ được chế tạo đặc biệt, dài và rộng, nhưng thật may là không sâu lắm, nếu không thì có lẽ nàng sẽ bị chìm lưng khi ngâm nước vào đó.

Một mớ hỗn độn, không biết là đồ gì, hầu hết là những dụng cụ hàng hải nằm ở trên hay xung quanh bàn; một bức tượng lửa thể cao cỡ hai feet đang nằm trên sàn nhà; và một cái ấm đồng nằm ở bồn rửa sau tấm màn. Những ngọn đèn, không cái nào giống cái nào cả, được đóng đinh vào đồ đạc hoặc

là treo bằng những cái móc trên tường và trên trần nhà.

Với những bức tranh lớn nhỏ, thảm dày trải khắp phòng, nó là một căn phòng bạn có thể tìm thấy được ở cung điện của một vị thống đốc và chắc chắn là không phải ở trên một chiếc tàu. Và nó không cho cô biết điều gì về thuyền trưởng Malory cả, ngoài việc ông ta có thể là một người lập dị, hoặc ông ta thích có những đồ vật đẹp xung quanh, cho dù là chúng được sắp xếp bừa bãi.

Georgina không hiểu là thuyền trưởng nhìn nàng hay là nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng vẫn chưa dám nhìn lên, không muốn nhìn, nhưng sự im lặng đã quá dài và nó làm cho dây thần kinh của nàng như muốn đứt. Nàng ước gì nàng có thể rời khỏi nơi này mà không gọi sự chú ý của ông ta ... nếu như ông ta còn chưa chú ý đến nàng. Tại sao ông ta không nói gì đi nhỉ? Ông ta biết là nàng vẫn còn ở đây mà, đang chờ để phục vụ ông ta bất cứ cái gì ông ta cần.

"Thức ăn của ông, Thuyền trưởng ... Ngài.. ."

"Tại sao cậu lại thì thầm thế nhỉ?" Giọng nói thì thầm như giọng nói nhẹ nhàng của nàng.

"Tôi đã được cho biết, ông ... à, có người nói, có thể là ông đang bị nhức đầu vì uống quá ..." Nàng háng giọng và nói lớn để cứu vãn sai lầm của mình, "Nhức đầu, thưa ngài. Anh Drew của tôi luôn phàn nàn về những tiếng động ồn ào mỗi khi anh ấy ... bị nhức đầu."

"Tôi cứ nghĩ anh trai cậu tên Ian chứ."

"Tôi còn có những người anh khác nữa."

"Chúng ta ai mà không có chứ, thật đáng thương." Chàng nhận xét một cách khô khan. "Một người em tôi đã cố gài cho tôi say xin tối qua. Hắn sẽ lấy làm thích thú nếu như tôi không thể ra khỏi sáng nay."

Georgina suýt mỉm cười. Các anh trai của nàng cũng đã làm như vậy không biết bao nhiêu lần ... không phải đối với nàng, nhưng là giữa bọn họ với nhau. Và nàng cũng đã từng bị chơi khăm, rượu rum trộn vào sữa sô cô la nóng của nàng, dây cột nón bị gút lại với nhau, quần bay tứ tung vì bị quạt thổi, hoặc còn tệ hơn nữa là bị treo lên cột buồm chính trên tàu của một người anh trai khác, để tên tội phạm không bị kết án. Hiển nhiên, việc các anh em trai chơi khăm với nhau là một chuyện phổ biến, không phải chỉ có ở Connecticut.

"Tôi thông cảm với ngài đấy, Thuyền trưởng," Nàng nghĩ nên nói ra. "Bọn họ có thể làm cho chúng ta mệt mỏi đấy."

"Đúng vậy."

Nàng nghe sự hóm hỉnh trong giọng nói của ông ta, như là ông ta đã thấy lời nhận xét của nàng là giả tạo, và đúng vậy, với một đứa con trai mười hai tuổi. Nàng thật phải nên cân nhắc kỹ lời nói trước khi nàng để chúng thoát ra khỏi miệng. Nàng không thể quên được một phút nào, là nàng đang đóng vai một cậu con trai, và là một tên nhóc nhỏ tuổi. Nhưng ngay lúc này quả thật là khó đóng kịch, đặc biệt là kể từ khi nàng nhận ra ông ta có giọng nói của một người Anh. Thật xui xẻo khi nghĩ đến việc ông ta là một người Anh chính gốc. Bởi vì nàng sẽ có thể trốn tránh tất cả mọi người khác trên tàu, nhưng nàng không thể nào lẩn tránh thuyền trưởng.

Nàng còn đang dự tính đến chuyện bơi ngược về bờ sông thì nàng nghe một giọng nói sôi nổi, "Đến đây, cậu nhóc, để tôi nhìn thấy cậu nào."

Được rồi. Để từ từ xem sao. m ngữ đó có thể là do sự giả giọng. Suy cho cùng, ông ta vừa ở Anh quốc một thời gian mà. Vì vậy nàng lê đôi chân, đi vòng qua bàn, tiến lại gần cái đồng hồ lò cho đến khi nàng nhìn thấy một đôi giày bằng vải gai. Trên đôi giày là hai ống quần tím màu xám lợt bó chặt bắp thịt săn chắc của đôi chân. Không cần ngước đầu lên sau khi cúi chào, nàng liếc lên cao hơn, nhìn thấy một chiếc áo may bằng vải batist trắng với cánh tay áo căng phồng, bó chặt ở cổ tay đang chống nạnh một cách hống hách trên đôi hông hẹp.

Nhưng cặp mắt nàng không thể đi xa hơn mảng da ngăm đen lộ giữa ngực qua hình chữ V của chiếc áo, và nàng chỉ nhìn được tới đó mà không đánh mắt về ngoan ngoãn của nàng, chỉ vì ông ta quá cao ... và vạm vỡ.

"Không cần núp dưới bóng của tôi," Ông ta tiếp tục hướng dẫn nàng. "Đi qua bên trái, dưới ánh đèn. Tốt hơn rồi đấy." Và rồi ông ta nhận xét một điều quá hiển nhiên, "Cậu đang sợ phải không?"

"Đây là việc làm đầu tiên của tôi."

"Và cũng dễ hiểu là cậu không muốn làm hỏng nó. Thoải mái đi, cậu nhóc. Tôi không cần đứt đầu con nít đâu ... chỉ với những gã đàn ông trưởng thành thôi."

"Rất vui khi được nghe như vậy." Ồ, lạ Chúa, trả lời quá nhanh. Hãy cẩn thận với cái miệng như cái chuông đấy, Georgie !

"Vậy thì thăm trái phòng của tôi rất quyến rũ à?"

"Ngài nói gì?"

"Cậu hình như không thể rời mắt khỏi nó. Hay cậu đã nghe nói là tôi quá xấu xí, đến nỗi cậu sẽ biến thành xúp đậu nếu cậu nhìn tôi?"

Nàng hơi cười, vì ông ấy thật là tốt bụng khi nói đùa để giúp nàng bớt căng thẳng, và cảm thấy khá hơn. Sự lo lắng trong lòng nàng thật sự nhẹ hẳn. Ông ta nhìn nàng chăm chăm nhưng nàng vẫn chưa bị vạch mặt. Nhưng cuộc phỏng vấn này chưa chấm dứt ngay đâu. Trong khi đó, tốt hơn hết cứ để ông ta tưởng là nàng đang lo sợ và sau đó, nếu có những sai lầm khác, thì nàng có thể đổ thừa là vì đã quá hoảng hốt.

Georgina lắc đầu để trả lời cho câu hỏi của ông ta, và giống như là một đứa con trai mà nàng đang đóng giả sẽ làm, nàng từ từ ngước mặt lên. Nàng định là sẽ liếc nhanh ông ta một cái, nhìn khắp người ông ta một lần và rồi sẽ cúi đầu xuống ra vẻ nhút nhát, như một đứa trẻ mà nàng hy vọng sẽ làm cho ông ta thích thú và khẳng định trong đầu về sự non nớt của nàng.

Nàng không thành công. Nàng ngước lên nhìn, rồi cúi đầu xuống giống như hoạch định, nhưng kế hoạch của nàng chỉ thành công được đến chừng đó. Mắt tự chủ, nàng ngẩng đầu lên và nàng nhìn thấy đôi mắt màu xanh lá mà nàng nhớ rất rõ, vì chúng thường xuất hiện trong những giấc mơ của nàng một vài đêm qua.

Không thể tin được. Bức tường gạch à? Ở đây? Gã đàn ông hồng hách mà nàng không bao giờ nên gặp lại nữa? Ở đây ư? Không thể nào lại là người đàn ông mà nàng vừa cam kết là sẽ phục vụ ông ta. Không một ai có thể xui xẻo đến mức này.

Nàng nhìn một bên chân mày vàng đang nhướng lên với vẻ thắc mắc, lòng sợ hãi cùng cực, "Có chuyện gì à, cậu nhóc?"

"Không," nàng nói nhỏ rí và nhìn trở lại xuống sàn nhà thật nhanh, đến nỗi hai thái dương nàng chột đầu buốt.

"Cậu sẽ không tan rã thành xúp đậu chứ?"

Nàng nấc lên một tiếng để trả lời cho câu hỏi kỳ cục đó.

"Quá tuyệt! Tôi không nghĩ là bây giờ thể chất của tôi có thể chịu đựng nổi. Ý tôi nói là món xúp hồ lớn đó, cậu biết không?"

Ông ta đang nói gì thế nhỉ? Đúng ra, ông ta có thể chỉ thẳng vào nàng và giận dữ kết án "Cô kia!" Ông ta không nhận ra nàng à? Và rồi nàng hiểu ra. Dù khi đã nhìn rõ mặt nàng, ông ta vẫn coi nàng như một chú nhóc. Điều này làm cho nàng ngước đầu lên để nhận xét kỹ càng hơn và ánh mắt cũng như phản ứng trên khuôn mặt ông ta không có vẻ gì là ngạc nhiên, không có một sự nghi ngờ hay thắc mắc nào cả. Mắt ông ta vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng chúng chỉ thể hiện sự thú vị vì phản ứng sợ sệt của nàng. Ông ta không nhớ nàng một chút nào. Ngay cả tên của Mac cũng không làm cho trí nhớ của ông ta hồi sinh.

Không thể tin được. Dĩ nhiên là nàng nhìn hơi khác, so với buổi tối hôm đó trong quán rượu khi nàng đã mặc một bộ đồ quá khổ. Bây giờ, quần áo của nàng vừa vặn, không chật cũng không rộng, và tất cả đều mới cả, cho đến đôi giày của nàng cũng vậy. Chỉ có cái mũi của nàng là vẫn như cũ. Những miếng vải bó chặt bộ ngực nàng và quần lỏng lẻo ở nơi eo tạo cho nàng có một thân hình giống như là một đứa con trai. Và còn nữa, ánh đèn nơi quán rượu tối đó không đủ sáng. Có thể ông ta đã không nhìn kỹ nàng, trong khi nàng lại nhìn kỹ ông ta. Hơn nữa, sao ông ta lại cần nhớ đến chuyện đó nhỉ? Nghĩ kỹ lại, sự thô lỗ mà ông ta đối xử với nàng trong quán rượu có lẽ do ông ta đã say như một gã điên.

James Malory biết được chính xác giây phút mà nàng bót căng thẳng và chấp nhận sự vô không nhận ra nàng. Có thể nàng sẽ nhắc lại lần gặp gỡ đầu tiên đó của họ và chàng đã nín thở khi nàng nhận ra chàng, sợ là nàng sẽ bỏ cuộc chơi và sau đó sẽ sùng sộ lên, giống như đã gây với chàng ở quán rượu vào tối hôm đó. Nhưng nếu không nghi ngờ chàng đã nhận ra, dĩ nhiên nàng sẽ không nhắc đến và tiếp tục cái trang, điều này rất đúng với những gì mà chàng hy vọng nàng sẽ làm.

Bây giờ chàng có thể thả lỏng mình, trừ cảm giác căng thẳng đang dâng lên bắt đầu từ khoảnh khắc nàng bước qua ngưỡng cửa, có một cái gì đó mà chàng chưa bao giờ biết, cái cảm giác mê mẩn bởi sự hiện diện của một người đàn bà trong ... Chúa lòng lành, đã quá lâu rồi, chàng không thể nhớ lần sau cùng là lúc nào, sở hữu một người đàn bà là điều đã trở nên quá dễ dàng. Ngay cả việc tranh giành những cô gái với Anthony một cách công bằng, đã không còn là một thử thách nữa, khi chàng rời khỏi Anh quốc vào mười năm trước. Sự cạnh tranh đã trở thành một môn thể thao, không phải là để giành giải thưởng. Chiến thắng một người đàn bà không còn ý nghĩa gì nữa, khi mà có quá nhiều đàn bà để chàng chọn lựa.

Nhưng ở đây có một cái gì đó rất khác lạ, một sự thách thức đúng nghĩa, một sự chinh phục cần thiết. Tại sao những điều đó lại làm một người đàn ông kinh nghiệm đây người phải bối rối nhỉ? Ít nhất là một lần, khi mà bất cứ người đàn bà nào khác cũng không gây ra được. Chàng muốn cô gái này. Có thể bởi vì chàng đã vượt mặt nàng một lần và đã bị thất vọng. Thất vọng là một chuyện không bình thường đối với chàng. Có lẽ chỉ vì nàng quá bí ẩn. Hay có lẽ là vì không có gì khác hơn ngoài cặp mông dễ thương của nàng, mà chàng nhớ rất rõ.

Cho dù là với bất cứ lý do gì, việc chiếm được nàng ngay bây giờ mới là quan trọng, và không sao đoán trước được kết quả. Đó cũng chính là lý do khiến lớp vỏ buồn tẻ của chàng bị phá vỡ, và vì sao chàng lại tràn đầy căng thẳng, không thể thả lỏng người khi nàng đang đứng gần bên. Thật ra, chàng lại có lại cảm giác khao khát, một điều quá phi lý, vì chàng còn chưa chạm vào người nàng. Chàng không thể, ít ra là chàng không muốn chạm vào nàng, nếu chàng còn muốn tiếp tục cuộc chơi. Và cuộc chơi này có quá nhiều thú vị để có thể từ bỏ sớm.

Vì vậy chàng cố giữ khoảng cách giữa mình với sự cám dỗ, bằng cách đến bàn ăn để nhìn qua những món ăn dưới những nắp đậy bằng bạc. Có tiếng gõ cửa trước khi anh nhận xét xong.

"Georgie, phải không?"

"Thuyền trưởng nói gì?"

Chàng liếc nàng qua vai. "Tên của cậu là gì?"

"Ồ ! Đúng vậy, là Georgie."

Chàng gật đầu. "Ngoài kia là Artie cùng với rương hòm của tôi. Cậu có thể sắp xếp đồ đạc trong khi tôi nhắm nháp thức ăn nguội lạnh này."

"Ông có muốn tôi hâm nóng lại không, thưa Thuyền trưởng?"

Chàng nghe câu nói đầy hy vọng được rời khỏi phòng chàng, nhưng chàng không muốn nàng rời khỏi tầm mắt chàng, cho đến khi tàu Maiden Anne đã bỏ lại những bãi biển Anh quốc ở phía sau. Nếu có chút thông minh, nàng phải biết cơ hội bị phát hiện sẽ tăng lên, cho dù bây giờ chàng đang giả vờ không nhớ gì cả, nhưng chàng có thể sẽ nhớ ra nàng bất cứ lúc nào. Nếu nghĩ như vậy, nàng sẽ tìm cách rời khỏi tàu trước khi quá trễ, dù có phải bơi vào bờ ... nếu còn có thể bơi. Nhưng chàng sẽ không cho nàng cơ hội đó.

"Thứ ăn vậy là được rồi. Vì tôi còn chưa muốn ăn." Và khi nàng chỉ biết đứng trơ ra, chàng nói thêm, "Cánh cửa, cậu nhóc thân mến. Nó sẽ không tự động mở đâu."

Chàng thấy môi nàng cong lên khi nàng đi về phía cửa. Nàng không thích bị trêu chọc. Hay là giọng điệu khô khan của chàng làm cho nàng không thích? Chàng cũng thấy nàng chỉ chõ cho gã khó tính Artie đặt những chiếc rương với một vẻ uy quyền, nhưng khi người thủy thủ này nhìn nàng một cách bức bối, nàng lập tức thay đổi thái độ, trở thành một cậu bé ngoan ngoãn.

James suýt cười lớn, nhưng chàng nhớ ra nàng rất giận dữ nếu bị chọc ghẹo đúng vào lúc nàng quên mình đang đóng vai gì. Đám thủy thủ sẽ không tha thứ cho thái độ ngạo mạn từ một tên nhóc như vậy. Nhưng với một lời tuyên bố ngắn gọn là cậu ta ở dưới sự bảo vệ của chàng, sẽ làm cho đám thủy thủ mới nói xấu sau lưng chàng và đám thủy thủ cũ giám sát cậu nhóc kỹ càng hơn, còn Connie sẽ bỏ lẩn ra boong tàu mà cười, chính James cũng sẽ để mắt đến Georgie MacDonell kỹ hơn. Nhưng những chuyện đó không có gì là khó. Nàng trông thật dễ thương trong bộ quần áo con trai.

Chàng nhớ cái mũi len đó vẫn dấu hết tóc của nàng, mặc dù đôi chân mày màu đen giúp cho chàng biết tóc nàng sẽ thuộc màu tối, có lẽ là màu nâu đậm giống như mắt của nàng. Không có một cái cục to dưới mũi, vì vậy, một là tóc nàng chắc không được dài, hoặc nàng đã cắt ngắn để cài trang, điều mà chàng hy vọng không phải như vậy.

Chiếc áo chẽn màu trắng có cánh tay dài và cổ cao, dài đến gần giữa đùi, có thể che đầy cặp mông của nàng một cách có hiệu quả. Chàng cố đoán thử nàng đã làm gì với bộ ngực và vòng eo nhỏ xíu mà chàng nhớ là đã từng ôm. Chiếc áo không rộng thùng thình nhưng hơi suông đuột, tạo cho nàng có một thân hình thẳng băng với sự giúp đỡ của một sợi dây nịt to bản. Nếu như bộ ngực nhô lên của nàng có thể nhìn thấy được thì chúng đã được che đầy dưới chiếc áo ghi lê được khoác bên ngoài chiếc áo chẽn.

Đúng là một bộ trang phục thông minh, rất thích hợp cho mục đích của nàng. Áo trong thì bằng vải bông dày, áo ngoài thì bằng da cứng, chiếc áo ghi lê khoác lên mình nàng giống như một cái cũi sắt, quá cứng, đến nỗi nó sẽ đập phần phật nếu có một cơn gió mạnh. Áo không cài nút, để lộ khoảng ba inso từ trên xuống dưới của chiếc áo chẽn, ba inso của bộ ngực bằng phẳng và một cái bụng bằng phẳng.

Chiếc áo che đầy tất cả mọi thứ cho đến khi chiếc quần tùm màu kem của nàng được lộ ra từ đầu gối. Nó chấm dứt khi vừa qua khỏi đầu gối, nhưng vớ len dày đã che đầy hai bắp chân nhỏ nhắn của nàng. Không quá rộng cũng không quá chật, chúng làm cho đôi chân nhìn rất phù hợp với một đứa con trai bình thường.

Chàng lặng lẽ ngắm nàng trong khi nàng tỉ mỉ lấy từng món đồ trong những chiếc rương của chàng và tìm chỗ để sắp xếp chúng trong tủ con- một cao hay trong tủ nhiều ngăn kéo được trưng dụng thành tủ quần áo. Johnny, cậu bé giúp việc trước kia của chàng, sẽ ôm cả đồng quần áo rồi thả đại chúng vào ngăn tủ nào gần nhất, khiến James nhiều lần phải mắng cậu ta. Nhưng Georgie bé nhỏ của chàng đã tự đề nghị sự gọn gàng ngăn nắp của phái nữ. Chàng không nghĩ là nàng nhận thức được, cũng không nghĩ là nàng biết che dấu bằng một cách khác. Nhưng sự cải trang của nàng sẽ kéo dài được bao lâu, khi nàng không biết giữ ý như thế này nhỉ?

Chàng cố nhìn nàng theo cách một người không biết sự bí mật của nàng. Không dễ dàng chút nào, vì chàng đã biết những gì được che đầy bên dưới bộ đồ đó. Nhưng nếu như chàng không biết ... Lạy Chúa, sẽ không dễ gì đoán được đâu. Khó người của nàng có thể đánh lừa người khác. Connie nói đúng, nàng thật sự bé nhỏ, không lớn hơn một thằng bé mười tuổi, cho dù nàng cho biết tuổi của nàng là mười hai. Không được, nàng quá nhỏ so với chàng, có thể nào không nhỉ? Chàng không thể hỏi nàng. Không, chàng không thể tin là nàng còn nhỏ như vậy, không thể, vì những gì chàng đã cảm giác được ở quán rượu tối hôm đó, không thể, bởi vì cái miệng đầy gợi cảm và một đôi mắt như muốn hút hồn người khác đó. Nàng có lẽ còn trẻ, nhưng không phải là quá trẻ.

Nàng bỏ cái nắp lên chiếc rương trống thứ hai và nhìn về phía chàng. "Tôi có nên kéo mấy cái rương này ra ngoài không, Thuyền trưởng?"

Chàng bắt gặp cười toe. "Tôi không nghĩ là cậu có thể, cậu bé đáng yêu ạ, vì vậy đừng bận tâm để khỏi làm căng những bắp thịt khẳng khiu kia. Artie sẽ quay trở lại lấy chúng sau."

"Tôi khoẻ mạnh hơn bề ngoài của tôi đấy." Nàng bướng bỉnh.

"Thật vậy à? Rất hay khi biết được điều này, vì cậu sẽ phải khiêng một trong những chiếc ghế nặng nề này hàng ngày. Tôi thường ăn chung với phó thuyền trưởng mỗi tối."

"Chỉ với anh ta thôi à?" Mắt nàng nhìn về năm chiếc ghế nằm rải rác khắp phòng, không tính cái mà anh ta đang ngồi. "Không cùng với cái sĩ quan khác à?"

"Đây không phải là tàu quân sự đâu," chàng nói rõ. "Và tôi thích yên tĩnh."

Nàng lập tức hớn hở. "Vậy để tôi ra ngoài ..."

"Không nhanh vậy đâu, nhóc." Chàng ngăn khi nàng đi về phía cửa. "Cậu nghĩ cậu đi đâu vậy, khi mà công việc của cậu chỉ ở trong phạm vi phòng này?"

"Tôi ... thật ra ... cứ nghĩ, là ... ông nói muốn được yên tĩnh."

"Có phải vì giọng nói của tôi không? Quá sắc bén đối với cậu hả, cậu nhỏ ""

"Thưa Ngài?"

"Cậu đang lấp bắp đấy."

Đầu nàng cúi xuống. "Tôi xin lỗi, Thuyền trưởng."

"Không cần đâu. Cậu sẽ phải nhìn thẳng vào mắt tôi nếu cậu có gì đó muốn được tha thứ, điều mà cậu không có ... còn chưa có. Tôi không phải là cha của cậu để bạt tai cậu hay đánh đòn cậu, tôi chỉ là thuyền trưởng của cậu mà thôi. Vì vậy, đừng khúm núm mỗi khi tôi lớn tiếng hay khi tôi có tâm trạng xấu và nhìn cậu một cách bức bối. Cậu nên làm theo những gì tôi bảo cậu, không được thắc mắc hay bàn cãi, và cậu với tôi sẽ sống hòa thuận với nhau. Hiểu chưa ?"

"Rõ rồi."

"Tốt lắm. Vậy thì hãy đến đây và ăn hết thức ăn này cho tôi. Không thể để cho O' Shawn nghĩ là tôi vô ơn đối với sự cố gắng của cậu ấy, hoặc là tôi sẽ nhìn thấy cái thứ gì trên đĩa của mình lần tới."

Khi nàng định phản đối, chàng vội nói trước, "Cậu trông như đói gần chết rồi, chết tiệt tôi nếu không phải vậy. Nhưng chúng ta sẽ làm tăng thêm da thịt trên những khúc xương đó trước khi chúng ta đến Jamaica. Tôi hứa chắc với cậu đó."

Georgina cố không nhăn mặt khi nàng vịn lấy một chiếc ghế và kéo nó lại gần bàn, đặc biệt khi nàng nhận thấy ông ta hầu như không đụng đến thức ăn. Không phải là nàng không đói. Nàng thật rất đói. Nhưng làm thế nào mà nàng có thể ăn uống khi ông ta ngồi ở đó, nhìn nàng chăm chăm? Và nàng phải đi tìm Mac ngay, không phí phạm thời gian ở đây khi không phải làm gì cả, ngoài việc ăn uống. Nàng phải nói cho ông biết cái tin tức sốt dẻo về gã thuyền trưởng thật sự là ai, trước khi quá trễ để có thể tính bất cứ chuyện gì.

"Nhân đây tôi cũng nói luôn, cậu nhóc, sự riêng tư của tôi không áp dụng lên mình cậu," Thuyền trưởng nói và đẩy mâm thức ăn nguội lạnh qua bàn đến chỗ nàng. "Biết sao được, khi bồn phen của cậu bắt buộc cậu phải luôn túc trực bên cạnh tôi? Thế rồi, chỉ trong vài ngày tới, ngay cả tôi cũng sẽ không bận tâm về việc cậu cứ lẩn quẩn dưới chân tôi đâu."

Lời nói chân tình, nhưng không thay đổi được sự thật là bây giờ ông ta đang nhìn nàng, và đợi nàng bắt đầu ăn. Thật ngạc nhiên, không có chút dầu mỡ nào đông lại trên miếng cá trần nước sôi, rau cải hấp giòn, và trái cây tươi. Ngươi lạnh, nhưng nhìn rất ngon.

Được rồi, ăn nhanh thì rút lui được lẹ. Nàng bắt đầu ngón ngấu thức ăn một cách vội vã, nhưng chỉ sau vài phút, nàng nhận ra sai lầm của mình; chúng muốn trào trở ra. Mắt mở to, khiếp sợ, nàng chạy vội đến cái xô gần đó, chỉ có một ý nghĩ trong đầu ... Lạy Chúa, xin cho nó được trống không. Thật vậy, và nàng kéo cái xô ra vừa kịp, mơ hồ nghe gã thuyền trưởng cười cợt. "Chúa lòng lành, cậu sẽ không ... trời, tôi thấy là cậu tiêu rồi."

Nàng không quan tâm đến lúc này ông ta sẽ nghĩ gì, khi mà bao tử của nàng đang cứ chực trào theo mỗi miếng ăn mà nàng đã cố nuốt vào. Trước khi ới xong, nàng cảm giác được một chiếc khăn lạnh và ướt được đặt trên trán nàng và một cánh tay nặng, đầy thông cảm đặt trên vai nàng.

"Xin lỗi, cậu nhỏ. Tôi nên biết là cậu đang quá căng thẳng để có thể ăn. Đến đây nào, để tôi giúp cậu lên giường."

"Không, tôi ..."

"Đừng cãi. Cậu sẽ không bao giờ được tôi cho phép nằm lên nó một lần nữa đâu, và đó là một chiếc giường rất thoải mái đấy. Hãy lợi dụng lúc tôi đang thương hại cậu và nằm ngay."

"Nhưng tôi không muốn ..."

"Tôi nghĩ, chúng ta đã đồng ý là cậu sẽ nghe theo lệnh của tôi bất cứ lúc nào, phải không? Tôi ra lệnh cho cậu nằm xuống giường đó và nghỉ ngơi một lát. Vì vậy, cậu cần tôi bế cậu, hay là cậu có thể tự lết lại đấy?"

Từ một người dịu dàng, thuyền trưởng bỗng trở thành một người cứng nhắc, rồi một người nóng tánh. Georgina không trả lời chàng; nàng chỉ vội chạy lại chiếc giường rộng lớn và quăng mình lên đấy. Ông ta sẽ trở thành một kẻ chuyên chế, nàng có thể thấy được điều đó, là một trong những người cứ luôn cho rằng, làm thuyền trưởng là trở thành ông vua của một cõi. Nhưng nàng thật sự cảm thấy rất mệt, cần phải nằm nghỉ, chỉ là không muốn nằm nghỉ ở trên giường của ông ta. Và ông ta đang đứng sát bên nàng, bây giờ còn cúi xuống sát nàng. Nàng há hốc miệng, rồi cầu xin ông ta không nghe thấy gì hết, vì tất cả những gì ông ta làm là đặt cái khăn lạnh lên trên trán của nàng.

"Cậu nên cởi mũ và áo ghi lê, cả giày nữa. Cậu sẽ thấy thoải mái hơn."

Georgina tái mặt. Nàng bắt đầu không nghe lời ông ta được rồi chưa?

Nàng cố giữ không để giọng mình như chỉ trích, nhưng nói rất rõ ràng. "Không biết ông đang nghĩ gì, thưa Thuyền trưởng, nhưng tôi biết cách tự chăm sóc mình. Tôi cảm thấy rất thoải mái mà không cần phải làm gì cả."

"Tùy cậu thôi," Chàng nhún vai trả lời, rồi xoay người đi khiến nàng đỡ căng thẳng. Nhưng sau đó, nàng nghe chàng nói, từ phía bên kia phòng, "À này,

Georgie, lát nữa nhớ mang vòng và tất cả đồ đạc của cậu từ mũi tàu ở dưới boong (nơi dành cho thủy thủ ở) lên đây, khi cậu đã cảm thấy khỏe hơn. Cậu bé giúp việc cho tôi luôn ngủ ở chỗ cần cậu ấy nhất."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Cần đến?" Georgina rên rỉ khi ngồi bật dậy trên chiếc giường lớn. Sau đó đôi mắt nàng neho lại nhìn thuyền trưởng với vẻ nghi ngờ. Malory đang ngồi lừ đừ, uể oải trên chiếc ghế nàng vừa bỏ trống, đối diện nàng và quan sát nàng. "Cần đến việc gì vào giữa đêm khuya, thưa ông?"

"Ta rất dễ thức giấc, cậu không biết à. Tiếng động của con tàu thường đánh thức ta."

"Nhưng như vậy thì cần gì đến tôi chứ?"

"Chà, Georgie, cậu bé," chàng nói với giọng điệu từ tốn như khi đang dạy dỗ một đứa trẻ. "Lỡ khi ta cần gì thì sao?" Và thêm vào, "Đó là nhiệm vụ của cậu mà."

Vì người ta chưa bảo cho nàng biết hết những việc phải làm nên nàng không thể từ chối việc này được. Nhưng bị mất ngủ chỉ vì hấn ta không ngủ được à? Và nàng có thực sự muốn công việc này không? Giờ thì không rồi. Không, khi phải phục vụ một kẻ chuyên quyền như vậy. Nàng có thể tuân theo ý định của hấn, nhưng nàng muốn biết rõ hơn. "Tôi nghĩ nhiệm vụ của tôi là mang thức ăn từ bếp lên cho ngài, phải không ạ?"

"Đó, dĩ nhiên," anh trả lời. "Nhưng nhiều lúc ta cũng cần một giọng nói êm tai để đưa ta trở lại giấc ngủ. Cậu biết đọc chứ?"

"Vâng, tất nhiên," nàng phần nộ trả lời.

Muộn mất rồi, đáng lẽ nàng phải thú nhận rằng mình không biết đọc mới phải. Nàng tưởng tượng ra cái cảnh nàng phải ngồi đọc sách cho hấn ta vào giữa đêm khuya, hấn nằm dài trên giường, nàng thì ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, hay ngồi hấn lên mé giường nếu hấn than phiền không nghe rõ. Chỉ có một ngọn đèn để giúp nàng khi đọc sách, và hấn thì đang khép hờ mắt, đầu tóc rối bời. Ánh sáng mờ ảo làm dịu nét mặt của hấn, hấn trở nên bớt đáng sợ hơn, trở nên . . . Quý tha ma bất, nàng phải tìm ngay Mac, không được chậm trễ. Nàng nhắc chân, định xuống giường và lập tức nghe một giọng nói nghiêm nghị, "Nằm xuống, Georgie!"

Nàng liếc nhìn hấn và thấy hấn đang ngồi chồm tới và nhíu mày nhìn nàng, có vẻ nếu nàng cứ đứng dậy thì hấn sẽ chặn nàng lại, trước khi nàng có thể với tới cánh cửa. Đồ trời đánh, nàng không đủ can đảm để thử đối đầu với hấn, nhất là khi trông hấn dữ tợn như vậy.

Ồn Chúa, thật sự lố bịch, nhưng nàng đành phải nằm xuống. Xoay người đối diện với hấn, nàng quắc mắt nhìn hấn. Nghiến răng vì giận, nàng khẳng khái, "Không cần thiết phải thế đâu, thuyền trưởng. Tôi cảm thấy khỏe hơn rồi."

"Ta sẽ quyết định khi nào cậu khỏe, nhóc," Hấn nói một cách độc đoán, rồi ngã người lên lưng ghế khi thấy nàng đã tuân lệnh. "Cậu xanh xao như chiếc nền cậu đang đắp vậy, vì thế cứ nằm đó cho tới khi ta bảo thôi."

Con giận làm mặt nàng biến sắc nhưng nàng không biết điều đó. Nhìn hấn ta kia, ngồi đó như một tên lãnh chúa được bọ đỡ, và thật sự thì hấn cũng đang được bọ đỡ, và có thể cũng là một lãnh chúa nữa. Có vẻ như hấn chẳng cần nhắc đến một ngón tay để làm bất cứ việc gì trong suốt cả cuộc đời. Nếu nàng mắc kẹt với hấn trên con tàu này nhiều tuần nữa, hấn nàng sẽ phải mệt đến rã rời để phục vụ loại người như hấn, và nàng căm ghét khi phải chịu đựng như vậy. Thật là không chịu nổi. Trừ một vài hành động bất tuân nào đó, mà nàng thì không là gì cả, chỉ là một đứa -bé- trai -mười- hai -tuổi, không có cách nào để thoát ra khỏi cabin lúc này.

Chấp nhận sự thật đó, Georgina quay lại vấn đề cũ. "Theo tôi được biết, thưa Thuyền trưởng, rằng mọi cabin đều đã có người ở.."

"Đúng thế. Ý cậu muốn nói gì, nhóc?"

"Tôi không biết nên mang vòng ở đâu, để có thể nghe thấy ngài gọi khi cần lúc đêm khuya."

Và nàng nghe thấy một tràng cười. "Thế cậu nghĩ ở đâu đây?"

Về thích thú của hấn khiến nàng muốn điên lên. "Ồ ngoài hành lang." Nàng đáp trả. "Nơi mà tôi phải nói với ngài là không thích hợp với tôi, một..."

"Thôi đi, nhóc, trước khi làm ta rơi nước mắt. Thật vô lý quá. Cậu sẽ ngủ ngay tại đây, dĩ nhiên là vậy rồi, giống như cậu bé hầu phòng trước đây của ta, và những đứa trước đó nữa."

Nàng đã lo lắng về những chuyện mà hấn ta chưa đề cập đến. May là tình huống này, nàng cũng đã từng biết trước đây, nên đã tránh được biểu hiện của nữ tính khi bị bị xúc phạm, một biểu hiện hoàn toàn không thích hợp vào lúc này. Nàng biết có vài thuyền trưởng muốn giữ những người hầu cận trẻ trong cabin của mình, chỉ cốt để bảo vệ họ. Anh trai nàng, Clinton, là một trong số đó, đã cho đứa trẻ hầu phòng ở lại trong cabin mình, sau khi nó bị ba thủy

thủ khác làm cho trọng thương. Nàng không biết chính xác điều gì đã xảy ra, chỉ biết là Cliton giận dữ đến nỗi đã trừng trị nghiêm khắc ba thủ phạm bằng roi da.

Nhưng gã thuyền trưởng này đã biết nàng có anh trai cùng ở trên tàu để bảo vệ nàng, bởi vậy, việc hấn kháng kháng muốn nàng ở lại trong phòng là nhằm đích phục vụ cho lợi ích của hấn thôi, chứ thực sự hấn chẳng quan tâm đến việc bảo vệ nàng. Nhưng nàng không định tranh cãi về điều đó – không phải vì hấn ta đã cảnh báo nàng không được trái ý hấn. Thật là ngu ngốc nếu chống đối với nguyên tắc đã được xác lập sẵn của hấn, và hiển nhiên những cậu bé hầu phòng khác cũng đã ở đây, chung phòng với hấn. Vậy nên nàng chỉ có một câu muốn hỏi.

“Ngay tại đây, nhưng ở chỗ nào?”

Hấn nghiêng đầu chỉ một góc trống trong phòng, bên phải cánh cửa. “Ta chắc, chỗ đó là đủ. Còn rất nhiều chỗ cho cậu để rong và bất cứ cái gì cậu mang theo bên mình. Đã có chỗ để máng vồng sẵn trên tường rồi đấy.”

Nàng nhìn thấy có những cái móc, cách nhau đủ rộng để máng một chiếc vồng. Lại nữa, nàng không nhớ là đã thấy chúng hôm qua khi nàng ở trong cabin này. Góc này cách chiếc giường khá xa, nhưng đó là nơi tốt nhất cho nàng, bởi khoảng giữa giường của thuyền trưởng và vồng của nàng không có một đồ đạc nào khác đủ cao, giúp nàng có một không gian riêng tư.

Thứ duy nhất nằm ở phía đó là một chiếc bồn tắm có bình phong che trong góc đối diện, gần cửa sổ, một chiếc tủ nhiều ngăn thấp, ngăn góc phòng với cánh cửa. Bàn ăn nằm chính giữa, tất cả những thứ còn lại đặt về phía bên trái phòng. Chiếc giường nằm phía sau bàn ăn, thêm một chiếc tủ thấp và một chiếc tủ cao dựng ở phía tường bên trái, kệ sách cũng đặt ngay đó, gần cửa sổ. Trong góc, chiếc bàn làm việc được đặt ngay trước cửa sổ để có đủ ánh sáng.

“Được rồi chứ?”

Cứ làm như nếu nàng nói không thì hấn sẽ sắp xếp cho nàng một chỗ khác vậy! “Tôi nghĩ thế, nhưng sẽ ổn hơn nếu tôi có thêm được một tấm bình phong nhỉ?”

“Để làm gì?”

Để có chút riêng tư chứ còn để làm gì, đồ đàn ! Nhưng hấn có vẻ quá thích thú với câu hỏi của nàng, nên nàng đáp, “Chỉ là một ý nghĩ thôi ạ”

“Vậy đừng có nghĩ nữa, cậu nhóc yêu quý. Thay vì vậy hãy dùng đến sự hiểu biết thông thường. Tấm bình phong kia được gắn chết lên sàn. Mọi thứ đều bị gắn như vậy, trừ mấy chiếc ghế, và nhiệm vụ của cậu là buộc chúng an toàn lại với nhau khi thời tiết bắt đầu trở xấu.”

Lần này, Georgina dễ dàng biết nàng đang đỏ mặt. Những điều ông ta vừa giải thích, nàng đã biết gần cả đời. Trên tàu, mọi thứ đều được đóng chết xuống sàn hay phải buộc vào nhau, nếu không, chúng sẽ di chuyển về mọi phía, và thường sẽ gây thiệt hại nặng trong khi va chạm.

Đầu óc nàng để ở đâu mà quên mất hiểu biết thông thường đó nhỉ?

“Tôi không nói là tôi đã từng đi tàu trước đây,” nàng đáp, chỉ để chống chế cho sự ngu ngốc của mình.

“Cậu đến từ Anh phải không?”

“Không!” nàng nói, quá nhanh và quá dứt khoát. “Ý tôi là, tôi đã đi tàu để đến đây, vâng, nhưng với tư cách là một hành khách.” Và rồi, vì nàng chỉ khiến mình thêm ngu ngốc, nàng nói một cách cáu kỉnh, “Tôi chưa bao giờ để ý đến những chuyện đó.”

“Chẳng sao. Rồi cậu sẽ có dịp học hỏi tất cả những gì cậu cần biết, giờ cậu đã là một thành viên của thủy thủ đoàn rồi. Đừng ngại hỏi, cậu nhóc.”

“Vậy khi ngài rảnh, Thuyền trưởng, ông sẽ rất tử tế nếu cho tôi rõ những công việc khác của tôi, trừ những việc mà ông đã đề - ”

Nàng ngưng lại khi một bên lông mày màu vàng của hấn nhướng lên với vẻ thích thú. Nàng đã nói điều chết tiệt nào khiến hấn có dịp cười nhạo nhỏ như vậy?

Hấn không để nàng chờ đợi lâu. “Rất tử tế ư?” Giờ thì hấn cười thực sự. “Chúa ơi, ta hy vọng không phải như thế. Ta đã không còn tử tế từ khi ta bằng tuổi cậu, ngáo ą, nhưng rất tử tế thì chưa bao giờ.”

“Chỉ là một cách nói thôi mà,” nàng bực bội trả lời.

“Điều đó cho thấy cậu đã được giáo dục ra sao. Một thái độ cư xử quá lịch thiệp đối với một cậu bé hầu phòng.”

“Bất lịch sự là điều kiện tiên quyết cho công việc này ư? Lẽ ra một người nào đó đã phải cho tôi biết chuyện này.”

“Đừng có mồm mép với ta, đồ ngốc ngược, nếu không ta sẽ vặn ngược lỗ tai cậu ra, nếu nó thật sự có ở trong cái nón chết tiệt kia.”

“Ồ, nó ở đó chứ, Thuyền trưởng, chỉ là nó nhọn và to gấp đôi so với bình thường thôi. Đó là lý do mà tôi giấu nó.”

“Cậu làm ta thất vọng, nhóc. Ta chắc đó là bẩm sinh. Cậu chỉ dấu đôi tai to nhọn thôi ư?”

Nàng cười ngoài ý muốn. Sự dí dỏm của ông ta thật có duyên. Và ai có thể nghĩ rằng ông ta có óc khôi hài chứ, cái bức tường độc đoán đó? Thật ngạc nhiên khi chính nàng cũng trêu chọc ông ta. Hơn nữa, nàng không làm ông ta bức mình, khi ông ta gọi nàng là đồ ngỗ ngược và dọa sẽ vạ ngược lỗ tai nàng với một vẻ nghiêm nghị.

“A,” hần nói, nhìn nàng cười và cũng cười lại với nàng, “Các cậu đã mọc đủ răng. Ta thật hâm mộ. Và chúng cũng trắng như ngọc nữa. Tất nhiên, các cậu còn trẻ mà. Rồi chúng cũng sẽ sớm rụng dần thôi.”

“Răng của Ngài đâu có rụng.”

“Ý cậu là tôi quá già đến nỗi lè ra răng của tôi đã phải rụng sạch phải không?”

“Không phải – ” Nàng ngừng lại, bối rối. “Về nhiệm vụ của tôi, Thuyền trưởng?”

“Không phải Connie đã căn dặn cậu trước rồi sao?”

“Ông ấy nói tôi chỉ phải phục vụ mình ông thôi, các người khác thì khỏi. Nhưng ông ấy không nói rõ chi tiết, nên tôi chỉ biết là sẽ làm những công việc mà ngài yêu cầu tôi thôi.”

“Nhưng tất cả chỉ có thế.”

Nàng nghiêng răng cho con bức tức qua đi, “Thuyền trưởng Malory, tôi có nghe nói về những cậu bé hầu phòng phải vắt sữa bò – ”

“Chúa lòng lành, ta hoàn toàn thông cảm cho chúng!” Hần nói với điệu bộ kính hãi, nhưng chỉ một lúc rồi hần lại nhoen miệng cười. “Ta không thích sữa, nhóc, vậy cứ thoải mái. Cậu sẽ không phải làm công việc đó.”

“Vậy công việc của tôi là gì chứ?”

“Đủ thứ việc cậu có thể kể đến. Cậu sẽ làm công việc của một người bồi bàn, người trông coi cabin này, người hầu nói chung, và vì ta đã để người đầy tớ để sai vật lại, cậu cũng sẽ làm công việc của hần. Không có gì quá căng thẳng đâu, rồi cậu sẽ thấy.”

Không khó, chỉ cần chuẩn bị tất cả chân tay chờ hần gọi thôi, đúng như những gì nàng đã đoán trước. Nàng chực hỏi xem mình có phải chà lưng và lau mình cho hần không, nhưng nàng không định gọi cho hần những ý tưởng mới. Thật tức cười. Vì Chúa, cậu bé hầu phòng của Drew cũng đã phải làm nhiều việc hơn là chỉ phải mang bữa ăn đến cho anh. Nhưng trong tất cả các thuyền trưởng ở Luân Đôn, thuyền trưởng của nàng quả thực là một tên người Anh đáng nguyên rủa, và không chỉ là người Anh, lại còn là một tên quý tộc vô dụng. Nếu hần ta phải động móng tay vào bất kì việc gì trong suốt cuộc đời, nàng sẽ ngón cả chiếc nón đang đội.

Nàng không buồn nói thêm với gã đàn ông ngạo mạn. Nàng chỉ thấy bức mình chứ không phải giận điên. James cố nén cười. Cô gái tỏ ra rất can đảm, không than phiền gì về những gánh nặng mà chàng đã đặt lên nàng. Chàng đã phải bịa thêm một nửa trong số những chuyện đó, nhất là tên đầy tớ, vì chàng đã không cần đến đầy tớ trong hơn mười năm nay. Nhưng cần nhiều việc để giữ nàng luôn bận rộn trong phòng chàng, có như thế, nàng mới càng ít có cơ hội gặp thủy thủ đoàn; hay chính xác hơn là họ không có dịp gặp nàng. Chàng không muốn ai khám phá ra bí mật của nàng, cho đến khi chàng sẵn sàng lật tẩy nàng. Thêm nữa, nàng ở trong cabin càng lâu, chàng càng có nàng riêng cho mình nhiều hơn.

Nhưng bây giờ, chàng cần tránh xa nàng ra một chút. Cảnh nàng cuộn mình trên giường gọi cho chàng những ý tưởng không nên có trong vài đêm tới.

Phải tự chủ, bạn già, chàng cảnh cáo mình. Nếu anh bạn không có nàng, thì ai sẽ có chứ?

Đó quả là một trò đùa chết tiệt vào lúc này. Đã quá lâu rồi chàng mới lại đối mặt với một cảm dỗ thực sự. Tự kiểm chế là điều dễ thực hiện khi cảm xúc đã bị chết từ lâu bởi sự buồn chán, nhưng một điều gì đó cho chàng biết, những cảm xúc này đã quay lại

Georgina nhận thấy rằng trò chuyện với Thuyền trưởng Malory không cần phải nghiêm trọng như thế này. Hơn nữa, sự im lặng có thể sẽ khiến ông ta tìm những việc khác để giải khuây, như chỉ huy con tàu chẳng hạn. Chuyện này làm ông ta phải rời cabin, và như vậy thì nàng cũng có thể ra khỏi chốn này. Nàng không nghĩ rằng sự im lặng lại đưa ông ta đến kiểm tra nàng, nhưng than ôi, hôm nay không phải là ngày may mắn cho những kế hoạch bất chợt của nàng.

Nàng mở mắt ra và thấy bóng ông ta lù lù trước mặt. “Vẫn còn nhọt nhọt,” ông ta nói. “Và ta thấy rằng mình đã làm một việc đáng khen khi bắt cậu nằm đây cho dạ dày cậu êm lại.”

“Vâng, ông đã làm thế, Thuyền trưởng,” Nàng cam đoan.

“Không còn lo lắng nữa ư?”

“Không một chút nào hết.”

“Tuyệt. Vậy cậu không nên nằm đó nữa. Nhưng cũng không có gì phải vội, phải không? Nghỉ lại thì không có việc gì để cậu làm cho đến bữa ăn tiếp theo. Cậu có thể đánh một giấc chẳng hạn, để sắc mặt bớt nhọt nhọt.”

“Nhưng tôi không còn cảm thấy một chút – ”

“Cậu không định tranh cãi với bất kì việc gì ta đề nghị đây chứ, Georgie?”

Nàng như bị đánh bại. Hấn đã ru ngủ nàng với giọng điệu nhã nhặn, khiến nàng quên đi hấn là một người đàn ông nguy hiểm.

“Giờ đây, khi ngài đề cập đến, thì ra tối qua tôi đã thiếu ngủ.”

Hiển nhiên đó là một câu trả lời đúng, nên nét mặt ông ta dịu xuống. Ông ta không có vẻ thân thiện nhiều – à, ông ta chưa bao giờ thực sự thân thiện – nhưng hiển nhiên không còn khắc nghiệt nữa, và một lần nữa, nét mặt ấy thoáng có chút đùa cợt. “Cậu còn quá nhỏ để làm những trò mà những thủy thủ hay làm, vậy cái gì đã làm cậu mất ngủ?”

“Thủy thủ đoàn của ngài,” Nàng đáp, “trở về sau những cuộc vui.”

Hấn cười, “Thêm vài năm nữa, cậu bé yêu quý, lúc đó cậu sẽ thông cảm nhiều hơn.”

“Tôi không ngạc, Thuyền trưởng. Tôi biết họ đã làm gì ở cảng tối hôm qua.”

“Ồ, cậu biết về mặt đó của đời sống sao?”

Hãy nhớ mày là một thằng con trai, là một thằng con trai, và vì Chúa, đừng có đỏ mặt lên nữa!

“Dĩ nhiên.”

Nàng lại thấy hàng lông mày quý quyết đó nhướng lên, một nét cười trong đôi mắt rất xanh của ông ta. Đang đối mặt với cái nhìn ấy thì một câu hỏi khác lại đến với nàng.

“Việc đó là cậu nghe nói lại... hay nhờ vào kinh nghiệm bản thân?”

Georgina tức tối thở hổn hển, và phát ho cả mười giây, khiến vị thuyền trưởng tốt bụng phải lại vỗ lưng cho nàng. Đến khi nàng lại có thể hít thở lại, dường như vài đốt sống của nàng gần vỡ vụn, phải cảm ơn những cú vỗ mạnh mẽ của hấn.

“Tôi không tin, thưa Thuyền trưởng, việc có hay thiếu kinh nghiệm của tôi lại liên quan gì đến công việc này.”

Nàng còn nhiều thứ để nói về cách hỏi han không đúng đắn của hấn, nhưng câu trả lời “Đúng thế” của hấn đã làm nàng chùng lại. Thật may mắn, vì nàng không thể suy nghĩ như mình đã hai-mười-một tuổi. Và hấn còn nói tiếp.

“Cậu phải thứ lỗi cho ta, Georgie. Ta quen xúc phạm người khác rồi, chắc cậu không biết, và sự căm phẫn chỉ khiến ta đối xử tồi tệ hơn mà thôi. Vì vậy đừng có cố chống đối ta, và nói thật với cậu, trông cậu buồn bực thế kia, ta lại càng thích thú đây.”

Nàng chưa từng nghe bất kì cái gì . . . quá phi lý như vậy, và hấn nói mà không một chút ăn năn. Chủ tâm gây sự. Chủ tâm trêu ghẹo. Chủ tâm xúc phạm. Quý tha ma bắt hấn đi, hấn còn tệ hơn những nhận xét lúc đầu của nàng.

“Ông không thể ngưng khiêu khích ư... thưa Ngài?” Nàng nghiêng răng.

Hấn cười lớn, “Và bỏ lỡ những khôn ngoan đáng giá và ít ỏi đó ư? Không, cậu bé, ta sẽ không kiểm lại những trò tiêu khiển của bản thân, không vì một người đàn ông, đàn bà hay cậu bé nào cả. Ta có rất ít những thứ đó.”

“Lòng nhân từ không dành cho ai hết, phải thế không? Ngay cả một đứa trẻ đang bệnh cũng không là ngoại lệ ư? Hay là do ngài tưởng rằng tôi đã đủ khỏe để ngồi đây?”

“Trừ khi . . .cậu đang khóc vì đau khổ. Ta có thể suy nghĩ lại. Phải thế không?”

“Tôi thế nào cơ?”

“Khóc vì đau khổ?”

Cái tên phiền toái này, hấn đem lòng tự trọng vào đây để thách thức nàng mà. Và những cậu trai mười hai tuổi bông bột thì luôn tự trọng quá đáng, hiển nhiên là hấn đang trông chờ điều đó. Và con gái mười hai tuổi thì sẽ không chỉ khóc một cách đau khổ, mà còn đổ nước mắt dàn dụa nữa. Nhưng đứa con trai thì chết còn hơn phải nhận một sự bỡn cợt quá đáng. Quý tha ma bắt, nó làm cho nàng muốn trở lại thành một người đàn bà, người mà chẳng muốn gì khác hơn là giăng một cái tát tay vào bản mặt ngạo mạn ấy, nhưng chẳng phải là Georgie đang cải trang thì không thể làm vậy được sao?

Và nhìn ông ta, với vẻ mặt khó hiểu và sự căng thẳng trên đôi vai và bộ ngực rộng ấy, như thể là câu trả lời của nàng đối với ông ta có một chút quan trọng nào đó. Có vẻ như ông ta đã chuẩn bị sẵn những câu mỉa mai để khi nàng trả lời vắng, thì sẽ tuôn chúng ra.

“Tôi có nhiều anh trai, Thuyền trưởng, lớn tuổi hơn tôi,” nàng đáp với giọng lạnh lùng và cứng cỏi. “Vì thế nên bị trêu chọc, quấy rầy và làm phiền đã trở nên bình thường đối với tôi. Các anh trai tôi vui sướng khi làm vậy ... mặc dù chắc chắn là không vui sướng bằng ngài đâu.”

“Khá lắm, nhóc!”

Nàng thất vọng khi hắn có vẻ hài lòng như giọng điệu của hắn. Ô, phải chỉ nàng có thể tát hắn một cái trước khi rời khỏi tàu Maiden Anne nhi.

Nhưng sau đó, một loạt cảm xúc ập lấy nàng khi người đàn ông cúi xuống nâng cằm nàng lên, giống như ông Sharpe đã làm, để kiểm tra kĩ càng gương mặt nàng. Chỉ khác với ông Sharpe, sự đụng chạm của thuyền trưởng rất nhẹ nhàng, với hai ngón tay lướt khắp má trái nàng.

“Vớ tất cả sự gan dạ đó, và như Connie đã nói, không có một sợi râu nào.” Những ngón tay lướt trên đôi má mượt mà của nàng, xuống hàm nàng, rất, rất từ tốn, hay có vẻ như đó là do những cảm giác hỗn loạn trong nàng. “Được đấy, cái đồ ngỗ ngược.”

Georgina muốn bệnh lại, nếu sự nôn nao đang chuyển động ở bụng dưới nàng được coi là triệu chứng. Nhưng dạ dày của nàng bình thường trở lại khi thuyền trưởng rút tay lại. Và tất cả những gì nàng có thể làm là nhìn trần trời vào lưng ông ta khi ông ta bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trong giây lát, cảm giác nôn nao khó chịu trong bụng của Georgina có thể tan biến, nhưng phải năm phút sau, những suy nghĩ xáo động trong lòng nàng mới dịu xuống, đủ cho nàng nhận thức được là cuối cùng nàng đang ở trong phòng một mình. Khi đó, nàng la lên một tiếng thật lớn, đến nỗi nếu có ai đang ở bên ngoài, họ đều có thể nghe được. May thay, khi nàng kéo mạnh cánh cửa ra, nàng thấy không có ai bên ngoài cả.

Nàng rửa thảm bức tường gạch và cả những tên quý tộc người Anh phách lối, nàng chạy lên cầu thang và khi đi được nửa chừng, nàng chợt nhớ là đã bị buộc phải nằm nghỉ lại trên giường. Nàng dừng lại, lo lắng cắn môi dưới bằng những "chiếc răng trắng như ngọc" mà thuyền trưởng Malory đã nhận xét. Làm sao đây? Nàng không thể nào trở lại giường, mặc kệ cái mệnh lệnh quái quỷ đó. Những chuyện nàng cần làm quá rõ ràng, là phải tìm cho ra Mac và bằng cách nào đó, phải rời khỏi tàu Maiden Anne trước khi quá muộn. .

Đúng vậy, bất tuân mệnh lệnh của thuyền trưởng không phải chuyện nhỏ, dù mệnh lệnh đó được ban ra như thế nào, và vì lý do gì. Vì vậy... nàng phải chắc chắn là thuyền trưởng không biết nàng không nghe lời ông ta. Để mà.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ông ta còn chưa đi xa? Với sự may mắn của nàng ngày hôm nay ... Không, nàng phải suy nghĩ một cách khách quan mới được. Nếu ông ta ở trong tầm mắt, nàng có thể đợi một hay hai phút để ông ta đi khỏi hay là không để ý, đến nàng nữa, nhưng sẽ không lâu hơn. Nàng sẽ lên boong tàu, dù là ông ta có ở đó hay không. Nếu bị bắt gặp, nàng có thể viện cớ muốn nhìn thêm khung cảnh nước Anh lần cuối, dù nàng không sao chịu được lời nói dối này.

Khi mọi việc đến, nàng tự trách đã mất nhiều thời gian để lo lắng, vì khi nàng cẩn thận ló đầu lên cửa hầm, không thấy tăm hơi của thuyền trưởng đâu cả. Nhưng cũng thật không may, Mac cũng chẳng thấy đâu, cả trên cột buồm, nơi mà ông ta có thể đang kiểm tra lại những sợi dây cột buồm, cũng không có.

Leo lên hết cầu thang, nàng vội đi về phía mũi tàu, không dám quay nhìn về phía sau, nơi sân lái của tàu, sợ có ai đang ở đó với một tầm nhìn khá rõ về những gì xảy ra ở boong dưới. Nàng chạy lúp xúp, hy vọng nàng không phải tìm hết từ đầu tàu đến tận đuôi tàu để tìm cho được Mac. Nhưng nàng chợt dừng lại khi đến được nửa con tàu, trong lối đi chật hẹp giữa mạn tàu và những căn phòng, lúc mắt nàng nhìn về phía biển. Ở đó, xa tận nơi mà tầm mắt có thể nhìn thấy, không có gì khác ngoài sóng nước trùng trùng. Đầu nàng lập tức xoay ngược lại về phía đuôi tàu và nàng chẳng còn thấy đất liền như nàng đã mong đợi nếu như tàu vừa rời khỏi bến cảng, cũng chẳng còn là bờ sông như nàng đã quá kỳ vọng vào, chỉ còn là một nước Anh đang bị nhỏ dần và nhỏ dần khi tàu càng lúc càng bỏ xa. .

Georgina nhìn chăm chăm, thấy cơ hội nhảy tàu của nàng từ từ biến mất. Sao lại có thể như vậy chứ? Nàng ngược nhìn lên, bầu trời quá u ám khiến nàng không thể đoán chừng giờ nào trong ngày. Không thể nào là đã quá trễ như vậy, khi nàng mới chỉ mang khay thức ăn đến cho thuyền trưởng thôi? Nhìn về phía mũi tàu, nàng biết là con tàu di chuyển với tốc độ khá nhanh, vì những trận gió lớn đang giúp đẩy nó ra biển, nhưng cho dù là vậy, họ đã bỏ lại Anh quốc sau lưng thật rồi sao? Tàu vẫn còn đang chạy lòng vòng trên sông khi nàng xuống boong dưới để gặp thuyền trưởng mà.

Con giận dữ bùng nổ. Tại cái tên khốn khiếp đó, nếu ông ta không giải buồn bằng những lời đùa giỡn, khiêu khích, khiến nàng phải đối phó, cùng với sự quan tâm tới nàng một cách không cần thiết, điều mà bây giờ nàng mới nhận thấy, chỉ là để ông ta có thể áp dụng tính chuyên chế lên nàng, thì bây giờ, nàng đã có thể thấy ông ta lần này là lần chót rồi. Bây giờ ... Ma bắt ông ta đi, nàng bị kẹt trên tàu của ông ta, trở thành đối tượng của những ý thích bất chợt của ông ta và có thể sẽ còn gặp nhiều bức mình hơn là những gì nàng vừa trải qua chiều nay. Không phải ông ta đã thú nhận là rất thích chọc cho người khác kích động lên à? Với bản tánh dịu dàng của nàng, nàng chắc chắn mình có bản tánh này, dù nàng không tin sẽ dịu dàng được mãi nếu cứ bị cô ý khiêu khích như thế này. Nàng sẽ bị trêu chọc và bị trêu chọc mãi, cho đến khi nàng tát vào mặt ông ta hay làm việc gì đó mà phụ nữ thường làm để bảo vệ mình và rồi nàng sẽ bị lộ nguyên hình. Khi đó, chuyện gì sẽ xảy ra? Với sự độc đoán tàn bạo của ông ta, nàng thật không dám nghĩ tiếp.

Nữ thần May Mắn hôm nay thật sự đã bỏ rơi nàng. Vì vậy, nàng phải thận trọng trong từng bước kế tiếp. Dòng suy nghĩ của nàng đột nhiên bị đứt ngang bởi một cái đẩy mạnh ở vai, nàng xoay người lại, cúi kinh "Chuyện gì?" với một giọng cao ngạo, bức bối. Phản xạ tự nhiên này đủ khiến nàng bị bề ngoài tay lại lập tức. Một cú đâm vào một bên đầu đẩy nàng ngã chúi mũi vào mạn tàu, chân nàng trượt về phía trước, rồi móng nàng động lên boong tàu. .

Nàng ngạc nhiên hơn là choáng váng, dù một tai nàng đau nhức nhối. Và nàng không cần được chỉ cho biết đã làm gì sai, vì gã thủy thủ vừa đánh nàng lập tức nói ngay. .

"Hỗn với tao một lần nữa, thằng oắt con, tao sẽ quạt mày xuống còn nhanh hơn là những gì mày có thể phun ra đấy. Và đừng có để cho tao bắt gặp mày đứng cản đường của tao một lần nữa."

Lối đi đầu đến nỗi quá chật hẹp để hắn không thể tránh nạng. Hắn cũng chẳng to con, hơi ốm nữa là đằng khác. Nhưng Georgina không vạch ra những điều đó. Nàng vội co chân ra khỏi lối đi, vì hắn định đá vào chân nàng để hất sang một bên, thay vì bước qua để đi tiếp.

Ngay lúc đó, trong phòng lái, Conrad Sharp phải cố sống cố chết giữ không cho thuyền trưởng nhảy qua lan can xuống boong tàu phía dưới, đúng lúc ông thấy cánh cô gái bị bế ngोट tay. Và để kềm chế ông ta mà không cho ông ta biết không phải là một điều dễ làm.

"Bình tĩnh nào, Hawke, mọi chuyện tồi tệ đã chấm dứt rồi. Bây giờ anh có thể nhảy vào can và anh..."

"Can? Tôi sẽ bẻ gãy xương của hắn đấy."

"Một ý tưởng hay đấy," Connie đập lại với vẻ nhạo báng. "Còn cách nào khác hơn để cuối cùng cho đám thủy thủ biết là không nên đối xử với tên nhóc Georgie như là một thằng nhóc giúp việc, mà là tài sản riêng của anh? Anh có lẽ nên gỡ bỏ chiếc nón đó đi và tìm một chiếc váy cho nhóc đó. Cách nào cũng vậy, anh sẽ làm cho bọn họ chú ý cho đến khi họ phát hiện ra điểm đặc biệt của cậu ta và anh sẽ phạm tội sát nhân sau đấy. Và đừng nhường mày như thế với tôi, anh bạn ngu ngốc. Năm đám của anh sẽ đánh chết một người có kích cỡ như hắn ta đấy và anh biết rõ điều đó mà."

"Được, tôi chỉ kéo tên khốn đó xuống sống tàu."

Giọng điệu khô khốc của James cho biết là chàng đã bình tĩnh lại, Connie cười toét miệng và thụt lùi lại. "Không, anh sẽ không làm vậy. Anh sẽ đưa ra lý do gì để trừng phạt hắn đây? Cô ta cũng đáng để lắm mà. Chúng ta đều có thể nghe rõ từ nơi này. Không có gã đàn ông nào trên tàu mà không hành động giống như Tiddles đâu, khi nghe một thằng oắt con hỗn xược như vậy. Ngoài ra, hình như ông anh sẽ giải quyết chuyện này và như vậy, sẽ không một ai thắc mắc gì về chuyện anh ta bảo vệ cho đứa em mình."

Cả hai nhìn thấy Ian MacDonell nhào vào Tiddles, bế ngोट tay hắn, giống như hắn đã làm với em gái ông ta. Và rồi gã nhỏ con bị nhấc bổng lên bởi người đàn ông Scot, hai tay ông xoắn lấy ngực áo của hắn. Và dù MacDonell không lớn tiếng, lời đe dọa của ông nghe vang khắp cả boong tàu.

"Đụng vào cậu nhóc đó một lần nữa là tao sẽ giết mày ngay."

"Ông ta nói quá rõ rồi, phải không?" James nhận xét.

"Ít ra là không một ai còn bàn tán về chuyện đó ... khi mà chính ông ta nói ra."

"Anh đã nói quá rõ rồi, Connie. Anh không cần nhấn mạnh thêm nữa. Để xem bây giờ cô ta nói gì với gã Scot đây?"

Nàng đã đứng dậy và nói chuyện một cách thuyết phục nhưng nhỏ nhẹ với người anh trai, người mà vẫn còn nắm ngực áo của Tiddles. "Dường như cô ta đang hòa giải. Một đứa con gái thông minh đấy. Cô ta biết đó là lỗi của mình. Nếu cô ta không đứng ở đó cản..."

"Tôi cũng có một phần trách nhiệm trong đó," James cắt ngang.

"Ồ ? Tôi đã nhìn thấy thiếu thứ gì vậy nhỉ, chẳng hạn như là anh đã ở dưới phòng đó đóng đinh chân cô ta lên boong tàu?"

"Nói xò à? Nhưng hãy nhìn rõ đi, anh bạn già, là tôi không thấy thích thú..."

"Tôi nghiệp quá, vì tôi lại lấy làm thích thú đấy." Connie nghe rằng cười một cách không có gì phải ân hận. "Nhưng tôi có thể thấy là anh đang hết sức khó chịu vì phải làm một người cao thượng, vì vậy hãy nói mau đi. Hãy tự thú là tại sao anh lại nghĩ anh phải có trách nhiệm đối với sự ngỗ ngược của thằng nhóc đó."

"Tôi không nghĩ là tôi biết rõ," James khịt mũi, găm gù với người bạn. "Khi cô ta vừa nhận ra tôi, cô ta đã muốn nhảy ra khỏi tàu ngay."

"Cô ta nói với anh vậy à?"

"Cô ta không cần nói," James trả lời. "Ý đó hiện rất rõ trên mặt cô ta."

"Tôi ghét phải chỉ rõ cho anh lắm, bạn già, nhưng mà cô ta còn đang ở đây kia kìa."

"Dĩ nhiên cô ta vẫn đang ở đây," James quạt lại, "Chỉ vì tôi đã giữ cô ta lại trong phòng, cho đến khi quá trễ khiến cô ta không thể làm cái chuyện ngu ngốc đó nữa. Cô ta không phải lơ ngơ, lóng ngóng trên boong, mà là đang nhìn cơ hội trốn chạy duy nhất của cô ta bị mất dần đấy...và có lẽ đang chửi rủa tôi thê thảm."

"Vậy thì cô ta sẽ không phạm phải sai lầm một lần nữa...vì đã ngáng chân kẻ khác, chỉ vậy thôi. Một bạt tai thường được coi như là một bài học tốt đấy."

"Nhưng nó làm cho Tiddles không thích cô ta. Artie cũng vậy, cũng rất muốn được đá vào mông cô ta, và đã làm thế, nếu như không có tôi ở đó. Anh không biết là cô ta đã ra lệnh cho hắn một cách trịch thượng như thế nào đâu."

"Anh không nghĩ cô ta là một vị tiểu thư chứ?"

James nhún vai. "Cô ta có thói quen ra lệnh cho kẻ dưới, dù mình không biết cô ta là ai. Có ăn học, nếu không vậy thì là cô ta cố đóng kịch khá hơn."

Sự hóm hỉnh của Connie biến mất. "Quý tha ma mất, nó làm cho mọi chuyện khác đi đấy, Hawke."

"Không có gì khác cả. Tôi đã không tự tay mặc chiếc quần đó lên người cô ta. Và anh nghĩ cô ta là ai đây chứ? Một con điếm ở bến cảng à?" Sự im lặng của Connie cũng đủ trả lời, và làm cho James bật cười giòn giã. "Vậy thì anh có thể dẹp đi mọi tác phong lịch sự đối với phụ nữ rồi đấy, Connie. Nó không thích hợp với anh cũng như tôi. Cô ta cho dù có là một tiểu công chúa đi nữa thì tôi cũng không màng, vì ngay trong lúc này, cô ta chỉ là một cậu bé giúp việc cho tôi, cho đến khi nào tôi nói khác đi. Đó là vai diễn mà cô ta tự chọn cho mình, còn tôi có ý định là cứ để cô ta diễn tiếp."

"Cho đến chừng nào?"

"Đến chừng nào tôi còn có thể chịu đựng được." Và rồi, nhìn gã Scot thả nạng nhân của hắn ra, anh nói thêm, "Trời đất, ngay cả một cú đấm cũng không có ! Tôi sẽ ..."

"Bề gãy xương của hắn ta, tôi biết." Connie thở dài. "Đường như đối với vấn đề này, anh đã quá nghiêm túc."

"Không có đâu. Không một ai có thể đánh một người đàn bà khi có mặt của tôi rồi hy vọng thoát thân được."

"Có phải đó là bản tánh mới mà anh có từ sau khi chúng ta nhổ neo không? Này, cậu Jamie," anh nói một cách đầu chịu khi James xoay người lại nhìn anh. "Tại sao anh không để những tia nhìn như muốn giết người cho đám thủy thủ, nơi mà họ có thể làm vài..."

"Được rồi," anh đầu hàng với dáng điệu như muốn được khoan hồng khi James bước tới một bước. "Tôi thu lại tất cả những gì tôi vừa nói. Chỉ vì anh là nhà vô địch của mọi giới phụ nữ."

"Tôi sẽ không tiến xa tới vậy đâu."

Sự hóm hỉnh của Connie quay lại lập tức vì cái nhìn như đe dọa trên khuôn mặt của người bạn. "Tôi cũng sẽ không nói vậy đâu, nếu như hôm nay anh đã không quá khó chịu như vậy."

"Khó chịu? Tôi à? Chỉ bởi vì tôi muốn nhìn thấy cái tên đánh đàn bà ấy bị quật cho một trận à?"

"Tôi thấy là tôi phải nói rõ với anh nữa rồi, rằng Tiddles không nhận thức được là anh ta đã đánh một người đàn bà."

"Không hợp lý, nhưng tôi hiểu ý anh. Vậy là một kẻ đánh đập con nít vậy. Tôi không chịu đựng nổi cả hai loại người này. Và trước khi anh há to miệng để biện hộ cho gã thô bạo đó một lần nữa, nói cho tôi biết, hắn có dám bạt tai MacDonnell vì cản đường hắn không?"

Connie ép buộc phải nhượng bộ. "Tôi dám nói là hắn chỉ bước vòng qua anh ta thôi."

"Đúng vậy. Bây giờ, vì anh đã không còn lời gì để biện hộ chuyện ăn hiếp người khác, còn gã Scot đã làm cho tôi thất vọng, thật sự thất vọng, vì chỉ cảnh cáo hắn bằng miệng..."

"Tôi tin là cô ta đã ngăn cản."

"Một lần nữa, lại không hợp lý. Ước muốn của cô ta không ăn nhằm gì đến chuyện này cả. Vì vậy lần sau khi tôi thấy Tiddles, tốt nhất là hắn có một cuốn kinh trong tay."

James không phải đang nói đến một cuốn kinh thánh, nhưng là một loại đá mềm dùng để bọc tay và đầu gối khi cạo buồng tàu ở những nơi quá nhỏ, khi đá bọt (dùng khi cạo sàn tàu) không thể dùng đến. Sau khi buồng tàu bị thấm nước, thích hợp nhất là khi trời đang mưa vì không cần phải phun nước lên, cát sẽ được trôi ra trên mặt sàn, rồi một cục đá bọt to với mặt láng của nó ở bên dưới sẽ được kéo từ trước ra sau bằng những sợi dây thừng dài cột chặt ở hai đầu. Phải làm việc này bằng tay và đầu gối thì không hề thích thú gì, trong những công việc trên buồng tàu.

"Anh muốn hắn cạo sàn khi buồng tàu đã sạch bóng rồi ư?" Connie hỏi cho rõ hơn.

"Cho bốn canh trực ... bốn canh trực liên tục."

"Quý tha ma bắt anh đi, Hawke, mười sáu tiếng đồng hồ thì đầu gối hắn sẽ không còn một miếng da nào. Hắn sẽ chảy máu khắp cả buồng."

Chỉ rõ điều đó ra cũng không làm James thay đổi ý định như anh đã hy vọng. "Đúng vậy. Ít ra, xương của hắn cũng vẫn còn dính vào nhau."

"Tôi hy vọng anh biết chuyện này sẽ làm cho hắn căm thù thằn nhóc của anh nhiều hơn."

"Không có đâu. Tôi dám chắc là anh sẽ có thể kiếm một lỗi lầm gì đó của hắn và trừng phạt hắn nặng như vậy. Cách hắn ăn mặc hay tình trạng quần áo hắn cũng được. Ngực áo hắn chắc là đang nhăn nhúm vì bị MacDonnell nắm, anh có nghĩ vậy không? Nhưng bất cứ cách gì anh có thể tìm ra, và anh mới chính là người sẽ bị hắn căm thù đấy, không phải là George."

"Cám ơn nhé," Connie nhạo báng. "Anh không thể bỏ qua chuyện này sao, anh biết là họ đã bỏ qua rồi mà."

James nhìn hai người MacDonells ở boong dưới đang đi về phía mũi tàu. Gerogie để một bàn tay nặng ép lên cái tai vừa bị tát.

"Tôi ngờ là họ đã bỏ qua, nhưng tôi không có cách nghĩ nào khác. Vì vậy đừng lái nhái thêm về ý định báo thù của tôi, Connie. Một là làm chuyện đó, hai là dùng roi (Cat-o-ninetails: roi buộc chín dài nút, dùng để quất người phạm lỗi) để trừng phạt hấn. Và nếu anh muốn nói đến chuyện máu chảy khắp cả boong ..."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Lại ba hoa về tên bức tường nữa rồi? Bộ tên ấy đánh con đau lắm à? Lẽ ra con nên để ta làm—"

"Ý con là thuyền trưởng," Georgina rút lên khi nàng tìm ra một chỗ riêng tư để hai người có thể nói chuyện.

"Ông ta chính là con bò mộng nặng hai tấn đã kéo con ra khỏi quán rượu, vào cái buổi tối mà con hy vọng có thể quên đi ấy."

Mac đột ngột dừng lại. "Con không thể nói đến cái tên tóc vàng ấy? Hấn ta là bức tường của con à?"

"Ông ta là thuyền trưởng của chúng ta."

"Chà, tin này không hay chút nào."

Nàng chớp mắt trước vẻ bình tĩnh đó. "Bộ bác không nghe con nói gì hết sao? Thuyền trưởng Malory chính là—"

"Ừ, nghe rồi. Nhưng con có bị bắt giam đâu, hay là hấn chưa gặp con?"

"Ông ta không nhận ra."

Cặp lông mày của Mac nhướng lên, ngạc nhiên không phải vì câu trả lời, mà vì cái cách mà Georgina giận dỗi. "Con có chắc là hấn đã nhìn thấy con không?"

"Từ đầu đến chân," nàng khẳng khái. "Ông ta chỉ không nhận ra con mà thôi. "

"Ừ, đừng nghĩ nhiều quá, cô bé. Hai người họ tối hôm đó đã quan tâm đến một chuyện gì khác đó mà, và họ cũng đã uống rượu nữa. Có những người đàn ông có thể quên cả tên của mình trong những đêm tối tệ như vậy."

"Con đã nghĩ về chuyện ông ta không nhớ ra con. Và con không thấy bị tổn thương." Nàng hít vào, cắn phần vớ ý nghĩ đó. "Con chỉ thờ phào nhẹ nhõm ... sau cú sốc khi thấy hấn ở đây. Nhưng trí nhớ của hấn có thể bị khơi gợi lắm chứ, nếu nhìn thấy bác."

"Ừ, con nói đúng đấy," Mac trầm ngâm. Ông ngoái nhìn về phía nước Anh, nơi mà giờ chỉ còn là một đốm mờ ở chân trời.

"Quá trễ rồi," nàng đáp, đọc được chính xác suy nghĩ của ông.

"Đúng thế," Ông đồng tình, "Lại đây. Có nhiều tai mắt ở xung quanh lắm."

Ông không dẫn nàng đến phần mũi tàu mà đến nơi của người neo buồm, giờ là của ông, một căn phòng chật nhiều dây neo dự trữ. Georgina thả mình xuống một cuộn dây lớn, trong khi Mac đi qua đi lại, suy nghĩ: một vài bước chân, một vài tiếng thờ dài, và chắc lười.

Georgina cố hết sức nhẫn nại, cả năm phút, trước khi nàng hỏi, "Sao? Chúng ta làm gì bây giờ?"

"Bác sẽ tránh mặt tên này, bất cứ lúc nào có thể tránh được."

"Và khi không còn có thể được nữa, thì sao?"

"Bác hy vọng khi đó bác sẽ nuôi được ít râu trên mặt," Ông đáp, và nở một nụ cười.

"Một ít chùm râu đỏ sẽ có thể giúp bác cải trang, bác nghĩ vậy."

"Sẽ có hiệu quả đấy." Nàng vui sướng, nhưng chỉ được một chốc. "Nhưng nó chỉ giúp ta giải quyết được một vấn đề."

"Bác tưởng chúng ta chỉ có một thôi chứ."

Nàng lắc đầu, tựa mình vào vách ngăn phòng. “Chúng ta còn cần tìm ra cách để con tránh mặt thuyền trưởng nữa.”

“Con biết là không được mà, cô bé ... trừ khi con ngã bệnh.” Ông nháy mắt, nghĩ rằng mình đã tìm ra giải pháp. “Con không cảm thấy sức khoẻ có vấn đề chứ, phải không?”

“Vô ích thôi, Mac.”

“Được chứ.”

Nàng lại lắc đầu. “Chỉ có ích nếu con ngủ ngoài hành lang, nơi ban đầu chúng ta dự định, nhưng con lại không được ngủ nơi đó.” Và nàng mĩa mai, “Thuyền trưởng đã hào hiệp mời con ở chung phòng.”

“Cái gì?”

“Con muốn ngủ ngoài hành lang, nhưng tên quái ác đó cứ khăng khăng ý hấn. Hấn muốn con ở sát bên để khi hấn cần gì đó vào nửa đêm là có con ngay, cái đồ lười nhác đó. Nhưng ta có thể chờ đợi gì hơn ở một tên quý tộc người Anh được ưu đãi chứ?”

“Vậy thì hấn phải được biết sự thật.”

Nàng đứng phắt dậy, “Sao!? Bác nghiêm túc đấy chứ?”

“Con nên nghĩ thế.” Mac gật đầu, cương quyết. “Con không thể ngủ chung phòng với một người đàn ông không phải là bạn hay không đối xử tử tế với con.”

“Nhưng tại ông ta tưởng con là một thằng con trai.”

“Thì sao nào, Các anh con-”

“... sẽ không bao giờ được biết,” Nàng cắt ngang, giận dữ. “Vì chúa, nếu bác nói với Malory, cuối cùng con cũng sẽ phải ngủ chung phòng với ông ta, nhưng theo một cách mà con không thích chút nào. Bác đã nghĩ tới việc đó chưa?”

“Hấn sẽ không dám!” Mac cau mày.

“Ồ, ông ta không dám sao?” Nàng hỏi vặn. “Bác quên rằng, ai là thuyền trưởng ở đây ư? Ông ta có thể làm bất cứ chuyện quái nào để thấy vừa lòng, và nếu bác kháng cự thì chỉ có nước bị bắt giam.”

“Chỉ có những tên xấu xa vô lại nhất mới lợi dụng những chuyện đó.”

“Đúng thế. Nhưng điều gì làm bác nghĩ ông ta không phải loại người như thế? Bác sẵn sàng mạo hiểm đời con gái của con, chỉ để biết là ông ta có một chút danh dự nào không à? Con thì không dám đâu!”

“Nhưng mà – ”

“Con muốn thế, Mac.” Nàng nhấn mạnh. “Không một lời nào thú thật với ông ta. Nếu con tìm ra được cách nào khác, thì đó là xem tên người Anh này có một chút tử tế nào không, nhưng con nói thật, con nghi lắm. Và việc ngủ trong cabin của ông ta lại làm con ít lo nhất. Điều này giúp con thử thách sự chịu đựng của mình. Bác sẽ không tin là ông ta khinh người, hay khoái chí khi hạ nhục người khác như thế nào đâu. Hấn thực ra còn bảo con là một trong những trò tiêu khiển ít ỏi mà hấn có được đấy.”

“Đó là?”

“Làm cho người khác phải chống cự, rồi làm họ trở nên lúng túng. Ông ta đối xử với người khác như cách chơi burom burom, ghim họ lại bằng thái độ khác nghiệt.”

“Con không thổi phồng lên quá đấy chứ, con gái, con không thích gã như ta tưởng ư?”

Nàng có thích ông ta, nhưng nàng nhất định không thừa nhận. Nếu nàng thực sự là một cậu bé như thuyền trưởng tưởng, nàng sẽ không xấu hổ khi bị một người đàn ông lớn tuổi hơn chế nhạo về sự non nớt của mình. Và chủ đề giới tính là chuyện tự nhiên giữa những người đàn ông, khi không có mặt phụ nữ. Chẳng phải là nàng đã luôn nghe trộm các anh mình trò chuyện như vậy đấy hay sao?

May mắn thay, cánh cửa bật mở trước khi nàng kịp trả lời Mac. Một thủy thủ trẻ bước vào và thở phào nhẹ nhõm khi đã tìm thấy người neo buồm.

“Dây neo buồm trên đang sắp tuột ra vì gió, thưa ông. Ông Sharpe bảo tôi tìm dây để thay, vì ông ấy không tìm ra ông.”

“Đề ta lo việc đó,” Mac nói ngắn gọn, và quay sang tìm cuộn dây. Cậu thủy thủ thiếu kinh nghiệm bỏ đi với thái độ biết ơn. Georgina thở phào, biết rằng Mac không còn thì giờ rảnh cho nàng nữa. Nhưng nàng không thể để cuộc nói chuyện giữa họ chấm dứt kiểu này, hay để ông vẫn phải lo lắng cho nàng.

Cách duy nhất là đồng ý với ông, “Bác đúng đấy, Mac. Con đã bị ảnh hưởng bởi sự phản cảm đối với ông ta, nên cứ cho là ông ta xấu xa hơn là con người thực của ông ta. Ông ta vừa nói rằng sẽ không để ý đến con trong vài ngày sắp tới, để thử thách dũng khí của con và bây giờ thì không còn quá

rầy con nữa.”

“Và con đã làm mọi cách để hấn không chú ý đến mình nữa chứ?”

“Con thậm chí đã không nhỏ nước bọt vào tô súp, trước khi dọn lên cho cái con bò thiến khổng lồ đó.”

Nàng nhoèn miệng cười để Mac biết nàng chỉ đùa thôi. Ông nhìn nàng với vẻ kinh hãi. Và cả hai người đều phá ra cười trước khi Mac đi ra phía cửa.

“Con đi theo ta không?”

“Không ạ,” Nàng đáp, vò hai tai bị giấu dưới cái mũ. “Con thấy rằng boong tàu độc hại hơn là con tằm.”

“Ày, đây không phải là một ý kiến hay đâu, nhóc,” Ông nói về ân hận, ngẫm nghĩ đến chuyện họ còn phải làm việc suốt chặng đường trở về nhà. Dù sao, đây cũng là ý tưởng của ông. Nếu có chuyện gì xảy ra thì . . .

Nàng mỉm cười, không trách ông một lời, mặc dù mọi chuyện đã trở nên tồi tệ như hiện tại. Thật là vô cùng rủi ro, vì thuyền trưởng tàu này chẳng những là một tên người Anh, lại còn đứng ngay cái tên ấy nữa.

“Giờ thì, không sao cả. Chúng ta đang trên đường trở về nhà, và đó mới là vấn đề. Không có việc gì khác để làm ngoài việc mỉm cười và chịu đựng trong vòng một tháng. Con làm được mà, Mac, con hứa. Con đang luyện tập tính nhẫn nại mà, nhớ không?”

“Ừ, nhưng nhớ luyện tập khi có mặt hấn ta đấy,” Ông nhắc nhở.

“Đặc biệt là khi có mặt ông ta. Giờ thì bác đi đi, trước khi có ai lại xuống đây tìm dây neo buồm một lần nữa. Con nghĩ con chỉ ở đây một lát thôi, cho đến khi có việc phải làm.”

Ông gật đầu và bước ra. Georgina ngồi lách mình vào giữa hai cuộn dây thừng to lớn và tựa đầu vào vách tường. Nàng thở dài, ngày hôm nay không thể tệ hơn thế này nữa. Malory. Không, ông ta có một cái tên. James Malory. Nàng không thích cái tên cũng như không thích người sở hữu cái tên ấy. Thành thực đi, Georgina, mày không thể chịu đựng được khi nhìn thấy ông ta. Ôn Chúa, sự đụng chạm của ông ta thậm chí còn làm nàng muốn bệnh. Thôi được, vậy là nàng ghét ông ta rất nhiều, ghét vô cùng, không chỉ vì ông ta là người Anh mà thôi. Dù sao cũng không cần phải ghét người Anh đến thế. Thực ra, nàng đã phải giả vờ làm điều trái ngược, hay ít ra là cũng giả vờ làm khác đi một chút.

Nàng ngáp dài và chà tay vào làn da phía trên miếng vải bó ngực. Nàng ước gì có thể tháo thứ này ra một vài giờ, nhưng nàng biết là nàng không dám. Bị phát hiện ra lúc này sẽ tệ hơn nữa, vì hấn là người quyết định hình phạt. Nhưng khi nàng gà gật ngủ, cũng là lúc mỗi nàng nhoèn một nụ cười. Gã đàn ông vừa ngốc vừa khó chịu. Ông ta thật dễ bị gạt, chỉ nhìn thấy những gì nàng muốn ông ta nhìn thấy, và điều đó thật đáng để nàng hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Georgie!"

Nàng ngã chúi về phía trước trong lúc ngủ gục, nhưng bây giờ đầu nàng giật ra đằng sau, đập vào tấm vách ngăn phòng khi đột nhiên bị đánh thức. Cũng may là búi tóc của nàng và cái mũ đã làm đệm lót cho cú va chạm này, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào Mac, người đang tiếp tục lắc vai nàng. Nàng mở miệng định cự ông, nhưng ông nói trước.

"Con đang làm gì ở đây vậy? Hấn đang cho người lừng sục khắp tàu để kiếm con đấy!"

"Cái gì? Ai?" Và rồi nàng nhớ lại, nàng đang ở đâu và còn có những ai khác ở trên tàu. "Ồ, ông ta." Nàng khịt khịt mũi. "Vậy thì, hấn có thể..." Không, thái độ đó không đúng. "Mấy giờ rồi? Và con đã trễ giờ mang bữa ăn tối đến cho ông ta rồi hả bác?"

"Theo bác, đã trễ hơn một tiếng đồng hồ rồi."

Nàng chửi thề trong bụng và cố đứng lên đi thẳng về phía cánh cửa. "Con nên đi thẳng đến chỗ của ông ta, bác có nghĩ vậy không, hay là nên đi lấy thức ăn tối cho ông ta trước?" nàng hỏi ông qua vai mình.

"Thức ăn trước. Nếu như hấn đang đói bụng, nó có thể giúp ích đấy."

Nàng xoay người lại nhìn ông. "Giúp ích cho chuyện gì? Ông ta không phải là đang giận dữ chứ?"

"Bác chưa gặp hấn, nhưng hãy sử dụng đầu óc của mình đi, con gái," Mac la rầy. "Đây là ngày đầu tiên con phục vụ cho hấn, và con đã quên bổn phận..."

"Con không thể làm gì khác, vì con ngủ quên mà," Nàng cắt ngang, nói như để biện hộ. "Hơn nữa, hấn đã bắt con phải nghỉ ngơi mà."

"Vậy thì được rồi, bác sẽ không lo lắng về chuyện này nữa. Hãy đi mau, đừng mất thêm thời giờ nữa."

Nàng cắt bước nhưng cũng rất lo lắng. Thuyền trưởng có thể là đã bảo nàng nằm nghỉ, nhưng là ở trong phòng hấn kia, nơi hấn có thể đánh thức nàng khi đến giờ đi lấy thức ăn. Đó không phải là lý do hấn muốn nàng túc trực kể bên sao, vì vậy, nàng phải ở sẵn đó để khi hấn cần bất cứ thứ gì là có thể làm ngay? Còn bây giờ, hấn lại phải sai người đi tìm nàng về. Quí tha ma bắt, đúng thật là quí tha ma bắt. Vậy mà nàng đã nghĩ, ít ra là nàng đã thoát khỏi những chuyện lo lắng trong ngày rồi đấy.

Nàng vội chạy xuống bếp, ba người đàn ông dừng tay bỏ dở công việc, lơ ngơ nhìn nàng. "Mâm thức ăn của thuyền trưởng, xong chưa, ông O'Shawn?"

Anh ta chỉ bằng ngón tay dính đầy bột. "Đã xong..."

"Nhưng có nóng không?"

Anh ta đứng thẳng người lên, vói về bị xúc phạm. "Dĩ nhiên rồi và tại sao lại không nóng chứ, khi mà anh mày vừa chỉ mới hâm nóng nó lần thứ ba. Anh mày vừa tính sai Hogan đấy...này..."

Lời nói của anh ta chỉ còn loáng thoáng khi nàng rời khỏi nhà bếp nhanh như khi nàng bước vào, một mâm thức ăn nặng nề, lớn hơn cái mà nàng đã mang lúc trưa, làm cho tay nàng nặng trĩu nhưng không làm cho nàng chậm trễ. Ba người khác gọi nàng trên đường đi để nói cho nàng biết là thuyền trưởng đang tìm nàng. Nàng đã không dừng lại để trả lời. Nàng càng thấy lo lắng hơn.

Ông ta đã hứa sẽ không bạt tai nàng. Ông ta đã hứa mà. Nhưng nàng vẫn phải nhắc lại hoài trên đường đến trước cửa phòng của ông ta, nhắc thêm lần nữa trước khi nàng gõ cửa và nghe một giọng cọc lốc ra lệnh cho nàng bước vào, và thêm một lần nữa khi nàng chưa kịp nhúc nhích.

Việc đầu tiên nàng nghe được khi nàng bước vào là giọng của viên phó thuyền trưởng, "Phải bạt tai cậu ta mới được."

Ôi, nàng ghét gã này quá, thật sự ghét. Nhưng thay vì để lộ cho gã biết qua tia nhìn như toé lửa, nàng chỉ cúi đầu chào, đợi nghe James Malory buộc tội.

Tuy nhiên nàng chỉ thấy một bầu không khí yên lặng, một sự yên lặng khó hiểu, vì nó không cho nàng biết được tâm trạng của thuyền trưởng. Và nàng không dám nhìn hấn, tưởng tượng khuôn mặt đang nóng giận của hấn làm cho nàng càng bối rối thêm.

Nàng giật mình khi cuối cùng hấn cũng hỏi, "Cậu có gì để nói không, cậu nhóc?"

Rất biết điều đấy. Hấn rất là biết điều và muốn được nghe nàng nói bất cứ lời biện hộ nào. Nàng không ngờ tới điều này, nhưng nó làm nàng ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt màu xanh sáng rực đỏ. Hấn đang ngồi ở bàn cùng với Conrad Sharpe, mặt bàn trống không, và ngay lập tức nàng biết rằng, vì sự chậm trễ của nàng mà cả hai đều phải ngồi đợi bữa tối. Và nàng cảm thấy an tâm, vì thuyền trưởng không có vẻ như đang nổi cơn thịnh nộ. Ông ta vẫn còn bực bội, nhưng ông ta lúc nào mà chẳng như vậy, cứ như một con bò đực khổng lồ. Nhưng chẳng có ai kể cho nàng biết sự giận dữ của hấn ra sao. Được rồi, nàng phải tự nhắc nhở mình là không biết người đàn ông này sẽ như thế nào khi tức giận. Có lẽ giống như là bây giờ.

"Có lẽ là phải sử dụng một cây roi nữa," Conrad đề nghị vì sự im lặng lại tiếp tục. "Để dạy cho thằng nhóc biết trả lời khi hấn được hỏi tới."

Georgina lần này không ngần ngại mà tặng cho gã ta một cái nhìn toé lửa, nhưng nàng chỉ nhận được cái tắc lưỡi từ gã tóc đỏ cao lớn này. Một cái liếc mắt với thuyền trưởng chứng tỏ rằng hấn vẫn đang chờ câu trả lời, phản ứng của hấn rất khó hiểu.

"Tôi xin lỗi, thưa Ngài," cuối cùng nàng nói, ráng làm cho giọng nói của mình như có vẻ hối lỗi. "Tôi đang ngủ... như ông đã bảo tôi."

Một bên chân mày màu vàng kim nhướng lên, điều mà nàng rất ghét. "Thử tượng tượng xem, Connie," gã thuyền trưởng nói, dù là mắt hấn không rời khỏi nàng. "Hấn chỉ là đang làm những gì tôi kêu hấn làm thôi. Dĩ nhiên là tôi nhớ rất rõ, tôi bảo hấn đi ngủ trong phòng này, trên cái giường ở đằng kia."

Georgina nhăn mặt. "Tôi biết, và tôi đã cố ngủ rồi, thật đấy. Chỉ là tôi không cảm thấy thoải mái trong... Ý tôi là... Ma bắt nó đi, giường của ông quá mềm." Xong, tốt hơn hết là nói dối, thay vì thú nhận lý do duy nhất nàng không thể ngủ ở đó là vì nó chính là giường của hấn.

"Vậy cậu không thích chiếc giường của tôi à?"

Viên phó thuyền trưởng bật cười, dù nàng không thể hiểu là tại sao. Và cặp chân mày khó chịu của thuyền trưởng thật sự nhướng cao hơn một chút. Đó có phải là sự vui thích trong mắt hấn không nhỉ? Vậy thì nàng phải nên an tâm mới đúng. Nhưng sao nàng cứ cảm thấy mình đang là mục tiêu của một trò cười nào đó, và nàng cảm thấy bực bội vì bị xem như là một thứ giải trí mà không biết lý do.

Nhấn nài, Georgina. Đừng quan tâm. Mi là một người họ Anderson duy nhất, không kể đến Thomas, không có tánh nóng nảy. Ai cũng nói vậy mà.

"Tôi tin chắc là giường của ông rất tốt, thưa Ngài, loại tốt nhất, nếu như ông thích những gì mềm mại và êm để nằm ngủ. Còn tôi thích loại cứng hơn, vì vậy..."

Nàng dừng lại, nhú mày, vì viên phó thuyền trưởng lại bật cười giòn giã. James Malory hình như bị mắc nghẹn gì đó ở cổ họng, vì hấn cúi gập người xuống ghế, ho sặc sụa. Nàng định yêu cầu Sharpe cho biết lần này có cái gì đáng buồn cười, nhưng khay thức ăn khá nặng khi cứ tiếp tục bưng trên tay. Và vì bọn họ đã không buộc nàng đứng ở đó cùng với khay thức ăn trong khi nghe nàng giải thích về việc chậm trễ của mình, nàng nghĩ nên bỏ qua.

"Vị vậy," nàng tiếp tục, thốt lên những lời sắc bén để kêu gọi sự chú ý của họ. "Tôi nghĩ là nên đi lấy cái vòng, như ông đã bảo. Nhưng trên đường đi đến mũi tàu, tôi... thật ra, tôi gặp anh tôi, anh muốn nói chuyện với tôi. Vì vậy, tôi đi theo anh ấy đến tầng dưới chỉ một phút thôi, và rồi... rồi, bụng của tôi đột nhiên lại trở chứng nữa. Tôi chỉ định nằm xuống một hay hai phút thôi, đợi nó dịu xuống. Nhưng việc kể tiếp mà tôi biết là Mac đã đánh thức tôi và đã mắng tôi thậm tệ vì tôi đã ngủ quên và không làm tròn trách nhiệm của mình."

"Măng nhicc thậm tệ à? Chỉ vậy thôi sao?"

Hắn còn muốn gì nữa chứ, đồ máu à? "Thật ra là tôi bị bạt tai. Bây giờ chúng nhìn to gấp hai bình thường đấy."

"Vậy à? Vậy thì khỏi mắc công tôi ra tay phải không?" "Nhưng anh hỏi thêm một cách âu yếm." "Có đau lắm không, Georgie?"

"Dĩ nhiên là đau rồi," nàng khịt mũi. "Ông có muốn nhìn thấy thương tích không?"

"Cậu chịu cho tôi xem tai của mình à, cậu nhóc? Tôi thật lấy làm hân hạnh đấy."

Đã đến lúc nàng nổi lửa lên. "Vậy thì đừng, vì tôi sẽ không cho ông xem đâu. Ông phải tin lời tôi. Và tôi biết ông đang lấy làm thích thú, Thuyền trưởng, nhưng ông sẽ không thích thú đâu nếu như ông đã từng bị bạt tai."

"Ồ, tôi đã từng bị rồi, rất nhiều lần...cho đến khi tôi bắt đầu biết bạt tai lại. Tôi rất vui lòng dạy cho cậu cách làm này."

"Làm gì?"

"Tự vệ mình đấy, cậu nhóc thân mến."

"Tự vệ... chống lại anh của tôi à?" Giọng nói của nàng chứng tỏ nàng không có ý định này.

"Anh của cậu, hay bất cứ người nào khác muốn phá cậu."

Mắt nàng neho lại, nghi ngờ. "Ông đã thấy mọi chuyện, phải không?"

"Tôi không hiểu cậu đang gán cho tôi chuyện gì. Bây giờ, cậu có muốn học cách đấm đá hay không?"

Nàng gần như phì cười vì chuyện họ đang nói nghe có vẻ điên rồ quá. Nàng định trả lời là có, vì nó có thể sẽ hữu ích cho nàng, ít ra trong lúc nàng còn đang ở trên tàu. Nhưng học từ hắn có nghĩa là nàng phải ở cạnh hắn nhiều hơn.

"Không, cảm ơn Ngài. Tôi biết lo cho mình."

Anh nhún vai. "Tùy cậu thôi. Nhưng, Georgie, lần sau, khi tôi bảo cậu làm chuyện gì, thì cậu phải làm đúng như những gì tôi đã bảo, mà không phải là theo ý thích của cậu. Và nếu như tôi phải mất công lo lắng cho cậu một lần nữa, như là sợ cậu có thể đã bị rơi xuống biển, tôi sẽ nhốt cậu trong phòng này đấy."

Nàng chớp mắt. Hắn nói, tuy không lớn tiếng, nhưng đó là một lời cảnh cáo kinh khủng mà nàng từng nghe, và nàng tin là hắn thật có ý đó. Thật điên rồ. Nàng suýt cho hắn biết, nàng rành về tàu bè còn hơn một nửa cái đám thủy thủ của hắn, việc nàng bị rơi xuống biển sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng nàng không thể nói gì cả vì trước đây, nàng đã giả vờ không biết gì về tàu bè. Dĩ nhiên nàng không tin hắn đã lo lắng cho nàng. Chỉ là phiền thôi, hắn không có gì cần lo lắng cả trừ cái bụng bị trống rỗng, hắn muốn điều này sẽ không bao giờ được lặp lại. Hắn đúng là một gã chuyên chế khó chịu, nhưng nàng cũng đã biết rõ rồi.

Giọng nói khô khan của Ngài Sharpe cắt ngang khoảng không yên lặng. "Nếu chúng ta không cần kêu người đem roi Cat-o-ninetails đến, James, chúng ta có thể nào ăn tối được chưa?"

"Anh luôn quyết định bằng cái bụng của mình, Connie," Gã thuyền trưởng trả đũa.

"Thì một vài người trong số chúng ta rất dễ thỏa mãn. Còn chờ đợi gì nữa, thằng nhóc?"

Georgina nghĩ, cái mâm thức ăn nhìn sẽ tuyệt vời nếu nó được up lên đuôi của gã phó thuyền trưởng. Có nên giả bộ bị vấp té không nhỉ? Không, không nên, nếu không hắn sẽ tự mình đi lấy roi Cat-o-ninetails.

"Chúng tôi tự làm lấy, Georgie, vì tối nay cậu đã chậm trễ trong bổn phận của mình," Thuyền trưởng nói khi nàng đặt mâm thức ăn lên bàn giữa bọn họ.

Nàng nhìn hắn đầy thắc mắc. Nàng không thấy có lỗi vì đã không làm chuyện mà nàng chưa được dặn. Nhưng hắn lại làm cho nàng muốn phát khùng lên, khi mà hắn không nói thẳng ra là chuyện gì, khi giờ đây, hắn không thêm chú ý đến nàng trong lúc xem xét các thức ăn đã được tên bạn đáng ghét kia mở các nắp đậy.

"Tôi đã quên làm chuyện gì, thưa Thuyền trưởng?"

"Chuyện gì à? Ồ, là bồn tắm của tôi. Tôi thích tắm ngay sau khi ăn tối xong."

"Với nước ngọt hay nước mặn à?"

"Luôn là nước ngọt. Chúng ta có rất nhiều nước ngọt. Nóng, nhưng không đến nỗi phỏng da. Thường thì chỉ cần tám thùng là đầy rồi."

"Tám ư !" Nàng lập tức cúi đầu, hy vọng là hắn không nghe thấy giọng nói như mất hết hơi của nàng. "Vâng, thưa ngài, tám thùng. Và đó sẽ là mỗi tuần một lần hay là mỗi hai tuần?"

"Khôì hài chưa, thẳng nhóc," Anh nói với cái tắc lưỡi. "Dĩ nhiên là mỗi ngày rồi."

Nàng rên lên. Nàng không thể kềm chế được. Và nàng không cần biết hắn có nghe thấy hay không. Con trâu bự xự này đúng là một gã khó chiều. Nàng cũng rất thích được tắm mỗi ngày, nhưng sẽ không mỗi ngày nếu phải xách cả tám thùng nước nặng trĩu từ nhà bếp về đây.

Nàng xoay người định rời khỏi phòng, nhưng nàng dừng lại vì lời nói của gã phó thuyền trưởng. "Có một phòng chứa xô đựng nước ở sau đuôi tàu đấy, oắt con. Cậu có thể dùng nó, nhưng tôi nghĩ với cơ bắp của cậu chỉ xách được bốn thùng là cùng. Vì vậy, hãy sử dụng thùng ton nô chứa nước lạnh ở đầu cầu thang. Nó sẽ tiết kiệm cho cậu chút ít thời gian, và tôi sẽ cho người châm đầy nước vào đó mỗi tối cho cậu."

Nàng gật đầu để cảm ơn, chuyện tốt nhất mà nàng có thể làm vào lúc này. Dù gã ta thật có ý tốt giúp nàng mới đề nghị như vậy, nàng vẫn không thích nổi gã, cả cái tên thuyền trưởng ăn ở sạch sẽ của gã nữa.

Khi cánh cửa được đóng lại sau lưng nàng, Connie muốn biết, "Từ khi nào anh tắm mỗi tối khi anh ra khơi vậy, Hawke?"

"Từ khi con bé xinh đẹp đây giúp việc cho tôi."

"Tôi phải nên biết chuyện này." Connie khịt mũi. "Nhưng cô ta sẽ không cảm ơn anh đâu, khi cô ta ngồi đếm những chỗ bị gộp trên bàn tay."

"Anh không nghĩ là tôi có ý định sai cô ta xách những thùng nước đó chứ? Lạy trời cho cô ta đừng có thêm cơ bắp ở những chỗ không cần thiết. Không, tôi đã sắp xếp cho Henry làm việc này, để cho cô ta thấy hắn là một người tốt bụng như thế nào."

"Henry à?" Connie cười toét miệng. "Tốt bụng à?" Và rồi, "Anh không phải đã nói cho hắn..."

"Dĩ nhiên là không."

"Và hắn không hỏi tại sao à?"

James tắc lưỡi. "Connie, anh bạn già, anh có thói quen là luôn thắc mắc với mọi chuyện tôi làm, nhưng anh quên là không một ai khác dám cả."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Đôi tay Georgina run lên, khi nàng chất những cái đĩa vào lại trong khay, lau dọn bàn, không phải vì công việc nặng nhọc. Không, nàng chỉ có mỗi một việc là xách tất cả những thùng nước tắm kia từ cửa phòng đến bồn tắm thôi, nhờ sự giúp đỡ của một người Pháp. Ông ta nói rằng rất phiền nếu nàng làm đổ lênh láng nước khắp buồng tàu. Tên ông ta là Henry, ông không nghe nàng giải thích và bảo hai thủy thủ, không lớn tuổi hơn Georgie là mấy, xách những thùng nước ấy. Dĩ nhiên, họ cao lớn hơn nàng, và chắc chắn là khỏe hơn, và nàng tỏ vẻ phản đối chỉ vì nàng thấy cần phải làm thế, và vì nàng nghĩ rằng hai người họ sẽ cầu nhau khi phải xách nước hộ nàng.

Nhưng họ không tỏ vẻ gì khác, và cuối cùng Henry nói là nàng phải lớn thêm chút nữa để làm những công việc của một người đàn ông. Nàng đã chực đã kích chuyện đó, nhưng khôn ngoan hơn thì phải cầm miệng lại. Ông ta đã giúp nàng, mặc dù ông ta không cùng quan điểm với nàng.

Nàng vẫn phải xách nước từ cửa đến bồn tắm, vì họ để những thùng nước ở ngoài, và từ chối bước vào phòng thuyền trưởng. Nàng không trách họ chút nào. Nàng cũng sẽ không bước vào phòng hắn, trừ phi nàng buộc phải vào mà thôi. Nhưng chỉ xách nặng chút xíu cũng không thể làm nàng run tay được. Không, chúng run lên vì James Malory đang ở đằng sau tấm bình phong, cởi bỏ quần áo và điều này làm nàng căng thẳng hơn tất cả những gì nàng đã trải qua trong ngày hôm nay.

May thay, nàng không phải ở lại trong phòng. Nàng phải mang trả những cái đĩa dơ cho nhà bếp và còn phải đi lấy vớng để trong khu của thủy thủ nữa. Nhưng nàng vẫn chưa ra khỏi phòng. Và nàng vẫn còn ở đó khi nàng nghe tiếng nước lồm bồm.

Nàng cố giữ bỏ những hình ảnh đang hiện lên trong trí nàng, như thân hình cao lớn ấy đang ngập trong nước nóng, hơi nước bốc lên và làm mờ tóc vàng óng và dày đó rũ xuống. Những giọt nước sẽ đọng lại trên khuôn ngực đồ sộ cho đến khi làn da hắn phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn treo bên cạnh. Hắn sẽ ngã người ra sau, nhắm mắt lại một chốc để cơ thể thư giãn trong cái nóng êm dịu... và rồi, sự tưởng tượng chấm dứt. Georgina không thể nghĩ hắn ta có thể thư giãn được.

Mắt nàng tròn tròn khi nàng nhận ra mình đang làm gì. Liệu nàng có điên không? Không, đó là do sự căng thẳng từ một ngày hoàn toàn kinh khủng, và ngày này vẫn chưa trôi qua hết. Giật dờ, nàng quăng chiếc đĩa cuối cùng lên khay và bước ra cửa phòng. Nhưng nàng chưa ra đến nơi thì giọng nói trầm ấm của thuyền trưởng đã vang lên. “Ta cần áo choàng, Georgie.”

Áo choàng? Nàng đã để nó ở đâu nhỉ? Ồ, đúng rồi, nàng đã treo nó trong tủ, một mảnh vải lụa mỏng màu ngọc lam và ắt hẳn không vượt quá được đầu gối hẳn khi mặc vào. Hiển nhiên nó chẳng ấm chút nào.

Nàng đã tự hỏi khi nhìn thấy nó trước đó, là nó được dùng vào việc gì. Nàng cũng không tìm thấy chiếc áo ngủ nào khác, nên nàng nghĩ hẳn sẽ mặc nó khi đi ngủ.

Nàng đặt khay lại trên bàn, vội vớ lấy cái áo và gần như chạy ngang phòng để ném nó vào bên trong bức bình phong. Nhưng chưa kịp trở lại bàn ăn thì lại nghe tiếng hẳn.

“Đến đây, nhóc.”

Ồ, không. Không và nhất định không. Nàng không muốn nhìn thấy hẳn trong lúc thư giãn. Nàng không muốn thấy hình ảnh làn da loang loáng nước như vừa tắm xong.

“Tôi phải lấy đi vòng, thưa Ngài?”

“Chuyện đó có thể làm sau.”

“Nhưng tôi không muốn làm rộn Ngài.”

“Cậu không làm rộn.”

“Nhưng —”

“Đến đây, Georgie.” Nàng nghe thấy vẻ thiếu kiên nhẫn của hẳn. “Chuyện này chỉ mất vài phút thôi.”

Nàng liếc về phía cánh cửa, lối thoát duy nhất của nàng, mong đợi một cú gõ cửa để giúp nàng không phải đi đến đằng sau bức bình phong đó, nhưng mà chẳng có ai gõ cả, không còn cách gì thoát được. Hẳn ta đã ra lệnh như vậy rồi.

Nàng giật mình, cứng cả người. Nàng sợ gì nào? Nàng đã từng thấy các anh mình tắm, từ nhỏ cho đến lớn. Nàng từng đưa khăn tắm cho họ, thậm chí nàng từng tắm cho Boyd khi anh bị phỏng cả hai tay. Tất nhiên, khi đó anh chỉ mới mười tuổi, và nàng thì sáu tuổi thôi, nhưng như vậy không phải là nàng chưa bao giờ thấy một người đàn ông không mặc quần áo. Sống với năm người anh trai dưới cùng một mái nhà bằng ấy năm, sẽ là chuyện lạ nếu nàng chỉ nhìn thấy một hai lần cảnh đó trong sự ngượng ngùng.

“Georgie ...”

“Tôi đến đây, vì Chúa... ý tôi —” Nàng tiến đến bức bình phong. “Tôi có thể... làm gì cho... Ngài?”

Ồ, Chúa ơi, chuyện này không giống như trước đây. Hẳn đâu phải là anh trai nàng. Hẳn là một người đàn ông cao to, đẹp trai và không có quan hệ gì với nàng. Và da màu đồng của hẳn lấp lánh nước, giãn căng ra trên những cơ bắp cứng như đá kia. Nhưng tóc hẳn không ướt rũ xuống. Chúng khá dày nên khó để rũ xuống, nhưng có vài lọn tóc quăn ẩm ướt rơi trên trán. Nàng có thể ví hẳn như một con bò mộng, chỉ vì hẳn to lớn quá, vạm vỡ quá. Hẳn quả thực là vạm vỡ, và cũng rắn chắc nữa. Nàng không tin có một nơi nào mềm mại trên cơ thể hẳn... trừ một chỗ. Người nàng nóng bừng vì ý nghĩ đó, và nàng cầu xin hẳn không lưu tâm đến.

«Chuyện quái gì xảy ra với cậu thế hả?»

Nàng đã làm hẳn bực, chỉ vì đã không đến ngay khi được gọi. Nàng cúi nhìn xuống sàn, một nơi an toàn cho ánh mắt, và hy vọng trông nàng như đang hối lỗi.

“Tôi xin lỗi, thưa Ngài. Tôi sẽ cố nhanh nhẹn hơn.”

“Để xem. Đây”

Tắm vải thô bọc một bánh xà phòng ở trong ném về phía nàng. Bánh xà phòng rơi xuống sàn. Nàng bắt được tấm khăn kỳ. Đôi mắt nàng mở to kinh hãi.

“Ngài muốn một cái mới à?” Nàng hỏi trong hy vọng.

Nàng nghe tiếng khịt mũi. “Cái đó được rồi. Lại đây và chà lưng cho ta.”

Nàng đã sợ hẳn sẽ nói những điều tương tự như thế. Nàng không thể làm chuyện này. Đến gần làn da trần đó ư? Chạm vào ư? Làm sao nàng có thể? Nhưng đây là con trai, Georgie, và hẳn là đàn ông. Hẳn chẳng thấy gì sai khi yêu cầu này chà lưng cho hẳn cả.

“Bị bạt tai làm ảnh hưởng đến thánh lực của cậu à?”

“Vâng ... ý tôi là không.” Nàng thở dài. “Quả là một ngày dài, thuyền trưởng ạ.”

“Và căng thẳng có thể đánh gục một cậu con trai. Ta hiểu lắm. Cậu được nghỉ sớm, vì ta cũng không có việc gì cho cậu làm tối nay... sau khi chà xong lưng ta.”

Nàng cứng người. Trong một giây, nàng đã tưởng mình được ân xá, nhưng lẽ ra nàng phải biết, không thể có điều đó. Đành vậy, nàng sẽ tắm cho cái lưng khi gió này. Nàng còn có sự lựa chọn nào khác đâu? Và có khi nàng lột được chút da của hắn không chừng.

Nàng chop lấy bánh xà phòng và đi đến cuối bồn tắm. Hắn cúi người về trước, tắm lưng trần phô ra trước mắt nàng, thật dài, thật rộng, thật ... đàn ông. Mặc dù nàng đã cố gắng đồ vào thật nhiều nước nhưng cũng chỉ ngập đến hông hắn thôi, vì bồn tắm to quá. Và nước cũng không đục lắm. Gã có cặp mông thật đẹp.

Nàng giật mình khi thấy mình đang nhìn chăm chăm, và tự hỏi đã bao lâu rồi. Chắc cũng không lâu lắm, nếu không hắn đã phải nói gì đó, hắn vốn thiếu kiên nhẫn mà.

Khó chịu với bản thân, tức hắn vì hắn đã khiến nàng ra nông nổi này, nàng nhúng khăn kỳ xuống nước, xát mạnh xà phòng vào đó cho đến khi có đủ bọt để tắm cho mười người. Rồi nàng đập mạnh khăn vào lưng hắn, sau đó bắt đầu chà hết sức mình. Hắn không nói lời nào. Và nàng cảm thấy có lỗi sau đó khi nhìn thấy những vết đỏ nàng để lại trên lưng hắn.

Nàng thôi không xát mạnh nữa, và con giận cũng nguôi đi. Nàng lại nhìn chăm chăm, mê hoặc vào những nốt da gà nổi lên khi nàng chạm vào những vùng nhạy cảm, nhìn thấy làn da sẫm màu biến mất dưới lớp bọt xà phòng, sau đó lại xuất hiện. Tắm vài kỳ mỏng quá, như thể là nó không có ở đó, như thể là không có gì giữa bàn tay nàng và làn da trơn trượt của hắn. Cử động nàng chậm dần. Nàng kỳ cọ lại những nơi nàng đã kỳ qua.

Và rồi chuyện đó lại xuất hiện. Những gì nàng nuốt vội trong nhà bếp lúc chờ nước tắm sôi, đang bắt đầu bị khuấy tung lên trong bụng. Đây là cảm giác kì quái nhất, nàng chẳng hề nghi ngờ việc nó sắp sửa chuyển thành cơn buồn ói thực sự. Và nàng kinh hãi nếu nàng ói ngay trước mặt hắn. Có phải là lỗi của tôi đâu nếu tôi cảm thấy muốn bệnh khi ở gần ông. Thuyền trưởng? Sẽ không tốt chút nào, phải không?

“Xong rồi, thưa ngài.” Nàng vắt tắm khăn kỳ qua lưng hắn.

Hắn chưa chịu. “Chưa xong, nhóc. Lưng dưới của ta nữa.”

Nàng phóng tầm nhìn xuống nơi ấy, giờ đang bị khuất đi bởi bọt xà phòng. Nhưng nàng thực sự không nhớ là mình đã tắm nơi ấy rồi hay chưa. Nàng mừng vì không còn phải thấy phần thân hình xuyên qua nước nữa. Nàng nhúng khăn xuống nước, chỗ gần cột sống của hắn. Khi nàng cúi xuống, người nàng gần với hắn hơn, gần đến mức nàng có thể ngửi được mùi tóc của hắn. Nàng cũng ngửi được mùi sạch sẽ của cơ thể hắn. Và không khó để nàng nghe tiếng rên rĩ từ hắn.

Nàng giật lùi lại rất nhanh, va vào bức tường sau lưng nàng.

Hắn ngoái ra sau, nhìn nàng cũng nhanh như thế. Sức nóng từ ánh mắt của hắn làm nàng như chết đứng.

“Tôi xin lỗi,” nàng thở gấp. “Tôi không có ý làm đau ngài, tôi thể là như vậy.”

“Đừng lo, George.” Hắn trở lại tư thế ban đầu, đặt cằm lên đầu gối đang co lên của hắn. “Chỉ là một chút.. căng cứng thôi. Cậu không hiểu gì đâu. Đi đi. Ta có thể tự lo rồi.”

Nàng cắn môi. Hắn ta nghe như thể là đang đau đớn thực. Lẽ ra nàng phải vui mừng vì điều này. Nhưng vì vài lý do nào đó, nàng không thấy vui. Một vài lý do nào đó khiến nàng cảm thấy bị thúc giục ... để làm gì chứ? Làm dịu cơn đau của hắn ta à? Nàng điên rồi chẳng? Nàng vội ra khỏi phòng thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

James đang uống ly brandy thứ nhì thì Georgie trở về phòng. Người anh đã dịu xuống nhưng vẫn còn nhức nhối khi sự ngây thơ của một đứa con gái có thể dễ dàng làm cho anh xao động đến mức này. Nói chi đến kẻ hoạch đã được tính toán kỹ càng của anh, thật sự là nó đã bị trôi xuống cống rãnh mất tiêu rồi. Ý định của anh là bắt nàng xối nước cho anh, đưa khăn tắm cho anh, giúp anh mặc áo choàng. Anh cố ý muốn nhìn thấy hai má nàng đỏ bừng vì mắc cỡ. Thay vì vậy, anh mới chính là người bị đỏ mặt nếu lúc đó anh đứng lên. Trong đời anh, anh chưa bao giờ phải xấu hổ vì phản ứng tự nhiên của cơ thể như vừa rồi và đứng ra, anh cũng sẽ không thấy xấu hổ, nhưng lần này, trong đầu óc nàng hắn sẽ cho là phản ứng của cơ thể anh đã xảy ra vì một thằng nhóc .

Chết tiệt, đúng là một vòng xoắn, khi mà trò chơi này thật ra rất đơn giản. Anh đã chiếm lợi thế trong khi nàng bị kẹt giữa gió và nước, giống như người ta vẫn nói, khiến nàng lọt vào một tình thế rất dễ dàng bị tấn công. Anh mừng rỡ đến chuyện quyền rũ nàng bằng thân thể rất ư đàn ông của anh,

đến khi nàng hoàn toàn thèm khát và sẽ bỏ cái mũ đó ra, để van xin anh làm tình với nàng. Một ý tưởng tuyệt vời, khi đó anh sẽ làm bộ như vô tội, một gã đàn ông bị tấn công bởi một cậu bé giúp việc phóng đảng. Anh sẽ phản đối. Nàng sẽ nài nỉ, van xin anh. Và rồi anh sẽ đóng vai một người tốt bụng và đầu hàng.

Nhưng làm thế nào để thi hành được bất cứ chuyện gì, khi mà lão già John Henry cứ ngẩng đầu lên mỗi khi nàng đến gần ? Và nếu nàng để ý, nàng sẽ nghĩ là anh thích con trai, và điều đó sẽ không ích gì ngoài việc làm cho nàng kinh tởm anh mà thôi. Mẹ kiếp, anh sẽ làm cho nàng phải tự thú nàng thật ra là ai, để anh không còn có bất cứ ý tưởng điên rồ nào nữa.

Mất anh theo dõi khi nàng đi về góc phòng mà anh đã định sẵn cho nàng. Nàng kẹp một túi vải dưới nách, cái vớng vắt trên vai. Cái túi quá mỏng, chỉ đủ chứa vài món cần thiết cho một thằng con trai. Có thể có một, hai cái vớ ở trong đó, và một vài thứ khác tiết lộ sự bí ẩn bao trùm xung quanh nàng.

Anh đã biết được một vài đáp số cho sự bí ẩn đó tới nay. Connie đã nhắc cách cô ta rất tự nhiên khi gọi tắt chữ "phần phía trước của tàu, nơi thủy thủ sống và ngủ" thay vì phải nói nguyên văn. Chỉ có người quen thuộc với tàu bè mới sử dụng những tên tắt, nhưng nàng đã cho biết là rất dốt về chuyện tàu bè.

Và nàng gọi người anh trai bằng Mac. Đó không phải là một chuyện bình thường, làm cho anh tin rằng gã Scot đó không có bà con gì với nàng. Bạn bè và những người lạ có thể sẽ gọi MacDonell bằng Mac, nhưng người trong gia đình thì sẽ gọi bằng tên, hoặc một tên tục nào đó, chứ không phải là gọi bằng họ. Nàng đúng là có một hay hai người anh trai. Nàng đã nhắc đến họ mà không cần phải suy nghĩ trước. Vì vậy, gã Scot kia có quan hệ gì với nàng? Bạn bè, tình nhân... hay là chồng? Lạy Chúa, nàng không nên có nhân tình. Nàng có thể có chồng nếu muốn, hàng tá cũng được, nhưng nhân tình là một chuyện trao đổi nghiêm túc, và anh có ý định chính mình sẽ trở thành người tình của nàng.

Georgina có thể cảm nhận được đôi mắt hấn đang bám sát nàng khi nàng máng cái vớng lên vách. Nàng nhìn thấy hấn đang ngồi ở sau bàn khi nàng bước vào, nhưng vì hấn đã không nói gì với nàng, cho nên nàng cũng đã không nói gì, cũng không nhìn về phía hấn. Nhưng chỉ cần một cái liếc ...

Hấn đang mặc một cái áo choàng màu xanh lục. Nàng chưa bao giờ biết được cái màu xanh lục tuyệt đẹp ấy lại có thể thích hợp với một người đàn ông như thế. Ở trên người hấn, nó làm cho đôi mắt màu xanh của hấn tối hơn, tô đậm thêm cho những lọn tóc màu vàng óng của hấn, hòa hợp với màu đồng của làn da hấn. Và hấn để lộ ra quá nhiều da thịt. Cổ áo hình chữ V quá rộng và sâu, nó chỉ che đậy ngực hấn được một ít. Một mảng lông vàng óng trải dài trên ngực hấn, kéo dài đến tận ... phía dưới.

Georgina kéo cổ áo rộng ra. Căn phòng này dường như tối nay quá nóng nực. Áo quần của nàng hình như nặng nề hơn, những miếng vải quần trong người nàng thật khó chịu. Nhưng thứ duy nhất mà nàng dám coi ra để ngủ chỉ là đôi giày thôi. Giờ đây, nàng đang ngồi trên sàn nhà kéo chúng ra khỏi chân và đặt chúng sát vách.

Và nàng vẫn còn cảm nhận được ánh mắt của James Malory, quan sát mọi cử động của nàng.

Chắc là nàng đang tưởng tượng thôi. Hấn có lý do gì mà để nhìn nàng chứ, trừ khi...nàng liếc chiếc vớng của nàng và cười thích chí. Thuyền trưởng có lẽ đang đợi để thấy nàng leo lên chiếc giường đông đưa này và rồi bị rớt xuống sàn ê mông. Hấn có lẽ đã có sẵn những câu nhận xét rất khôi hài để phun ra, chế giễu sự vụng về hoặc thiếu kinh nghiệm của nàng bằng những lời bất lịch sự và bảo đảm sẽ khiến nàng xấu hổ. Nhưng lần này thì không đâu. Nàng đã từng leo ra leo vào những chiếc vớng từ khi nàng biết đi, đã ngồi trên đó chơi khi nàng còn là một đứa bé, dùng đưa vùn vụt khi nàng lớn hơn và đã nằm trên chúng cả ngày mỗi khi tàu Skylark vào bến. Cơ hội nàng bị rớt khỏi vớng còn ít hơn là bị té khỏi giường. Thuyền trưởng sẽ phải nuốt cục ức của hấn lần này thôi, và nàng hy vọng là hấn sẽ mắc ghen với nó.

Nàng nằm lên chiếc vớng một cách dễ dàng vì có quá nhiều kinh nghiệm, liếc nhanh về chiếc bàn ở phía góc đối diện trong phòng, hy vọng sẽ thấy sự ngạc nhiên của thuyền trưởng. Hấn đang nhìn nàng, nhưng nàng cảm thấy thất vọng vì phản ứng trên khuôn mặt hấn vẫn không có gì mới mẻ cả.

"Cậu thật sẽ không ngủ trong bộ quần áo đấy chứ, cậu nhóc?"

"Thật ra, Thuyền trưởng, tôi sẽ ngủ như vậy."

Nàng chắc là đã nhắm trúng đích, vì bây giờ hấn đang nhàu mày. "Tôi không có ý để cho cậu có cảm nghĩ là phải chui ra chui vào giường suốt đêm, cậu biết không. Bộ cậu tưởng vậy à?"

"Tôi không có." Nàng thật đã nghĩ vậy, nhưng những gì nàng nói ra hấn đều biết là nói dối cả, vì vậy thêm một lời nói dối nữa thì có mất mát gì cơ chứ? "Tôi luôn đi ngủ với nguyên áo quần như thế này. Tôi không thể nhớ rõ là tại sao tôi lại bắt đầu như vậy, đã quá lâu rồi, và bây giờ đã trở thành một thói quen." Và để cho chắc ăn hơn, phòng ngừa khi hấn có ý định đề nghị nàng thay đổi thói quen này, nàng nói thêm, "Tôi nghĩ, tôi không thể ngủ được khi không mặc nguyên áo quần như thế này."

"Vậy cậu cứ tự nhiên đi. Tôi cũng có thói quen khi đi ngủ, mà tôi dám nói là nó rất trái ngược với cậu."

Nói vậy nghĩa là gì? Georgina ngẫm nghĩ, nhưng nàng không cần phải nghĩ lâu. Hấn đứng lên, đi vòng qua bàn để đến giường của hấn, và cởi bỏ chiếc áo choàng trên đường đi.

Ôi, Chúa tôi, ôi, Chúa tôi, đây không thể nào là chuyện đang xảy ra với con. Hấn không thể trần truồng đi khệnh khạng trong phòng và để cho con nhìn thấy hết thân thể của hấn như vậy.

Nhưng hấn đã làm vậy và sự nhạy cảm của nàng bị tổn thương. Đúng, nàng đã không nhắm mắt lại, không phải là ngay lập tức. Suy cho cùng, đây không phải là chuyện nàng nhìn thấy mỗi ngày, không phải là một chuyện nàng sẽ nhìn thấy được, vì hấn có một thân hình rất đàn ông từ đỉnh đầu cho đến ngón chân. Nàng không thể nào chối bỏ điều đó, cho dù là nàng ước gì hấn có thêm mỡ ở hai bên hông, hay là một cái bụng phệ, hay là một ...nhỏ ...

Đừng dò mặt, con ngốc. Không một ai biết mi đang nghĩ gì ngoại trừ chính mi, và mi đã không nghĩ thông suốt. Cho dù là hấn có một thân hình quá tuyệt mỹ cũng không liên quan gì đến mi cả.

Cuối cùng, nàng nhắm chặt mắt lại, nhưng nàng cũng đã nhìn thấy quá nhiều rồi. Hình ảnh trần truồng của hấn không phải là một chuyện nàng có thể quên một cách nhanh chóng. Quí tha ma bắt, hấn đúng là không biết xấu hổ.

Không, kết luận như vậy là không công bằng. Nàng đang đóng giả là một tên con trai, nên sự trần truồng giữa đàn ông với nhau thì có gì đâu nào? Chỉ là một chuyện đáng mờ mắt cho nàng, chỉ có thể thôi.

"Cậu có thể tắt đèn không, Gerogie?"

Nàng rên lên và sợ hấn nghe được, khi hấn thở dài và nói thêm, "Thôi, cậu đã lên võng rồi, và chúng ta không nên đùa với vận hên đã cho cậu nằm yên được ở đó, khi cậu thử nằm võng lần đầu tiên."

Răng nàng nghiêng chặt lại. Hấn lại kiểm được chuyện để chế giễu nàng. Gã đàn ông này đúng là một tên khôn khiếp. Nàng định nói là để nàng tắt đèn. Nàng sẽ chứng minh cho hấn thấy vận hên không liên quan gì đến nàng và chiếc võng của nàng. Nhưng nàng sẽ phải mở mắt để làm được điều đó, và hấn còn chưa leo lên giường và đắp chăn lại. Và nàng sẽ phải đối diện với thân thể không áo quần của hấn ... Nàng nên thông minh để đừng làm điều đó.

Nhưng mắt nàng cũng hơi hé mở. Sự quyến rũ quá lớn khó kềm chế được. Ngoài ra, nếu một gã đàn ông muốn biểu diễn, nàng lý sự, hấn cũng phải có khán giả thưởng thức chứ. Không phải là nàng muốn nhìn. Dĩ nhiên là không rồi. Chỉ là do tánh tò mò, nếu không muốn nói đến bản năng tự bảo vệ. Nàng sẽ chỉ hí mắt thôi nếu như hấn đang ở gần nàng quá, vậy là được rồi chứ gì?

Nhưng dù là chuyện này làm cho nàng cảm thấy thích thú, nàng ước gì hấn làm nhẹ lên. Nàng lại bắt đầu cảm thấy bụng nôn nao khó chịu, dù lần này hấn không ở gần nàng. Trời ơi, nhưng hấn có cặp mông tuyệt vời. Và căn phòng có phải đang nóng lên không? Và cặp chân dài, rắn chắc đó. Vật đại diện cho tính chất đàn ông của hấn nữa... thật là không thể cưỡng lại được, nó biểu lộ rành rành và thật là đáng sợ.

Ôi, Chúa tôi, hấn đang đến gần nàng à? Hấn thật sự đến gần nàng! Tại sao? Ồ, cái đèn nằm ở trên bồn tắm mà. Quí tha ma bắt hấn đi vì đã làm cho nàng hoảng sợ đến như vậy. Khi hấn tắt đèn, góc phòng của nàng chìm trong bóng tối. Chỉ có chút ánh sáng còn sót lại bên cạnh giường của hấn. Nàng nhắm mắt lại và giữ mắt khép kín. Nàng sẽ không nhìn hấn leo lên chiếc giường mềm mại đó. Nếu như hấn không đắp chăn thì sao? Mặt trăng đã nhô lên cao, rọi sáng boong tàu, và rọi thẳng vào căn phòng, xuyên qua những khung cửa sổ. Nàng sẽ không mở mắt ra nữa để cứu vớt linh hồn của nàng. Nói vậy thì cũng hơi quá đáng. Có lẽ nói vậy chỉ để cứu vớt linh hồn nàng mà thôi.

Bây giờ hấn đang ở đâu? Nàng không nghe tiếng bước chân hấn đi về phía giường ngủ.

"À này, cậu nhóc, Gerogie là tên khai sanh, hay là một tên gọi thân thương mà gia đình cậu đã cố tình đặt cho cậu?"

Hấn không phải trần truồng đứng sát võng mình chứ? Không phải! Mình đang tưởng tượng thôi, tưởng tượng mọi chuyện. Hấn chưa bao giờ cởi bỏ áo choàng. Chúng tôi đã ngủ cả rồi.

"Cái gì? Tôi không nghe gì cả, cậu nhóc?"

Không nghe cái gì? Nàng có nói gì đâu. Nàng sẽ không nói. Để cho hấn nghĩ là nàng đã ngủ. Nhưng nếu hấn lay nàng để đánh thức nàng, chỉ để bắt nàng trả lời câu hỏi ngớ ngẩn đó của hấn thì sao? Vì nàng đang quá căng thẳng, có lẽ nàng sẽ thét lên, và điều đó chẳng giúp gì được nàng cả. Trả lời hấn đi, con ngốc, và hấn sẽ đi chỗ khác thôi!

"Đó là tên khai sanh... thưa Ngài."

"Tôi sợ là cậu sẽ nói vậy. Cậu có biết là tôi không tin không? Tại sao à, tôi biết rất nhiều phụ nữ xưng bằng tên đó, gọi tắt cho tên Georgette hoặc Georgiana, hoặc là những cái tên dài khủng khiếp. Và cậu không màng đến việc tên cậu giống như tên của phụ nữ, phải không?"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó cả," Nàng trả lời bằng giọng nói lên xuống, nửa găm gù, nửa rin rít.

"Vậy thì đừng bận tâm, cậu nhóc. Nó có lẽ là cái tên của cậu, nhưng tôi quyết định gọi cậu là George, nghe có vẻ đàn ông hơn, cậu có nghĩ vậy không?"

Hấn không cần biết nàng đã nghĩ gì, và nàng cũng không quan tâm đến những gì hấn nghĩ. Nhưng nàng sẽ không thảo luận với một gã đàn ông trần truồng chỉ đứng cách nàng có mấy inso.

"Ngài muốn sao cũng được, Thuyền trưởng."

"Muốn sao cũng được à? Tôi thích thái độ đó của cậu đấy, George, thật sự thích."

Nàng thở phào khi hấn đi khỏi. Nàng cũng không nghĩ đến lý do khiến hấn tặc lưỡi. Và cho dù là sự khó khăn của nàng đã được giải quyết, một lát sau, mắt nàng lại mở to. Nhưng lần này nàng phải đợi lâu. Hấn đã ở trên giường, đắp chăn lại. Nhưng ánh trăng đúng là đang rọi khắp phòng, vì vậy nàng có thể nhìn thấy rõ hấn đang nằm dài trên giường, hai cánh tay hấn đang kê dưới đầu, và đang mỉm cười. Mỉm cười ư? Chắc là do ánh sáng thôi. Và có khác gì đâu cơ chứ?

Kính tòm với bản thân mình, nàng xoay mặt vào góc phòng để không còn bị thôi thúc nhìn hấn nữa. Và nàng lại thở ra, không hay biết rằng lần này nàng

đã phải thở hắt ra thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Georgina đã có một buổi tối trần trọc khó ngủ, nhưng điều tiếp theo mà nàng biết được, đó là giọng của thuyền trưởng đang gọi nàng, “Cho xem chân nào, George,” một cách nói lâu đời của thủy thủ, nghĩa là nàng phải mau dậy và bắt đầu làm việc thôi. Nàng chớp mắt, và thấy ánh sáng ban ngày tràn khắp căn phòng, cho nàng biết rằng mình đã dậy muộn. Nàng bắt đầu nghĩ về lý do mình dậy muộn và thấy hấn đã thay quần áo, tạ ơn Chúa, ít ra là cũng mặc một phần rồi. Quần và tất cũng tốt hơn là không có thứ gì trên người. Trong khi nàng quan sát, hấn choàng vào một chiếc áo lục đen cùng kiểu với chiếc áo trắng hấn đã mặc hôm qua, dù chưa buộc dây trước ngực. Quần cũng có màu đen. Chỉ còn thiếu một đôi hoa tai nữa thôi là trông hấn chẳng khác gì một tên cướp biển bị nguyên rủa trong chiếc áo sơ mi dợn sóng và chiếc quần chặt, nàng nhận xét khất khe như thế, và bỗng hít mạnh một hơi khi nàng thấy hấn đang thực sự mang hoa tai. Chỉ là một chiếc nhỏ bằng vàng, khó thấy được khi lẫn với mái tóc bù xù vì mới ngủ dậy chưa được chải.

“Ngài mang hoa tai à!”

Câu nói làm đôi mắt xanh sáng hướng về phía nàng, và một hàng lông mày nhướng lên. “Thấy rồi, phải không? Và cậu nghĩ sao?”

Nàng chưa đủ tỉnh táo để nghĩ ngợi, vì vậy, thay vì phải tăng bốc thì nàng nói toẹt ra sự thật. Bạo dạn, nàng đáp, “Nó làm Ngài trông giống như một tên cướp biển.”

Hấn cười về trêu chọc. “Cậu nghĩ vậy à? Ta thì nghĩ trông có vẻ phóng đảng.”

Nàng kèm lại một con ho. Nàng xoay sở để chỉ có vẻ tò mò, “Tại sao Ngài lại muốn mang hoa tai?”

“Tại sao không?”

Chà, hấn quả là có nhiều điều cần tìm hiểu sáng nay. Và nàng quan tâm làm gì nếu hấn muốn trông giống cướp biển, miễn là hấn không phải thế.

“Thôi nào, George,” giọng hấn giờ trở nên mạnh mẽ. “Đã quá nửa buổi sáng rồi.”

Nàng cắn răng khi ngồi dậy, lắc lư chiếc võng vài cái, rồi sau đó rơi xuống sàn. Hấn gọi nàng là George với vẻ đầy thích thú, có vẻ như vậy, như thể hấn biết là gọi như thế sẽ làm nàng phát cáu. Nghe có vẻ đàn ông hơn, tất nhiên. Nàng biết nhiều người tên George được gọi là Georgie, nhưng phụ nữ mà bị gọi là George thì chắc chỉ có nàng thôi.

“Không quen ngủ trên võng hả, nhóc?”

Nàng nhìn trừng vào hấn, cảm thấy hết chịu nổi những giả định thiếu chính xác của hấn. “Thật ra thì...”

“Ta có thể thấy cậu trần trọc suốt đêm. Và những tiếng cọt két làm ta thức giấc những mấy lần. Ta không ngại bảo cho cậu biết thế. Ta tin việc này sẽ không chỉ xảy ra một đêm mà thôi, George. Ta nghĩ rằng ta phải đề nghị chia sẻ giường của mình với cậu để ta không còn bị quấy rầy nữa.”

Nàng tái mặt, mặc dù hấn có vẻ như không thích lời đề nghị của mình lắm. Nàng không nghi ngờ rằng hấn sẽ nhất định thực hiện ý định đó, bất kể những chống đối của nàng. Bước qua xác nàng đã.

“Việc cái võng kêu cọt két đó sẽ không lặp lại, Thuyền trưởng.”

“Đề xem sao đã. Giờ thì, ta hy vọng cậu có bàn tay vững vàng.”

“Đề làm gì?”

“Cậu sẽ giúp ta cạo râu.”

Phải cạo râu ư? Không, làm sao được chứ? Nàng sẽ trở bệnh và sẽ ói lên người hấn mất thôi. Nàng muốn cho hấn biết rằng, mỗi khi nàng kề cận hấn, nàng lại cảm thấy buồn ói.

Nàng rên thầm. Làm sao nàng có thể nói với hấn như vậy được? Hấn sẽ cảm thấy bị xúc phạm.

“Tôi chưa từng cạo râu cho ai cả, Thuyền trưởng. Tôi sẽ làm nát mặt Ngài ra mất.”

“Ta thành thật mong là không, nhóc, vì đây là một trong những nhiệm vụ của cậu. Và là một kẻ giúp việc, cậu phải dần dần tiến bộ lên chứ. Ta đã phải tự mặc quần áo sáng nay rồi.”

Nàng muốn phát khóc. Nhưng đó không phải cách để nàng tránh được việc kẻ cận hân. Và rồi hân sẽ cho rằng nàng thực sự chống đối hân. Làm sao mà hân không kết luận như vậy chứ, khi mà nàng cứ phải chạy đến để ới vào cái xô nhiều lần trong ngày.

Nhưng có thể việc nàng cảm thấy muốn bệnh không phải là lỗi của hân. Có thể nàng bị say sóng. Nhưng nàng đã từng đến bờ biển phía đông với các anh mà chưa từng bị say sóng mà? Cũng như khi đi tàu đến nước Anh, nàng cũng không hề thấy khó chịu chút nào. Đúng là do hân. Nhưng liệu nàng có thể bảo với hân là nàng đang say sóng được không?

Nàng đột nhiên cảm thấy khá hơn và thậm chí còn nở một nụ cười, “Tôi sẽ làm tốt hơn vào ngày mai, Thuyền trưởng.”

Nàng không thể hiểu tại sao hân lại chăm chú nhìn nàng một lúc khá lâu rồi mới sáng giọng, “Tốt lắm. Ta cần thảo luận với Connie, nên cậu có khoảng mười phút để lấy nước ấm và mài dao cạo cho ta. Đừng bắt ta đợi đấy, George.”

Ừ, hân vừa nói là hân phải tự thay quần áo phải không nhỉ? Nàng nghĩ khi hân đóng sầm cửa lại sau lưng. Hân thậm chí chẳng bao giờ thêm mang ủng. Nàng hi vọng hân sẽ đắm phải đầm trong ủng. Không, có khi hân bắt nàng phải lấy chúng ra.

Nàng thở dài, sau đó nhận ra mình có vài phút riêng tư trong cabin. Không do dự, nàng đi thẳng đến chiếc tủ nhiều ngăn. Nàng chẳng có cơ hội nào khác vì cái thời gian biểu đáng nguyên rủa của Malory. Nàng giấu cái xô dưới gầm tủ. Nàng không thể nhìn đến lúc cạo râu cho hân xong. Nàng cũng không thể làm được sau khi cạo râu cho hân. Nhưng bây giờ thì nàng có nhiều thời giờ hơn

James đâm sầm vào phòng như cách mà chàng bước ra, ồn ào, lần này cánh cửa phòng bị hất tung vào tường. Chàng định làm cho Georgie hốt hoảng. Ừ, thì chàng đã làm nàng hoảng lên thật. Nếu màu sắc của má nàng là một minh chứng cho điều đó thì đồng thời trong nàng cũng bùng lên cảm giác xấu hổ. Nhưng chàng còn bị giật mình hơn. Mày quả là một tên đại ngốc, chàng tự nghĩ, thậm chí mày không cần nhắc xem một người phụ nữ giả dạng sẽ phải lo liệu việc tắm rửa hay giải quyết những nhu cầu tự nhiên, thậm chí là thay áo quần, trên một con tàu đầy đàn ông như thế nào. Khi chuyển nàng vào ở chung trong cabin, chàng đã cho nàng nhiều không gian riêng tư hơn, nhưng đó là vì quyền lợi của chàng, chứ không phải của nàng, và là một phần trong trò chơi của chàng. Không có ổ khóa ở cửa, không có nơi nào nàng có thể yên tâm cho sự riêng tư của mình.

Đầu óc chàng chỉ tập trung vào mỗi một chuyện là kéo quần nàng xuống, chàng thực sự phải cân nhắc chuyện này. Nàng hân đã phải do dự trước khi quyết định giả trai. Và chàng dám cá rằng, nàng không nghĩ rằng phòng của chàng là nơi ít mạo hiểm nhất. Ít nhiều chàng đã ép nàng chọn thời điểm này để giải tỏa nhu cầu, vì chàng đã đánh thức nàng và bắt nàng làm việc ngay. Đó là lỗi của chàng và giờ đây, nàng đang giấu mặt mình sau đôi đầu gối xinh xắn. Chàng chẳng thể làm gì để giảm bớt sự bẽ bàng này. Nếu nàng thật sự là một George, chàng sẽ không cần bước ra khỏi phòng và xin lỗi, phải không? Chàng sẽ giải quyết vấn đề này như là một điều bình thường, vì nàng đang là George.

Nhưng nàng không phải là một đứa con trai, vì Chúa, vì thế, không có chút gì bình thường ở tình huống này hết. Cô gái yêu quý của chàng đã kéo quần xuống, và giác quan của anh đánh hơi được điều này ngay khi anh ập vào phòng.

James đảo mắt lên trần và nhảy đến gần giường tìm đôi ủng. Thế này thì thật hết nói. Chàng nghĩ. Nàng cười với chàng và chàng bị kích thích. Nàng ngồi trên xô và chàng càng bị kích thích.

“Đừng có để ý đến ta, George,” chàng cúi gắt hơn dự định. “Ta để quên đôi ủng.”

“Làm ơn, thưa Thuyền trưởng!”

“Giờ thì đừng có màu mè nữa. Cậu nghĩ cả bọn chúng tôi đều không làm những chuyện như vậy sao?”

Tiếng rên của nàng đủ cho biết rằng chàng chẳng giúp ích gì được cả, vì vậy chàng vội bước ra ngoài, đóng sầm cửa một lần nữa, mang theo đôi ủng. Chàng lo rằng việc này có thể là một bước lùi của chàng. Phụ nữ có những phản ứng rất khác biệt khi gặp những điều như vậy, họ không muốn nhìn mặt người đàn ông đã chứng kiến hoặc đã gây ra giây phút bối rối ấy. Và đàn ông thì không bao giờ tìm ra được người xá tội cho họ nếu nhờ làm cả hai việc đó.

Địa ngục đáng nguyên rủa. Chàng chưa biết phản ứng của cô gái này sẽ ra sao. Nàng sẽ cười trừ, e thẹn trong vài ngày, hay vui mặt vào chiếc giường gần nhất và từ chối bước ra. Chàng hy vọng nàng sẽ cứng rắn hơn. Nhưng chàng vẫn chưa biết. Nếu đây là một bước lùi, chàng hân sẽ nổi khùng lên mất, đặc biệt sau những bước tiến đã làm được tới qua.

Georgian không nghĩ đến việc vui mặt vào giường. Lựa chọn của nàng khá rõ ràng. Nàng có thể nhảy tàu, hay ngủ chung với lũ chuột trong suốt phần còn lại của cuộc hành trình hay hạ sát James Malory. Lựa chọn sau cùng nghe có vẻ hấp dẫn nhất. Nhưng khi nàng trở lên boong và nghe tiếng thuyền trưởng quát tháo khắp nơi, chẳng vì lý do nào cả, hay, như một thủy thủ mánh lại, như thể hân bị châm lửa. Và đó là, theo định nghĩa đơn giản, hân đã không hài lòng về điều gì đó và sẽ quát mắng bất cứ ai hân gặp trên đường.

Màu sắc thẹn thùng trên má nàng nhạt dần. Lúc trở về cabin với nước ấm để cạo râu cho thuyền trưởng, nàng thấy ra rằng có khi hân còn xấu hổ hơn cả nàng..ồ, không nhiều hơn đâu. Không ai trên thế giới này lại có thể bối rối hơn nàng. Nhưng nếu hân có chút ít cảm giác đó, nàng có thể đương đầu với nó, nàng nghĩ thế, đặc biệt là nó đã làm hân phiền đến mức gây cho hân một tâm trạng xấu.

Dĩ nhiên, phản ứng của hân trực tiếp liên quan đến nàng. Nếu nàng không xử sự như một đứa ngốc, màu mè như cách mà hân gọi nàng, thì hân đã chẳng màng đến nó. Nhưng hân đã làm nàng bối rối hơn tất cả những lời chế giễu của hân, và hân thấy xấu hổ vì đã làm thế.

Cánh cửa mở ra khá do dự vài phút sau, và Georgina gần phì cười khi thuyền trưởng tàu Maiden Anne thật sự thò đầu vào và nhìn quanh xem lần này đã an toàn để bước vào chưa. “Vây, cậu sẵn sàng khứa cổ ta với lưỡi dao của chính ta chưa, cậu trai?”

“Tôi hy vọng mình không vụng về đến thế.”

“Ta chân thành chia sẻ hy vọng đó với cậu.”

Hắn có vẻ do dự, và điều đó thật khôi hài, vì không hợp với người đàn ông này chút nào, bước chậm chậm đến chiếc bàn, nơi nàng đã đặt chậu nước. Những lưỡi dao cạo đã được sắp sẵn trên khăn, kế bên là một chồng khăn lông khác. Và nàng đã đánh ly xà phòng nổi bọt vì nàng dự định sẽ dùng đến. Hắn ở ngoài lâu hơn mười phút, vì thế nàng đã dọn lại phòng, làm giường cho hắn, chỉnh đốn lại nơi ngủ của nàng, thu gom quần áo để lát nữa giặt. Việc duy nhất nàng chưa thực hiện là dọn bữa sáng cho hắn, nhưng Shawn O'Shawn vẫn chưa nấu xong.

Nhìn cách sắp xếp, hắn nhận xét, “Cậu đã làm việc này trước đây?”

“Không, tôi nhìn các anh tôi làm.”

“Tốt hơn so với không biết gì hết, ta nghĩ vậy. Nào, bắt tay vào việc đi.”

Hắn cởi áo sơ mi ra và vắt nó ra sau ghế, sau đó quay ghế lại, rồi ngồi xuống đối diện với nàng. Georgina nhìn chăm chăm. Nàng không mong sẽ làm việc với hắn khi mà hắn đang cởi trần như vậy. Không cần thiết phải cởi áo mà. Nàng có khăn dư, loại khăn to, để quấn quanh vai che cho áo của hắn mà. Quý tha mà bắt, dù gì thì nàng cũng phải dùng đến chúng thôi.

Nhưng khi nàng thử choàng khăn lên người hắn thì hắn kéo ra. “Nếu ta muốn cậu làm ta chết ngột, George, thì khi đó ta sẽ bảo cho cậu biết.”

Ý tưởng cắt cổ hắn lôi cuốn nàng nhiều và nhiều hơn. Nếu việc đó không quá dơ dáy, và nếu nàng không phải lau chùi cho sạch máu, thì nàng sẽ chiều theo thôi thúc của bản thân. Với làn da trần khiến nàng xao xuyến, sớm muộn gì hắn cũng bị chảy máu thôi – tất nhiên là vì nàng vô ý.

Nàng có thể cạo râu cho hắn. Nàng phải làm. Và tốt nhất là làm thật nhanh, trước khi con nồn nao thâm hại lại xuất hiện và làm cho công việc trở nên khó khăn hơn. Chỉ đừng nhìn xuống, Georgie, cũng đừng nhìn lên, hay đừng nhìn nơi nào hết, ngoại trừ hàm râu của hắn. Râu thì có gì phiền nhiễu đâu nhỉ?

Cách xa một tầm tay, nàng bôi xà phòng lên má hắn, nhưng nàng cần tiến sát hơn mới cạo được. Nàng nhìn vào má hắn, tập trung vào công việc, hay cố làm như thế. Hắn đang nhìn chăm chú vào mặt nàng. Khi cái nhìn của nàng đột nhiên hoà lẫn vào cái nhìn của hắn, mạch nàng đập nhanh hơn bình thường. Và hắn vẫn không nhìn đi nơi khác. Nàng ngoảnh đi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hắn trên mặt nàng, và cả sức nóng đột ngột mà chúng gây nên.

“Đừng đỏ mặt nữa” hắn khiển trách. “Giữa hai người đàn ông thì có gì mà ngại?”

Nàng thậm chí chưa nghĩ tới điều đó, tên vợ vẫn đáng nguyên rủa. Nhưng giờ mặt nàng còn nóng gấp đôi, và ngày càng nóng hơn, vì hắn không định bỏ qua chuyện này.

“Không hiểu tại sao ta làm thế, vì đây là phòng của ta mà,” Hắn gất gồng, “nhưng ta sắp xin lỗi đây, vì những gì vừa xảy ra trước đó. Cậu nghĩ là ta bước vào như một đứa con gái chết tiệt, theo cái cách mà cậu cư xử sau đó.”

“Tôi xin lỗi, thưa Ngài.”

“Đừng bận tâm. Lần sau, chỉ cần treo một dấu hiệu chết dẫm lên cửa, khi cậu cần sự riêng tư quá mức như vậy. Ta và không một ai khác sẽ bước vào phòng khi không được phép.”

Một cái khóa cửa sẽ tốt hơn, nhưng nàng không nói ra. Nàng không đoán được điều này, và ngạc nhiên, không hiểu sao một người đàn ông lại có thể chu đáo và rộng lượng như thế, ngay cả khi hắn ta không cần phải như vậy.

Giờ thì nàng có thể thật sự tắm được rồi.

“Kìa George, ta khá là yêu thích khuôn mặt này. Chờ lại một chút da trên đó, được không vậy?”

Hắn làm nàng giật cả mình, nàng đáp không kịp suy nghĩ, “Vậy thì ngài tự mình làm lấy vậy!” và vứt lưỡi dao xuống bàn.

Nàng hiên ngang bỏ đi. Nhưng tiếng nói khô khốc vang lên sau lưng nàng. “Ồi dào. Thằng oắt cũng có lúc cáu kỉnh à?”

Nàng dừng lại, mắt mở to khi nhận ra mình đã làm gì. Tiếng rên của nàng khá to, và khi quay lại, nàng trông có vẻ e sợ đúng như cảm giác hiện tại của nàng.

“Tôi xin lỗi, Thuyền trưởng. Tôi không biết cái gì đã xảy đến với mình. Có thể mỗi thứ một ít, nhưng thật sự, tôi không hay nổi cái. Ngài có thể hỏi Mac.”

“Nhưng ta lại thích hỏi cậu. Giờ thì cậu không ngại thành thật với ta chứ, George?”

Nàng cố kìm lại một tiếng rên nữa. “Hoàn toàn không. Tôi có nên sợ không?”

“Ta không thấy có lý do. Thể trạng của cậu là một lợi thế. Cậu quá nhỏ để bị đánh đập, ta sẽ cảm thấy phiền phức nếu phải phạt cậu, phải không nào? Vậy cậu có thể nói chuyện tự nhiên với ta, George. Suy cho cùng, mối quan hệ giữa chúng ta là phải thân thiết.”

“Và nếu tôi đi quá giới hạn và trở nên khinh suất thì sao?” nàng không thể không hỏi.

“Tại sao, thì ta sẽ đét vào mông cậu chứ còn gì nữa. Ở tuổi của cậu thì ta cũng chỉ có thể làm đến thế. Nhưng cũng sẽ không cần thiết đâu, phải vậy không?”

“Không, nó hoàn toàn không cần thiết.” Nàng nghiêng răng, vừa kinh hãi, vừa nổi khùng.

“Vậy thì tiến đến đây và cạo cho xong đi. Và hãy cố cẩn thận lần này nhé.”

“Nếu Ngài có thể... ngừng nói, tôi có thể tập trung tốt hơn đây.” Nàng đề nghị. Giọng điệu của nàng cực kì tôn trọng. Nhưng một hàng lông mày đầy vẻ khinh thường của hắn vẫn nhướng lên. “À, Ngài bảo tôi nên nói ra những gì mình nghĩ.” Nàng lẩm bẩm khi cầm lưỡi dao lên. “Và lúc tôi nói ra những gì tôi nghĩ, thì tôi ghét khi ngài làm vậy lắm.”

Hàng lông mày còn lại nhướng lên nốt, nhưng có vẻ ngạc nhiên. “Ta làm gì?”

Nàng vung vẩy bàn tay đang nắm lưỡi dao về phía hắn. “Thì nhướng nhướng đôi lông mày đầy vẻ kiêu kỳ đấy.”

“Chúa lòng lành, oắt, cậu làm ta sững sốt về cách dùng từ đấy. Quả là như vậy.”

“Vậy chúng buồn cười lắm à?”

“Ta nghĩ là, cậu bé, cậu đã hiểu theo nghĩa đen quá mức rồi, Khi ta bảo cậu có thể nói lên suy nghĩ của mình, thì không có nghĩa là cậu ngốc đến mức chỉ trích thuyền trưởng của cậu. Cậu đã vượt giới hạn đấy, và ta tin cậu cũng biết điều đó.”

Nàng biết. “Tôi xin lỗi, thuyền trưởng.”

“Ta nghĩ ngày hôm qua chúng ta đã thỏa thuận rằng, ta và cậu sẽ nhìn vào mắt nhau mỗi khi xin lỗi phải không? Ừ, tốt hơn đấy. Vậy cậu ghét nó à?”

Quý tha ma bắt, giờ thì hắn lại có vẻ thích thú. Và nàng còn ghét kiểu này của hắn hơn là khi hắn nhướng lông mày nữa, đặc biệt là khi hắn chưa bao giờ chia sẻ trò đùa với nàng.

“Tôi cảm thấy không nói ra là tốt nhất, Thuyền trưởng.”

Hắn bật ra một tràng cười ngay sau đó. “Nói hay lắm, George! Cậu học tốt đấy, thật đấy.”

Sự hài lòng đó kèm theo một cái vỗ mạnh vào lưng nàng. Rủi thay, cái vỗ lại làm nàng chúi nhủi vào lòng hắn, làm hắn phải chồm xuống giữ nàng lại. Nàng cũng đưa tay ra tóm lấy hắn, giữ không cho mình ngã xuống. Khi cả hai nhận thấy họ đang ôm chặt nhau, lúc đó chiếc tàu có chìm họ cũng không thêm lưu tâm đến. Nhưng khoảnh khắc ma lực ấy đến rồi đi trong chớp mắt, vì hắn đã thả nàng ra, nhanh như nàng đã buông hắn vậy.

Như thể ngọn lửa giữa họ chưa thể dập tắt trong một khoảng thời gian ngắn, thuyền trưởng mở lời, mặc dù hơi ngập ngừng. “Có vẻ như những sợi râu của ta đã dài ra cả inch từ khi cậu bắt đầu, George. Ta hy vọng cậu có thể làm xong trước khi chúng ta đến Jamaica.”

Georgina quá bối rối để trả lời được, nàng chỉ có thể đưa lưỡi dao cạo đến sát mặt hắn và tiếp tục cạo râu cho hắn. Con tim nàng đập điên cuồng, nhưng tại sao lại phải điên đảo thế chứ? Nàng nghĩ, nàng đã ngã chúi đầu vào lòng hắn thôi. Chạm vào hắn thì có ý nghĩa gì chứ.

Nhưng khi nàng xoay khuôn mặt hắn để tiếp tục cạo cho xong, nàng nhìn thấy những chấm máu mà nàng đã gây ra trên da hắn. Không nghĩ ngợi, ngón tay nàng nhẹ nhàng chùi sạch những chỗ đó.

“Tôi không định làm Ngài đau đâu.”

Nếu giọng nàng nhẹ nhàng thì câu trả lời của hắn còn nhẹ, nhẹ hơn rất nhiều. “Ta biết.”

Ồ, Chúa, lại buồn ối nữa rồi, nàng nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Con đang bệnh à, cậu bé Georgie?"

"Chỉ Georgie là đủ rồi, Mac."

"Không được." Ông nhìn xung quanh đuôi tàu để chắc chắn rằng chỉ có họ đang ở đây trước khi nói thêm, "Bác suýt nữa đã gọi là con gái rồi, khi mà giờ đây, bác không được gọi như vậy. Bác cần phải nhắc nhở mình."

"Bác cứ tự nhiên."

Georgina lơ đãng thò tay vào trong cái rổ ở giữa bọn họ và kéo ra một sợi giây để nối với sợi đang ở trên đùi nàng, không để ý rằng nàng đã buộc làm ba sợi dây khác vào rồi. Nàng ngờ ý muốn giúp Mac trong công việc buồn tẻ này cho qua thời gian, nhưng đã không chú tâm đến những việc đang làm. Ông đã phải gỡ một trong những mối thắt của nàng bằng một que nhọn, để tháo những sợi dây thừng ra và bắt nàng làm lại từ đầu. Nàng không nói một tiếng nào, cũng không nhận ra sai lầm của mình.

Mac nhìn nàng, lắc đầu. "Đúng là con bị bệnh rồi. Con đang dễ tính quá mức đấy."

Câu nói này làm cho nàng khó chịu, nhưng chỉ một chút thôi. "Con luôn dễ tính mà."

"Không, từ khi con đã có ý định lên tàu đến Anh quốc, con không còn dễ tính nữa. Từ đó trở đi, con luôn làm cho người khác bức mình đấy."

Lần này ông khiến nàng chú ý hoàn toàn. "Con thích làm như vậy đấy," Nàng giận dỗi. "Bác không cần phải đi theo con, bác biết mà. Con vẫn có thể đi đến Anh quốc mà không cần có bác."

"Con biết rất rõ là bác sẽ không bao giờ để con lên tàu một mình. Vì không thể nhốt con lại nên bác không còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng bác nghĩ, đúng ra là bác nên nhốt con lại."

"Có lẽ bác nên làm vậy."

Ông nghe nàng thờ ra và khịt mũi. "Đấy, đấy, con lại đồng ý với bác rồi. Và con đã cư xử rất lạ trong suốt tuần nay. Có phải hẳn bắt con làm việc quá sức không?"

Quá sức? Nàng không thể nói như vậy. Thật ra, hơn nửa chuyến thuyền trưởng bảo nàng làm, nàng chưa bao giờ làm xong.

Mỗi sáng, khi nàng thức dậy, hẳn đã dậy trước và gần mặc xong mặc quần áo. Chỉ có một lần duy nhất nàng dậy sớm hơn hẳn, thì hẳn lại làm như nàng đã sai trái chứ không phải đã làm đúng bổn phận. Nàng đã học được cách phân biệt được tâm trạng của hẳn, từ cách hẳn nhạo báng đến những lời chọc ghẹo thô bạo khi hẳn đang bức mình một chuyện nào đó, và sáng đó hẳn đã rất bức mình. Khi nàng giúp hẳn mặc quần áo, hẳn đã đưa ra những lời nhận xét, và cả thái độ nữa, tất cả đều như một sự trừng phạt, và lúc đó nàng đã thề, nàng sẽ dậy sau hẳn trong suốt cuộc hành trình còn lại.

Nàng hy vọng rằng không bao giờ phải đối diện với những chuyện bức mình như vậy nữa. Phải đến gần hẳn là đã tệ rồi, nhưng gần hẳn khi biết hẳn đang bức mình lại càng tệ hơn... Kể từ đó, chuyện khó chịu kia không xảy ra nữa. Nàng cũng không cần giúp còi đồ khi hẳn tắm mỗi tối nữa.

Mặc dù sự thật là chuyện đó không xảy ra mỗi ngày như hẳn đã nói. Hẳn vẫn muốn nàng chà lưng cho hẳn mỗi khi hẳn tắm, nhưng hai trong bảy đêm qua, hẳn đã bảo, nàng không cần lo cho hẳn, đã vậy còn bảo nàng sử dụng bồn tắm của hẳn. Dĩ nhiên nàng đã từ chối. Nàng không dám liều lĩnh còi bỏ hết quần áo, cho dù là hẳn đã tôn trọng bằng bảo nàng treo ngoài cánh cửa, mỗi ngày vài lần.

Rồi còn chuyện cạo râu cho hẳn nữa. Lần đầu tiên đó, nàng không biết tại sao nàng lại bị bệnh. Cảm giác như có gì đó lộn lạo trong bụng nàng. Nếu nàng đứng ở đó lâu hơn, buổi sáng đó sẽ có một kết cục khác. Vì vậy nàng vội cạo thêm vài đường, quăng cho hẳn cái khăn và chạy ra khỏi phòng trước khi hẳn có thể cản nàng, và nói với lại là sẽ trở lại trong nháy mắt với bữa ăn sáng của hẳn.

Hẳn chỉ kêu nàng cạo râu cho hẳn thêm một lần nữa thôi, và vì lần đó, nàng làm hẳn chảy máu mấy chỗ, hẳn đã nhạo báng nàng là hẳn nên để râu thì có lẽ thông minh hơn. Nhưng hẳn vẫn không để râu. Đa số đám thủy thủ của hẳn đều để râu, kể cả viên phó thuyền trưởng, nhưng thuyền trưởng thì tiếp tục cạo râu mỗi ngày, vào buổi sáng hoặc lúc xế chiều. Chỉ là bây giờ hẳn tự cạo lấy mà thôi.

Nàng chưa lần nào làm người hầu bàn cho hẳn. Hẳn gấp thức ăn từ chiếc mâm nàng mang vào, nếu nàng cố ý đặt đĩa trước mặt hẳn, hẳn sẽ vẩy tay ra hiệu cho nàng ra ngoài. Và hẳn chưa lần nào phá giấc ngủ giữa đêm để yêu cầu nàng làm bất cứ chuyện gì nữa, như trước đây hẳn đã từng nói.

Nói chung, nàng có rất ít việc để làm và có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Vì vậy, nàng ở trong phòng mỗi khi không có ai, hoặc lên boong với Mac khi có người trong phòng, cố gắng giới hạn sự gặp gỡ với thuyền trưởng trừ những lúc cần thiết. Nhưng nếu như nàng đang cư xử lạ lùng, đến Mac cũng phải nhìn ra, thì đó là lỗi của James Malory.

Vài tuần lễ nàng buộc phải ở trên tàu của hẳn dường như kéo dài vô tận. Nàng luôn bị căng thẳng, ăn không ngon miệng, và bị mất ngủ nữa. Và nàng vẫn còn cảm thấy buồn nôn mỗi khi hẳn đến gần nàng, mỗi khi hẳn nhìn nàng, thỉnh thoảng ngay cả khi nàng nhìn hẳn quá lâu, hoặc mỗi lần nàng nhìn thấy hẳn phô trương thân thể trần truồng của hẳn, điều mà hẳn làm mỗi đêm. Không có gì lạ là nàng đã không ngủ ngon, không có gì lạ là dây thần kinh của nàng bị căng ra. Và tất nhiên là Mac đã nhìn ra được.

Nàng thật không muốn bàn đến chuyện này một chút nào, nàng đang bị rối loạn vì những cảm giác nàng đang có. Nhưng Mac đang ngồi ở đó nhìn nàng chằm chằm, đợi chờ một câu trả lời nào đó. Có lẽ một vài lời chỉ báo như thường lệ của ông là điều nàng đang cần, để nhìn thấy những gì đang làm cho nàng khó chịu theo một khía cạnh khác.

"Công việc thì không có gì cực nhọc cả," Georgina thú nhận, nhìn xuống sợi dây trên đùi. "Nhưng khó khăn là phải phục vụ một gã người Anh. Nếu hắn là một người khác thì ..."

"À, bác biết cháu nói gì rồi. Chúng ta ở đây là vì con đã hấp tấp muốn rời khỏi ..."

Đầu nàng ngẩng phắt lên. "Hấp tấp? Hấp tấp à!"

"Con đang tập tành nhẫn nại đó nhé, nhưng ý của bác là con đã quá vội vàng khi muốn bỏ lại sau lưng Anh quốc cùng tất cả những gì liên quan đến người Anh, và cũng chính là chuyện không nhẫn nại đó làm cho bây giờ con bị kẹt với cái mà con đã muốn bỏ lại. Hắn còn là một nhà quý tộc, nên sự việc càng tệ hơn."

"Con đồng ý là hắn hành động như một nhà quý tộc," Nàng nói một cách khinh bỉ. "Nhưng con không nghĩ hắn thuộc loại người này. Không phải họ có vài luật lệ căn bản, rằng những nhà quý tộc không được kinh doanh hay sao?"

"Hình như là vậy, nhưng họ không áp dụng điều này chặt chẽ lắm. Ngoài ra, trên tàu không có một thùng hàng nào cả, nếu như con nhớ lại, vì vậy hắn không phải là một thương nhân, ít ra là không phải trong chuyến đi này. Nhưng hắn là một nhà quý tộc đấy, bác nghe nói là một vị tử tước."

"Vậy thì tốt cho hắn quá," Nàng nhạo báng, rồi thở mạnh. "Bác nói đúng. Nó thật sự làm cho sự việc tệ hơn. Một tên quý tộc đáng ghét. Con không biết tại sao con lại không tin vào điều đấy."

"Hãy xem chuyện này như là một bài học cho tính bốc đồng của con đi, và hy vọng rằng các anh con cũng cho là như vậy, trước khi họ liệng cả nóc nhà lên đầu con."

Nàng hơi cười. "Con biết con có thể hy vọng bác sẽ khiến con vui vẻ."

Ông khịt mũi và tiếp tục công việc nối gút. Nàng cũng vậy, nhưng chỉ một lát sau, nàng lại nghiêng ngả những gì thật sự làm cho nàng khó chịu. Cuối cùng, nàng quyết định mở xẻ vấn đề này.

"Bác có nghe đến chuyện một người sẽ bị bệnh khi họ đến gần một cái gì đó chưa, Mac?"

Đôi mắt màu xám lơ của ông dán chặt vào nàng với cái nhú mày thắc mắc. "Bệnh như thế nào?"

"Thì là bệnh, bác biết không, như là bị buồn nôn vậy."

Cái nhú mày của ông lập tức giãn ra. "Ồ, có chứ, rất nhiều thức ăn có thể gây ra triệu chứng đó, hoặc khi một người đàn ông uống quá nhiều, hoặc một người đàn bà sắp sửa có con."

"Không, không phải khi đã bị cái gì rồi. Ý con là khi mà bác cảm thấy khoẻ khoắn kia, cho đến khi bác đến gần một vật gì đó."

Ông lại nhú mày. "Một vật gì đó, là vật gì? Và con sẽ cho bác biết là vật gì đang làm cho con muốn ngã bệnh phải không?"

"Con đâu có nói là con đâu."

"Georgie ..."

"Thôi, được rồi," nàng chua cay nói. "Là thuyền trưởng đấy. Khoảng phân nửa những lần con lại gần hắn là bụng con có cảm giác khó chịu lắm."

"Chỉ khoảng phân nửa thôi à?"

"Đúng vậy. Không phải lúc nào cũng thế."

"Và con thật sự bệnh à? Thật sự ói mửa à?"

"Có một lần thôi, nhưng...đó là vào ngay ngày đầu, khi con vừa nhận ra hắn là ai. Hắn ép con ăn và con đã quá hoảng sợ và lo lắng, đến nỗi không giữ được thức ăn nằm yên trong bụng được. Sau lần đó, thì chỉ là cảm giác buồn nôn, thỉnh thoảng nặng hơn, nhưng con chưa bao giờ ói mửa thêm lần nào nữa ... vẫn chưa."

Mac vượt những cọng râu đỏ bây giờ đã mọc đầy cằm, ngẫm nghĩ về những gì nàng vừa nói. Chuyện mà ông nghi ngờ bị bác bỏ ngay, và vì vậy ông đã không nói với nàng. Nàng rất ghét thuyền trưởng để có thể bị hắn quyến rũ, và dĩ nhiên là không thể nào nàng có cái cảm giác khao khát về tình dục đến cỡ đó, cái mà nàng đang lăm lăm là cảm giác buồn nôn.

Cuối cùng, ông nói, "Có thể là do dầu thơm hắn sử dụng đấy, con gái, hay là loại xà phòng hắn dùng? Hay có lẽ là những thứ gì mà hắn xịt lên tóc chẳng?"

Mắt nàng mở to trước khi nàng bật cười. "Tại sao con lại không nghĩ đến chuyện đó chứ?" Nàng nhảy xuống, thả lỏng dây trên đùi ông.

"Và con đi đâu vậy?"

"Không phải là xà phòng của hân. Con đã từng dùng xà phòng đó khi lau chùi mình mấy. Và hân không xịt gì lên tóc cả, chỉ để nó khô tự nhiên thôi. Nhưng hân có một cái chai gì đó mà hân sử dụng sau khi cạo râu xong. Bây giờ con sẽ đi ngửi nó, và nếu thật là tại nó, bác có thể đoán là sau đó nó sẽ đi về đâu."

Ông rất vui khi nhìn thấy nàng có thể cười lại, nhưng vẫn nhắc nhở nàng. "Hân sẽ biết nếu con quăng đi đấy."

Nàng định nói là nàng sẽ nghĩ đến chuyện đó sau, nhưng cũng không muốn gặp phiền phức vì thái độ này. "Vậy thì con sẽ nói thật với hân. Hân là một con dã thú hống hách, nhưng... hân cũng biết chuyện lắm và hân sẽ không tiếp tục dùng một vật gì nếu cái đó làm cho con bệnh. Con sẽ gặp bác sau, Mac, trễ nhất là vào ngày mai," nàng nói thêm, nhìn thấy mặt trời đang lặn xuống.

"Con hứa là sẽ không làm gì để bị phạt chứ?"

Nếu ông biết sự trừng phạt mà nàng đã được cảnh cáo thì ông sẽ không hỏi nàng câu này. "Con hứa."

Và nàng nói thật. Nếu như là mùi dầu thơm của thuyền trưởng làm cho nàng có cảm giác khó chịu như vậy, thì không lý nào lại không nói cho hân biết. Nàng phải nên nói đến chuyện này, nàng đang nghĩ ngợi thì đụng phải hân ở buồng dưới.

Bụng của nàng nhộn nhạo, khiến mặt nàng nhẩn lại và nàng không kịp che dấu.

"À," James Malory nhận thấy vẻ khác lạ của nàng. "Cậu chắc đã đọc được ý nghĩ của ta đấy, George."

"Thuyền trưởng bảo gì?"

"Phản ứng của cậu đấy. Cậu đúng là một nhà tiên tri, đoán là ta đang muốn gây với cậu về thói quen tắm rửa của cậu, đúng hơn là ta cho rằng, cậu đã quên không tắm?"

Mặt nàng đỏ bừng lên, rồi lập tức tím ngắt vì căm phẫn. "Ông dám..."

"Ồi, George. Cậu nghĩ ta không biết những thằng nhóc tuổi cậu xem việc tắm rửa như là một chuyện cực kỳ khổ sở à? Ta cũng từng là một thằng nhóc đấy, cậu biết không. Nhưng cậu đang ở chung phòng với ta..."

"Không phải là do tôi chọn," Nàng cắt ngang.

"Cho dù là thế nào đi nữa, ta có một số luật lệ muốn được tuân theo, ăn ở sạch sẽ là một trong những luật lệ đó, hay là ít nhất, mùi vị của sự sạch sẽ thơm tho."

Hân hít hít mũi như để khẳng định thêm, nàng chắc là vậy. Và nếu như nàng đã không lỡ phần nộ trước đó, thì có lẽ nàng đã phì cười khi nghĩ đến những gì nàng và Mac vừa bàn đến. Hân thấy mùi trên người nàng khó ngửi à? Chưa tới, thật nực cười, vì cái tốt đang trừng phạt cái xấu nếu như nó thật làm cho hân bệnh."

Hân tiếp tục, "Và vì cậu đã không cố gắng để tuân theo luật lệ của ta..."

"Tôi nói cho ông biết..."

"Đừng chen ngang câu nói của ta, George," Hân cắt ngang bằng giọng điệu của một nhà quý tộc. "Sự việc đã được quyết định rồi. Vì vậy, cậu phải sử dụng bốn tấm của ta để kỳ cọ, ít nhất một tuần một lần, hay nhiều hơn nếu cậu thích, và sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay. Đó là một mệnh lệnh đấy, cậu nhóc thân mến. Vì vậy, ta khuyên cậu phải lẹ lên, nếu như cậu còn muốn màu mè đôi có sự riêng tư cho việc này. Cậu có thời gian cho đến giờ ăn tối."

Nàng định mở miệng để phản đối sự độc đoán mới mẻ này của hân, nhưng đã nhìn thấy cặp chân mày vàng như rơm lên, nhắc nhở rằng nàng không dám, không dám trái lệnh khi hân có cử chỉ như vậy.

"Vâng, thưa Ngài," nàng nói, kéo dài chữ "Ngài" đủ về khinh miệt nàng có thể làm mà không bị phạt tai.

James nhú mày nhìn nàng giậm chân đi khỏi, tự hỏi không biết chàng có phạm một lỗi lầm lớn nào không. Chàng đã nghĩ, làm vậy là tốt cho nàng, bằng cách vừa ra lệnh cho nàng đi tắm, vừa bảo đảm là nàng sẽ có được sự riêng tư cần thiết. Vì chàng để ý và biết là nàng đã không tắm rửa hàng hoàng kể từ khi họ nhỏ neo. Chàng biết là hầu hết đàn bà, nhất là những quý bà, đều rất thích tắm. Chàng chắc là Georgie sợ bị phát hiện, do đó, chàng quyết định ép nàng làm những gì mà nàng đang ước ao nhất. Chuyện mà chàng không mong đợi là nàng lại nổi giận, và nếu như chàng suy tính kỹ càng, điều mà gần đây chàng không thể làm được, thì chàng sẽ dễ dàng hiểu thôi.

Mi không nên nói với một cô gái là cô ta hơi hám, đồ đàn độn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Con giận của Georgina tan biến trong làn nước ấm ngay khi nàng bước vào bồn tắm. Thật tuyệt, tuyệt như khi nàng tắm ở nhà vậy. Bồn tắm riêng của nàng thì vừa vặn với nàng hơn, nhưng có thêm khoảng trống xung quanh như vậy cũng tốt, rất là tốt. Cái thiếu duy nhất ở đây là dầu thơm và một cô hầu để giúp nàng xả mái tóc dài – và cả sự yên tâm rằng nàng sẽ không bị quấy rầy.

Nhưng bồn tắm đủ dài để nàng chìm cả thân người xuống, cả mái tóc nữa. Ngực nàng, hơi bị trầy và hằn ngấn chung quanh, muốn bốc cháy ngay khi được nước ấm bao phủ, nhưng chuyện đó chỉ là nhỏ so với niềm vui được thấy mình sạch sẽ hoàn toàn, được tháo bỏ hoàn toàn. Nếu thuyền trưởng đã không khăng khăng. . .

Ồ, quý tha ma bắt, nàng mừng vì hấn đã làm thế. Có lẽ phải đến một tuần nữa nàng mới có gan lặp lại chuyện này. Gần đây, nàng đã cảm thấy rất nhột nhúa vì không khí đầy vị mặn của biển, sức nóng của khu bếp, và khỏi phải nói đến chuyện nàng càng nóng hơn mỗi khi thuyền trưởng coi bỏ trang phục. Một lần tắm vội vàng với miếng bọt biển quả là chưa đủ. Nhưng dù rất muốn, nàng không thể nán nà lâu hơn trong bồn tắm nữa. Nàng phải cài trang trở lại trước giờ ăn tối, hong khô tóc, bó chúng lại và làm phẳng ngực. Và luôn có khả năng thuyền trưởng có thể cần thứ gì đó trong cabin, và khi đó thì hấn chắc không thể tán thưởng những biểu hiện riêng tư của nàng. Vẫn còn bức bình phong che chắn cho nàng, nhưng, ý nghĩ hoàn toàn khỏa thân trong cùng một căn phòng với hấn cũng đủ khiến nàng thẹn đỏ mặt

Nhưng hấn giữ lời và không xuống phòng rất lâu sau đó. Trong khi chờ đợi, nàng đã dùng xong bữa tối và dọn bữa sẵn cho hấn. Bữa tối đủ cho hai người, mặc dù Conrad Sharpe không dùng bữa với hấn chiều hôm đó. Chỉ đến khi đổ nước vào bồn tắm cho thuyền trưởng, nàng mới chợt nhớ ra lọ nước thơm mà hấn dùng. Nàng quả quyết đã nhảy mũi đúng lúc hấn bước ra sau tấm bình phong, nhưng khi đó, hấn đòi thêm nước để có thể gội đầu tối nay. Nàng vừa trở lại thì hấn đã sẵn sàng để được chà lưng.

Bực với chính mình vì đã lỡ dịp xem xét chiếc lọ khi không có mặt anh, nàng vội chà cho xong lưng hấn. Nàng sẽ có riêng ít phút trong khi hấn lau khô mình và nàng cố nghĩ về điều đó hơn về những việc nàng đang làm, để ghim lại con nôn nao.

Vì nàng luôn đặt khăn trong tầm với của anh, nàng bước ra ngay khi xối xong xô nước cuối cùng lên lưng anh, và tiến thẳng đến chiếc tủ cao. Nhưng có vẻ như gần đây, vận may không đi chung với nàng, vì thế cũng không nên quá ngạc nhiên khi hấn đã bước ra ngoài tấm bình phong, trong khi nàng còn đứng ở đây với chiếc lọ trong tay. Và lý do duy nhất nàng đề bị bất gặp là bởi vì nàng đã không trả chiếc lọ đó về chỗ cũ ngay sau khi ngủ thử, và cảm thấy thất vọng. Mùi hương đó hơi nồng, có một chút xạ hương, nhưng nó không làm nàng nôn nao như phỏng đoán của nàng. Không, chính thuyền trưởng đã làm nàng muốn bệnh, chứ không phải mùi hương của anh ta.

“Ta hy vọng cậu không bất tuân một mệnh lệnh, George,” Giọng nói sắc bén của hấn vang đến nàng.

“Thưa Ngài?”

“Cậu nghĩ cậu đang làm gì với chiếc lọ ấy thế?”

Nàng nhận ra hấn muốn hỏi điều gì và vội đẩy nút lại, cất vào chỗ cũ. “Không như Ngài nghĩ đâu, Thuyền trưởng. Tôi không định dùng chúng, dù có cần thiết, nhưng thật sự là tôi không cần. Tôi đã tắm; tôi cam đoan với Ngài là tôi đã làm thế. Tôi không ngốc đến mức che đầy mùi của mình bằng một chút hương thơm từ chiếc lọ đó. Tôi biết một vài người làm vậy, nhưng tôi thì lại ... đó là, tôi đã không dùng.”

“Ta vui khi biết vậy, nhưng điều đó đâu có trả lời được câu hỏi của ta, nhóc.”

“Ồ, câu hỏi của Ngài, tôi chỉ muốn –” Ngủ thử ư, khi mà hấn dùng chúng hằng ngày? Hấn sẽ không tin đâu, Georgie. Và nói thật ra thì có gì sai nào? Suy cho cùng, hấn ta cũng đâu có ngăn ngại gì khi nói rằng mùi của nàng thật khó chịu. “Thật ra thì, thưa Thuyền trưởng –”

“Lại đây George. Ta sẽ tự kiểm chứng xem cậu có nói thật không.”

Nàng cắn răng với vẻ bất mãn. Người đàn ông này muốn ngủ nàng, và sẽ chẳng hay ho chút nào nếu lại phải chống đối. Nhưng hấn chỉ mặc có một chiếc áo choàng mỏng. Nàng lại bắt đầu thấy nóng cả người lên rồi đây.

Nàng lê đến giường, chậm rãi. Nàng gần như vặn xoắn cả hai tay mình lúc đứng trước mặt hấn. Và hấn chẳng thèm giả vờ, giả vệt. Hấn cúi xuống, ghé mũi sát cổ nàng và ngửi. Nàng có thể vượt qua chuyện này mà không gặp rắc rối gì nếu như má hấn không cọ lên má nàng như thế.

“Trời đất hỡi, cậu rên vì cái gì chứ?”

Hấn nói như thể hấn mới là người phải rên lên. Nàng cảm thấy như mọi thứ trong nàng đang la hò để được thoát ra. Nàng lùi lại, thật nhanh, thật xa, để nàng có thể thở được. Nàng không thể nhìn vào mắt hấn.

“Thứ lỗi cho tôi, Thuyền trưởng, nhưng...không có cách nào tệ nhị hơn cả. Ngài làm tôi phát bệnh.”

Nàng không ngạc nhiên nếu hấn bước đến và đánh nàng, nhưng hấn đã không nhích một bước.

Hấn chỉ nói với một giọng đầy căm phẫn mà nàng chưa nghe thấy bao giờ, “Nói lại ta nghe xem nào.”

Nàng thà nhận một cái tát còn hơn là phải giải thích chuyện này. Điều gì khiến nàng không thể kể với hấn sự thật? Sự thật quá bề bộn cho hấn hay cho chính nàng? Hiển nhiên, đây là rắc rối của nàng. Đã có điều gì không đúng xảy ra với nàng, vì không ai ở gần hấn mà ngã bệnh cả. Và hấn có thể sẽ

không tin nàng, hay có thể nghĩ rằng, nàng trả đũa lại chuyện hấn bảo nàng bốc mùi, trong khi nàng tin chắc rằng không phải thế. Thật ra, có vẻ như hấn sắp nghĩ vậy, và sẽ nổi khùng lên với nàng. Đồ quý tha mà bắt, sao nàng không ngậm miệng lại cơ chứ?

Nhưng bây giờ trễ rồi, và nàng phải nhanh lên, trước khi hấn nổi cơn thịnh nộ, nàng vội giải thích, “Tôi không cố ý xúc phạm Ngài, Thuyền trưởng, tôi thì là tôi không có. Tôi không biết rắc rối là từ đâu. Tôi đã hỏi thử Mac, và ông ấy nghĩ có thể là do mùi của Ngài. Đó là lý do tại sao tôi rơi vào chiếc lọ đó, nghĩ nó ... nhưng mà không phải nó. Tôi ước chi là nó, nhưng không phải. Chi là trùng hợp thôi.” Nàng như bùng tỉnh với ý nghĩ đó, nó có thể giúp nàng thoát tội., và nàng đã dám nhìn thẳng vào hấn để giải thích.

“Đúng thế, tôi chắc đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.”

“Là cái gì?”

Tạ ơn Chúa, trông hấn thật điềm tĩnh. Nàng sợ là hấn sẽ nổi giận ngay bây giờ.

“Là tôi cảm thấy muốn bệnh khi có mặt Ngài, hầu hết là khi tôi ở gần Ngài.” Tốt nhất là không nên đề cập đến chuyện nàng nhìn hấn, hay khi hấn nhìn nàng cũng đều làm nàng nôn nao. Nàng phải thông minh để kết thúc chủ đề này ngay.

“Nhưng đó là vấn đề của tôi, thưa Ngài. Và tôi không để nó ảnh hưởng đến nhiệm vụ của mình đâu. Làm ơn hãy quên là tôi đã nói đến chuyện này.”

“Quên ... ?”

Hấn như bị nghẹt thở. Georgina bối rối, ước gì có thể chui xuống dưới sàn. Hấn không quá điềm tĩnh như nàng tưởng. Có thể hấn cảm thấy sốc vì sự táo bạo của nàng, hay là quá giận dữ.

“Loại...bệnh...nào thế?”

Tệ và quá tệ. Hấn còn muốn biết chi tiết nữa. Liệu hấn có tin nàng không, hay hấn muốn chứng minh rằng nàng đang trả thù, để hấn có lý do phạt nàng? Và nếu nàng không giải thích rõ thì hấn sẽ thật sự nghĩ rằng nàng cố trả đũa hấn, và giờ đây đang ân hận.

Georgina quả nhiên hối tiếc vì đã lỡ lời, nhưng sự việc đã đi quá xa, tốt hơn hết là nàng nói ra sự thực.

Nàng phải dốc can đảm mới dám nói ra, “Tôi phải xin Ngài thứ lỗi, Thuyền trưởng, nhưng sự so sánh gần đúng nhất mà tôi có thể nghĩ đến, là buồn nôn.”

“Cậu đã thực sự - ?”

“Không! Đó chỉ là cơn khó ở khác lạ mà thôi, và những cơn thờ dốc nữa, và tôi bị ốm lên một chút, chà...thực sự thì là nóng, nhưng tôi hầu như chắc đó không phải là do cảm sốt. Và sự yếu đuối này chạy trong tôi, như thể sức mạnh của mình đang bị trôi tuột đi vậy.”

James nhìn chằm chằm, không tin vào những gì chàng đang nghe. Chả lẽ nàng không biết mình đang miêu tả điều gì sao? Nàng không thể ngây thơ như thế được. Và rồi nó dội ngược lại chàng, nơi làm chàng đau đớn nhất, và chính chàng cũng có thể cảm nhận mọi triệu chứng như của nàng. Nàng muốn chàng. Sự cảm dỗ khéo léo của chàng đã có hiệu quả không ngờ. Chàng không biết bởi vì chính nàng cũng không biết điều đó. Chết tiệt. Sự ngây thơ thường được cho là hạnh phúc, nhưng trong trường hợp này, sự ngây thơ của nàng đưa chàng xuống địa ngục.

Chàng phải suy nghĩ lại những chiến lược của mình. Nếu nàng không biết nàng đang cảm thấy điều gì, vậy thì nàng sẽ không thể ào vào lòng chàng và van xin chàng hãy làm điều đó với nàng, phải vậy không? Tường tượng tuyệt đẹp nhưng lại quá viên vông. Nhưng chàng vẫn muốn nàng thú nhận trước. Điều đó sẽ giúp chàng cao tay hơn khi đối phó với nàng, khi nàng không ngờ chàng đã biết sự cải trang của nàng.

“Những triệu chứng này, chúng có khó chịu không?” Chàng ân cần hỏi.

Georgina cau mày. Khó chịu ư? Chúng làm nàng lo âu vì nàng chưa từng biết đến cảm giác nào như vậy, nhưng khó chịu à?

“Không tệ lắm,” nàng thừa nhận.

“À, nếu thế thì không nên lo lắng về nó nữa, George. Ta đã từng biết về rắc rối này trước đây.”

Nàng chớp mắt, khá sững sốt. “Thật ư?”

“Khá chắc. Ta cũng biết cách chữa trị nữa.”

“Ngài biết à?”

“Chắc chắn thế. Vậy cậu có thể đi ngủ, và để vấn đề này cho ta. Chính ta sẽ giải quyết nó. Cậu có thể tin ta.”

Nụ cười của hấn thật quý quai, nàng có cảm giác hấn đang trêu ghẹo nàng. Có thể hấn không tin nàng chút nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Cậu ngủ chưa, George?"

Nàng nên đã ngủ rồi. Nàng đã trần trối cả tiếng đồng hồ nhưng nàng vẫn còn rất tỉnh táo. Và nàng đã không thể đồ lỗi cho thân thể trần truồng của thuyền trưởng, vì lần này, nàng đã nhắm mắt ngay sau khi leo lên võng. Không, tối nay chỉ là những thắc mắc tự nhiên khiến nàng mất ngủ, có phải thuyền trưởng thật sự biết chuyện gì đã làm cho nàng khó ở và thật sự biết cách chữa trị không. Nếu như có cách trị, thì là cách nào nhỉ? Có lẽ là mấy cái thứ thuốc khó uống chứ gì? Nếu không phải thì có lẽ hẳn cũng sẽ làm cho nó trở thành khó uống mà thôi.

"George?"

Nàng nghĩ đến chuyện vờ ngủ, nhưng tại sao lại làm vậy chứ. Một chuyến đi đến nhà bếp để mang về thứ gì đó cho hẳn sẽ làm cho nàng mệt và dễ ngủ hơn, nếu như đó là những gì hẳn muốn.

"Chuyện gì?"

"Ta không ngủ được."

Nàng mở mắt, nàng đã đoán ra được chuyện này. "Tôi có thể mang đến cho ông thứ gì không?"

"Không. Ta cần có cái gì đó để dỗ cho ta ngủ. Có lẽ nếu cậu đọc cho ta nghe một lát. Đúng vậy, nó sẽ giúp rất nhiều. Đốt đèn lên đi, được không?"

Làm như là nàng có sự lựa chọn vậy, nàng nghĩ rồi nghiêng người leo xuống võng. Hẳn đã từng cảnh báo là nàng có thể sẽ bị đánh thức giữa khuya như thế này. Nhưng nàng vẫn chưa ngủ, vì vậy, tối nay coi như không có gì khác lạ cả. Nàng biết là tại sao nàng lại không ngủ được, nhưng nàng thắc mắc không biết chuyện gì đã làm cho hẳn mất ngủ.

Nàng đốt sáng ngọn đèn đang treo cạnh chiếc võng của nàng và mang nó đến bên tủ sách. "Có quyển nào đặc biệt mà ông muốn nghe không, Thuyền trưởng?"

"Có một cuốn sách mỏng, gần cuối cùng, bên tay phải. Cuốn đó là được. Và kéo một cái ghế lại đây. Một giọng đọc nhỏ nhẹ và êm dịu là những gì ta cần, không phải là tiếng hét lên từ ở phía bên kia phòng."

Nàng dừng lại, nhưng chỉ một giây. Nàng thật ghét việc phải bước lại gần giường khi mà hẳn đang nằm ở đó. Nhưng nàng nhắc nhở mình là hẳn đang đắp chăn che kín người, cho dù là nàng chưa dám nhìn hẳn. Hẳn chỉ muốn nàng đọc sách, và có lẽ quyển sách đó đủ nhằm chán để giúp cho nàng cũng buồn ngủ luôn.

Nàng làm theo sự hướng dẫn của hẳn, kéo theo một chiếc ghế lại gần chân giường và đặt ngọn đèn lên cái bàn sau lưng nàng.

"Ta tin là có một trang đã được đánh dấu sẵn," hẳn nói khi nàng ngồi xuống ghế. "Cậu có thể bắt đầu đọc từ trang đó."

Nàng tìm thấy trang đã được đánh dấu, hắng giọng và bắt đầu đọc. "'Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình đã từng được nhìn thấy chúng to như thế này, tròn trịa và săn chắc. Hâm rãng tôi muốn cắn chúng.'" Chúa tôi, đúng là một cuốn tiểu thuyết tồi tệ. Nó sẽ làm cho bọn họ ngủ gục trong vài phút. "'Tôi kẹp một cái giữa hai ngón tay và nghe nàng rên lên với vẻ thích thú. Cái kia thì lọt vào miệng tôi, nó đang thêm khát được nuốt ve. Ôi, trời ơi! Ôi, cảm giác thật tuyệt vời, được nếm sự căng đầy của ...một bộ ngực ...'"

Georgina đóng mạnh cuốn sách lại với một tiếng la ghê tởm. "Cái này ... cái này ..."

"Phải, ta biết. Nó được gọi là sách khiêu dâm đấy, cậu nhóc yêu quý. Đừng nói với ta là cậu chưa bao giờ đọc những cuốn sách rác rưởi như thế này nhé! Tất cả những thằng con trai ở lứa tuổi của cậu đều đọc cả, những thằng biết đọc chữ ấy."

Nàng biết phải cố làm như là một trong những thằng con trai đó, nhưng nàng quá xấu hổ nên không thèm quan tâm đến. "Vậy à, nhưng tôi thì chưa."

"Lại giả vờ nữa à, George? Vậy thì cứ đọc tiếp đi. Cậu sẽ học hỏi được nhiều thứ đấy."

Những lúc như thế này làm nàng chán ghét khi phải giả làm một người khác vô cùng. Georgina muốn nhét vào tai hẳn đầy những lời chỉ trích khi hẳn muốn làm hư hỏng một cậu con trai, nhưng nếu là một George thật thì chắc là cậu ta sẽ thích được làm hư hỏng như thế này.

"Ông thật sự thích thứ ... rác rưởi này à, tôi tin là ông đã gọi vậy?"

"Chúa lòng lành, không. Nếu như ta thích nó, thì nó sẽ không làm cho ta buồn ngủ, đúng không?"

Hẳn nói với về thành thật làm cho nàng cảm thấy bứt rứt xấu hổ. Nhưng không có gì có thể làm cho nàng mở cuốn sách đó ra một lần nữa ... ít ra sẽ không làm khi có mặt hẳn, cho dù là hẳn có những lời đe dọa kinh khủng đi nữa.

"Nếu ông không phản đối, thưa Thuyền Trưởng, thì tôi muốn tìm một cuốn sách khác để đọc cho ông, một cuốn với ít ..."

"Lên mặt đạo đức và làm bộ đứng đắn phải không nào? " Một tiếng thở dài từ chiếc giường. "Ta có thể thấy là ta sẽ không làm cho cậu trở thành một người đàn ông chỉ trong vài tuần được rồi. Thôi, bỏ đi, Georgie. Chính là cơn đau đầu chết tiệt này làm cho ta không ngủ được, nhưng những ngón tay của cậu có thể làm cho nó khá hơn đấy. Đến đây và xoa bóp thái dương cho ta, và ta sẽ ngủ ngay trước khi cậu hay biết đấy."

Xoa bóp, nghĩa là đụng chạm và lại gần hẳn hơn à ? Nàng ngồi ỳ, không nhúc nhích.

"Tôi không biết làm sao..."

"Dĩ nhiên là cậu không biết rồi, cho đến khi ta chỉ cho cậu. Vậy thì hãy đưa tay đây."

Nàng rên thăm trong bụng. "Thuyền trưởng ..."

"Mẹ kiếp, George !" Hắn cắt ngang một cách cứng rắn. "Đừng bao giờ bàn cãi với một người đàn ông khi hắn đang bị nhức đầu. Hay cậu định để cho ta đau đớn suốt đêm hả?" Khi nàng vẫn không cử động, hắn hạ giọng, mặc dù vẫn còn cộc cằn. "Nếu như cậu lo là sẽ bị trở bệnh, cậu nhóc, thì đừng nghĩ đến nữa là tốt hơn hết. Nhưng cho dù là cậu có làm vậy hay không, bây giờ cơn bệnh của ta quan trọng hơn là của cậu đấy."

Dĩ nhiên là hắn nói đúng. Thuyền trưởng là một nhân vật quan trọng, trong khi nàng chỉ là một thằng bé giúp việc hạ cấp cho hắn. Cố gắng đặt mình lên trước hắn là một hành động vô ý tứ của một đứa trẻ.

Nàng từ từ thay đổi tư thế, ngồi xuống nhẹ nhàng bên cạnh hắn trên giường.

Đừng nghĩ đến nữa, giống như hắn đã nói, và cho dù là mi có làm gì đi nữa thì cũng đừng nhìn hắn.

Nàng giữ cho cặp mắt dán chặt vào cái tấm gối đầu giường sau lưng hắn, vì vậy, nàng giật mình khi những ngón tay của hắn nắm lấy tay nàng và kéo lên mặt hắn.

Cứ xem hắn như là Mac đi. Mi sốt sắng làm chuyện này cho Mac hoặc là các anh trai của mi hoài mà.

Những đầu ngón tay của nàng ấn vào thái dương của hắn, rồi xoay theo hình tròn.

"Bình tĩnh nào, George. Chuyện này không làm cho cậu chết đâu mà sợ."

Nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng Georgina sẽ không nghĩ một cách khô khan như cách hắn nói. Hắn đang nghĩ gì nhỉ? Rằng mi sợ hắn đấy. Đúng vậy, nàng đang rất sợ, dù là nàng không biết lý do. Sống gần gũi bên hắn suốt tuần nay, nàng thật sự không nghĩ hắn sẽ làm đau nàng, nhưng ... vậy thì tại sao?

"Cậu tự mình làm đi, George. Cứ làm giống như vậy."

Sự ầm ập của đôi bàn tay hắn biến mất, nhưng nàng đã nhận ra làn da ầm ập của hắn dưới những đầu ngón tay nàng. Nàng thật sự đang chạm vào người hắn. Cũng đâu có gì tệ đâu ... cho đến khi hắn hơi cựa mình, để một lọn tóc lọt vào lòng bàn tay của nàng. Tóc hắn thật mịn màng và mát lạnh. Thật là đối lập nhau. Nhưng còn có sức nóng khác nữa. Nàng có thể cảm thấy được nó toát ra từ thân thể hắn, nơi hông nàng đang áp sát. Điều này làm cho nàng nhận ra là hắn không đắp tấm chăn dày, tấm chăn này đã được đẩy qua một bên, còn trên mình hắn chỉ là tấm khăn giường, một tấm lụa mỏng, không có công dụng gì khác hơn ngoài việc dính chặt vào người hắn.

Không có lý do gì để cho nàng nhìn, không có lý do gì cả. Nhưng nếu như hắn đã ngủ rồi thì sao? Nàng cứ phải xoa bóp như thế này khi không còn cần thiết nữa à? Nhưng hắn sẽ ngay khi hắn ngủ và nàng sẽ biết. Nhưng nàng chưa nghe hắn ngáy bao giờ. Có lẽ là hắn không ngáy trong khi ngủ. Và giờ này có lẽ hắn đã ngủ say rồi.

Nhìn đi ! Nhìn một cái cho xong chuyện !

Nàng nhìn, và cảm giác của nàng đã quá đúng ... rằng nàng không nên nhìn. Hắn có vẻ rất sung sướng, mắt nhắm, môi cong lên với nụ cười quậy rũ, và đẹp trai khủng khiếp. Hắn vẫn chưa ngủ. Hắn chỉ đang hưởng thụ sự xoa bóp của nàng ... Ôi, Chúa tôi ! Nó đến với nàng từng chập, sức nóng, sự yếu đuối, cả người nàng xao động dữ dội. Bàn tay nàng rời khỏi hắn. Hắn chụp lấy nó nhanh đến nỗi làm nàng kêu lên kinh ngạc. Và hắn từ từ kéo tay nàng lại, nhưng không phải đặt chúng trên thái dương mà là trên hai má hắn.

Nàng đang ôm hai má của hắn, và nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt sáng rực, màu xanh, xanh đến mê hoặc.

Và rồi chuyện đã xảy ra, môi kề môi, của hắn và nàng, miết vào nhau, môi gọi, nóng bỏng. Nàng bị cuốn vào một con lốc, đè bẹp nàng xuống, một cảm giác như bị con xoáy chìm nàng sâu hơn làm cho cả người nàng mềm nhũn.

Nàng không biết là nụ hôn kéo dài đã bao lâu, nhưng từ từ Georgina nhận thức được chuyện đang xảy ra. James Malory đang hôn nàng với tất cả cảm xúc mà một người đàn ông có thể đặt vào trong nụ hôn, và nàng đang hôn trả lại anh, giống như là cả mạng sống của nàng phụ thuộc vào nó. Cảm giác đó quả thật là như vậy, nhưng cũng thật tuyệt vời. Sự nôn nao trong lòng nàng lại càng tồi tệ hơn trước, nhưng bây giờ nó là cảm giác thật tuyệt, và cũng rất đúng. Đúng à ? Không, có cái gì đó không đúng. Hắn đang hôn nàng. ... Không, hắn đang hôn Georgie !

Nàng thay đổi từ cảm giác cháy bỏng chuyển sang lạnh ngắt vì bàng hoàng. nàng lập tức đẩy hắn ra, nhưng hắn ôm chặt lấy nàng. Nàng chỉ có thể ngăn cản nụ hôn, nhưng những gì vừa xảy ra cũng đã quá đủ.

"Thuyền trưởng! Dừng lại đi! Ông bị điên à? Để tôi..."

"Im ngay, cô gái dễ thương. Anh không thể tiếp tục trò chơi này nữa rồi."

"Trò chơi gì? Ông điên à! Không, đợi đã...!"

Nàng bị chàng kéo xuống, nằm dưới chàng, sức nặng của thân hình chàng đè nàng xuống chiếc giường mềm mại. Trong phút chốc, nàng không thể nghĩ gì khác cả. Cảm giác xao động quen thuộc trước kia bây giờ không còn khó chịu nữa mà trở thành vô cùng tuyệt diệu lan tỏa khắp người nàng. Và rồi nàng nhớ ra. Cô gái dễ thương?

"Ông biết rồi à!" Nàng la lên, đẩy vai chàng ra để nàng có thể nhìn thấy mặt chàng và buộc tội chàng chính xác hơn. "Ông biết ngay từ đầu, phải không?"

James đang quần quai trong nỗi khao khát chưa từng có trong đời. Nhưng chàng vẫn còn đủ tỉnh táo để không ngu ngốc tự thú chuyện này, không, khi mà nó sẽ làm cho nàng nổi giận.

"Anh ước gì anh đã biết trước," chàng gầm gừ rồi cởi bỏ chiếc áo ghi lê ra khỏi người nàng. "Và anh sẽ nói chuyện với em sau, em hãy đợi đi."

"Vậy thì làm thế nào...? Ôi!"

Nàng ôm chặt lấy chàng khi môi chàng lướt lên cổ và lên tai nàng. Khi lưỡi chàng miết vào vành tai nàng, cả người nàng run lên sung sướng.

"Nó đâu có vênh lên đâu, đồ nói dối."

Nàng nghe chàng tắc lưỡi làm nàng muốn cười, rồi nàng ngạc nhiên. Lẽ ra nàng phải sợ hãi vì bị lật tẩy chứ, nhưng với môi chàng đang vờn trên người nàng, nàng không còn sợ nữa. Nàng nên ngăn lại những gì chàng đang làm, nhưng với môi chàng trên người nàng, nàng không thể phản kháng vì nàng không còn một chút sức lực nào, cả người đã mềm nhũn.

Nàng không dám thở mạnh khi cái mũ bị kéo mạnh khỏi đầu và cả đồ chụp tóc nữa, khiến mái tóc xẫm màu của nàng xỏ tung ra gối và nàng bị lộ nguyên hình. Tuy nhiên, bây giờ sợ hãi mà nàng đang có chỉ là bản tính thông thường của phái nữ, vì nàng mong là chàng không thất vọng với những gì đang ngắm nhìn. Chàng đã ngắm tỉ mỉ khắp người nàng, và vẫn còn đang ngắm nàng. Cuối cùng, khi cặp mắt màu xanh của chàng nhìn vào mắt nàng, chúng sáng rực lên.

"Anh phải đánh đòn em, vì đã che giấu chúng."

Những lời này không làm cho nàng hoảng sợ. Cách chàng nhìn nàng phản lại ý định trừng phạt nàng. Hoàn toàn trái ngược. Ý nghĩa phía sau những lời đó làm cho nàng ngất ngây đến tận đầu ngón chân. Những nụ hôn ngẫu nhiên tiếp theo sau đó làm cho cảm giác này lan tỏa khắp người nàng.

Phải một lúc sau nàng mới có thể hít thở lại. Ai mà cần hít thở chứ? Nàng không cần. Và nàng cũng không làm được, vì thật ra là nàng đang rên rỉ vì đôi môi đầy kinh nghiệm kia cứ vờn xung quanh mặt và cổ nàng. Khi chiếc áo của nàng được kéo ra một cách vội vã và mạnh bạo, nàng cũng vẫn không hay biết gì. Nhưng nàng biết rõ khi miếng vải quần ngang ngực nàng bị chàng xé toạc ra.

Nàng không mong đợi điều này, nhưng mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh, quá xa, so với kinh nghiệm non nớt của nàng, nàng không biết là phải chờ đợi điều gì tiếp theo. Có một điểm nào đó trong óc nàng vẫn cho rằng, việc bị cởi áo quần là hậu quả của sự lừa dối của nàng, là chàng đang làm vậy chỉ để chắc chắn rằng không còn gì làm cho chàng ngạc nhiên hơn nữa. Nhưng những nụ hôn đó thì sao? Nàng không thể nghĩ thêm được, không thể, khi chàng đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng.

"Đây là tội lỗi đấy, em yêu, em đã làm gì với những thứ dễ thương và tội nghiệp này chứ..."

Gã đàn ông này có thể làm cho nàng đỏ mặt với một cái nhìn, nhưng lời lẽ của anh... Thật lạ khi da của nàng không bị đỏ luôn thành một màu hồng. Cũng thật lạ là nàng còn suy nghĩ được, vì sau khi nói xong lời nhận xét đó, lưỡi chàng đã liếm dọc theo lần đở mà những miếng vải quần quá chật đã để lại trên ngực nàng. Và bàn tay chàng chiếm lấy ngực nàng và ve vuốt nhẹ nhàng, giống như là đang xoa dịu chúng sau khi bị nàng nén chặt quá lâu. Nàng cũng đã làm vậy mỗi khi tháo gỡ lớp vải đó, vì vậy, nàng đã không nghĩ đến việc kêu chàng dừng lại. Và rồi chàng nâng nhẹ một bên ngực nàng lên, đưa nó vào miệng, và nàng không nghĩ được gì khác, chỉ tràn đầy xúc cảm.

Không giống Georgina, tất cả mọi giác quan của James hoạt động khá tốt. Chàng chỉ không thể điều khiển được chúng, nhưng chàng đâu cần phải chú tâm vào việc đó, giống như mỗi khi chàng quyến rũ người khác, không cần làm với một đứa con gái dễ thương đang sốt sắng hưởng ứng theo chàng. Thật ra, chàng không biết là ai đang quyến rũ ai. Cho dù là lúc này nó không có một ý nghĩa gì khác.

Lạy Chúa, nàng thật tuyệt, còn hơn những gì chàng đã nghĩ. Thân thể mảnh dẻ mà chàng vừa khám phá được tô điểm bởi mái tóc sẫm màu và dày bao bọc lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Và ngay cả trong trí tưởng tượng của chàng, chàng cũng không đoán được là thân thể bé nhỏ của nàng có thể gợi cảm đến dường này. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ bộ ngực của nàng căng mọng như thế, còn eo nàng thật thon gọn. Nhưng chàng biết ngay từ lần gặp đầu tiên, đôi mông nàng rất dễ thương, quá hấp dẫn, đã khiến chàng phải trở lại quán rượu để tìm, hôm nay, đôi mông đó rất tuyệt vời, từ hình dáng cho đến sự săn chắc, và chàng đã không bị thất vọng. Chàng hôn nhẹ mỗi bên mông, và tự hứa chút nữa sẽ bỏ thêm nhiều thời gian vào cái chỗ dễ thương này, vì bây giờ...

Georgina không phải là không biết gì về chuyện tình dục. Nàng đã nhiều lần vô tình nghe các anh nàng bàn tán về mọi chuyện, rất rõ ràng và thính thoảng bằng lời lẽ thô tục không nên thốt ra, đủ cho nàng biết chút ít về chuyện này. Nhưng nàng chưa bao giờ trải qua những chuyện giờ đây đang xảy ra với nàng, khi nàng cảm thấy thân thể chàng dán chặt vào người nàng, da sát da, hơi nóng hòa vào nhau .

Nàng cũng không nghĩ đến là làm thế nào hay khi nào chàng đã cởi bỏ hết áo quần trên mình nàng. Nàng nhận thức được là bây giờ nàng cũng trần truồng giống như anh, nhưng nàng đang có quá nhiều cảm xúc khác để không còn cảm thấy xấu hổ. Chàng đang ở trên mình nàng, ép nàng xuống giường, bao bọc nàng. Nàng mơ hồ nghĩ đến chuyện nàng chắc là sẽ bị đè bẹp, vì chàng là một bức tường gạch mà, nhưng nàng đã không bị đè bẹp một chút nào, hoàn toàn không. Hai bàn tay to lớn của chàng ôm chặt mặt nàng khi chàng hôn nàng và hôn nàng, từ từ, dịu dàng, rồi nồng nhiệt hơn. Lưỡi của chàng lũng sục miệng nàng, thưởng thức miệng nàng và để cho nàng thưởng thức chàng.

Nàng không muốn những chuyện này dừng lại, những gì chàng đang làm, những gì nàng đang cảm giác được, tuy vậy ... nàng có nên ngăn cản, ít ra là làm bộ ngăn cản không? Nàng biết là nàng đã thua, và nàng biết chắc là chuyện sẽ dẫn dắt đến đâu, đã đồng ý và chấp nhận. Nhưng nàng đã thua chưa? Thật sự bị thua chưa?

Làm sao mà nàng biết được chắc chắn khi mà nàng không còn suy nghĩ được gì cả? Để nàng ở cách xa anh khoảng 10 feet, không, hai mươi đi, và nàng sẽ biết ngay. Nhưng ngay bây giờ, nàng thích sự thật là ngay cả một in-sơ cũng không có ở giữa bọn họ. Ôi, Chúa tôi, nàng đã thật sự đầu hàng rồi. Nàng chỉ là không biết. Không! Nàng phải làm một cái gì đó để biết chắc, chỉ để trả lời cho câu hỏi của lương tâm là "chuyện gì sẽ xảy ra?" vào ngày mai .

"Thuyền trưởng ?" Nàng nói giữa những nụ hôn.

"Ừm,?"

"Ông đang làm tình với tôi à?"

"Ồ, đúng vậy, em yêu quý của anh."

"Ông nghĩ là ông nên làm vậy à ?"

"Dĩ nhiên. Suy cho cùng, chuyện làm em muốn bị bệnh rất là dễ thương."

"Ông không thể nào là đang nói thật."

"Nhưng anh nói thật đấy. Sự nôn nao trong bụng em, em yêu quý, không có gì khác ngoài sự ham muốn ... có anh."

Nàng muốn chàng à? Nhưng nàng, ngay cả thích chàng cũng không có mà. Nhưng sự ham muốn chàng đã giải thích được là tại sao nàng lại vui sướng vì chuyện đang xảy ra này. Dĩ nhiên, một người không cần phải thích một người khác khi thỏa mãn nhu cầu tình dục. Và nàng có câu trả lời cho mình. Nói chuyện, chú tâm, không suy nghĩ đến những gì nàng đang cảm giác được, cho dù chỉ là một phút thôi, cũng không làm cho sự ham muốn này mất đi. Nó vẫn còn ở đó và đang khao khát điên cuồng. Thật vậy, nàng muốn có chàng, ít ra là ngay lúc này .

Anh được phép tiếp tục đấy, Thuyền trưởng.

Nàng đã không nói ra ý nghĩ trong đầu và để cho anh suy đoán, vì bây giờ nàng không muốn thấy chàng được thích thú. Ý nghĩ đó chỉ để thỏa mãn lương tâm của nàng. Tuy nhiên, nàng hành động một cách khôn ngoan, bằng cách ôm choàng cánh tay qua người chàng. Và chàng hiểu ý nàng, thật ra thì chàng lập tức hiểu ngay. Chàng nằm lọt giữa hai chân nàng, và mọi tế bào trong người nàng dường như nhường lối cho chàng tiến vào. Mỗi chàng ép chặt vào môi nàng, rồi di chuyển xuống cổ, xuống ngực. Chàng nhắc người lên. Nàng không thích thế. Nàng thích có sức nặng của chàng trên người nàng. Nhưng để đèn bù, thân dưới nàng bị ép chặt, và ọp ọp, hơi nóng ở đó. Và nàng có thể cảm nhận được chàng, cứng cáp và nóng bỏng, đẩy sức nóng vào người nàng, một cách chặt chẽ tiến sâu vào người nàng, làm cho nàng rung mình ngất ngây . Nàng biết thân thể của chàng, biết rõ vật gì vừa tiến sâu vào người nàng. Nàng không sợ ... nhưng rồi, không một ai nói cho nàng biết là nó sẽ đau đến thế này .

Nàng há hốc miệng, vì ngạc nhiên nhiều hơn, nhưng không thể phủ nhận là quá đau .

"Thuyền trưởng, tôi có nói là chưa bao giờ làm chuyện này chưa ?"

Sức nặng của thân hình chàng lập tức ép vào người nàng, gần gục đổ trên người nàng. Mặt chàng áp vào cổ nàng, môi chàng nóng bỏng trên da nàng.

"Anh tin là anh chỉ vừa khám phá ra. " Nàng nghe chàng nói. "Và anh nghĩ từ bây giờ, em nên gọi anh là James."

"Tôi sẽ nghĩ đến chuyện đó sau, nhưng ông có thấy phiền không, nếu như tôi yêu cầu ông dừng lại?"

"Có."

Chàng đang cười à? Người chàng hơi rung rung.

"Có phải là tôi đã quá lịch sự không?" nàng muốn biết .

Không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ chàng đang cười, lớn và rõ. "Anh xin lỗi, em yêu, anh thề là anh thật tình xin lỗi nhưng ... Chúa lòng lành, nhưng anh thật sự bị bắt ngờ . Em không nên làm vậy...là vì... em đã quá nồng nhiệt ... Ôi, mẹ kiếp. "

" Ông mà cũng nói lấp à, Thuyền trưởng ?"

"Hình như vậy." Chàng hơi ngừng đầu lên hôn nhẹ môi nàng trước khi cười với nàng. "Em yêu, lúc này không cần phải dừng lại, ngay cả nếu như anh có thể . Chuyện tồi tệ đã qua rồi, và con đau vì sự trong trắng của em vừa bị mất đi cũng đã qua ." Chàng dần sâu vào người nàng để chứng minh, và mắt nàng mở to, vì cử động của chàng không làm nàng đau một chút nào cả mà chỉ gây ra những cảm giác ngất ngây.

«Vậy em có muốn anh dừng lại không ?"

Câu này cho mi đây, lương tri. "Không"

"Tạ ơn Chúa !"

Cảm giác nhẹ nhõm của chàng làm nàng mỉm cười. Rồi chàng tặng cho nàng một nụ hôn làm nàng phải rên rỉ. Đi đôi với sự chuyển động của hông chàng, cảm giác từ từ dâng lên, và dâng lên vượt hẳn những gì nàng đã nhận được từ này giờ, cho đến khi nàng đạt đến đỉnh điểm, mọi tế bào yêu trong người nàng bùng nổ làm đầu óc nàng bay bổng. Nàng rên lên một tiếng, nhưng tiếng rên chỉ truyền đi được từ miệng nàng sang miệng chàng, vì chàng cũng đã đạt đến đỉnh điểm và cũng rên lên một tiếng đáp trả.

Vẫn còn lâng lâng bay bổng, Georgina khó mà tin được là nàng đã có cảm giác như vậy, rằng bất cứ những gì khác có thể đưa đến cảm giác như vậy. Nàng ôm chặt người đàn ông vừa làm cho thân thể nàng sung sướng cùng cực. Nàng cảm thấy biết ơn và thương mến, lẫn với những điều khác làm nàng muốn cảm ơn chàng, hôn chàng, nói với chàng là chàng tuyệt vời đến dường nào, và hiện giờ nàng có cảm giác vui sướng ra sao. Dĩ nhiên là nàng đã không làm vậy. Nàng chỉ tiếp tục ôm chặt chàng, thỉnh thoảng ve vuốt chàng, cuối cùng nàng hôn nhẹ lên vai chàng mà không cho chàng biết. Nhưng chàng đã nhận biết được. James Malory, người quá sành sỏi về đàn bà, hòn ngọc của giới quý tộc, đang rất tỉnh táo, chàng cảm nhận được mỗi một cử chỉ nhỏ của nàng, và đã xúc động vì sự thương yêu của nàng hơn là chàng muốn. Chàng chưa bao giờ có cảm giác như thế này và nó làm cho chàng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Giờ thì em hiểu tại sao người ta làm những việc như vậy.”

James thờ phào nhẹ nhõm. Đó đúng là điều mà chàng cần nghe, một vài câu nói gây ngổ để đưa mọi thứ trở về điểm ban đầu. Nàng chỉ là một cô gái, mặc dù là một cô gái đáng khao khát, nhưng nàng cũng không khác gì mấy so với những người đàn bà chàng đã để tâm theo đuổi. Khi thử thách đã qua, không còn gì làm chàng hứng thú nữa. Vậy tại sao chàng không tìm cách thoát khỏi nàng và trả nàng về lại chỗ cũ? Vì, chết tiệt, chàng chưa muốn thế.

Chàng chống người trên khuỷu tay và nhìn xuống. Làn da nàng vẫn còn hơi ửng hồng, môi nàng có vẻ đã bị tàn phá nhiều. Với ngón tay, chàng nhẹ nhàng xoa dịu chúng. Và vì một vài lý do nào đó, ánh nhìn êm dịu trong đôi mắt nhưng nâu làm chàng vui lòng. Đó hiển nhiên không phải là cái nhìn thường ngày của nàng. Mắt nàng hay biểu lộ lo âu, hay thất vọng, hay giận dữ không cần che dấu. Và thật thú vị khi nàng cải trang thành một cậu bé.

Vì Chúa, chàng đã quên mất, việc cải trang của nàng đã bắt nguồn từ lý do gì nhỉ. Vẫn còn một bí mật của nàng làm cho chàng hiếu kỳ, đúng không?

“Những việc như vậy ra sao, George?”

Sự thật là cặp lông mày nhướng lên của chàng còn gây cho nàng nhiều thích thú hơn cả lời nói. Vậy thì sao? Kiểu cách này cũng không gây khó chịu lắm.

“Không có vẻ lãng mạn, phải không?” Nàng hỏi dịu dàng, cảm thấy cực kỳ e thẹn ngay lúc đó.

“Không giống tình nhân lắm, nhưng anh không bỏ qua điểm này đâu, cô bé. Em đã thấy thích thú, phải vậy không?”

Nàng không thể nói nên lời, vì thế nên nàng gật đầu, rồi cảm thấy sướng run lên khi chàng tặng nàng một nụ cười. “Anh có thấy thế không?” Georgie! Mây có điện không khi hỏi như vậy? “Ý em là —”

Chàng ngả đầu ra sau trong khi cười, sau đó lăn sang bên, nhưng níu nàng theo. Giờ đây, nàng ở trên chàng, và nắm quyền điều khiển ở tư thế này, cho đến khi chàng mở chân ra và chân nàng lướt vào giữa.

“Anh phải làm gì với em đây, George?”

Chàng vẫn còn đang cười, và ôm nàng. Nàng chưa từng thấy phiền về những trò đùa của chàng.

“Anh có thể bắt đầu với việc ngưng gọi em là George.”

Ngay khi thốt ra câu đó, nàng ước chi đã không nói vậy. Nàng trở nên yên lặng, không tỏ chút dấu hiệu cho chàng thấy nàng đang nghĩ gì. Chàng cũng yên lặng. Nụ cười vẫn còn đó, nhưng có sự thay đổi rõ ràng trong chàng. Điều bộ chuyên quyền đầy nhạo báng lại trở lại.

“Và gì nữa, anh gọi em thế nào đây? Có lẽ bằng tên thật của em?”

“Georgie là tên thật của em.”

“Thử lần nữa đi, em yêu, và lần này hãy cố làm anh tin.”

Không câu trả lời, thật ra, nét mặt của nàng trở nên buồn bã. “A, vậy là anh lại phải tra khảo nữa rồi, phải không? Anh có thể đem ra vài dụng cụ tra khảo, roi da và trăn được chứ?”

“Điều đó chẳng buồn cười chút nào,” Nàng trả miếng.

“Anh dám nói em không nghĩ vậy, nhưng anh có thể thấy nó lý thú ... Không, đừng có vắn vẹo, em yêu. Thật thú vị, nhưng anh thích nghe giải thích ngay bây giờ. Và tại sao chúng ta không bắt đầu với lý do cái trang của em?”

Nàng thờ dãi, ngả đầu lên ngực chàng. “Em phải rời khỏi nước Anh.”

“Em gặp rắc rối gì à?”

“Không, em chỉ không thể chịu đựng nó thêm ngày nào nữa.”

“Vậy sao không đi theo lối thông thường, mua vé hành khách?”

“Vi những chiếc tàu duy nhất băng Đại Tây Dương là tàu của nước Anh.”

“Anh thấy cũng hợp lý. Chờ một chút . . . Chuyện quái gì mà em không lên tàu nước Anh?”

Nàng rướn người lên nhìn chàng cau mày. “Anh có thể chẳng thấy gì cả, nhưng em đã lỡ khinh miệt tất cả những gì thuộc về nước Anh rồi.”

“Thật vậy à? Anh có nằm trong số đó không?”

Khi mà hàng lông mày của chàng nhướng lên như vậy, nàng chỉ muốn làm sao có thể kéo nó xuống.

“Anh đã nằm trong số đó. Giờ em lại phân vân không biết nên để anh nằm trong nhóm nào.”

Chàng nhướn miệng cười khúc khích. “Anh bắt đầu thấy sáng ra rồi, George. Em không phải là một trong những cô nàng người Mỹ bốc đồng đó chứ, phải vậy không? Nghe giọng em, anh không thể đoán ra được em từ đâu đến.”

“Và nếu em là người Mỹ thì sao nào?” Nàng hỏi vặn.

“Sao à, anh sẽ cân nhắc chuyện nhốt em lại. Nơi này an toàn nhất cho những ai ưa gây chiến.”

“Chúng ta không gây –”

Chàng hôn làm nàng không thể nói tiếp nữa. Rồi giữ nàng với cả hai tay, chàng lại hôn nàng say đắm, cho đến khi nàng hết hơi, “Anh sẽ không bàn về chuyện chết chóc ở đây với em. Vậy em là người Mỹ. Anh có thể tha thứ cho điều đó.”

“Tại sao lại –”

Công việc nào hiệu quả thì đáng được lặp lại, James luôn thấy được điều đó, vậy nên chàng lại làm nàng im bật với một nụ hôn khác, và cứ vậy cho đến lúc nàng choáng váng. Khi đó, chàng cũng cảm thấy mình bị khuấy động, và tiếc rằng mình đã trêu chọc nàng.

“Anh không thêm quan tâm quốc tịch của em là gì,” Chàng ghé sát miệng nàng. “Anh không dính líu đến cuộc chiến ngu xuẩn đó, không ủng hộ nó hay những vấn đề chính trị dẫn đến nó.”

“Nhưng anh vẫn là người Anh,” Nàng nói, nhưng ít căng thẳng hơn trước.

“Khá đúng, Nhưng chúng ta không để nó ảnh hưởng đến chúng ta, phải không, em yêu?”

Vì anh hỏi khi đang nhắm nháp môi nàng nên nàng không thể nghĩ ra một lý do nào cả. Nàng thì thầm từ không, và cũng bắt đầu đáp trả. Nàng cảm thấy cơ thể anh có sự thay đổi khi nàng làm vậy, và nàng biết đó có nghĩa là gì. Từ sâu trong tâm trí nàng, nàng tự hỏi họ có lại yêu nhau lần nữa hay không. Những cảm xúc tuyệt diệu ấy lại dâng lên trong nàng và nàng không thể làm gì được chúng.

Một lúc sau, tấm khăn trải giường nhàu nhĩ hơn và một lần nữa, nàng lăn lên trên chàng. Chàng nói, “Giờ thì anh sẽ nói với em về việc tại sao em lại trở thành một cậu bé. Anh thật là mất thể diện mỗi khi nhờ em giúp đỡ khi tắm, mỗi lần anh... thay đồ trước mặt em.”

Cách đặt vấn đề như vậy khiến Georgina hoảng sợ. Minh nàng biết thôi cũng đã rất tệ rồi, nhưng giấu thuyền trưởng đến nỗi giờ chàng cảm thấy xấu hổ còn tệ hơn nhiều. Nàng lẽ ra phải nói thật khi lần đầu tiên chàng nhờ nàng tắm cho mình. Nhưng nàng lại quá ngu ngốc khi tin rằng mình có thể che giấu suốt cuộc hành trình. Chàng có quyền giận nàng, và sau một hồi lâu do dự, nàng hỏi, “Anh giận lắm à?”

“Giờ thì hết rồi. Anh có thể nói anh đã được bồi thường thiệt hại. Thực ra, em vừa trả đủ cho chuyến đi và bắt cứ những gì em thích.”

Georgina hít sâu, không thể tin được điều nàng vừa nghe thấy. Làm sao mà chàng có thể nói như vậy sau tất cả những thân mật mà họ vừa trải qua? Bình tĩnh nào, con ngốc. Hẳn là một tên người Anh, phải không, một gã quý tộc kiêu căng và đáng nguyên rủa? Hẳn đã gọi mi bằng danh xưng nào ?

Nàng ngồi dậy chậm rãi. Khi nàng nhìn xuống chàng, dáng điệu của nàng trở nên vô cùng tức giận, James hoàn toàn tin là nàng cảm thấy bị xúc phạm.

“Anh không thể chờ đến sáng rồi mới lại coi thường tôi như trước kia không được sao, đồ vô lại.”

“Xin lỗi, anh nghe chưa rõ?”

“Anh là như thế đó!”

James với lấy nàng, nhưng nàng đã nhảy ra khỏi giường.

Anh cố giải thích, “Ý anh không phải thế, George.”

Nàng xoay người nhìn anh tức lửa. “Đừng có gọi tôi như thế!”

Anh bắt đầu thấy sự ngu ngốc vì những gì đang xảy ra, anh giữ giọng bình tĩnh. “Nhưng em biết đó, em chưa cho anh biết tên thật.”

“Là Georgina.”

“Chúa lòng lành, em có sự thông cảm hoàn toàn từ anh. Anh sẽ vẫn dùng tên George, cảm ơn.”

Có phải anh làm thế để nàng cười không? Với vẻ kinh hoàng giả tạo của anh, có vẻ là như vậy. Nhưng nàng vẫn chưa hết tổn thương về những gì anh nói.

“Tôi đi ngủ đây, Thuyền trưởng. Giường của tôi,” nàng đáp vẻ kiêu kì, mặc dù đang đứng đó và không mặc gì trên người. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu Ngài sắp xếp cho tôi một nơi ở mới vào sáng mai.”

“Vậy là chúng ta đã biết được George thật sự là như thế nào rồi nhì, tính khí kiên cường?”

“Anh cút xuống địa ngục đi,” Nàng lăm bắm khi đến gần giường, thu gom quần áo.

“Với tất cả những sự kiêu kì này, tất cả những gì anh có thể làm là tặng cho em một lời khen . . . về khiêu thâm mỹ của anh.”

“Khiêu thâm mỹ của Ngài đang bốc mùi đấy,” Nàng đáp, “thưa Ngài.”

James thờ dãi, nhưng sau một lúc, anh quan sát , nhìn vào mái tóc nâu thả lơi xuống cặp mông nhỏ đẹp của nàng, anh cười, gần như ra tiếng. Nàng hóa ra lại là một bất ngờ lý thú.

“Tuy nhiên, em đã dự định ngoan hiền suốt cả tuần phải không, George?”

“Bằng việc ngâm chặt lưỡi lại, còn gì nữa nào!”

Lần này anh cười, nhưng nhẹ nhàng, vì thế nàng không nghe thấy. Anh trở người sang bên để nhìn nàng làm trò hề với quần áo khi nàng mặc chúng vào.

“Em đã từng đi tàu rồi phải không, trước khi em đến nước Anh?”

“Tôi nghĩ tôi đã chứng minh điều đó, khá đủ, và tôi không phải là George.”

“Vậy thì chiều anh đi, cô bé. Anh thích em là George. Và em đã từng đi tàu”

“Dĩ nhiên” nàng cất ngang, không thể không thêm vào , “Tôi còn sở hữu một con tàu. ”

“Dĩ nhiên là vậy rồi, cô bé,” anh chế giễu.

“Tôi thực sự thế mà.”

“Ồ, anh tin em, quả nhiên là vậy. Vậy điều gì đã đưa em đến Anh quốc, em ghét nó thế mà?”

“Đó không phải là chuyện của anh.”

“Rồi dần dà anh cũng sẽ biết thôi, George, chỉ bằng em kể anh nghe ngay bây giờ.”

“Chúc ngủ ngon, Thuyền trưởng. Nghĩ lại thì, tôi hy vọng con đầu đầu của Ngài trở lại ... nếu Ngài từng đau đầu, và giờ tôi đang nghi ngờ điều đó.”

Lần này nàng nghe tiếng cười của anh. Anh không thể ngăn mình nghĩ về việc nếu nàng biết rằng anh đã biết nàng giả dạng ngay từ đầu, con giận của nàng chắc sẽ còn dữ dội hơn thế này nhiều. Lần tới khi anh thấy chán, có thể anh sẽ nói cho nàng biết, chỉ để thấy chuyện gì sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sáng hôm sau, James đứng bên cạnh chiếc võng nhìn nàng ngủ một lúc lâu. Ngay khi anh vừa thức giấc, anh thấy hối hận là đã không mang nàng trở lại giường anh. Là một người đàn ông với những nhu cầu đòi hỏi cao, anh thường thức giấc trong trạng thái rất khát khao, và bất cứ người phụ nữ nào ở kề cạnh cũng sẽ được đối xử gần giống như nàng đã trải qua vào tối hôm qua.

Đó cũng chính là lý do mà vài ngày trước đó, anh đã bức bối với Georgina vì nàng đã thức dậy trước anh, khiến anh không còn có lý do gì không cho nàng giúp anh sửa soạn quần áo, vì đó vốn là bổn phận của nàng. Anh đã rất khó khăn để kiềm chế bản năng đòi hỏi của mình, và không biết làm cách nào anh cũng đã kiềm chế được.

Anh mỉm cười với ý nghĩ chuyện đó sẽ không còn là một vấn đề nữa. Anh không cần phải che giấu sự thật là anh thấy nàng rất quyến rũ. Đúng, anh hầu như đã hối hận về quyết định của mình tối qua khi bỏ qua việc được ngủ kế bên thân hình khêu gợi nhỏ bé đó, để cho nàng có được một đêm như nàng mong muốn. Sẽ không có chuyện đó nữa. Tối nay nàng sẽ chung giường với anh, và sẽ nằm ở đó.

"Thức dậy mau, George." Anh hích chiếc võng bằng đầu gối, làm cho nó đung đưa. "Anh quyết định là không tuyên bố cho mọi người biết thân phận thật sự của em và em phải tiếp tục biểu hiện như em đã giả dạng. Vì vậy hãy che bộ ngực dễ thương đó lại và đi lấy thức ăn sáng cho anh."

Nàng nhìn anh, mắt chỉ hơi hé mở.

Nàng ngáp, nheo nheo mắt, rồi thức hẳn với cặp mắt màu nâu như nhung mờ to.

"Em sẽ tiếp tục làm một thằng bé giúp việc cho anh à?" Nàng hỏi anh một cách ngớ ngẩn.

"Đoán hay đấy, George," James trả lời với giọng điệu khô khan đáng ghét.

"Nhưng .."

Nàng dừng lại không nói tiếp những gì nàng định nói. Nàng sẽ không nói với Mac là nàng đã bị phát hiện. Nàng sẽ không phải giải thích chuyện đã xảy ra ... nếu như nàng có thể giấu giếm. Ngay cả nàng cũng không biết chắc chuyện gì đã xảy ra, nhưng nàng dám chắc là nàng không muốn một ai khác biết về chuyện này.

"Được thôi, Thuyền trưởng, nhưng tôi muốn có một phòng riêng."

"Không cần phải hỏi." Anh gơ tay lên khi nàng định cãi lại. "Em đã ngủ ở đây cả tuần rồi, em yêu quý. Bây giờ mà dọn ra thì sẽ làm họ đoán già đoán non đấy. Bên cạnh đó, em cũng biết là không còn phòng nào trống nữa cả. Và đừng nghĩ đến chuyện ở phần trước của boong tàu nhé, bởi vì anh sẽ nhốt em lại trước khi anh cho phép em trở lại đó."

Nàng nhú mày. "Nhưng đâu có gì khác biệt đâu, nếu như mọi người vẫn còn nghĩ tôi là một thằng con trai?"

"Anh đã dễ dàng vạch ra sự thật đấy."

"Bởi vì lời thú tội ngu ngốc của tôi, nó quá thơ ngây và đại dốt." Nàng nói với vẻ kinh tởm.

Anh mỉm cười, nụ cười âu yếm nhất mà nàng nhìn thấy. Nó làm cho tim nàng hồi hộp vì nó làm ấm áp trái tim nàng.

"Anh nghĩ lời thú nhận của em thật dễ thương đấy, em yêu." Anh đưa tay vuốt má cô. "Em không phải là đang cảm thấy, à ... buồn nôn ngay lúc này chứ?"

Sự ve vuốt của anh làm cả người nàng rung động. Thật ra, nụ cười lúc nãy của anh đã làm cho nàng rung động rồi. Nhưng nàng sẽ không phạm phải sai lầm mà nàng đã làm vào tối qua, để tạo cho anh cơ hội chế giễu nàng. Hơn nữa, những gì xảy ra tối qua không thể xảy ra nữa. Người đàn ông này không dành cho nàng, ngay cả khi anh làm cho tim nàng đập loạn xạ và người nàng xao động. Anh ta là người Anh, lạy Chúa và tề hơn, còn là một gã quý tộc đáng ghét. Không phải quê hương của anh đã làm cho nàng khổ sở suốt bốn năm qua hay sao? Và ngay cả trước khi chiến tranh, các anh của nàng cũng chống báng lại sự kiêu căng của bọn Anh. Điều đó không thể nào không nhớ đến, dù nàng có ước ao được quên đi bao nhiêu nữa cũng vậy. Tại sao à ?

Các anh sẽ không cho phép anh ta đặt chân vào nhà! Không, James Malory, là chúa tể trong lĩnh vực này, chắc chắn rằng anh ta không thích hợp với nàng. Nàng phải luôn nhớ rõ điều này từ bây giờ trở đi, và phải làm cho anh ta hiểu rõ điều đó, cho dù phải nói dối nàng cũng phải làm.

"Không, Thuyền trưởng, tôi không có chút gì là buồn nôn cả. Ngài đã hứa chữa khỏi cho tôi rồi và đã thành công, cho nên tôi phải cảm ơn Ngài. Tôi không cần phải được chữa thêm nữa."

Câu nói này làm cho anh mỉm cười như là không tin lời nàng. "Tiếc quá," là những gì anh nói, nhưng cũng đủ làm cho mặt nàng đỏ lựng.

"Còn về những căn phòng...?" Nàng nhắc lại trong khi leo xuống võng và đứng cách xa anh một chút.

"Không còn gì để bàn nữa cả, George. Em phải ở đây và chuyện này đến đây là chấm dứt."

Nàng há miệng định cãi lại, nhưng ngậm lại ngay lập tức. Nàng không thể nào thắng được, khi anh ta có quyền bắt nàng làm chuyện này. Thật sự mà nói, nếu nàng không thể có một căn phòng cho riêng nàng, thì căn phòng của anh còn khá hơn bất cứ căn phòng nào khác nếu nàng phải ở chung với các người khác. Ít ra, ở đây nàng sẽ có thể cởi bỏ tấm vải nịt ngực và thoải mái ngủ trong suốt cuộc hành trình còn lại.

"Được thôi, chỉ cần chúng ta ngủ như trước kia." Mọi việc đã được nói rõ rồi. "Và tôi không nghĩ là tôi nên chà lưng cho ông nữa thưa Ngài."

James suýt phì cười. Sáng nay cô nàng nói chuyện có vẻ đạo đức quá và rất là phách lối nữa. Anh không biết trước kia cô có một cuộc sống như thế nào, khi cô không mặc quần áo đàn ông. Tồi qua, anh đã bác bỏ ý nghĩ cô là một con điếm ở bến cảng.

"Anh cần phải nhắc nhở em, George, em chỉ là một thằng nhóc giúp việc cho anh. Em tự đặt mình vào vị trí đó, vì vậy em phải ở lại đây cho đến khi nào anh không còn muốn nữa. Hay là em đã quên mất anh là thuyền trưởng ở đây?"

"Và ông có ý định làm khó dễ tôi, tôi hiểu rồi."

"Không đúng. Anh chỉ muốn chỉ rõ cho em thấy là em đã không cho anh một sự lựa chọn nào khác ngoài cách ép buộc em. Nhưng em không nghĩ là anh đang ức hiếp em vì em đã hưởng ứng theo anh tối qua đấy chứ?"

Nàng nháu mày nhìn anh, nhưng phản ứng trên mặt anh không cho nàng biết được điều gì hết. Cuối cùng nàng thở dài. Cho đến khi anh ta có dấu hiệu là anh ta ức hiếp nàng thì nàng không có sự lựa chọn nào khác, ngoài việc phải nên công bằng và tin là anh ta sẽ không quấy rầy nàng nữa, trừ khi nàng mời gọi anh ta.

"Được thôi, chúng ta sẽ tiếp tục như trước kia ... trước tối qua đấy." Nàng nhượng bộ, và tặng cho anh một nụ cười. "Và bây giờ tôi sẽ ăn mặc đàng hoàng, giống như ông đã đề nghị, thưa Ngài, rồi đi lấy thức ăn sáng cho ông."

Anh nhìn nàng nhặt những mảnh áo quần từ sàn nhà và đi đến sau lưng tấm bình phong. Anh phải cố ngậm miệng để không thốt lên những lời nhận xét về sự giữ ý của nàng, sau khi nàng đã để lộ tấm thân trần truồng tối qua.

Thay vào đó anh nói, "Em không cần phải gọi anh bằng Ngài như vậy."

Nàng dừng lại nhìn anh. "Xin lỗi. Đó là cách xưng hô đúng nhất. Suy cho cùng, ông cũng đủ già để làm cha của tôi và tôi luôn tôn trọng người già."

Anh cố tìm đôi môi cong lên của nàng, ánh mắt thách thức, bất cứ cái gì dễ chứng tỏ là nàng đang cố tính hạ nhục anh. Và đúng là cú bắn trúng đích. Không phải chỉ có cảm giác căm phẫn, niềm kiêu hãnh và tánh tự cao tự đại của anh cũng bị thương tổn. Nhưng khuôn mặt nàng không biểu lộ gì. Nàng không có vẻ gì khác lạ, trừ những lời vừa rồi như buộc miệng nói ra mà không suy nghĩ trước.

James nghiêng rằng. Lần đầu tiên, cặp chân mày của chàng không cử động chút nào. "Cha của em à? Anh sẽ cho em biết, em yêu, điều đó không thể nào. Tuy là anh cũng đã có một đứa con trai mười bảy tuổi, nhưng..."

"Ông có con trai à?" Nàng xoay hẳn người lại, "Ông cũng có một người vợ à?"

Anh chần chừ không muốn trả lời, bởi vì cô làm cho anh ngạc nhiên với vẻ mặt tiêu nghi. Có thể nào đó là vì thất vọng không nhỉ? Nhưng cô đã trở lại bình thường trong khi anh do dự.

"Mười bảy à?" Nàng gần như hét lên, nghe có vẻ kỳ cục, rồi nói thêm một cách đắc thắng, "Tôi không có gì để nói nữa rồi," và tiếp tục đi về hướng tấm bình phong.

James, lần này không nghĩ ra điều gì để đáp lại, xoay người và rời khỏi phòng trước khi anh xiết cổ cô gái lắm lời này vì không kèm nổi cơn giận. Thật sự, không có gì để nói. Anh vẫn trẻ trung và tráng kiện. Cô dám bảo anh già à?

Trong phòng, sau tấm màn, Georgina đang mỉm cười - gần năm phút. Và sau đó tâm trí nàng trở lại bình thường.

Mi không nên đánh vào lòng tự trọng của hấn, Georgie. Bây giờ hấn giận rồi.

Mi quan tâm đến làm gì chứ? Mi cũng không thích hấn mà. Bên cạnh đó, hấn đáng bị như vậy. Hấn đã quá tự mãn mà.

Có lý do đấy. Trước khi hấn lộ nguyên hình, tối qua mi đã nghĩ hấn là một người tuyệt vời nhất mà Chúa đã tạo nên.

Ta biết rồi ! Mi không thể đợi cơ hội để được hả hê vì mi nghĩ ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Nếu ta đã làm vậy thì sao chứ ? Đó là cuộc sống của ta mà, và ta không chối đầu. Ta đã cho phép hấn làm như vậy đấy.

Hấn không cần mi cho phép. Hấn có thể chiếm lấy mi mà không cần được mi cho phép hay không đấy.

Nếu đó là thật, thì ta có thể làm gì khác chứ ?

Mi đã quá dễ dãi rồi đấy.

Sao ta không nghe mi phản nản gì tới qua ... Ôi, Chúa tôi, mình đang nói chuyện một mình à .

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Một ít Brandy nhé, George?”

Chàng đã rất yên lặng, chỉ ngồi tại bàn làm việc, đến nỗi Georgina quên rằng chàng đang có mặt trong phòng. Gần như vậy, nhưng cũng không phải vậy. Bởi vì James chưa bao giờ là người dễ bị bỏ quên. “Không, cảm ơn, Thuyền trưởng.” Nàng cười chua chát, “Tôi chẳng động đến thứ ấy bao giờ.”

“Quá trẻ để uống à?”

Nàng cứng người. Đây không phải là lần đầu tiên chàng nhấn mạnh về chuyện nàng trẻ con, trong suy nghĩ hay trong cách cư xử và ngay cả khi chàng biết chắc nàng đã là một phụ nữ hoàn toàn trưởng thành. Nàng biết chàng nói thế chỉ vì nàng đã bảo chàng hơi lớn tuổi so với nàng. Sau cùng, chàng cũng đã cư xử khá tử tế với nàng, tử tế một cách lạnh nhạt. Điều đó cho nàng biết, chàng đang bị tổn thương vì nàng chú trọng đến tuổi tác của chàng.

Đã ba ngày trôi qua từ cái đêm định mệnh nàng bị phát hiện, và mặc dù chàng đã nói họ sẽ trở lại như trước nhưng chàng đã không nhờ nàng giúp khi tắm, và thôi không còn thay quần áo trước mặt nàng nữa, thậm chí chàng còn mặc quần lót bên trong chiếc áo choàng như chàng đang mặc hiện giờ. Chàng cũng không động đến nàng nữa. Tận trong sâu thẳm, nơi nàng thật lòng với bản thân, nàng thừa nhận hối tiếc khi chàng thậm chí không có yêu nàng một lần nữa. Nàng sẽ không cho phép chàng làm thế, nhưng phải chi chàng cứ thử một lần nữa.

Nàng hoàn thành sớm công việc tối nay. Nằm dài trên chiếc võng, hơi đóng đũa, nàng lại gặm móng tay cho chúng ngắn lại như móng tay con trai. Nàng đã chuẩn bị đi ngủ, mặc dù nàng không cảm thấy mệt chút nào.

Nàng liếc nhìn về phía bàn làm việc và người đàn ông ngồi nơi đó. Nàng không muốn lại cãi nhau, mặc dù làm thế thì không khí sẽ đỡ căng thẳng hơn. Mặt khác, nàng lại muốn thấy con người thật của James, con người đã làm nàng tan chảy chỉ với một ánh nhìn đơn giản. Tốt hơn hết là để chàng chú tâm vào những việc khác trong phần còn lại của cuộc hành trình.

“Thực ra thì, Thuyền trưởng.” Nàng nhìn nhận, “Đó là do ý thích, brandy chưa bao giờ hợp khẩu vị của tôi. Mặt khác, Port thì —”

“Vậy thì cô bao nhiêu tuổi, hờ cô bé?”

Vậy là cuối cùng chàng cũng hỏi, và hơi có vẻ khó chịu. Nàng tự hỏi bao giờ chàng sẽ chấm dứt trò chơi này. “Hai mươi hai”.

Chàng khịt mũi, “Anh lại nghĩ rằng một cô nàng mồm mép như vậy thì ít nhất cũng đã hai mươi sáu tuổi.”

Ôi, trời, chàng lại muốn gây chiến nữa đây mà? Bỗng nhiên nàng nhoẻn miệng cười, quyết định không để chàng đạt được mục đích.

“Anh nghĩ vậy à, James?” Nàng ngọt ngào. “Em sẽ xem đó là một lời khen. Em luôn thấy tuyệt vọng khi thấy mình trông hơi trẻ so với tuổi thật.”

“Thế đấy, thật là quá lấu lỉnh.”

“Nhưng chiều nay anh hơi cấu kính đấy.” Nàng chực cười. “Và em đang tự hỏi tại sao ?”

“Không chút nào hết.” Chàng phản đối, bắt đầu mở ngăn kéo bàn làm việc. “Và may mắn là có em ở đây, tại sao không kéo ghế lại và uống với anh một ly.”

Nàng không lường trước được việc này. Vẫn ngồi yên một chỗ, nàng đắn đo tìm lời từ chối sao cho có vẻ lịch sự. Nhưng khi thấy chàng rót rượu port tới nửa ly, nàng lại nhún vai, một chút rượu có lẽ cũng không hại gì, mà đôi khi còn giúp nàng dễ ngủ hơn nữa kia. Nàng lặng lẽ kéo lê chiếc ghế nặng trĩu đến cạnh bàn. Nhận ly rượu từ tay chàng, nàng tự nhủ phải cẩn thận để không rơi vào bẫy của đôi mắt xanh nung nấu ấy.

Cổ xù sự như bình thường, nàng cười, nâng ly lên rồi nhấp một ngụm. “Anh thật là lịch thiệp, James, em phải thừa nhận.” Nàng nhận ra rằng khi nàng gọi tên chàng theo lối ấy sẽ làm chàng khó chịu. “Đặc biệt là,” nàng tiếp tục, “khi em đã nghĩ rằng anh đang dối em vì một lẽ nào đó.”

“Giận dữ à? Với một người đẹp như vậy sao? Làm thế nào mà em lại nghĩ vậy?”

Nàng cười, gần như sặc khi nghe chàng nói vậy. “Ngon lửa trong mắt anh!” Nàng đáp.

“Cảm xúc, cô bé. Cảm xúc...tinh khiết...thuần túy”

Nàng im lặng trong khi tìm nàng đập mạnh gấp đôi. Thế rồi nàng đưa mắt lên nhìn chàng, và nó ở đó, cảm xúc mà anh vừa nói tới, nóng rực, mê man, và đầy khoái cảm. Nó len vào bên trong nàng. Liệu nàng có biến thành vũng nước trên sàn chưa nhỉ? Chứa lòng lạnh, nếu chưa, nàng sắp như thế rồi.

“Cảm xúc giận dữ thuần túy, nếu như em đúng.”

Môi chàng hơi cong lên. “Không- không, đừng có mà chạy đi. Chúng ta vẫn chưa biết được nguyên nhân của ... cảm xúc giận dữ của anh kia mà. Anh thích thế đấy, anh phải nhớ sẽ dùng chiêu này cho Jason mới được.”

“Jason?” Nàng cố đánh trống lảng để thoát khỏi chủ đề khó nói này.

“Một người anh.” Chàng nhún vai. “Một trong rất nhiều anh em trai, nhưng mà em đang lạc đề đấy.”

“Vậy thì chúng ta chuyển chủ đề nhé. Em mệt rồi.”

“Đồ nhát gan.”

Chàng nói với vẻ thích thú lộ rõ.

“Tốt thôi!”. Nàng tiếp tục rót rượu. “Anh muốn bàn về vấn đề gì nào?”

“Về cảm xúc giận dữ ấy. Vậy thì tại sao em lại nghĩ là anh giận, trong khi anh đang nói đến cảm xúc nhỉ?”

“Bởi vì...tại vì...ờ thì, quý tha mà bắt, Malory, anh biết rõ mà, anh khó chịu với em.”

“Anh chẳng biết gì cả.” Giờ thì chàng đang cười thực sự, có vẻ như chàng đang chơi trò mèo vờn chuột. “Có lẽ em sẽ nói cho anh biết, tại sao anh lại phải khó chịu với em.”

“Em không có ý kiến.” Nàng ngoan cố và mở to mắt với vẻ ngây thơ hết sức.

“Thật vậy à?” Hàng lông mày chàng lại nhướng lên và nàng sức nhớ rằng mình đã mong chờ cử chỉ ấy lâu như thế nào. “Đến đây, George.”

“Ồi, không!” nàng lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh muốn chứng minh là anh không giận gì em hết.”

“Em chỉ cần nghe là đủ rồi.”

“George à -“

“Không mà!”

“Vậy thì anh sẽ đến chỗ em.”

“Thuyền trường, em sẽ kháng cự đấy nhé.”

“Anh cũng đang kháng cự đây.” Chàng nói khi đi vòng qua bàn, trong khi đó, nàng đi vòng theo hướng ngược lại. “Em không tin anh sao?”

Đây không phải là lúc để chơi trò ngoại giao. “Không.”

Chàng cười nhẹ. “Cô bé thông minh. Họ thường nói anh là một tay chơi, nhưng anh thích cách nói của Regan hơn: ‘người săn sói về phụ nữ’. Em thấy sao?”

“Em thấy anh đang say.”

“Em trai anh sẽ không dùng từ ấy đâu.”

“Trời đánh thánh vật anh và em trai anh nữa.” Nàng cãi lại. “Điều này thật là ngu ngốc.”

“Anh cũng đồng ý, George. Em không định bắt anh phải đuổi theo em vòng quanh thứ này đấy chứ? Đây là môn thể thao cho các ông già bà cả mà”

“Nếu chiếc giày vừa chân em,” Nàng đáp, sau đó nhận ra sai lầm của mình, nàng há hốc.

Anh không còn một chút hài hước nào khi gầm lên. “Anh sẽ buộc em phải ăn chiếc giày chết tiệt đó,”

Georgina quá hốt hoảng nên nàng không kịp chạy thoát. Chuyện kể tiếp nàng nhớ là có hai cánh tay to và vạm vỡ choàng quanh người nàng, kéo nàng lại gần, gần hơn, cho đến khi nàng cảm nhận được từng centimet cơ thể cứng chắc của chàng. Lẽ ra nàng phải cứng người, giận dữ. Ngược lại, cơ thể nàng như muốn hòa vào chàng, điều chỉnh ở những nơi không thích hợp, vừa vặn một cách hoàn hảo.

Đầu óc của nàng làm việc ở công suất thấp nhất, bắt đầu có ý định kháng cự, nhưng thật là quá trễ. Nàng cảm thấy như mình là nạn nhân của nụ hôn ngọt ngào, đầy cảm xúc này. Nó bao lấy nàng như một loại bùa mê không giải được. Nó cứ tiếp diễn, cho đến khi nàng không thể nói chính xác khi nào sự thỏa mãn đã biến thành niềm khao khát.

Chàng đang gặm nhấm môi nàng, và nàng chắc một điều rằng, nàng không muốn chấm dứt. Bàn tay xoắn lấy tóc chàng đã nói lên điều đó. Cơ thể áp sát vào chàng cũng nói vậy. Cuối cùng, nàng thì thầm tên chàng, và chàng tặng nàng một nụ cười ấm áp khiến nàng như muốn tan chảy.

“Vậy là anh chàng George nghiêm nghị muốn đi ngủ rồi à ?” Chàng hỏi, giọng khàn đặc.

“Anh chàng ấy dễ ngủ lắm.”

“Vậy mà anh cứ nghĩ anh già rồi nên ... mất dần khả năng rồi đấy.”

“Ôi!” nàng co rúm lại.

“Xin lỗi em, em yêu.” Nhưng anh lại cười nham nhở.

“Cũng không sao đâu. Em quá quen với những người đàn ông không thể chống lại cái nhìn thèm muốn.”

“Vậy thì, nó có ngon lành không?”

“Cái gì cơ?”

“Chiếc giày.”

Chàng thật quá quái. Chỉ có một người có thể làm nàng cười trong khi tất cả những gì nàng muốn là lao vào chàng. “Không đặc biệt lắm, nhưng anh thì có đấy.”

“Gi?”

Lưỡi nàng liếm nhẹ môi dưới của chàng. “Ngon lành.”

Georgina thở gấp, chàng ôm nàng quá chặt.

“Khả năng chú ý đó có thể giúp em có được một lý do chính đáng và có tất cả những thứ khác em muốn.”

“Và nếu tất cả những gì em muốn là anh thì sao?”

“Cô gái bé bỏng của anh, vậy thì không phải nói nhiều nữa,” Chàng nâng nàng lên và bồng nàng về phía chiếc giường.

Georgina bám chặt cổ chàng, mặc dù nàng cảm thấy mình nhẹ như bông trong tay chàng. Thật ra, nàng chỉ muốn được gần gũi chàng hơn và cảm thấy nao nức khi chờ chàng cởi bỏ quần áo. Nàng thực sự tưởng nàng có thể phớt lờ tất cả những gì người đàn ông này có thể mang lại cho nàng trước đây, những điều mà giờ đây nàng đang cảm nhận được? Nàng đã cố rất nhiều trong những ngày qua. Con giận của chàng càng giúp nàng dễ thực hiện. Nhưng chàng không còn giận nữa, và nàng thì quá mệt mỏi khi phải kháng cự lại những thứ mạnh mẽ như thế này. Lạy Chúa, những cảm giác.

Nàng hôn hên trước sức nóng bỏng da khi môi chàng đặt lên ngực nàng. Và nàng quăn quại trước khi chàng làm xong. Nàng muốn chàng ngay bây giờ, nhưng chàng lại chậm rãi, làm nàng như điên lên khi chàng cứ tận tình trên từng centimet cơ thể nàng, đặc biệt là cặp mông rắn chắc của nàng. Chàng nắn chúng, hôn lên chúng cho đến khi nàng nghĩ nàng như muốn bốc cháy.

Khi chàng lật nàng trở lại, ngón tay đang di chuyển bên trong nàng làm nàng run rẩy. Nàng thét lên, và môi chàng lại ở trên môi nàng. Và một lúc sau, chàng vào trong nàng, cho nàng thấy những kinh nghiệm của chàng. Mỗi lần đều khác nhau, và có vẻ như càng về sau lại càng dễ chịu. Nàng ắt sẽ phải thở gấp nếu chàng không đang hôn nàng. Người thành thạo về phụ nữ ư? Tạ ơn Chúa.

Một lát sau, Georgina nằm duỗi chân một bên giường, còn James thì ở phía bên kia, một chiếc bàn cờ nằm chắn giữa bọn họ. Chẳng biết điều gì lại khiến nàng đồng ý khi chàng rủ nàng chơi cờ nhỉ? Nhưng bây giờ, khi cuộc chơi đã bắt đầu, sự khiêu khích khiến nàng tinh táo hẳn, và lời hứa hẹn là nàng có thể thức dậy muộn vào sáng mai khiến cuộc chơi không cần vội vã. Hơn thế nữa, việc đánh bại James Malory quá hấp dẫn để cho nàng phải từ chối lời mời, nhất là nàng nghi ngờ chàng đang cố tình làm cho nàng không thể chú tâm vào bàn cờ, bằng cách cứ nói chuyện trong lúc chơi. Chàng sẽ không thành công, vì nàng đã học được cách chơi với sự có mặt của cả gia đình nàng, và gia đình nàng thì không bao giờ im lặng khi họ ở chung một căn phòng cả.

"Giỏi lắm, George," James nói, khi nàng ăn con tốt của chàng rồi nhấm vào con "giám mục", làm cho chàng phải phòng thủ.

"Anh không nghĩ là sẽ thắng được em một cách dễ dàng đấy chứ?"

"Không, em thật không làm anh thất vọng." Chàng đẩy con "hoàng hậu" qua để bảo vệ con "giám mục", một hành động vô bổ và cả hai đều biết điều này. "Em đã từng nói MacDonell là gì của em nhỉ?"

Nàng gằn phi cười vì cách hỏi làm như không có chủ ý của chàng, có lẽ hy vọng nàng trả lời mà không cần suy nghĩ. Nàng phải công nhận là chàng rất khôn ngoan, nhưng điều này thật không cần thiết. Nàng không cần phải tiếp tục nói dối Mac là anh của nàng.

"Em đâu có nói gì. Anh đang hỏi em à?"

"Vậy chúng ta đều xác nhận, anh ta không phải là anh của em."

"Vậy à? Chúng ta đã xác nhận khi nào vậy?"

"Mẹ kiếp, George, anh ta không phải, đúng không?"

Nàng để cho chàng đợi trong khi nàng di chuyển quân cờ khiến cho con "hoàng hậu" của chàng phải ở trong tình thế nguy ngập. "Không, không phải. Mac là một người bạn thân của gia đình, giống như là một ông bác vậy. Ông luôn có mặt bên cạnh chúng tôi và ông luôn coi em như con gái ông ấy vậy. Đến phiên anh đấy, James."

"Biết rồi."

Thay vì phải chặn bước đi vừa rồi của nàng để bảo vệ con "hoàng hậu", chàng ăn một con tốt của nàng bằng con "đầu ngựa", làm con "hoàng hậu" của nàng bị nguy ngập. Và vì cả hai đều chưa muốn mất con "hoàng hậu", Georgina tạm thời rút quân, để cho James có cơ hội tấn công. Chàng đã không mong đợi điều này nên phải nghiêng cứu bàn cờ một lát.

Nàng quyết định sử dụng chiêu thức của chàng để quật lại. "Tại sao đột nhiên anh lại nhắc đến Mac vậy? Anh đã nói chuyện với ông ấy à?"

"Dĩ nhiên rồi, em yêu. Suy cho cùng, ông ấy cũng là viên quản lý thuyền buồm của anh mà."

Georgina cứng đờ người. Không phải vì chuyện chàng đã biết Mac không phải là anh nàng, mà là nàng vẫn không muốn chàng nhận ra Mac và nhớ lại cái lần gặp mặt lần đầu của họ ở quán rượu. Chuyện đó sẽ dẫn đến rất nhiều câu hỏi khác mà nàng không muốn trả lời - nhất là chuyện nàng đã có mặt ở đó để làm gì? Thêm nữa, James có thể sẽ rất giận khi anh nhận ra là mình đã bị lừa đến hai lần, không chỉ là chuyện nàng giả dạng, mà còn là chuyện nàng đã từng gặp mặt anh trước kia.

"Và?" nàng hỏi một cách cảnh giác.

"Và gì nữa, George?"

"Qui tha ma bắt anh đi, James, anh có nhận ... À, là anh đã nói gì với ông ấy về chuyện của chúng ta?"

"Chúng ta à?"

"Anh biết rõ em muốn nói gì, James Malory, và nếu anh không trả lời em ngay giờ phút này, em sẽ ... em sẽ đập anh với bàn cờ này đấy."

Chàng cười rung cả người. "Trời ơi! anh thật phục cái tính nóng nảy của em đấy, em yêu, thật đấy." Chàng vờ tay qua sờ tóc nàng. "Dĩ nhiên là anh đã không nhắc đến chuyện của chúng ta. Chúng tôi chỉ nói về chuyện tàu bè, không nói chuyện cá nhân."

Chàng sẽ nói gì đó nếu như chàng nhận ra Mac, phải không nào? Và Mac cũng sẽ nói với mình. Georgina thả lỏng người với kết luận đó.

"Anh cũng nên để cho em đập anh bằng cái bàn cờ này," Nàng nói, bây giờ nàng lấy lại sự tỉnh ngộ. "Suy cho cùng là anh đang thua."

"Chết tiệt." Chàng khịt mũi. "Anh sẽ bắt được con tướng của em trong ba bước cờ nữa."

Bốn bước cờ sau, James thấy mình đang ở trong tư thế phòng thủ, vì vậy chàng lại cố đánh lạc hướng nàng và cùng một lúc thoả mãn sự thất vọng của mình. "Tại sao em lại đến Jamaica?"

Georgina cười. "Bởi vì anh đến đó."

Một bên chân mày nhướng lên, nàng đã mong đợi khi trả lời như vậy. "Đang dở ngọt anh à?"

"Không. Tàu của anh là chiếc đầu tiên đi về hướng này, một con tàu không thuộc về người Anh, và em đã không đủ nhẫn nại để chờ tàu khác. Nếu em biết anh là người Anh..."

"Chúng ta sẽ không nói đến chuyện đó nữa chứ?"

"Không." Nàng cười. "Còn anh thì sao? Anh đang quay trở về Jamaica, hay là chỉ đến chơi?"

"Cả hai. Ở đó từng là nhà của anh trong một khoảng thời gian dài, nhưng anh đã quyết định trở về Anh quốc luôn, vì vậy anh cần phải giải quyết một số việc ở Jamaica."

"Vây à," nàng nói với vẻ thất vọng, nhưng nàng hy vọng anh không nhìn ra điều đó.

Nàng không đoán đến chuyện anh đang sống ở Jamaica nhưng chỉ bởi vì Mac đã nói con tàu này đến từ Tây Ấn. Ít ra Jamaica cũng là một nơi có thể chấp nhận được để nàng có thể quay trở lại. Anh quốc thì nàng sẽ không bao giờ đặt chân đến nữa. Dĩ nhiên, cuộc hành trình này còn chưa kết thúc. . .

Georgina gạt bỏ những ý nghĩ trong đầu. Nàng đang nghĩ gì thế nhỉ? Nàng và gã đàn ông này sẽ không có một tương lai tốt đẹp. Nàng biết đó là điều không thể nào xảy ra, vì gia đình nàng sẽ không bao giờ chấp nhận chàng. Và nàng cũng không biết chắc là nàng đang có cảm giác gì với chàng, ngoài sự khao khát về tình dục.

"Vây là anh sẽ không ở lại đảo lâu?" Nàng kết luận.

"Không lâu lắm. Cái gã lẳng giềng đã bám riết đòi anh bán lại trang trại cho hắn lâu rồi. Có lẽ là có thể giải quyết được mọi vấn đề qua thư từ."

Vây là họ sẽ không gặp mặt lại lần thứ hai, nàng nghĩ. "Em rất vui là anh đích thân đến đây để giải quyết chúng."

"Anh cũng vậy, em yêu. Còn em thì sẽ đi về đâu?"

"Dĩ nhiên là về nhà rồi. Ở New England."

"Anh hy vọng là không có gì gấp gáp."

Nàng nhún vai, để cho chàng tự trả lời. Điều đó còn tùy thuộc vào chàng, nhưng mặt nàng không đủ dày để thốt lên được câu nói đó. Thật sự thì nó cũng còn tùy thuộc vào việc khi nào thì có một con tàu Skylard vào cảng, nhưng không có lý do gì để nói cho chàng biết điều này. Đó là chuyện mà nàng không muốn nghĩ đến. Và để đánh lạc hướng, nàng kéo chàng chú tâm vào bàn cờ.

"Mẹ kiếp," Chàng nói, nhìn thấy những gì nàng vừa làm. "Thật là thông minh đấy, George, cố tình làm cho anh phân tâm để bị thua."

"Em à? Anh mới là người luôn hỏi lung tung đấy. Nói vậy mà nghe được à," Nàng giận dữ. "Đúng là đàn ông, luôn có lý do này nọ khi bị một người đàn bà đánh bại."

Chàng chắc lưỡi và bẻ bồng nàng sang phía mình. "Anh có nói gì về chuyện đó đâu, em yêu. Là thân hình khiêu gợi của em làm cho anh phân tâm đấy, điều mà anh không ngại để bị thua."

"Em có mặc áo mà," nàng phản đối.

"Nhưng không mặc gì khác."

"Anh còn nói, với cái áo ngủ như thế này," Nàng nói, tay vuốt ve làn vải lụa.

"Đã làm cho em phân tâm à?"

"Em từ chối không trả lời câu này."

Chàng ngạc nhiên đầy thích thú. "Chúa tôi, đừng nói với anh là em cuối cùng cũng bị cứng họng đấy nhé. Anh đang nghĩ không biết mình có bị lụi nghề không."

"Nghề làm cho người khác cứng họng vì trò hề của anh à?"

"Đúng vậy. Và một khi anh đã làm cho em cứng họng được, em yêu ..."

Nàng định nói với chàng là chàng rất ác khi sử dụng những câu đùa quá đáng, không phải là lúc nào cũng vậy, nhưng nàng đã bị chàng làm cho phân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Thật là khó khi phải tiếp tục đóng vai Georgie MacDonell, một cậu bé giúp việc, mỗi khi Georgina đi cùng với James ra bên ngoài căn phòng của anh. Ngày qua ngày và bọn họ đã gần đến Tây Ấn, anh muốn nàng ở bên cạnh anh trên boong, hay là ở gần đầu đó để anh có thể để mắt đến nàng. Điều khó khăn nhất cho nàng là phải che giấu cảm xúc, không để lộ ra ngoài, và đặc biệt là không được để lộ qua ánh mắt, vì nó sẽ chứa đầy sự âu yếm và dịu dàng hoặc là sự si mê mỗi khi nàng nhìn anh.

Quả thật là rất khó nhưng nàng cũng làm được, hay ít ra nàng nghĩ đã làm tốt. Thành thạo, nàng lại nghĩ, không biết đám thủy thủ có biết hay nghi ngờ gì không mỗi khi họ mỉm cười hay gật đầu khi đi ngang qua nàng hay là chào hỏi nàng một cách vui vẻ, những gã đàn ông này lúc trước hầu như không để mắt đến nàng. Ngay cả gã khó tánh Artie, gã người Pháp khô khan, Henry, bây giờ cũng rất vui vẻ với nàng. Dĩ nhiên, thời gian lâu dài đã giúp bọn họ hiểu nhau hơn, và nàng cũng đã ở trên tàu hết cả tháng rồi. Nàng nghĩ đám thủy thủ đó chắc cũng đã quen thuộc với bóng dáng của nàng. Và lý do duy nhất khiến nàng hy vọng rằng, nàng đã giả vờ thành công là vì Mac .. thật ra là vì nàng, nàng biết chính xác ông sẽ có phản ứng thế nào một khi ông biết nàng đã chấp nhận James Malory làm người tình của nàng. Ông sẽ nhảy bổ lên, giống như James đã nói, và ông có lý do làm như vậy. Thành thạo chính bản thân nàng, nàng cũng đã nghĩ như vậy .

Nhưng đó là sự thật, James bây giờ là người tình của nàng, ngoại trừ một chuyện là anh không yêu nàng. Nhưng anh đã muốn có nàng. Không còn nghi ngờ gì về điều này cả. Và nàng cũng muốn có anh. Nàng đã không cố từ chối anh lần thứ nhì khi nàng bị anh quyến rũ. Nàng đã tự nhủ một cách đơn giản rằng, một người đàn ông như James chỉ có một lần trong đời thôi, hay là không bao giờ có cả. Ôn Chúa, vậy tại sao nàng lại không thể hưởng thụ anh khi mà nàng đã nắm được cơ hội chứ ? Họ sẽ sớm xa nhau, khi chấm dứt cuộc hành trình này, anh sẽ ở lại hải đảo để sắp xếp công việc, và nàng sẽ trở về nhà bằng chuyến tàu Skylark đầu tiên ở Jamaica. Nhưng nàng trở về nhà để làm gì? Chỉ để tiếp tục một cuộc sống bình thường à, giống như nàng đã sống trong suốt sáu năm qua, sống cho qua ngày, không có gì thích thú, không có người đàn ông trong đời, chỉ còn những hồi tưởng. Ít ra thì lần này, với người đàn ông này, những hồi tưởng của nàng sẽ chứa đầy những giấc mơ nóng bỏng.

Sự thật là nàng đã cố không nghĩ đến lúc chia tay, điều mà không thể tránh được. Nó sẽ hủy hoại mọi thứ, và nàng không muốn vậy. Thay vào đó, nàng muốn hưởng thụ mỗi một phút nàng có được với "gã ăn chơi trác táng" của nàng.

Bây giờ nàng đang hưởng thụ anh, tựa người vào lan can tàu trên boong tàu, không làm gì khác ngoài chuyện ngắm nhìn anh. Anh đang cúi người xuống tắm địa đồ, bàn luận gì đó với Connie, lời hân nàng trong giờ phút này. Nàng đứng ra phải ở đó để anh sai bảo, mặc dù anh ít khi sai bảo nàng ngoài việc mang tin đến cho Connie thôi, sau đó, anh ta mới là người mang tin tức đến cho người được nhấn tin.

Nàng không quan tâm đến chuyện bị anh bỏ rơi trong lúc này. Nó cho nàng cơ hội bình tĩnh lại vì cái nhìn của James vừa rồi, cái nhìn đầy hứa hẹn là anh sẽ làm gì với nàng khi bọn họ trở về phòng, nếu có ai đó nhìn thấy mặt nàng, họ sẽ nghĩ là vì ánh nắng của buổi sáng, thật sự thì nàng đỏ bừng mặt vì vui thích. Sáng, trưa, tối; bọn họ làm tình liên tục không theo một thời biểu nào cả. Khi anh muốn có nàng, anh ám chỉ cho nàng biết, và cho dù là giờ nào trong ngày, nàng cũng sốt sắng hưởng ứng.

Georgina Anderson, mi đã trở thành một cô gái không biết xấu hổ là gì rồi .

Nàng chỉ cười với lương tâm của mình. Ta biết, và ta rất thích mỗi một giây phút đó, cảm ơn nhé .

Nàng đã thật sự thích thú, và nàng rất thích được ngắm nhìn anh như thế này, và có cảm giác "buồn nôn" cùng cực, biết là anh sẽ giúp nàng giải tỏa nó bằng cách của riêng anh. Anh đã cởi bỏ áo khoác. Những luồng gió đã trở nên ấm áp, vì họ đang ở gần biển Carribbean, đang thổi tung chiếc áo cướp biển của anh, nàng đã nghĩ vậy vì kiểu áo anh đang mặc với hai tay áo dài, có viền đăng ten ở chèn áo, làm cho anh trông đẹp trai một cách hoang dại, cộng thêm chiếc hoa tai bằng vàng, quần ống túm, và giày ống cao đến đầu gối. Gió đang vui đùa trên người anh, ve vuốt từng cơ bắp của anh, giống như điều nàng đang muốn làm ... và nàng đang cố bình tĩnh à ?

Để tự chống lại chuyện nàng sẽ bị cám dỗ và sẽ lỗi anh về phòng giống như anh đã làm rất nhiều lần với nàng trong mấy ngày qua, Georgina ngoảnh mặt nhìn nơi khác và nhìn thấy một chiếc tàu ở khá xa đúng lúc lời cảnh báo vang lên từ chòi canh. Thật ra thì chuyện này không có gì là lạ cả. Họ đã đi ngang qua rất nhiều tàu bè ở biển. Họ cũng đã từng bị bám theo sau như chiếc tàu kia đang bám theo họ, dù họ đã không nhìn thấy nó sau một cơn bão nhỏ. Nhưng lần này thì khác, theo như tiếng thét gào từ chòi canh. Hải tặc.

Georgina vẫn đứng yên, nắm chặt lan can tàu, hy vọng là người vừa đưa tin bên trên đã nhầm lẫn. Anh của nàng luôn chạm trán với bọn hải tặc bằng cách này hay cách khác trong suốt nhiều năm họ lênh đênh trên biển. Nhưng nàng không muốn nó xảy ra trong lúc này. Và Chúa ơi, James không mang theo hàng hóa nào cả, chỉ toàn là bì. Không có gì có thể làm cho bọn hải tặc khát máu này giận dữ hơn khi nhận thấy con mồi chỉ là một con tàu trống không.

"Họ thật là sốt sắng đấy, tự nạp mạng cho chúng ta à?" nàng nghe tiếng của Connie bàn luận với James ở sau lưng nàng. "Anh muốn đùa với bọn chúng một chút không, hay là án binh bất động chờ chúng?"

"Án binh sẽ làm cho chúng hoảng loạn, anh không nghĩ vậy sao?" James trả lời .

"Hoảng loạn là điều lợi cho chúng ta."

"Đúng vậy."

Georgina từ từ xoay đầu lại. Những lời nói không làm cho nàng ngạc nhiên bằng sự điềm tĩnh trong giọng nói của họ. Cả hai đều đeo kính thiên văn nhỏ nhìn theo con tàu đang đến gần, nhưng khi nghe bọn họ nói chuyện, cả hai hình như không lo lắng một chút nào cả . Đúng là họ đang sử dụng tính điềm tĩnh của người Anh một cách quá đáng. Họ không biết là họ đang lâm nguy à?

James đột nhiên đẩy kính xuống và nhìn thấy nàng, và trong giây phút đó, trước khi anh có cơ hội lên lớp về việc tại sao nàng lại bức bối, nàng đã nhận thấy, anh không những chỉ điềm tĩnh không thôi, anh còn có vẻ rất phấn khích, ngay cả hăm hở khi biết có một con tàu định đánh cướp tàu của anh. Và

nàng nhận thức được là sự thách thức này đã cho anh cảm hứng, một cơ hội để anh chứng minh kỹ năng đi biển của mình khi chống lại kẻ địch, không cần biết kẻ địch đó có thể giết chết anh nếu anh thua trận, thay vì chúc anh nhiều may mắn vào lần sau .

"Thật ra thì, Connie," anh nói, mắt không rời khỏi Georgina. "Tôi nghĩ chúng ta làm theo cách của gã Eden đi và chế nhạo họ rồi lái tàu đi hướng khác."

"Đi hướng khác à? Không cần phải nổ phát súng nào sao?"

Giọng nói của viên phó thuyền trưởng thật lạ kỳ. Georgina không nhìn anh ta để xem anh ta có kỳ cục như lời nói anh ta không. Mắt nàng đang dán chặt vào đôi mắt màu xanh và không thể rời khỏi chúng.

"Và có cần tôi nhắc nhở anh," Connie nói thêm, "là anh đã xém bị giết chết cũng bởi vì gã Eden đã chế nhạo anh không?"

James chỉ nhún vai, mắt vẫn dán chặt vào mắt Georgina, và những lời nói của anh như là để nói với nàng. "Không cần đâu, tôi không có tâm trạng để chơi ... với chúng nó."

Connie cuối cùng nhìn theo ánh mắt của anh, rồi khịt mũi. "'Anh có thể suy nghĩ cho chúng tôi không. Chúng tôi không có kẻ địch trên đất liền, anh biết không?"

Giọng điệu bất bình của anh ta làm James phì cười, nhưng nó không cản được việc anh nắm lấy tay của Georgina và kéo nàng lên cầu thang. "Đánh lạc hướng của họ đi, Connie, và hãy làm mà không cần có mặt của tôi, được không?"

Jame không đợi nghe câu trả lời. Anh rời khỏi sân lái và di chuyển một cách nhanh nhẹn xuống những nấc thang kế tiếp, trước khi Georgina có thể lấy hơi và hỏi về ý định của anh. Nhưng nàng biết anh đang có ý định gì. Anh kéo nàng vào bên trong phòng và hôn nàng ngay cả trước khi cánh cửa phòng đóng chặt sau lưng họ. Anh đã tìm được cách làm dịu xuống luồng máu đang sôi sục của mình khi anh chạm trán với sự thách đố. Anh đã tìm được cách làm cho anh thích thú hơn, và anh sốt sắng làm trận cũng giống như anh sẽ làm ở trận chiến .

Trận chiến? Vì Chúa, bọn cướp biển đang lãng vãng gần kề ! Làm sao anh có thể nghĩ đến chuyện làm tình ngay lúc này nhỉ?

"James !"

Nàng cố nghiêng đầu dứt khỏi nụ hôn của anh, nhưng anh đã không ngừng hôn nàng. Anh chỉ là thay đổi chỗ hôn. Cổ nàng và thấp hơn .

"Anh đang khiêu chiến với bọn cướp biển đấy!" Nàng lên án, ngay cả khi chiếc áo khoác của nàng rơi xuống sàn phía sau lưng nàng. "Anh có biết việc đó liều lĩnh và điên rồ như thế nào không? Không, đợi đã, đừng cởi áo em!"

Áo nàng vẫn bị cởi ra. Rồi đến miếng vải quần ngực nàng. Thật thần tốc! Nàng chưa bao giờ nhìn thấy anh bị ... kích thích mãnh liệt như thế này, rất hấp dẫn.

"James, em đang nói chuyện đàng hoàng đấy !"

"Anh cũng không nghĩ khác, em yêu," Anh nói và nhắc bổng nàng lên để môi anh có thể hôn ngực nàng trong khi anh từ từ bước lại gần giường. "Đây là chuyện phiên tối. Chuyện này mới đàng hoàng đây này."

Miệng anh hôn một bên ngực nàng để cho nàng không còn nghi ngờ "chuyện này" anh vừa nói đến là chuyện gì, miệng anh không rời khỏi ngực nàng khi anh cởi bỏ tất cả quần áo còn lại trên người nàng, và trên người anh. Miệng anh thật tuyệt; Chúa tôi, miệng anh thật tuyệt vời. Không ai có thể nói James Malory không phải là một người tình tuyệt diệu, một người biết chính xác mình đang làm gì. Thật ra, không phải ai cũng có thể biết được, nhưng bây giờ nàng đang ở trong một địa vị được thưởng thức điều đó, một địa vị thật tốt đẹp .

"Nhưng mà, James," nàng cố thử lại một lần nữa, lần này hơi yếu hơn, để nhắc anh chuyện bọn cướp biển.

Lưỡi anh vẫn miết trên cổ nàng khi anh trả lời giữa những nụ hôn, "Đừng nói gì nữa, George, ngoài những lời lẽ yêu đương."

"Những lời lẽ yêu đương nào?"

"Như là ' Em thích anh làm vậy lắm, James. Vừa đi, James, thấp hơn chút nữa ... James.'"

Nàng há hốc miệng khi anh di chuyển xuống thấp hơn, và anh nói thêm "Vây là được rồi. À, em yêu, em đã chuẩn bị sẵn sàng cho anh rồi phải không?"

"Đó là...những lời lẽ...yêu đương à?" Nàng không thể nói chuyện được, cảm giác phấn khích thật mạnh mẽ.

"Nó có làm cho em muốn anh ngay bây giờ không ?"

"Có"

"Vây thì được thôi!" Anh hít một hơi rồi tiến vào người nàng, nhanh chóng và mạnh mẽ, hai tay anh ôm lấy hông nàng, tiến sâu vào người nàng. Cũng may bọn cướp biển đã bị bỏ rơi, nhưng Georgina không thể bớt cảnh giác hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

"Xe ngựa của anh đến rồi đấy, James," Connie đứng ở ngưỡng cửa thông báo .

"Không cần phải vội. Ngoài kia, đường đang bị nghẽn, tôi tính đợi cho đến khi chuyến tàu Mỹ đậu ở bên kia bốc hết hàng hoá đã. Uống với tôi một ly nào, ông bạn già."

Họ đã vào bên vài tiếng đồng hồ trước. Georgina đã thu dọn rương hành lý của James sáng nay, nhưng anh còn chưa nói với nàng là nàng sẽ ở lại trang trại cùng anh. Anh muốn làm cho nàng ngạc nhiên vì ngôi nhà to lớn đồ sộ của mình trên đảo, và rồi tối nay, khi ăn tối dưới ánh đèn cây đầy lãng mạn, anh sẽ đề nghị nàng trở thành tình nhân của anh.

Connie đi băng qua phòng đến đứng cạnh bàn, qua khung cửa sổ, anh nhìn thấy rõ con tàu Mỹ và cảnh nhộn nhịp chuẩn bị nhả neo ở bên đó. "Nó trông rất quen thuộc, phải không?"

"Có lẽ là một trong những tàu đã từng bị Hawke cướp chẳng?"

Connie nhe răng cười. "Tôi không ngạc nhiên lắm đâu."

"Vậy thì chuyện nó sắp rời bến là chuyện tốt đấy ."

"Tại sao?" Connie hỏi. "Maiden Anne chưa bao giờ ra khơi bằng cái tên của chính nó. Và từ khi nào anh bắt đầu không muốn đựng chuyện vậy, hay là sợ bị tố giác tội làm cướp biển, khi mà không có một chứng cứ nào để chứng minh điều đó cả? Anh bỏ qua cơ hội đánh nhau ở biển vừa rồi ..."

"Có lý do đấy," James nhắc nhở anh. Anh không muốn để cho Georgie bị nguy hiểm chỉ vì trò chơi đầy kích thích này của anh. "Và thật ra thì tôi không muốn bị quấy rầy trong lúc này."

Connie xoay người cầm lấy ly rượu. "Anh đang rất thỏa mãn. Lý do vì sao?"

"Tôi đang muốn làm một gã đàn ông bị trói buộc. Tôi muốn giữ Georgie lại bên mình một thời gian. Đừng nhìn tôi một cách ngạc nhiên tột độ như vậy."

"Trời, tôi lấy làm ngạc nhiên đấy, và có lý do đấy. Cô gái đi chung với anh lần ra khơi vừa rồi... cô ta tên gì nhỉ?"

James nhún mày. " Estelle hay là Stella gì đó. Có gì khác đâu?"

"Anh cũng đã quyết định giữ cô ta lại một thời gian. Anh còn cho phép cô ta trang trí căn phòng với những món đồ không tương hợp với nhau ..."

"Tôi rất thích những vật dụng này đấy, lâu ngày rồi nhìn lại thấy quen ."

"Anh đang cố tình không hiểu rõ vấn đề đấy. Anh đã rất vừa lòng với con điểm đó, rộng rãi đến quá trớn với cô ta, và chỉ trong một tuần lễ trên biển, anh đã quay ngược tàu về để bỏ cô ta lại nơi mà anh đã tìm thấy cô ta. Sự trói buộc của cô ta làm cho anh điên lên. Tôi còn nghĩ là sau mấy tuần bám riết theo cô nhóc này, anh không thể nào đợi nổi đến khi vào bến để rồi bỏ cô ta chứ ."

"George là một người bạn gái rất quyến rũ ."

"Quyến rũ à? Một con nhỏ miệng lưỡi..."

"Cẩn thận đấy, Connie. Người mà chúng ta đang nói đến sắp trở thành tình nhân của tôi đấy ."

Chân mày của Conrad nhướng lên. "Vậy là anh đã tự trói buộc mình quá chặt rồi à? Vì cái gì nhỉ?"

"Đúng là một câu hỏi ngu ngốc," James bức bối trả lời. "Anh nghĩ là vì cái quái gì nhỉ? Tôi rất thích con bé người Mỹ này. Cô ta có lẽ không để lộ sự dễ thương cho anh thấy, nhưng George luôn dễ thương với tôi sau khi bị lột mặt nạ ."

"Nếu tôi nói sai thì anh hãy nhắc nhở giùm tôi nhé, không phải anh là người đã từng thề là sẽ không cần tình nhân à? Vì chuyện bọn họ luôn có ý nghĩ kết hôn trong đầu, cho dù là ngoài miệng thì cứ chối bai bãi? Anh đã không dính líu đến chuyện này trong nhiều năm qua rồi, Hawke, và để tôi nói thêm nhé, anh không bao giờ thiếu bóng dáng các cô gái bên mình nếu như anh muốn có, còn rất rẻ tiền nữa kìa."

James phẩy tay như không muốn bàn tiếp. "Vậy thì cũng là lúc tôi phải thay đổi rồi. Bên cạnh đó, George không muốn kết hôn chút nào cả. Tôi đã nói rõ với cô ấy, và cô ta đã không nói gì cả."

"Đàn bà ai cũng muốn kết hôn hết. Anh cũng đã từng nói vậy."

"Mẹ kiếp, Connie, nếu anh đang muốn bảo tôi đừng giữ cô ta lại thì anh nên chấm dứt ở đây đi. Tôi đã suy nghĩ cả tuần nay rồi, và tôi chưa muốn rời khỏi cô ta lúc này."

"Còn cô ấy thì nghĩ sao?"

"Dĩ nhiên là sẽ rất sung sướng rồi. Cô ấy rất khoái tôi."

"Rất vui khi nghe vậy," Connie trả lời một cách khô khan. "Vậy thì cô ta đang làm gì trên con tàu đang kia vậy?"

James lập tức xoay người lại, anh gần như hất ngược chiếc ghế. Phải mất mấy giây anh mới nhìn thấy những gì Conrad đã nhìn thấy trên con tàu Mỹ kia, với gã Scot đang ở phía sau cô. Hình như cô đang nói chuyện với một gã có chức vị trên tàu, có lẽ là thuyền trưởng. James có cảm giác như là cô rất thân với hắn, đặc biệt là khi gã nắm lấy cánh tay của cô lắc mạnh, rồi ôm chầm lấy cô. James đứng bật dậy để nhìn. Lần này, cái ghế của anh ngã bật về phía sau.

Anh đang đi đến cửa, miệng lẩm bẩm chữ thề thì Connie nói, "Nếu như anh có ý định mang cô ta về ..."

"Tôi định là đâm vỡ mặt gã đó rồi mới mang George về."

James không dừng lại khi trả lời, và ra khỏi phòng, vì vậy Connie phải hét theo. "Anh sẽ rất khó làm được bất cứ chuyện gì đấy, bạn già. Con tàu đang rời khỏi bến kia kia!"

"Mẹ kiếp!" là tất cả những gì Connie nghe thấy, rồi James xuất hiện ở ngưỡng cửa, mắt nhìn qua những khung cửa sổ, thấy con tàu đang từ từ rời bến, "Mẹ kiếp!"

"Nhìn theo khía cạnh tốt hơn đi, Hawke," Connie nói không chút thương hại, "Anh cũng chỉ có được cô ta một vài tuần, rồi chúng ta cũng sẽ quay lại Anh quốc. Cho dù là anh có ý định đem cô ta theo, nhưng từ những gì anh đã nói với tôi về sự căm ghét của cô ta với đất nước chúng ta, cô ta sẽ không bao giờ đồng ý ..."

"Câm miệng, Connie, cô ta đã bỏ rơi tôi mà không một lời từ giả. Đừng nói với tôi về những vấn đề mà tôi sẽ phải đối diện trong tương lai, khi mà chuyện này đang làm cho tôi mất mặt."

Anh lơ đãng nhạo báng ngắn ngủi của Conrad. Mắt anh nhìn chỗ bỏ neo kế bên tàu Maiden Anne bây giờ đang trống trơn và vẫn không thể nào tin được là Georgie đã đi mất. Chỉ vừa sáng nay thôi, cô đã đánh thức anh bằng nụ hôn ngọt ngào trên môi, hai bàn tay nhỏ bé của cô ôm lấy khuôn mặt anh, với nụ cười rạng rỡ trên mặt, nụ cười mà cô luôn có mỗi khi họ lên giường, nụ cười làm cho anh luôn phấn khích. Đi mất à ?

"Không, Chúa tôi," anh nói lớn, mắt dán chặt vào Connie với cái nhìn đầy kiên quyết làm cho gã tóc đỏ rên thầm. "Có bao nhiêu thủy thủ đã xuống tàu rồi?"

"Vì Chúa, James, ý anh không phải là ..."

"Ý của tôi là vậy đấy," James cắt ngang, con giận phùng phực lộ rõ qua giọng nói. "Kêu bọn họ trở lại ngay, trong khi tôi đi tìm hiểu thêm về con tàu đó. Một tiếng đồng hồ sau, chúng ta sẽ bám theo nó."

Georgina bất chấp lệnh của Drew là phải ở lại trong phòng anh khi anh vừa xoay người đi chỗ khác. Anh đã hăm là sẽ cho nàng một trận đòn đau và sẽ bắt nàng đứng trong suốt cuộc hành trình về nhà. Không biết đó có phải là vì quá giận nên anh mới nói vậy không hay là anh thật có ý định quất dây nịt lên mình nàng, ngay lúc này, nàng không bận tâm đến.

Anh đã giận thật, giận như điên. Lúc đầu, nàng làm cho Drew ngạc nhiên khi xoay người lại và nhìn thấy nàng đứng ở đó, cười với anh. Và rồi anh trở nên hoảng hốt, tưởng nàng đến Jamaica tìm anh là vì một thảm họa nào đó đã xảy ra. Sau khi nàng trấn an anh là không có ai chết cả, anh đã trở nên tức tối. Anh lắc mạnh người nàng vì đã làm cho anh một phen khiếp sợ, rồi nhanh chóng ôm chầm lấy nàng, bởi vì anh thấy an lòng là đã không có chuyện gì xảy ra và dĩ nhiên còn là vì chuyện nàng là đứa em gái duy nhất mà anh thương yêu hết lòng nữa. Nhân cơ hội này, nàng nói cho anh biết chuyện nàng vừa quay về từ Anh quốc thì những tiếng la lối đã bắt đầu. Mà anh lại là một người thuộc loại bình tĩnh trong số các anh của nàng, là người có tánh tình ôn hòa sau Thomas đấy.

Không giống Warren, người rất nóng nảy đến nỗi không ai muốn đối đầu, hay Boyd và Clinton, cả hai có lúc nóng lúc lạnh, Drew thuộc hạng ăn chơi nhất nhà, người luôn có đàn bà bám theo cả đám. Vì vậy, trong số các anh, anh phải hiểu được tại sao nàng đã nghĩ đến chuyện đi tìm Malcolm chứ. Thay vào đó, anh lại giận dữ, nàng thấy đôi mắt màu đen của anh như muốn đối màu. Nếu như nàng bị Drew đánh đòn, nàng sẽ không thể tưởng được là Clinton hay Warren, các anh lớn nhất của nàng, sẽ trừng phạt ra sao khi họ biết chuyện. Nhưng ngay lúc này nàng cũng không bận tâm đến.

Nàng đã không nhận thức được rằng nàng đã quá vui mừng khi nhìn thấy tàu của Drew và đã vội vã chạy sang ngay, vì tàu Triton đang chuẩn bị rời bến, và trong khi Drew đang la mắng nàng thì bọn họ đã nhổ neo. Bây giờ, nàng đang đứng ở lan can tàu, mặt nước biển óng ánh của Carribean càng lúc càng chia cắt nàng và tàu Maiden Anne, nàng đang cố nhìn lên boong tàu của nó, hy vọng nhìn thấy bóng dáng của James.

Khi cuối cùng nàng nhìn thấy anh xuất hiện trên boong tàu, mái tóc màu vàng của anh bị gió thổi tung, bộ vai rộng không thể lẫn lộn với những người đàn ông khác, nàng cảm thấy cổ họng mình như bị tắc nghẹn. Nàng cầu mong cho anh nhìn về hướng của nàng. Nàng đã ở quá xa để có thể hét lớn mà hy

vọng anh nghe thấy, nhưng ít ra thì nàng cũng có thể vẫy tay. Nhưng anh chỉ nhìn ra hướng biển. Nàng nhìn thấy anh rời khỏi tàu, đi một cách vội vã xuống bến tàu và mất hút vào đám đông.

Ồ, Chúa tôi, anh còn không biết là nàng đã đi mất. Có lẽ anh vẫn nghĩ là nàng đang ở đâu đó trên tàu Maiden Anne, vẫn nghĩ là nàng sẽ ở đó khi anh quay về. Suy cho cùng, tất cả đồ dùng cá nhân của nàng cũng còn ở đó, và trong đó có chiếc nhẫn quý báu mà cha đã cho nàng. Nàng không ngờ là mình không có thời gian để quay trở lại lấy chúng, nhưng nàng cũng không quan tâm đến chuyện đó ngay lúc này. Chuyện đang làm cho nàng đau đớn là nàng đã không có cơ hội từ giả James, để nói với anh... chuyện gì nhỉ? Là nàng yêu anh.

Nàng gần như phì cười. Thật đáng cười. Yêu kẻ thù của mình... Không chỉ là vậy, một gã người Anh đáng ghét, một kẻ quý tộc kiêu căng, hống hách, và anh đã đến gần được nàng, làm cho nàng yêu anh. Quả là ngu ngốc vì nàng đã để điều đó xảy ra, còn tệ hơn nữa là nàng đã nói với anh chuyện này. Nàng đã hỏi anh vào một đêm, khi nàng đang nằm trong lòng của anh và tai áp chặt vào ngực anh, là anh đã kết hôn chưa.

"Lạy Chúa, không!" Anh đã hét hoảng kêu lên. "Em sẽ không bao giờ thấy anh làm chuyện ngu ngốc đó."

"Tại sao?" Nàng muốn biết.

"Bởi vì tất cả đàn bà đều lật lọng một khi bọn họ có được chiếc nhẫn trên ngón tay. Đừng giận, em yêu, nhưng đó là sự thật đấy."

Lời nhận xét của anh nhắc nàng nhớ lại quan điểm của anh nàng, Warren, về đàn bà, làm cho nàng kết luận một cách sai lầm. "Em xin lỗi. Em phải nên biết là có một người đàn bà nào đó anh từng yêu trong đời đã phản bội anh. Nhưng anh không nên kết tội tất cả đàn bà là không chung thủy chỉ vì sai lầm của một người. Anh Warren của em cũng nghĩ y như anh vậy, nhưng vậy là không đúng."

"Anh ghét phải làm cho em thất vọng, George, nhưng anh chưa bao giờ có một tình yêu đích thực trong đời. Anh đang nói đến những người đàn bà ngoại tình mà anh biết được, vì chính anh là một trong số những người đàn ông đã lên giường với họ. Hôn nhân chỉ dành cho những kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện mà thôi."

Nhưng nàng có cảm giác là câu trả lời của anh có liên quan đến một chuyện nào đó. Vì chuyện đó mà anh đã suy nghĩ giống như anh Warren. Nhưng ít ra Warren cũng có lý do để thề rằng anh sẽ không bao giờ kết hôn, anh đối xử với đàn bà một cách tồi tệ, lên giường với họ mà không bao giờ cho họ đến gần được anh hơn. Bởi vì anh đã từng bị đau khổ vì một người đàn bà mà anh đã có ý định kết hôn. Nhưng James thì không có lý do gì cả. Anh nói vậy chỉ vì bản thân anh. Anh đã nói rõ với nàng, anh là một kẻ chơi bời phóng đãng mà không một chút xấu hổ.

"Đến đây nào, con gái, cậu ta sẽ đánh con thật đấy," Mac nói, đến đứng kế bên nàng. "Con không có lý do gì phải khóc cả. Nhưng tốt nhất là con nên xuống dưới như cậu ấy đã dặn. Cho Drew cơ hội bình tĩnh lại trước khi cậu ta gặp lại con và nghe những chuyện còn tồi tệ hơn."

Nàng lau nước mắt trên mặt rồi quay sang nhìn ông. "Còn chuyện gì tồi tệ hơn à?"

"Chuyện chúng ta phải làm việc ở trên tàu ấy."

"Ồ, chuyện đó," Nàng hít mũi, cũng may nàng còn có chuyện khác phải nghĩ đến, và Mac nghĩ là nàng chỉ đang khóc vì con giận của Drew. Nàng thở dài, "Không, con không định cho anh ấy biết. Có lý do gì chúng ta phải nói cho anh ấy biết không?"

"Con nói dối với cả anh mình à?"

"Anh ấy hăm dọa sẽ đánh con đấy, Mac," Nàng nhắc nhở ông với vẻ bức bối. "Và đấy là Drew đấy, Drew, lạy Chúa. Con không biết anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào khi biết được con đã ở chung phòng với một người Anh cả tháng trời."

"À, ta hiểu con nói gì rồi. Vì vậy, có lẽ một chút dối trá cũng không hại ai, chỉ là không nhắc đến chuyện chúng ta bị cướp hết tiền bạc. Suy cho cùng, con còn phải đối diện với những người anh khác nữa, ta nghĩ phản ứng của bọn họ sẽ còn tệ hơn nữa đấy."

"Cảm ơn, Mac. Bác đúng là người thân..."

"Georgina!" giọng nói của Drew cắt ngang đầy vẻ cảnh cáo. "Anh đang tháo dây nịt xuống đấy."

Nàng xoay người lại và nhìn thấy anh không làm vậy, nhưng người anh đẹp trai của nàng nhìn như là sẽ làm nếu nàng không trốn lẹ. Thay vì vậy, nàng bước lại gần và nhìn anh chàng thuyền trưởng cao sáu feet hai của tàu Triton.

"Anh đúng là một người máu lạnh, Drew. Malcolm đã kết hôn với một người đàn bà khác, anh không an ủi em lời nào mà chỉ biết la mắng em." Và nàng bật khóc nức nở.

Mac khịt mũi với vẻ chán chường. Ông chưa bao giờ nhìn thấy con giận dữ của một người đàn ông lại biến mất nhanh như Drew Anderson vừa thể hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Georgina cảm thấy khá hơn, và hy vọng phản ứng của những người anh còn lại sẽ nhẹ nhàng hơn, sau khi Drew tỏ rõ sự thương hại khi thấy nàng đau lòng. Dĩ nhiên Drew đã tưởng những giọt nước mắt của nàng là vì Malcolm. Nàng thấy không cần nói cho anh biết là nàng đã không còn nghĩ đến Malcolm nữa, trừ khi ai đó nhắc đến anh ta. Không, những ý nghĩ và cảm xúc của nàng giờ đây đang chú trọng vào một người đàn ông khác, một người mà tên của anh chưa bao giờ được nhắc đến, trừ chuyện anh là thuyền trưởng của con tàu đã mang nàng đến Jamaica .

Nàng cảm thấy thật tội tệ khi phải dối gạt Drew. Đã nhiều lần nàng nghĩ đến chuyện sẽ nói rõ sự thật với anh. Nhưng nàng không muốn làm anh nổi giận một lần nữa. Con giận của anh làm cho nàng rất ngạc nhiên. Đây là một người anh dễ tính và thương nàng nhất nhà, người luôn chọc ghẹo nàng, người luôn có mặt kể bên làm cho nàng cười mỗi khi nàng buồn, như anh vừa làm. Chỉ là anh không biết rõ nàng đang thất tình với ai mà thôi.

Thế nào rồi anh cũng biết. Tất cả bọn họ cũng sẽ biết. Nhưng những chuyện xấu này có thể đợi thêm một thời gian nữa, cho đến khi nàng bớt đau thương, cho đến khi nàng biết được bọn họ sẽ phản ứng âm ỉ như thế nào với chuyện mà bây giờ nàng coi là một chuyện nhỏ, ít ra là khi đem so sánh với chuyện mà nàng sẽ nói với bọn họ vào một hay hai tháng tới, khi bụng nàng to lên và bọn họ sẽ muốn biết đứa con trong bụng của nàng là con của ai. James đã nói gì về anh trai của anh, Jason thì phải? Chuyện anh luôn muốn phóng xuyên qua nóc nhà vì ông anh đó? Còn nàng thì có đến năm người anh sẽ làm chuyện đó .

Nàng không biết chắc là nàng có cảm giác thế nào về hậu quả của những phút sai lầm vừa qua. Sợ hãi, chắc chắn rồi. Hơi hoang mang, hơi... vui mừng. Nàng không thể chối điều đó. Nó sẽ gây ra rất nhiều chuyện rắc rối, nếu như không muốn nói đến sự nhục nhã, tuy nhiên cảm giác của nàng bây giờ chỉ có thể tóm gọn trong ba chữ, con của James. Còn chuyện gì khác quan trọng hơn chuyện đó chứ? Đúng là điên rồ. Nàng thực là điên rồ khi nghĩ đến chuyện sanh con và nuôi nấng nó mà không có một người chồng và nàng chắc chắn sẽ không lấy chồng. Nàng không thể có James, và không một người nào khác có thể thay thế được anh, nhưng nàng có thể có con của anh và giữ nó, đó chính là những gì nàng muốn làm, vì nàng quá yêu James.

Đứa bé, Georgina chắc chắn đó đã là sự thật và không phải chỉ là một phỏng đoán, là lý do làm cho tâm trạng nàng khá hơn khi tàu Triton đến Long Island South, chẳng đường cuối cùng để về nhà, ba tuần lễ sau khi rời khỏi Jamaica. Khi nhìn thấy bóng của Bridgeport và khi họ quẹo vào sông Pequonnock, nàng đã rất vui mừng vì được trở về nhà, đặc biệt là vào mùa này trong năm, khi thời tiết còn chưa quá lạnh, và màu hoàng hôn của mùa thu còn phẳng phất khắp mọi nơi. Nàng đã rất vui mừng, cho đến khi nàng nhìn thấy những con tàu Skylark đậu ở cảng, có đến ba chiếc tàu mà nàng đã hy vọng là chúng đang ở bất cứ nơi nào khác, trừ nơi này.

Chuyến xe đi đến tòa nhà xây bằng gạch đỏ, mà nàng gọi là nhà, nằm bên ngoài phố thị thật yên ả.

Drew ngồi kế bên nàng trong xe ngựa, nắm lấy tay nàng, thỉnh thoảng bóp nhẹ để trấn an nàng. Bây giờ anh đứng hẳn về phía nàng, nhưng cũng không làm cho tâm trạng nàng khá hơn khi nghĩ đến chuyện phải đối diện với các anh lớn của nàng. Drew cũng như nàng chưa bao giờ chồng chọi lại được bọn họ, nhất là khi bọn họ cấu kết với nhau .

Bộ quần áo giúp việc của nàng đã biến mất. Bộ trang phục đó là một trong những lý do đã làm cho Drew nổi giận, vì vậy ít ra việc biến mất này sẽ không cho những người khác có lý do để phàn nàn. Nàng đã mặc đồ của đám thủy thủ của Drew trong cuộc hành trình, nhưng bây giờ nàng đang mặc một chiếc váy dễ thương mà Drew định mang về làm quà cho cô bồ của anh. Có lẽ anh phải mua một cái áo khác cho cô bồ vào chuyến sau.

"Cười lên đi nào, Georgie. Đâu phải ngày tận thế đâu nào."

Nàng nhìn sang Drew. Anh đang bắt đầu chọc cho nàng cười, điều mà ngay lúc này nàng thấy không thích hợp chút nào. Nhưng những lời như vậy thì mới đúng là của Drew. Anh rất khác với những người anh kia của nàng. Anh là người duy nhất trong nhà có cặp mắt màu tối đến nỗi họ không biết gọi là màu gì ngoài màu đen. Anh cũng là người duy nhất bị đâm ngã rồi đứng dậy cười toét, việc này đã xảy ra rất nhiều lần khi anh chọc giận Warren hay Boyd. Và anh nhìn giống Warren một cách lạ kỳ. Cả hai đều có mái tóc màu vàng, với những lọn tóc xoắn. Cả hai đều có cùng chiều cao như cột nhà, cùng những đặc điểm rất đẹp trai. Nhưng trong khi mắt Drew thì đen tuyền, còn mắt của Warren thì lại là màu xanh lá cam giống như của Thomas. Và những phụ nữ đều rất thích Drew vì tánh tình dễ gần của anh, bọn họ lại cảnh giác với Warren vì những lời cay độc và tánh tình cộc cằn của anh...nhưng chắc chắn không cảnh giác đủ.

Warren là một gã đầu cẳng khi nói đến đàn bà. Georgina thấy tội nghiệp cho bất cứ người đàn bà nào không chống nổi sự quyến rũ lạnh lùng của anh. Và có rất nhiều người đã bị vậy. Ở anh, có cái gì đó mà bọn họ thấy hấp dẫn không cưỡng lại được. Bản thân nàng không thể nhìn thấy được điều đó. Nhưng tánh tình nóng nảy của anh thì nàng luôn nhìn thấy, vì đó là điều mà anh luôn thể hiện, và nó không liên quan gì đến đàn bà cả.

Nhớ lại tánh tình nóng nảy của Warren, nàng trả lời câu nói của Drew lúc này, "Nói như anh thì dễ rồi. Anh nghĩ bọn họ sẽ nghe em giải thích trước khi giết chết em à? Em không tin vậy đâu."

"Đúng vậy, Clinton sẽ không nghe đâu nếu như anh ấy nhận ra âm ngữ của bọn Anh mà em đã bị ảnh hưởng. Có lẽ là em nên để cho anh nói chuyện thì hay hơn."

"Anh thật đáng yêu, Drew, nhưng nếu như có mặt của Warren ..."

"Anh biết em nói gì " Anh cười như một cậu bé, nhớ lại lần Warren muốn lột da anh. "Vậy thì hãy cầu mong là anh ấy qua đêm ở một khách sạn nào đó ở Duck và sẽ không có cơ hội can dự vào, cho đến khi chúng ta nói chuyện với Clinton trước. Thật may mắn cho em là Clinton có mặt ở nhà ."

"May mắn à? May mắn!"

"Im nào!" Anh xuyết. " Chúng ta đến rồi. Không cần phải thông báo với bọn họ."

"Lúc này chắc ai đó đã nói với họ là tàu Triton đã vào cảng rồi."

"Nhưng không nói đến chuyện em đã ở trên đó. Đó là một sự kinh ngạc đấy, Georgie, sẽ có lợi cho em."

Có lẽ là vậy nếu như Boyd không có mặt trong phòng sách với cả Clinton và Warren khi Georgina bước vào, còn Drew đi sau nàng. Người anh kế nàng nhìn thấy nàng trước tiên và đứng bật dậy rời khỏi ghế của anh. Khi anh làm xong những việc như ôm chầm lấy nàng, lắc mạnh người nàng và liên tục hỏi đến nỗi nàng không có cơ hội để trả lời tất cả những câu hỏi của anh, thì hai người anh lớn của nàng đã thôi không còn kinh ngạc nữa và tiến lại gần nàng với những cái nhìn khiến nàng biết được là chuyện lắc mạnh người nàng chỉ là màn mờ đầu. Họ nhìn giống như là họ sẽ cùng một lúc tung quả đấm ra để xem ai sẽ đấm trúng nàng trước.

Georgina tin chắc là các anh nàng sẽ không làm cho nàng đau, ít ra là sẽ không đau đớn lắm, khi thấy cả hai đang nhìn nàng trừng trừng. Nàng từ từ rời khỏi vòng tay của Boyd và kéo anh theo, đẩy anh đứng ngang hàng với Drew, còn nàng thì đứng sau lưng họ.

Nhìn qua vai của Boyd, một chuyện không dễ làm vì Boyd, giống như Thomas, cao gần cả sáu feet, nhưng cũng còn thấp hơn Drew cả nửa cái đầu, Georgina hét lớn với Clinton trước, "Đề em giải thích đã !" rồi với Warren, nàng nói thêm, "Em có thể giải thích mà!"

Và khi bọn họ không dừng lại mà đi vòng qua mỗi bên hàng rào cản của nàng, nàng vội chen giữa Boyd và Drew, chạy lại bàn của Clinton và vòng qua nó, hơi trễ khi nàng nhận thấy chiếc bàn sẽ không giúp gì cho nàng khi có người muốn tóm lấy nàng. Và hình như nàng càng làm cho Clinton và Warren giận dữ hơn vì đã chạy trốn. Nhưng nàng cũng nổi xung thiên lên khi nhìn thấy Drew, vì đã nắm lấy vai của Warren để cản anh không chạy theo nàng mà phải chịu một cú đấm.

"Hai anh đứng là đồ trời đánh thánh vật, các anh thật quá đáng ..."

"Câm ngay, Georgie!" Warren gầm gừ.

"Không đâu. Em không thêm nói chuyện với anh, Warren Anderson, khi có mặt Clinton ở đây. Vì vậy anh phải nên dừng lại ngay, nếu không thì em sẽ ..." nàng chộp lấy món đồ gần nhất trên bàn. "...em sẽ đập vỡ đầu anh đấy."

Anh dừng hẳn lại, có lẽ là vì quá kinh ngạc khi nàng dám chống lại anh, điều mà trước kia nàng chưa bao giờ dám, hay có lẽ anh sợ nàng sẽ đập vỡ đầu anh thật, nàng không biết là vì cái gì. Nhưng Clinton cũng dừng lại. Thật ra, cả hai đều nhìn rất hết hoảng.

"Đặt bình hoa xuống, Georgie," Clinton nói nhỏ nhẹ "Nó rất quý giá, nếu đem đập nó trên đầu của Warren thì thật không đáng."

"Anh ấy không nghĩ vậy đâu," Nàng trả lời với vẻ tức tối.

"Thật ra thì," Warren nặn từng lời một cách nhỏ nhẹ. "Anh cũng nghĩ vậy đấy."

"Lạy Chúa, Georgie," Boyd vội nói. "Em không biết là em đang nắm gì trong tay đâu. Nghe lời Clinton đi, được không?"

Drew nhìn sang cậu em trai đầy thắc mắc, rồi nhìn đến hai tấm lưng to đùng trước mặt anh, rồi đưa em gái ở bên kia, tay vẫn giơ cao bình hoa lên, cảnh tượng giống như đang xảy ra ở một câu lạc bộ vậy. Anh đột nhiên bật cười.

"Em làm được rồi, Georgie, em làm được rồi," Anh hân hoan reo lên.

Nàng liếc nhìn anh một cái. "Bây giờ em không có tâm trạng để đùa với anh đâu, Drew," Nhưng rồi, "Em đã làm được chuyện gì?"

"Đã làm cho bọn họ lâm vào cảnh khó khăn đấy. Bây giờ họ sẽ lắng nghe em nói, thử xem nếu bọn họ không chịu thì sao nào?"

Mắt nàng di chuyển về phía người anh lớn nhất của nàng. "Đừng không, Clinton?"

Anh đang nghĩ đến chuyện phải đối phó với nàng như thế nào, dọa nạt hay dỗ ngọt, nhưng sự cắt ngang của Drew đã giải quyết được vấn đề. "Anh sẽ nghe, đúng vậy, nếu như em..."

"Không được nếu," Nàng cắt ngang. "Đồng ý, nếu không thì..."

"Đồ ôn vật, Georgina!" Warren cuối cùng cũng nổi xung thiên. "Đưa nó cho anh..."

"Câm ngay, Warren," Clinton rít lên, "trước khi em khiến nó hoảng sợ đến làm rớt chiếc bình." Và rồi với đứa em gái, "Này, Georgie, em không hiểu là em đang cầm cái gì đâu."

Nàng nhìn xuống chiếc bình nàng đang ôm chặt. Nàng phải thốt lên một tiếng kinh ngạc, bởi vì nàng chưa bao giờ nhìn thấy một cái bình tuyệt đẹp như thế này. Rất mỏng manh và trong suốt, và được dát vàng ròng trên nền trắng kiểu Đông Phương rất tuyệt hảo. Bây giờ nàng hiểu rõ, và ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng là đặt chiếc bình tuyệt đẹp này xuống, trước khi nàng lỡ tay đánh rớt nó.

Nàng sắp làm xong, từ từ đặt nó xuống, sợ là mạnh tay quá sẽ làm cho nó rạn nứt. Nhưng những tiếng thở phào mà nàng nghe được khiến nàng thay đổi ý định vào phút cuối.

Với một bên chân mày nhướng lên, bắt chước từ gã thuyền trưởng người Anh, nàng hỏi Clinton, "Anh nói là nó rất đắt tiền à?"

Boyd rên lên. Warren xoay mặt lại để nàng không nghe được anh chửi thề, một việc làm vô bổ vì nàng đã nghe rất rõ, anh như đã thét lên từng lời. Drew chỉ tặc lưỡi trong khi Clinton nổi giận trở lại.

"Hăm dọa bọn anh hả, Georgie?" Clinton rít qua kẽ răng.

"Không có đâu. Chỉ là để tự bảo vệ thôi. Hơn nữa, em còn chưa ngắm nó xong ..."

"Em nói cũng đúng, em gái. Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống, để em có thể đặt nó lên đùi."

"Em đồng ý."

Khi đề nghị điều này, Clinton không nghĩ là nàng sẽ ngồi xuống chiếc ghế của anh ở sau bàn. Anh đỏ mặt khi nàng làm chuyện này, cơn giận dâng lên tột độ. Georgina biết là mình đã đi quá xa, nhưng vì nàng thấy phản kích khi đã làm cho các anh của nàng tiến thoái lưỡng nan. Dĩ nhiên, có lẽ bây giờ nàng nên giữ luôn chiếc bình bên người.

"Anh có thể nói cho em biết tại sao anh lại giận dữ với em không? Em chỉ là đi ..."

"Anh quốc!" Boyd la lên. "Sao không đi các nơi khác, Georgie! Em biết đó là đất của bọn ma quỷ mà."

"Đâu có ghê gớm dữ vậy ..."

"Và chỉ đi một mình!" Clinton chỉ ra. "Em đã đi một mình, lạ Chúa! Đâu óc em để ở đâu vậy?"

"Mac đi chung với em mà."

"Ông ta không phải là anh của em."

"Ôi Clinton, anh biết ông ấy như là cha của chúng ta vậy."

"Nhưng ông ấy quá mềm lòng với những gì liên quan tới em. Ông ấy vẫn để em cười lên đầu ông ấy đấy."

Nàng không thể chối bỏ điều này, và tất cả bọn họ đều biết điều này, hai má nàng đỏ bừng lên, đặc biệt là khi nàng nhận thức được rằng, nàng sẽ không bao giờ đánh mất sự trong trắng, hay trái tim của nàng cho gã người Anh đều cáng James Malory nếu như một trong các anh cùng đi chung với nàng thay vì Mac. Ngay cả chuyện gặp gỡ James cũng sẽ không bao giờ xảy ra, hay là chuyện được trải qua những ngày vui sướng nhất đó nữa. Và sẽ không có đứa bé trong bụng nàng để gây ra một tin đồn xấu xa mà Bridgeport chưa từng nghe qua. Nhưng thật không ích lợi gì khi bàn đến những chuyện đã xảy ra. Và thành thật mà nói, nàng không mong muốn đã làm khác đi.

"Có lẽ em hơi có chút quá đáng ..."

"Có chút thôi à?" Lại là Warren, "Em còn chưa tỉnh táo lại kìa."

"Được rồi, vậy có lẽ là quá đáng thật. Nhưng vì sao em thấy em nên đi đến đó không quan trọng sao?"

"Không một chút nào."

Và Clinton chăm thêm vào, "Không có lời giải thích nào có thể bù đắp được chuyện em đã làm cho bọn anh phải lo lắng đến mức này đâu. Điều đó không thể tha thứ được, em đã quá ích kỷ ..."

"Nhưng các anh không nên lo lắng mà!" Nàng bật khóc. "Các anh đứng ra không thể biết được chuyện em ra đi cho đến khi em quay về. Em đứng ra là sẽ trở về trước các anh, nhưng sao các anh lại ở nhà cả vậy?"

"Câu chuyện dài dòng lắm, hãy ôm chặt chiếc bình vào, và đừng thay đổi câu chuyện, em gái. Em biết là em không việc gì phải đi đến Anh quốc nhưng em cũng vẫn cứ đi. Em biết là các anh sẽ phản đối, biết rõ cảm nghĩ của bọn anh đối với quốc gia đó, nhưng em vẫn đi đến đó."

Drew thấy nghe đã đủ. Nhìn thấy hai vai Georgina trĩu xuống như kẻ tội đồ, ý thức muốn che chở đứa em gái trời dậy làm cho anh hét lên, "Anh nói đủ rồi, Clinton, nhưng Georgie cũng đủ đau khổ rồi. Nó không cần anh phải chăm thêm dầu vào lửa nữa."

"Nhưng nó nên bị đánh đòn!" Warren cố chấp. "Và nếu Clinton không làm chuyện đó, em hãy tin là anh sẽ làm."

"Nó đã quá lớn để bị đánh đòn, anh không nghĩ vậy à?" Drew hỏi, quên là anh cũng từng có ý nghĩ như vậy, khi anh nhìn thấy nàng ở Jamaica.

"Đàn bà không bao giờ quá lớn để khỏi bị đòn cả."

Cảnh tượng hiện lên trong đầu của câu trả lời một cách bất bình đó làm Drew nhe răng cười, Boyd thì tặc lưỡi và Clinton tròn tròn mắt. Trong giây lát tất cả bọn họ đều quên hẳn chuyện Georgina đang còn ở trong phòng. Ngồi ở đó, lắng nghe những lời kinh dị này, nàng không còn sợ nữa, và thay vào đó nàng muốn nổi sùng lên và đang sẵn sàng đập chiếc bình quý giá này vào đầu của Warren.

Drew nói như muốn bào chữa, "Đúng là thông thường đàn bà là như vậy, nhưng em gái thì không thuộc vào loại đó. Và chuyện gì đã làm cho anh nóng như lửa vậy?"

Khi Warren không trả lời, Boyd nói. "Anh ấy vào bên ngày hôm qua, nhưng một khi chúng tôi nói cho anh ấy biết những gì nó đã làm, anh ấy đã ra lệnh cho tất cả mọi người trên tàu chuẩn bị, và thật ra thì chiều nay sẽ ra khơi ... đi Anh quốc."

Georgina giật mình kinh ngạc. "Anh thật là sẽ đi tìm em à, Warren?"

Cái sẹo nhỏ trên gò má anh hơi co giật. Hiển nhiên, anh không muốn cho mọi người biết, anh lo lắng cho cô hơn bất cứ ai trong nhà. Vì vậy, anh không muốn trả lời câu hỏi của cô cũng như của Drew.

Nhưng nàng không cần câu trả lời. "Tại sao vậy, Warren Anderson, đây là chuyện tốt đẹp nhất mà anh từng làm cho em đấy."

"Đồ chết tiệt." Anh rên rỉ.

"Này, đừng xấu hổ như vậy chứ." Nàng cười. "Không ai ngoài gia đình chúng ta ở đây chứng kiến được cảnh anh không phải là người lạnh lùng và nhẫn tâm như anh đã cố tình làm cho mọi người nghĩ vậy."

"Bầm mình đấy, Georgie, anh hứa với em."

Nàng không nghĩ lời hăm dọa này của anh là thật, có lẽ vì giọng nói của anh không còn dữ dằn nữa. Nàng chỉ tặng cho anh một nụ cười âu yếm và nói nàng cũng thương anh.

Mọi người đang im lặng, Boyd đột nhiên thắc mắc hỏi Drew, "Lúc này anh nói nó đã quá đau khổ rồi là ý gì vậy?"

"Nó tìm được Malcolm rồi, còn thảm thương hơn là không tìm được."

"Gì nữa đây?"

"Em không gặp hắn ta ở đây chứ?"

"Ý anh là hắn không muốn nó à?" Boyd hỏi một cách ngờ ngẩn.

"Còn tệ hơn nữa." Drew khịt mũi. "Hắn đã kết hôn với người khác vào năm năm trước."

"Tại sao đó lại là ..."

"... là đồ đốn mạt mà .."

"... gã khốn nạn!"

Georgina chớp mắt khi thấy lần này bọn họ nổi giận là vì đứng ở phía nàng. Nàng không mong đợi điều này, nhưng đúng ra nàng phải nên nghĩ như vậy, vì nàng biết rõ bọn họ luôn che chở cho nàng. Nhưng nàng không thể tưởng tượng được họ sẽ nói gì về James khi nghe nàng thú tội. Nàng không dám nghĩ đến chuyện đó.

Bọn họ đang tỏ ra vẻ cảm thông với nàng bằng cách riêng của từng người, với những lời chửi rủa thô bạo, thì người anh giữa của nàng bước vào phòng. "Thật là không thể nào tin được," Anh nói, kéo theo sự chú ý của mọi người. "Cả năm người chúng ta đều ở nhà cùng một lúc. Cũng đã mười năm rồi chuyện này mới xảy ra đây."

"Thomas!" Clinton reo lên.

"Tốt rồi, Tom, anh chắc là đã đi theo những con sóng của tàu em," Drew nói.

"Gần như vậy." Anh chắc lưỡi. "Anh nhìn thấy em ở biển Virginia, nhưng lại bị lạc mất em." Và rồi anh xoay qua nhìn Georgina, chỉ vì anh ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng ngồi ở sau bàn của Clinton. "Không chào anh à, em gái yêu? Em vẫn còn đang giận anh vì đã làm cho chuyện đi Anh quốc của em bị hoãn lại phải không?"

Giận à? Nàng đột nhiên nổi điên lên. Như là Thomas vừa châm ngòi nổ vì đã đoán là mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp khi anh quay về.

"Chuyện đi của em à?" Nàng đi vòng qua bàn, kẹp chiếc bình dưới nách, giận đến nỗi quên mất là nàng đang ôm nó. "Em đã không muốn đi Anh quốc, Thomas. Em đã xin anh đi giùm em. Em đã van xin anh đi đến đó giùm em. Nhưng anh đã không đồng ý. Chuyện của em không đủ quan trọng để cắt ngang lịch trình quý giá của anh."

"Này, Georgie," anh nói một cách bình tĩnh. "Bây giờ anh sẽ đi giùm em, và nếu em muốn đi theo thì anh cũng cho phép đấy."

"Nó đã đi đến đó rồi," Drew thông báo một cách khô khan.

"Đi đâu?"

"Đi Anh quốc và đã trở về."

"Cái gì?" Đôi mắt màu xanh lá cây của Thomas chiếu thẳng vào Georgina, sáng rực vì giận dữ. "Georgie, em không thể nào điên rồ ..."

"Em không thể à?" Nàng cất ngang, rồi đột nhiên mắt nàng ngấn đầy nước. "Đó là lỗi của anh làm cho em ... Ôi, này!"

Nàng quăng chiếc bình vào người anh rồi bỏ chạy khỏi phòng, xấu hổ khi đã khóc vì gã Anh quốc không có trái tim tên Malory đó. Nhưng nàng đã để lại một sự hỗn loạn sau lưng, không phải vì mọi người nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng.

Thomas chụp được chiếc mình mà nàng liệng vào người anh, nhưng cả bốn người còn lại đều đã nhào tới chân anh, cố gắng chụp cho được chiếc bình nếu như anh hụt tay.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

James sốt ruột đứng đợi ở lan can tàu, chiếc xuồng nhỏ cuối cùng cũng đã về. Đã ba ngày nay, anh đợi ở cái vịnh nhỏ này của bờ biển Connecticut. Nếu biết phải đợi lâu đến thế này khi để Artie và Henry đi bắt tin trở về thì anh đã đích thân đi rồi.

Hôm qua anh định đi nhưng Connie đã chỉ ra là tâm trạng của anh trong lúc này không thích hợp làm chuyện đó. Trường hợp bọn người Mỹ không biết kín miệng với anh, dù cả con người anh toát lên về quý tộc của một người Anh, và dù là anh có hạ mình đi chăng nữa, thì tâm trạng của anh sẽ làm cho người khác không thể tin tưởng và có lẽ sẽ đưa đến một cuộc ẩu đả. James không đồng ý chuyện phải hạ mình, làm cho Connie phì cười. Vậy là anh ta đã nói trúng phóc.

James thật sự không quen thuộc với biển khơi của nước Mỹ, nhưng anh đã quyết định không theo sát chiếc tàu mà anh đang cố bám theo khi vào cảng, anh không muốn George nhận ra anh đang ở đây. Anh chỉ chắc chắn rằng tàu của nàng thật sự đậu ở cảng. Thay vì đi vào sông, anh đáp tàu Maiden Anne ngay cửa sông và sai Artie và Henry đi vào thành phố dò tin. Nhưng không thể nào mất cả ba ngày trời. Anh chỉ muốn biết là anh có thể tìm được cô ở đâu, không phải là tin tức của cả thành phố.

Nhưng giờ bọn họ đã trở về và khi bọn họ vừa leo lên tàu, anh hỏi, "Sao rồi?" Rồi đổi ý ra lệnh, "Vào phòng của tôi ngay."

Cả hai đều không lo lắng vì sự bức bối của James. Họ có rất nhiều tin tức để báo cáo lại, và bên cạnh đó, thái độ của thuyền trưởng không có gì thay đổi kể từ khi họ rời khỏi Jamaica.

Bọn họ theo anh đi xuống tầng dưới, cả Connie cũng vậy. Nhưng James đã không đợi được lâu và đã hỏi một lần nữa trước khi kịp ngồi xuống ghế.

Artie là người đầu tiên mở miệng. "Ngài sẽ không thích nghe đâu, thưa Thuyền Trưởng ... cũng có lẽ là Ngài sẽ thích. Con tàu mà chúng ta bám theo, là một trong những chiếc tàu của Skylark."

James nhú mày suy nghĩ và từ từ ngồi xuống ghế. "Tại sao cái tên đó nghe quen thuộc quá vậy kia?"

Riêng Connie thì nhớ rất rõ để trả lời. "Vì nó là một trong những chiếc tàu mà Hawke từng đánh cướp, anh không nhớ là chúng ta đã từng chạm trán với hai tàu Skylark à? Một chiếc thì chúng ta cướp được, còn chiếc kia thì chạy thoát, nhưng đó là sau khi chúng ta đã gần như hủy hoại nó."

"Và Bridgeport là cảng chính của họ," Artie nói thêm. "Có gần cả chục chiếc tàu của họ đang đậu ở đó."

James thừa nhận chuyện này bằng cái cười toe toét.

"Quyết định không vào cảng của tôi là đúng rồi, phải không Connie?"

"Đúng vậy. Tàu Maiden Anne có lẽ là không bị phát giác, nhưng anh thì chắc chắn đấy. Và tôi nghĩ là chúng ta đã quyết định chuyện anh sẽ không lên bờ rồi chứ."

"Vậy à?"

Connie cứng đờ người. "Hãy dừng lại đi, James, cô ta không đáng để anh bị treo cổ đâu!"

"Đừng có nói quá vậy chứ," James trả lời một cách khô khan. "Có lẽ là tôi sẽ dễ dàng bị phát hiện nếu như có ai treo giải thưởng truy tìm tôi, nhưng lúc đó tôi để râu, điều mà anh thấy là tôi nay không còn nữa. Họ không thể nào nhận ra tôi cũng như chiếc tàu, còn nữa Hawke đã thoát lui từ năm năm trước. Thời gian sẽ làm cho trí nhớ con người lu mờ đi."

"Trong trường hợp của anh, thì nó đã ăn mòn những ý nghĩ thông minh trong đầu óc anh đấy," Connie lầu bầu. "Không có lý do gì để anh phải liều lĩnh, khi mà chúng tôi có thể dễ dàng mang con nhóc đó về cho anh."

"Và nếu như cô ấy không muốn đi theo các anh thì sao?"

"Tôi dám chắc rằng cô ta sẽ nghe theo chúng tôi."

"Chúng ta đang tính đến chuyện bắt cóc hả Connie? Chính tôi nếu tôi nói sai nhé, đó không phải là vi phạm luật pháp sao?"

Mặt Connie đỏ bừng lên vì tức giận, "Anh sẽ không xem xét vấn đề này một cách nghiêm trọng phải không?"

Môi James hơi cong lên. "Tôi chỉ nhớ là lần sau cùng khi chúng ta bắt cóc một thiếu nữ nhà lành, thì cuối cùng, chúng ta đã lôi đứa cháu gái thương yêu của tôi ra từ chiếc bao. Và lần trước đó, khi Regan thật muốn bị bắt cóc, tôi bị gia đình từ bỏ và bị các anh lừa te tua. Nhưng cho dù là chuyện này không liên quan gì đến những chuyện đó, tôi đã không đến đây để cho anh lo lắng đủ chuyện, chỉ vì một khả năng mong manh mà thay đổi kế hoạch của tôi."

"Kế hoạch của anh là gì vậy?"

Câu hỏi đó làm cho James trở nên bức bối, "Tôi chưa có kế hoạch gì, nhưng đó không phải là vấn đề," rồi anh nói thêm, "Artie, cô ta đang ở đâu? Hai kẻ chậm chạp như các người chắc là đã phát hiện ra cô ta ở đâu rồi chứ?"

"Vâng, thưa Thuyền Trưởng. Cô ta sống trong một ngôi nhà to lớn nằm ngoài ngoại ô Bridgeport."

"Ngoại ô à? Vậy là tôi có thể tìm được cô ta mà không cần phải đi vào thành phố à?"

"Rất dễ dàng, nhưng..."

James đã không để cho anh ta nói xong. "Đấy anh thấy chưa Connie? Anh lo lắng nhiều quá rồi."

"Thuyền trưởng...?"

"Tôi sẽ không đi đến gần bến cảng là được."

"Mẹ kiếp!" Henry cuối cùng cũng lên tiếng, anh ta gầm gừ với người bạn đồng hành. "Khi nào thì anh sẽ nói với Ngài đây, ngày mai à? Sau khi Ngài đi vào hang cọp à?"

"Đó là hang sư tử đấy, Henry, anh không nghĩ là tôi đang cố làm đây à?"

Bọn họ làm cho James chú ý. "Nếu đó là hang sư tử mà tôi sẽ bước vào, thì tôi đoán là tôi đã bỏ qua chi tiết quan trọng nào đó. Là gì vậy?"

"Gia đình của cô ta là chủ những con tàu Skylark, các người anh của cô ta là thuyền trưởng của những con tàu đó."

"Mẹ kiếp!," Connie lầm nhảm, trong khi James bật cười.

"Lạy Chúa, thật đáng tức cười. Cô ta nói cô ta làm chủ một con tàu, nhưng tôi đã không tin. Tôi cứ nghĩ là cô ta nói dốt."

"Vậy cô ta là người đang hoảng rồi," Connie nói. "Và không có gì phải tức cười cả, James. Anh không thể nào..."

"Dĩ nhiên là tôi có thể. Tôi chỉ cần lựa thời điểm thích hợp khi cô ấy ở nhà một mình."

"Vậy thì không phải là hôm nay, thưa Thuyền Trưởng. Tối nay bọn họ có tiệc đấy."

"Tiệc à?"

"Đúng. Cả thành phố đều được mời."

"Để chúc mừng cả gia đình được đoàn tụ," Henry nói thêm "Chuyện này không thường xảy ra."

"Tôi có thể thấy được là tại sao các anh lại đi lâu quá rồi," James nói với vẻ bức bối "Tôi sai các anh đi tìm cô ta, và các anh trở về với cả trang tiểu sử của cả gia đình cô ta. Được rồi, còn chuyện gì khác tôi cần phải biết không? Tôi không nghĩ là các anh biết được chuyện vì sao cô ta lại đi đến Anh quốc chứ?"

"Để tìm ý trung nhân của cô ta."

"Ý trung nhân gì?"

"Là vị hôn phu của cô ta." Henry giải thích rõ.

James từ từ chồm người tới. Cả ba người còn lại đều từng nhìn thấy những dấu hiệu như thế này. Nếu như cơn giận của anh đã âm ỉ sôi từ khi họ rời khỏi Jamaica thì nó không là gì so với ảnh hưởng của những lời vừa rồi đối với anh.

"Cô ta ... có ... một vị hôn phu à ?"

"Không còn nữa," Henry vội giải thích.

"Cô ta phát hiện ra là hắn đã kết hôn với một cô gái người Anh khác, trong khi cô ta đã chờ đợi hắn sáu năm ròng . .. Oái! Chúa tôi, Henry, anh đang đập lên chân tôi đấy ."

"Tôi nên đập vào họng anh kia ."

"Cô ta ... đã đợi ... hết sáu năm à ?"

Artie lưỡng lự. "Thật ra thì Ngài đã suy nghĩ quá nhiều rồi, thưa Thuyền Trưởng, vì chiến tranh ... Họ đã không biết hắn ta đã phản bội cho đến năm nay. Không ai biết tin tức gì về hắn ta cả, cho nên cô ta đã đi tìm hắn ta. Henry đã dụ được người làm"

"Sáu năm," James lặp lại một lần nữa, nhưng lần này chỉ là để nói với chính mình. Rồi anh lớn tiếng nói thêm, "Nghe như là George đã rất yêu hắn ta, anh có thấy vậy không, Connie ?"

"Mẹ kiếp, James, tôi ko thể nào tin chuyện này lại làm cho anh thấy khó chịu. Tôi đã nghe anh nói rất nhiều lần là khi đàn bà thất tình thì luôn dễ bị đồn ngã . Và anh đã ko muốn cô ta yêu anh, phải ko nào? Anh luôn bực mình mỗi khi có cô nào đó yêu anh."

"Đúng vậy!"

"Vậy thì anh đang gặm gù vì cái gì thế nhỉ ?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

"Anh vừa đi đâu vậy, Clinton? " Drew gay gắt hỏi như muốn gây chiến khi thấy người anh cả bước vào căn phòng đọc sách rộng lớn, là nơi mà những người đàn ông trong nhà thường tụ tập lại với nhau.

Clinton nhìn Warren và Thomas đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu đỏ boọc-đô như để tìm một lời giải thích cho cách chào đón không bình thường của Drew, nhưng Drew đã không nói gì với bọn họ tại sao lại nóng lòng đợi Clinton trở về như vậy, vì vậy, cả hai nhún vai tỏ vẻ không biết.

Anh tiếp tục đi lại bàn của mình trước khi trả lời. "Anh nghĩ là anh phải cáng đáng công việc ở công ty khi tàu vào bến. Sáng nay anh đã đến làm việc ở những văn phòng của Skylark. Nếu như em hỏi Hannah, bà ta đã nói cho em biết điều này."

Drew thấy được lời khiển trách trong câu trả lời. Anh hơi đỏ mặt, nhưng anh đã không nghĩ đến chuyện đi hỏi người quản gia .

"Hannah đã quá bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc, nên em không muốn quấy rầy bà ta."

Clinton cố gắng không cười vì câu biện hộ của cậu em. Sự nóng nảy của Drew rất hiếm thấy, vì vậy mỗi khi cậu ta thể hiện điều này, bọn họ rất ngạc nhiên. Warren cảm thấy khó chịu.

"Em có thể hỏi anh mà, đồ đàn độn." Warren tặc lưỡi. "Anh có thể nói cho em ..."

Drew bắt đầu đi lại gần chiếc ghế sofa trước khi Warren nói xong, vì vậy Warren thấy không cần thiết phải hoàn tất câu nói. Anh đứng lên mặt đối mặt với cậu em.

"Drew!"

Tiếng gọi như cảnh cáo được lặp lại một lần nữa, lớn hơn lần trước, khiến Drew xoay người lại nhìn Clinton. Lần trước, khi cả hai bất đồng ý kiến trong phòng này, anh đã phải cho người đến sửa chữa lại chiếc bàn, hai ngọn đèn và một chiếc bàn để đèn.

"Hai em nên nhớ là tối nay chúng ta có khách đấy," Clinton nghiêm nghị nói rõ. "Với tất cả dân trong thành phố đều có mặt, căn phòng này và những căn phòng khác trong nhà sẽ phải dùng đến. Anh không thích phải sắp xếp lại căn phòng này trước tối nay đâu."

Warren thả lỏng nắm tay và ngồi xuống. Thomas lắc đầu nhìn bọn họ .

"Chuyện gì vậy, Drew, mà em không thể bàn với Warren hay anh?" Anh hỏi, giọng nói như cố tình hoà giải. "Em không cần phải đợi ..."

"Hai anh không có mặt ở nhà tối qua, nhưng Clinton thì có đấy," Drew đập lại, nhưng không nói gì thêm nữa, giống như câu nói đó đã giải thích được mọi chuyện.

Sự điềm tĩnh nổi tiếng của Thomas thể hiện một cách rõ ràng khi anh nói, "Em đã ra ngoài một mình phải không? Vậy thì chuyện này liên quan đến chuyện đó à?"

"Em chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì sau khi em đi ra ngoài tối qua, chỉ vậy thôi." Drew lại công kích người anh cả. "Vậy hãy nói cho em biết đi, Clinton, có phải anh đã đánh Georgie, sau khi đã nói là anh sẽ không ..."

"Anh không làm chuyện đó !" Clinton phẫn nộ quát lại.

"Nhưng đúng ra anh phải nên làm chuyện đó." Warren nói lên ý kiến của mình. "Một trận đòn đau mới rửa được tội của nó."

"Tội gì?"

"Làm cho chúng ta lo lắng. Nó đã lau chùi khắp nơi trong nhà ..."

"Nếu anh nhìn thấy nó lau chùi nhà, là bởi vì nó còn chưa quên được Cameron đấy. Nó yêu ..."

"Thật vô lý," Warren phi báng "Nó chưa bao giờ yêu cái gã khốn khiếp đó. Nó chỉ muốn có hân ta, vì hân là một gã đẹp trai nhất trong thành phố, mặc dù anh không thể hiểu là tại sao nó lại nghĩ vậy."

"Nếu như anh nói đúng, anh trai, vậy thì tại sao nó lại khóc lóc cả tuần sau khi chúng tôi rời khỏi Jamaica vậy? Em thấy thật đau lòng khi nhìn thấy mắt nó đỏ và sưng húp. Và những gì em có thể làm, là cố gắng làm cho nó vui lên đôi chút trước khi về đến nhà. Nhưng em cũng đã làm được. Vì vậy, em muốn biết là tại sao nó lại khóc nữa. Anh đã nói gì với nó vậy, Clinton?"

"Anh không nói được tới hai câu với nó. Nó nằm lì cả buổi tối trong phòng của nó."

"Em nói là nó lại khóc nữa hả, Drew?" Thomas hỏi cho rõ. "Đó là chuyện đang làm cho em bức bối à?"

Drew thọc hai tay vào túi quần và gật đầu. "Em không thể chịu nổi, em thật không thể."

"Hãy tập cho quen đi, đồ đàn ông," Warren chêm vào. "Bọn họ luôn có sẵn nước mắt để chuẩn bị tuôn ra trong những lúc cần đấy."

"Không ai có thể mong đợi một con lừa thích chỉ trích người khác phân biệt được những giọt nước mắt thật và giả đâu," Drew khịt mũi.

Clinton chuẩn bị nhảy xổ lại khi anh nhìn thấy Warren muốn đáp lại lời châm chọc vừa rồi. Nhưng anh không cần phải làm vậy. Thomas can thiệp vào bằng cách đặt tay lên cánh tay của Warren và lắc nhẹ đầu.

Mỗi Clinton trở xuống tức tối khi nhìn thấy điều đó. Cả nhà luôn khâm phục khả năng giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp của Thomas. Thật nực cười khi Warren lại là người khâm phục cậu em nhất. Warren luôn nghe theo lời của Thomas trong khi thường lơ cả Clinton, một chuyện luôn làm Clinton bức tức, đặc biệt khi Thomas nhỏ hơn Warren những bốn tuổi, và thấp hơn cả nửa foot.

"Em quên là em đã có cùng một quan điểm với chúng tôi à, Drew, khi chúng ta đã cùng đồng ý một cách điên rồ là cho phép chúng nó hứa hôn với nhau?" Clinton chỉ ra. "Không một ai trong chúng ta nghĩ là Georgina đã đặt hết trái tim mình vào đó. Chúa tôi, lúc đó nó chỉ mới mười sáu ..."

"Lý do gì chúng ta đã đồng ý không còn quan trọng nữa, khi nó đã đi đến đó và chứng minh là tất cả chúng ta đều sai." Drew khẳng khái.

"Tất cả mọi chuyện chỉ chứng minh là Georgie đã quá chung thủy ... và cứng đầu một cách đến khó tin," Clinton trả lời. "Và anh cũng nghĩ như Warren. Anh không nghĩ nó thật sự yêu gã Cameron."

"Vậy thì tại sao nó lại đợi những sáu ...?"

"Đừng nói chuyện như một gã điên vậy, Drew," Warren cắt ngang. "Tình thế ở đây đã không thay đổi gì trong mấy năm nay. Vẫn không có một gã đàn ông độc thân nào ở thành phố này xứng đáng cho nó lựa chọn. Vậy thì tại sao nó lại không đợi gã Cameron trở lại chứ? Nó đã không tìm được một người nào khác cho nên nó đợi hân ta, đơn giản chỉ là vậy. Nếu như nó tìm được ai thì anh dám chắc là nó đã quên bằng cái gã Cornish đó rồi."

"Vậy thì tại sao nó lại bỏ nhà đi tìm hân?" Drew sùng sộ hỏi. "Trả lời em đi."

"Hiển nhiên là nó cảm thấy nó đã đợi cũng đủ dài rồi. Clinton và anh đã có cùng một kết luận. Anh ấy định là sẽ mang nó theo khi anh ấy đi New Haven thăm các con của anh ấy. Mẹ vợ của anh ấy vẫn còn hoạt động quay cuồng trong các buổi họp mặt ở đó."

"Họp mặt quay cuồng gì?" Drew khịt mũi. "New Haven không lớn hơn Bridgeport là bao."

"Nếu vẫn không thành công thì anh sẽ dắt nó đi New York."

"Anh thật định sẽ làm vậy à ?"

Sự giận dữ của Warren trở nên đe dọa. "Em nghĩ anh không biết giúp đỡ một người phụ nữ à ?"

"Một người phụ nữ thì được, nhưng em gái thì không. Có gã đàn ông nào dám lại gần nó khi nhìn thấy anh ở kế bên ... cứ như gà mẹ ấp trứng!"

Câu nói này làm Warren đứng bật dậy một lần nữa với ánh mắt tóe lửa. "Anh không áp ..."

"Nếu như hai người ngưng không đá kích lẫn nhau," Thomas cắt ngang mà không cần phải lớn tiếng, "... thì hai người sẽ nhận thức được là mình đã lạc đề rồi. Chuyện đó chả liên quan gì đến trong lúc này. Sự thật rõ ràng là George không được vui như chúng ta đã nghĩ. Nếu nó vẫn còn khóc ... Em có hỏi nó là tại sao không, Drew ?"

"Tại sao à?" Drew la lên. " Còn chuyện gì nữa chứ, em nói cho anh biết, nó đang thất tình."

"Nó nói với em vậy à?"

"Nó không cần phải nói ra. Ngày mà nó tìm được em ở Jamaica, nó nói là Malcolm đã kết hôn với người đàn bà khác và rồi nó bật khóc nức nở."

"Nó nhìn không giống bị thất tình tí nào cả," Clinton nhận xét. " Nó đã rất là lên mặt, sau khi nó thoát được tội với những gì nó đã làm, vào cái ngày nó vừa về đến nhà. Cái bữa tiệc quái quỷ tối nay cũng là ý kiến của nó, và nó đã tình nguyện làm công việc chuẩn bị nữa đấy ."

"Sáng nay anh không thấy nó xuống nhà phải không ? Có lẽ nó đang trốn trong phòng, bởi vì mất lại súng húp ."

Thomas nhú mày. "Cũng là lúc nên có người nói chuyện với nó rồi. Clinton nhé? ."

"Anh làm sao biết được phải nói gì chứ."

"Vậy thì Warren nhé?" Nhưng trước khi Warren kịp trả lời, Thomas tặc lưỡi. "Không, anh thì không được rồi."

"Em sẽ làm chuyện đó," Drew lưỡng lự đề nghị.

"Trong khi em đã có nhiều giả thuyết này nọ, và cả người sẽ mềm nhũn khi chỉ nhìn thấy vài giọt nước mắt à?" Warren nhạo báng.

Trước khi bọn họ bắt đầu cãi cọ, Thomas đứng lên đi về hướng cửa và nói. "Boyd chắc đang ngủ vì về nhà vào giữa đêm qua, chắc tôi phải làm chuyện này rồi ."

"Chúc anh nhiều may mắn." Drew nói với theo, "Hay là anh đã quên là nó vẫn còn giận anh ?"

Thomas dừng lại nhìn Drew. "Em có bao giờ nghĩ là tại sao nó giận không ?"

"Không có gì phải nghĩ cả. Nó không muốn đi Anh quốc, nó muốn anh đi đấy ."

"Đúng vậy," Thomas trả lời. "Có nghĩa là nó thật sự không màng đến chuyện nó được nhìn thấy Cameron hay không. Nó chỉ muốn giải quyết mọi chuyện một cách rõ ràng thôi ."

"Mẹ kiếp," Drew nói, sau khi Thomas đã đi khỏi. "Điều đó thì liên quan gì ở đây?"

Warren không thể bỏ qua cơ hội này. "Thật kinh ngạc về chuyện em không còn là trai tơ đấy, Drew, vì em không biết tí gì về đàn bà cả."

"Em à?" Drew chọc lại. "Ít ra em luôn làm cho bọn họ cười vui vẻ. Nhưng phải lấy làm kinh ngạc khi những người đàn bà của anh đã không bị chết trên giường vì quá sợ hãi đấy."

Bọn họ đứng quá gần nhau khi nói những lời châm chọc này. Tất cả những gì Clinton có thể làm là la lớn lên, "Coi chừng bàn ghế!"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

"Thomas!" Georgina la lên khi nàng gỡ một góc của chiếc khăn ẩm đang phủ trên mặt và nhìn thấy anh trai đang lại gần giường, thay vì người hầu của nàng. "Kể từ lúc nào anh bắt đầu bước vào phòng em mà không gõ cửa vậy?"

"Kể từ lúc anh không biết chắc là mình có được hoan nghênh không. Mất em bị gì vậy?"

Nàng liệng chiếc khăn lên chiếc bàn ở gần đầu giường và nhòm người ngồi dậy. "Không bị gì cả." Nàng lăm lăm một cách không rõ ràng.

"Vậy thì em bị gì vậy, vì em vẫn còn nằm trên giường kìa? Em có biết bây giờ là mấy giờ không?"

Câu nói đó làm nàng trợn mắt nhìn anh. "Em đã thức dậy lâu rồi. Anh có nhìn thấy em còn mặc đồ ngủ không?" Nàng hỏi, ám chỉ chiếc váy màu vàng dành cho buổi sáng nàng đang mặc trên người.

"Vậy em đã trở lên lười biếng rồi, vì đã hoạt động quá nhiều trong chuyến đi vừa rồi à?"

Miệng nàng há to rồi ngậm lại một cách bực bội. "Anh muốn gì nào?"

"Muốn biết khi nào em sẽ nói chuyện lại với anh."

Anh vừa mỉm cười vừa nói, rồi ngồi xuống một góc giường, lưng tựa vào cột giường, đối mặt với nàng. Nàng không ngu ngốc. Anh đang muốn gì đó. Và mỗi khi Thomas không đi thẳng vào vấn đề, thì đó là vì sự tế nhị của anh hoặc là nó rất là khó nuốt, nhưng cho dù là vì lý do nào, nàng cũng không quan tâm trong lúc này.

Khi nào thì nàng sẽ nói chuyện lại với anh à? Nàng đã tha thứ cho anh rồi, vì anh không biết trước những gì đã xảy ra trong chuyến đi vừa rồi của nàng, vì vậy anh không có tí lỗi nào cả. Thật vậy, nàng có thể giữ mình không lên giường với James Malory nếu nàng đã thật sự muốn vậy, nhưng nàng lại không muốn vậy. Lương tri của nàng có thể chứng thực được điều đó.

Có lẽ nàng nên nói rõ cho anh biết, một khi anh đã có mặt ở đây. "Em xin lỗi, Thomas, nếu em đã để cho anh nghĩ là em đang giận anh. Anh biết là em không có mà."

"Anh không phải là người duy nhất nghĩ vậy đâu. Drew cũng đã nói với anh..."

"Drew chỉ là muốn che chở cho em mà thôi," Nàng khẳng khái hơi quá mức. "Thật đấy, thật không giống bản tánh thường ngày của anh ấy khi can gián vào chuyện của chúng ta. Em không thể hiểu là tại sao anh ấy..."

"Em không thể à?" Anh dịu dàng cắt ngang. "Cũng không giống bản tính thường ngày của em, có thái độ mạnh mẽ như thế này. Cậu ấy chỉ phản ứng theo thái độ của em thôi. Warren cũng vậy, anh ấy đã cố tình khiêu khích..."

"Anh ấy lúc nào mà chẳng khiêu khích!"

Thomas tắc lưỡi. "Cho là anh ấy như vậy đi, nhưng thường thì anh ấy làm vậy một cách kín đáo hơn. Để anh nói theo cách khác nhé. Vừa rồi anh ấy đã cố tình tìm người để đánh lộn đấy, và anh nghĩ, anh ấy không cần biết là ai."

"Nhưng tại sao chứ?"

"Đó là cách để anh ấy giải tỏa những cảm xúc mà anh ấy không thể kèm chế nổi."

Cô tỏ vẻ chán ghét. "Vậy thì em ước gì anh ấy tìm được cách khác. Em ước gì anh ấy yêu phải ai đó. Đó là cách hay nhất cho anh ấy giải tỏa cảm xúc. Có lẽ là anh ấy sẽ ngưng..."

"Anh có nghe lắm không nhí, Georgina Anderson?"

Nàng đỏ mặt vì giọng điệu như chỉ trích của anh, vì nàng đã quên bẵng là nàng đang nói chuyện với người anh trai. "Vì Chúa, Thomas," Nàng biện hộ, "Anh nghĩ em không biết tí gì về cuộc sống à?"

"Chỉ biết những gì em cần biết thôi, nhất là về khía cạnh đó của cuộc sống."

Nàng rên thầm trong bụng, nhưng về mặt nàng không thay đổi, "Anh đang đùa chắc. Sau những gì em đã từng nghe trong nhà này à? Đúng ra là em không nên nghe, nhưng khi đề tài quá hấp dẫn..." Nàng cười toe toét khi anh tựa đầu vào cột giường và nhắm mắt lại, "Anh hiểu ý em chưa, Thomas?"

Một mắt anh mở ra, "Em đã thay đổi, Georgie. Clinton gọi đó là lên mặt, nhưng anh thì gọi đó là..."

"Quyết đoán và cũng là lúc em phải thể hiện rồi, anh có nghĩ vậy không?"

"Bướng bỉnh thì đúng hơn..."

"Em cũng nên thể hiện bản tính đó." Nàng lại cười toe toét.

"Và miệng lưỡi nữa..."

"À, cái này thì gần đây em đã có nghe rồi..."

"Sao nào?"

"Sao gì chứ?"

"Chuyện gì đã làm cho em gái anh thay đổi như vậy?"

Nàng nhún vai. "Em đoán là em vừa nghĩ ra rằng, em có thể tự quyết định cho bản thân mình, và chấp nhận hậu quả của nó."

"Giống như là chuyện đi Anh quốc hả?" Anh hỏi một cách thận trọng

"Là một trong những chuyện đó."

"Còn nữa à?"

"Em sẽ không kết hôn đâu, Thomas," nàng nói một cách nhỏ nhẹ làm anh nghĩ là nàng đang nói đến Malcolm.

"Tụi anh biết, em cưng, nhưng ..."

"Mãi mãi."

Cho dù pháo có nổ ầm ầm trong phòng cũng không thể gây ảnh hưởng lớn hơn những lời vừa rồi, đặc biệt khi bản năng cho anh biết, nàng không phải đang quá cường điệu, mà sự thật là nàng đang rất nghiêm túc.

"Nói vậy có ... hơi quá quyết liệt không?"

"Không." Nàng chỉ nói đơn giản.

"Anh hiểu rồi ... à không, anh thật không hiểu. Sự thật là anh cũng tệ như Drew khi đã có giả thuyết này nọ. À này, cậu ấy đang rất bức bối đấy."

Nàng đứng dậy, cảm giác được qua giọng điệu của anh là câu chuyện đang xoay sang một hướng khác mà nàng thà là trốn tránh chứ không muốn bàn đến lúc này. "Thomas ..."

"Cậu ấy đã nghe em khóc tối qua."

"Thomas, em không có ..."

"Cậu ấy khẳng khái là em đang thất tình. Thật vậy không, Georgie?"

Anh nói như muốn an ủi làm nước mắt nàng chực tuôn ra một lần nữa. Nàng vội xoay lưng lại cho đến khi nàng có thể đè nén chúng xuống. Dĩ nhiên là Thomas có thừa nhẫn nại để chờ đợi câu trả lời.

Cuối cùng nàng nói bằng giọng điệu nhỏ nhẹ đáng thương. "Em cảm thấy muốn khóc, chỉ vậy thôi."

Nếu như một vài tiếng trước đây thì Thomas sẽ không hỏi câu kế tiếp nhưng vì anh đã có quá nhiều giả thuyết nên anh hỏi, "Vì Malcolm à?"

Nàng xoay người lại kinh ngạc. Nàng đã hy vọng là nàng không cần phải nói tiếp nữa. Nhưng Thomas đang có nhận thức sai lầm.

Nàng nghĩ sao nàng lại làm cho anh hiểu lầm. Chuyện đó rất quan trọng trong lúc này sao? Bởi vì nàng không muốn nói về James. Nói về anh sẽ làm cho nàng khóc, và nàng không muốn khóc nữa. Đồ chết tiệt, tối qua nàng đã nghĩ, nàng sẽ giữ được bí mật một thời gian nữa chứ.

Nàng ngồi xuống giường thờ dài. "Em thật ước gì cảm giác đau khổ mà em đang có là vì em phát hiện ra sự phản bội của Malcolm. Nhưng chuyện đó lại rất dễ đối phó ... và chắc chắn là em chỉ tức giận thôi."

"Vậy là có chuyện gì khác làm cho em sầu muộn à?"

"Sầu muộn à?" Nàng cười, "Nói như vậy cũng diễn tả không đủ." Và rồi nàng hỏi như để tìm câu trả lời cho chính mình.

"Sao anh lại chưa kết hôn vậy, Thomas?"

"Georgie à ..."

"Chúng mình lòng kiên nhẫn của anh nào, Thomas. Tại sao anh lại chưa kết hôn?"

"Anh chưa tìm thấy được người mà anh muốn tìm."

"Nhưng anh đang cố tìm phải không?"

"Đúng vậy."

"Clinton thì không rồi, cho dù là vợ anh ấy đã qua đời quá lâu. Anh ấy nói là không muốn trải qua chuyện đó một lần nữa. Warren cũng không, nhưng dĩ nhiên là anh ấy còn đang nếm mùi vị đau khổ và chắc là sẽ đổi ý trong tương lai, vì anh ấy rất thích trẻ con. Boyd cũng không. Anh ấy nói rằng quá trẻ để lập gia đình. Còn Drew lại không muốn bỏ cuộc chơi ..."

"Nó nói với em vậy à?" Thomas gần như lớn tiếng.

"Không." Nàng cười, "Đó chỉ là một trong số chuyện mà em nghe lóm được."

Anh nhìn nàng với tia nhìn bức bối. "Em đang định nói gì vậy, Georgina? Ý là em đã quyết định không tìm kiếm nữa à?"

"Không. Em vừa gặp một người có suy nghĩ khác về hôn nhân. Và em có thể khẳng định rằng anh ta nghĩ, thà là xuống địa ngục còn hơn."

"Chúa tôi!" Thomas la lên một tiếng kinh ngạc vì cuối cùng anh cũng đã hiểu được toàn bộ câu chuyện. "Hèn chi mọi chuyện đều rất không hợp lý. Hắn là ai vậy?"

"Một người Anh."

Nàng co rúm người, chờ đợi con bùng nổ của anh, nhưng đây lại là Thomas. Anh chỉ hỏi, "Hắn tên gì?" Nhưng Georgina đã nói nhiều hơn những gì nàng không muốn nói rồi.

"Anh ấy tên gì không quan trọng. Anh sẽ không gặp mà em cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa."

"Hắn có biết cảm tình của em đối với hắn không?"

"Không .. có lẽ là có. Em không biết."

"Hắn đối với em thì sao?"

"Anh ấy thích em nhiều lắm."

"Nhưng không đủ nhiều để kết hôn với em à?"

"Em đã nói với anh rồi, Thomas, anh ấy nghĩ hôn nhân là sai lầm của những kẻ khờ. Đó chính là những lời anh ấy nói, chắc chắn là anh ấy cố tình nói để em không đặt nhiều hy vọng vào anh ấy."

"Thành thật chia buồn với em, em cũng, anh thật sự muốn chia buồn cùng em. Nhưng em biết là không có lý do gì để cho em phản đối không kết hôn cả. Sẽ có một người đàn ông khác, có lẽ rất nhiều nữa kìa, Clinton đã có ý định dắt em đi New Haven khi anh ấy đi thăm hai đứa cháu của chúng ta. Và nếu như ở đó không có người em thích, Warren sẽ đưa em đi New York."

Nàng phì cười. Anh của nàng, tất cả bọn họ đều có ý tốt. Và nàng muốn gặp lại hai đứa cháu của nàng. Nàng đã muốn nuôi nấng bọn chúng với sự giúp đỡ của các người làm hay các anh của nàng khi họ không ra khơi. Nhưng cuối cùng tất cả đã quyết định để bọn chúng sống với ông bà ngoại ở New Haven, vì Clinton rất ít khi ở nhà. Cũng may là New Haven không ở xa nơi này lắm.

Nhưng nếu như nàng sẽ đi đâu đó thì nàng muốn lập tức lên đường trước khi bụng nàng bắt đầu lộ ra và mọi chuyện sẽ bị vỡ lở. Có lẽ đến lúc đó các anh của nàng đều ra khơi cả. Nàng hy vọng vậy.

Ngay bây giờ, nàng sẽ chấp thuận bất cứ chuyện gì để kết thúc cuộc bàn luận này, trước khi Thomas tiếp tục tra hỏi.

"Em sẽ đi, Thomas ... nếu anh làm cho em một chuyện. Đừng nói với những người khác về chuyện ... về những chuyện em vừa nói với anh. Họ sẽ không thể hiểu được là tại sao em lại yêu phải một người Anh khác. Chính em cũng không thể hiểu nổi mình. Anh biết không, lúc đầu em không thể chịu đựng nổi anh ta, cùng sự kiêu căng hống hách của anh ta, sự ... Anh cũng biết bản tánh của những tên quý tộc mà."

"Là một gã quý tộc à?" Anh tròn tròn mắt, "Không, anh thấy không có lý do gì hay ho để nói cho họ biết cả. Họ sẽ muốn gây lại chiến tranh đấy."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

"Đồ trời đánh thánh vật, Georgie! Em biết là không nên làm vậy với một người đàn ông, phải không?"

Georgina chớp mắt vì giọng điệu gay gắt của Drew trước khi nàng nghĩ đến ý nghĩa của câu hỏi. "Em làm gì chứ?" Nàng hỏi một cách ngờ ngẩn, nhận ra

anh đang ôm chặt chiếc bình và suýt làm rớt nó khi nhìn thấy nàng. Nhưng lý do vì sao anh lại ngạc nhiên thì nàng không dám chắc, vì nàng đã chào anh trước khi bước vào phòng.

"Em định xuất hiện trước đám đông với bộ dạng như thế à?" Anh giải thích, mắt nhìn vào cổ áo khoét quá sâu của chiếc váy dạ hội.

Nàng lại chớp mắt. "Vì Chúa, Drew, em phải có bộ dạng như thế nào cho buổi tiệc đây? Có phải em nên mặc một bộ đồ làm việc cũ kỹ không? Hay là bộ đồ làm vườn, dính đầy bụi đất?"

"Em biết anh muốn nói gì." Anh gầm gừ. "Cái váy này quá là ..."

"Váy em đâu có sao đâu nào, bà Mullins, người thợ may của em, đã dám chắc với em là nó rất đẹp."

"Váy thì bà Mullins không biết gì hết."

"Không biết gì?"

"Khiếu thẩm mỹ." Khi thấy nàng há hốc miệng kinh ngạc và đôi mắt màu sô cô la của nàng nhú lại, Drew quyết định nhượng bộ. "Này, Georgie, cái váy thì không sao, nhưng nó không đủ kín đáo, em hiểu anh nói gì không?"

"Em hiểu ý anh rồi, Drew Anderson," Nàng bực bội. "Vậy là em phải ăn mặc cổ lỗ sĩ chỉ vì anh của em không thích cái cổ áo của em à? Em dám cá là anh chưa bao giờ cảm râm khi những cô gái khác mặc chiếc áo như thế này, phải không?"

Vì anh thật là chưa bao giờ cảm râm về chuyện này, anh quyết định một cách thông minh nhất là im miệng không nói đến đề tài này nữa. Nhưng mà ... mẹ kiếp, nàng làm cho anh quá ngạc nhiên. Anh biết là nàng đã trở nã và trở thành một cô gái xinh đẹp, nhưng như vậy cứ như là đem ra khoe khoang vậy.

Georgina thương hại vì thấy anh đỏ mặt lúng túng. Suy cho cùng, nàng không có nhiều cơ hội để ăn mặc như thế này mỗi khi Drew có mặt ở nhà, vì vậy cũng đã nhiều năm nay, anh không nhìn thấy nàng trong những dịp như vậy, trừ những bộ quần áo mặc thường ngày .. và gần đây nhất là mặc đồ của đàn ông. Nàng đã may chiếc váy này từ lễ Noel năm ngoái để dự tiệc hàng năm ở nhà Willards, nhưng lúc đó nàng lại bị cảm nặng cho nên không thể mặc nó. Nhưng kiểu dáng Georginacian vẫn còn đang rất thịnh hành, cũng như các nền vải mỏng, chiếc áo của nàng được may bằng vải mỏng dính với nền in hình hoa hồng trên nền vải lụa trắng. Và sợi dây chuyền đá ruby của mẹ nàng rất thích hợp với chiếc áo cổ sâu của nàng, điều mà Drew không thích mấy.

Nhưng sự phản đối của anh hơi kỳ cục. Đâu phải là nàng ăn mặc hở hang lắm đâu. Một sợi dây ruy băng dày một inch rưỡi được may ngay bên phần ngực của nàng, rất kín đáo so với những chiếc áo khác mà nàng từng nhìn thấy trên mình những người đàn bà khác. Khe giữa ngực nàng hơi lộ ra chút đỉnh, nhưng nó đúng là phải vậy mà.

"Được rồi, Drew." Nàng cười. "Em hứa là sẽ không làm roi món đồ nào. Và nếu lỡ có làm roi thì em sẽ nhờ người khác nhặt lên hộ, được chưa?"

Anh đầu dụi. "Hãy nhớ lời em nói đấy," Nhưng anh không thể không nói thêm, "Sẽ rất may mắn khi Warren không lấy một chiếc bao trùm lên đầu em đấy."

Nàng tròn mắt. Nàng chắc sẽ không có được một buổi tối vui vẻ rồi, các anh của nàng sẽ tròn mắt với bất cứ gã đàn ông nào lảng vảng bên cạnh nàng, hoặc là sẽ bao tròn lấy nàng để không một gã đàn ông nào đến được gần nàng.

"Anh đang làm gì thế?" nàng hỏi, ám chỉ chiếc bình để xoay câu chuyện sang hướng khác.

"Anh chỉ muốn xem kỹ cái món đồ mà chúng ta đã phải đánh cược bằng những chuyến làm ăn với Trung Quốc."

Georgina đã nghe nói về chuyện này vào buổi tối khi nàng vừa về đến nhà. Chiếc bình không chỉ là một món đồ cổ, mà còn là một vật vô giá được làm từ triều đại nhà Tần, gần chín trăm năm, và Warren đã thắng nó trong một cuộc cá cược. Vậy cũng chưa đủ, anh đã dùng chiếc tàu của mình để đánh cược! Nếu như nàng không biết chuyện Warren đã quá say lúc đó thì nàng sẽ không bao giờ tin đó là sự thật, vì anh xem tàu Nereus quan trọng như chính mạng sống của anh.

Nhưng Clinton đã khẳng định chuyện này. Lúc đó anh cũng có mặt nhưng không ngăn cản Warren, mặc dầu có muốn anh cũng không can nỏi. Không thể chối cãi được là anh còn muốn chiếc bình đó hơn cả việc dám liều để có thể bị thua mất một con tàu của Skylark. Dĩ nhiên một chiếc tàu không thể so sánh được với giá trị của chiếc bình.

Lúc đó, cả hai đều không biết rằng, vị vua Trung Quốc, người đánh cược chiếc bình của ông ta để lấy con tàu của Warren, đã không có ý định đưa chiếc bình ra nếu ông ta thua, như sau đó đã xảy ra. Đám thuộc hạ của ông ta đã tập kích cả hai trên đường quay trở lại tàu, và nếu như đám thủy thủ không đến giải vây kịp thời thì tới đó cả hai đã không còn sống sót. Cũng vì chuyện đó, bọn họ chỉ kịp cho tàu rời khỏi Quảng Đông để tránh bị bắn. Đó là lý do họ đã trở về nhà sớm hơn dự định.

Nàng nhìn Drew cẩn thận đặt chiếc bình xuống bàn của Clinton và nhận xét. "Em thật lấy làm ngạc nhiên là Clinton đã không chút bực bội, vì phải một thời gian lâu sau tàu của Skylark mới dám vào hải phận của Trung Quốc lại."

"Ồ, anh cũng không hiểu. Cho dù là việc buôn bán với Quảng Đông đem đến rất nhiều lợi nhuận nhưng anh nghĩ có lẽ là anh ấy đã mệt mỏi vì cuộc hành trình quá dài. Anh biết Warren cũng đã mệt mỏi. Và bọn họ đã dừng lại ở một vài cảng khác ở Châu u trên đường trở về để kiếm mồi làm ăn mồi."

Chuyện này trước đây nàng chưa từng nghe nói đến. "Vậy là đã tha thứ cho nước Anh và đã cân nhắc đến chuyện làm ăn ở đó à?"

Anh nhìn nàng và tắc lưỡi. "Em đang nói chơi à? Bọn chúng đã làm chúng ta mất biết bao nhiêu tiền vì đã làm trở ngại tuyến đường của chúng ta một cách độc đoán trước chiến tranh à? Nếu không muốn nhắc cả đến chuyện các chiếc tàu khốn khiếp của bọn chúng đã chặn đường chúng ta và xem chúng ta như là những kẻ trốn chạy vậy. Chắc là phải đến ngày tận thế Clinton mới làm ăn lại với bọn chúng, cho dù là chúng ta có cần giao dịch với họ đi nữa, nhưng bây giờ thì chúng ta không cần."

Nàng nén lòng không nhăn mặt lại. Nếu như nàng đã từng hy vọng, một ngày nào đó, nàng sẽ quay lại Anh để gặp James một lần nữa, thì nàng nên dập tắt ngay đi. Nếu như chuyến đi đến Jamaica lần rồi của anh không phải là chuyến cuối cùng thì nàng đã có thể dễ dàng trở lại đó để gặp anh. Nhưng anh đã nói là anh chỉ đến đó để giải quyết tài sản của anh rồi quay về sống luôn ở Anh.

"Em đã không nghĩ như vậy," nàng thì thầm.

"Tại sao em lại nhăn mày vậy, Georgie? Em đã tha thứ cho nước Anh sau khi bọn khốn khiếp đó đã cướp đi Malcolm và làm cho em đau khổ đến thế này à?"

Nàng định cười. Anh quốc thì không rồi, nhưng có một người Anh nàng sẽ tha thứ cho mọi chuyện, chỉ cần là anh ta... gì thế nhỉ? Yêu nàng thay vì chỉ muốn có thân thể nàng à? Chuyện này còn khó hơn lên trời.

Nhưng Drew đang đợi một câu trả lời, và nàng nói một câu đúng như anh mong đợi. "Dĩ nhiên là không," Nàng quát khê và xoay người rời khỏi phòng, vừa kịp lúc Warren bước vào. Mắt anh dán chặt vào ngực nàng, và thái độ của anh lập tức thay đổi như báo hiệu giông bão sắp xảy ra, và nàng cắt ngang. "Đừng nói gì cả, Warren, không thì em sẽ xé bỏ nó và trần truồng dự tiệc đấy, anh cứ thử đi!"

"Em không dám thử đâu," Drew cảnh cáo khi Warren sắp sửa đi theo nàng ra khỏi phòng.

"Em có thấy con bé đã quá nẩy nở không?" Giọng nói của Warren nửa bức bối, nửa kinh ngạc.

"Ai mà chả nhìn thấy." Drew mỉm cười nhăn nhó. "Em cũng đã nói vậy và đã bị con bé dập tắt ngay. Nó đã trưởng thành rồi, Warren, trong lúc chúng ta không để ý."

"Cho dù là vậy, nó nên thay một chiếc áo khác hơi..."

"Nó không chịu đâu, và nếu như anh cứ cố chấp thì nó sẽ làm giống như đã nói đấy."

"Đừng đàn độn như vậy, Drew. Nó sẽ không..."

"Anh có chắc không đấy?" Drew cắt ngang một lần nữa. "Con bé Georgie đã thay đổi, và em không chỉ nói chuyện nó đã trở thành một cô gái quá xinh đẹp đâu nhé. Chuyện đó là từ từ thay đổi. Còn chuyện này thì lại quá đột ngột, giống như là một người khác vậy."

"Chuyện gì?"

"Sự ương ngạnh của nó. Tánh khí bức bối nó đang thể hiện. Và đừng hỏi em là nó đã học được những thứ này ở đâu nhé, nhưng nó đã trở nên rất tinh ranh, bướng bỉnh. Mẹ kiếp, em không thể chọc ghẹo nó được nữa rồi, nó quát lại ngay đấy."

"Chuyện này đâu có liên quan gì đến cái váy chết tiệt mà nó đang mặc chứ?"

"Này, bây giờ ai là người đàn độn đây?" Drew đập lại, và mượn câu nói của Georgina để trả đũa. "Anh sẽ rất thích khi nhìn thấy cái váy đó trên mình bất kỳ người đàn bà nào khác, phải không? Kiểu cổ áo rộng như vậy, suy cho cùng, đang rất thịnh hành đấy," và anh nói thêm với cái cười toe toét, "Tạ ơn Chúa."

Câu nói đó làm Warren nhìn trừng trừng và vẫn còn quắc mắt khi anh đứng đón khách một lát sau và dọa dẫm bất kỳ gã đàn ông nào dán mắt vào Georgina quá lâu. Dĩ nhiên, không một ai nghĩ là chiếc váy xinh đẹp của nàng quá hở hang. Công bằng mà nói, nó quá kín đáo so với những chiếc váy mà một số khách khứa đang mặc trong bữa tiệc.

Giống như trong bất cứ thành phố nào mà đa số người dân sống bằng nghề đi biển, cánh phụ nữ luôn xuất hiện nhiều hơn cánh đàn ông. Nhưng so với một bữa tiệc không có nhiều thời gian để chuẩn bị trước, mọi chuyện diễn ra khá tốt đẹp. Đa số mọi người tụ tập ở phòng khách nhưng vì có quá nhiều người đến dự, và càng về khuya càng đông hơn, đến nỗi bất cứ căn phòng nào ở lầu một cũng có một nhóm người tụ tập cả.

Georgina rất thích thú với bữa tiệc, dù là Warren không bao giờ ở cách xa nàng quá vài feet. Ít ra thì anh cũng đã không cần nhăn mặt nữa. Boyd cũng vậy, sau khi nhìn thấy nàng, anh luôn xuất hiện ở cạnh nàng mỗi khi có một gã đàn ông nào lén phnéng lại gần, cho dù là già hay trẻ, và ngay cả khi hắn đi chung với vợ cũng vậy. Drew cũng luôn ở gần và thích thú quan sát hai người họ đang đóng vai trò của những người anh lớn.

"Clinton nói với chúng tôi là cháu sắp đi New Heaven."

"Đúng vậy," Georgina trả lời người phụ nữ béo mập vừa mới gia nhập vào đám đông của nàng.

Bà Wiggins tuy là đã kết hôn với một người nông dân, nhưng bản thân bà ta đến từ một thành phố và đã không có chút khó khăn nào để hoà nhập với

hoàn cảnh. Bà xoè chiếc quạt trên tay và bắt đầu phẩy phẩy. Có quá nhiều người khiến trong phòng trở nên ngột ngạt .

"Nhưng cháu mới từ Anh về mà," người phụ nữ lớn tuổi nói, giống như là Georgina đã quên chuyện đó vậy. "Nhưng mà này, cháu thấy ở đó ra sao?"

"Rất rùng rợn," nàng nói một cách thành thật. "Đồng đúc. Đầy đầy những tên trộm và những kẻ xin ăn." Nàng không màng nhắc đến cảnh trí xinh đẹp ở vùng ngoại ô, hay là những ngôi làng cổ xưa, đã làm cho nàng luôn liên tưởng đến Bridgeport.

"Anh thấy chưa, Amos?" Bà Wiggins nói với chồng bà. "Giống như là chúng ta đã tưởng tượng vậy. Một nơi đầy tội lỗi."

Georgina không nói gì quá đáng. Suy cho cùng, ở đó cũng phản ánh được hai mặt của Luân Đôn - giàu sang và nghèo đói - có lẽ nàng chỉ nói đến thế là cùng. Những người giàu thì không trở thành kẻ trộm, nhưng nàng đã gặp một nhà quý tộc của họ và anh ta tội bại không khác gì những tên trộm.

"Thật là may mắn là cháu đã không ở đó lâu." Bà Wiggins tiếp tục nói .

"Vâng," Georgina đồng tình. "Cháu đã giải quyết công việc một cách nhanh chóng."

Bà ta thể hiện ra mặt là rất muốn biết công việc gì, nhưng không có gan hỏi thẳng. Và Georgina không muốn tiết lộ chuyện nàng đã bị phản bội, phụ tình và bị bỏ rơi. Nàng đúng là một kẻ ngu ngốc, ngây thơ, thơ dại hăm mộ một người đàn ông quá lâu. Và nàng đã đi đến kết luận là nàng không yêu hẳn để mà chờ đợi như vậy. Cảm giác mà nàng có với Malcolm không là gì cả so với những gì nàng nhận được cùng với James Malory .

Một lát sau, nàng đồ lỗi rằng tên anh đã ám ảnh ý nghĩ của nàng, làm sống lưng nàng lạnh toát như linh cảm có chuyện gì đó, khi nàng nhìn thấy bà Wiggins sững sờ nhìn vào khung cửa sau lưng nàng. Dĩ nhiên đó là một ý nghĩ điên rồ, muốn lấy ước mơ làm sự thật. Nàng chỉ cần liếc nhìn một cái để mạch nhảy chậm lại. Nhưng nàng không thể. Nàng luôn hy vọng, dù là vô căn cứ, nhưng nàng muốn thưởng thức nó, bám vào nó, trước khi nó tan vỡ thành mây khói .

"Tôi tự hỏi anh ta là ai thế nhỉ?" Bà Wiggins cắt ngang mọi suy nghĩ của Georgina. "Một trong những người của anh cháu à, Georgina?"

Có lẽ. Chắc chắn rồi. Bọn họ luôn mướn thêm thủy thủ mới ở các cảng khác, và những khuôn mặt mới luôn làm cho những người ở Bridgeport hiếu kỳ. Nàng vẫn sẽ không quay lại nhìn .

"Anh ta không giống như là một thủy thủ," Bà Wiggins kết luận.

"Không, hẳn nhìn không giống." Câu nói này đến từ Boyd, người mà Georgina quên rằng là đang ở cạnh nàng.

"Nhưng hẳn nhìn rất quen mặt. Tôi chắc là đã từng gặp hẳn, hay thấy hẳn ở đâu ... Tôi chỉ là không nhớ ở đâu thôi ."

Vậy là nàng đã hy vọng quá nhiều, Georgina bức bối nghĩ. Mạch nhảy của nàng trở lại bình thường và nàng bắt đầu hít thở lại từ từ. Nàng xoay người lại nhìn xem gã chết tiệt nào đã làm cho bọn họ quá hiếu kỳ như vậy... và sàn nhà như sụt lún dưới chân nàng.

Anh đứng ở đó, không xa quá 10 feet, vạm vỡ, cao lớn và đẹp trai một cách lạ lùng. Nhưng đôi mắt màu xanh lá cây đang nhìn như muốn đóng đinh nàng và cướp đi hơi thở của nàng, chúng đầy vẻ lạnh lùng, và đe dọa nhất mà nàng từng thấy trong đời. Tình yêu của nàng, gã người Anh của nàng, và ... sự thật nhanh chóng trôi dạt làm cho nàng nghẹt thở... sự suy sụp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"Chuyện gì thế, Georgie?" Boyd lo lắng hỏi . "Nhìn em tệ lắm"

Nàng không thể trả lời anh nàng. Nàng cảm thấy sức nặng của tay anh trên cánh tay nàng nhưng không thể nhìn anh. Nàng không thể rời mắt khỏi James, không thể tin tưởng, mặc dù nàng luôn hy vọng, là anh thật đang ở đây .

Anh đã cắt tóc. Đó là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu nàng. Khi họ đến gần Jamaica, anh luôn cột tóc lên vì quá dài, và với đôi bông tai vàng sáng chói, anh nhìn giống như là một tên cướp biển dưới ánh mắt sùng bái, tôn thờ của nàng. Bây giờ anh lại không giống chút gì với một tên cướp biển cả. Mái tóc của anh xõa tung, giống như vừa bị một cơn bão thổi qua, nhưng cũng là kiểu dáng mà một người đàn ông khác sẽ phải bỏ nhiều tiếng đồng hồ để tạo được. Những lọn tóc rủ xuống hai bên tai, che đầy đôi bông tai bằng vàng nếu như anh vẫn còn đeo chúng.

Anh có thể đi thẳng vào một bữa tiệc dành riêng cho hoàng tộc, quá tao nhã trong bộ đồ bằng nhung và vải lụa. Nàng đã từng nghĩ anh rất thích hợp với màu ngọc lục. Anh nhìn càng thích hợp hơn với màu đỏ sẫm, nền vải nhung bóng mịn, phản chiếu lấp lánh với những ánh đèn đang tỏa sáng trong phòng. Chiếc áo sơ mi bằng vải lụa trắng như tuyết và chiếc cà vạt đầy kiểu dáng ở cổ. Một hạt kim cương to đang chiếu lấp lánh ở đó, nó lớn đến nỗi chắc chắn gây được sự chú ý của mọi người, nếu chủ nhân của nó còn chưa thu hút được họ.

Georgina nhìn thấy hết thấy những điều này khi đôi mắt nàng vừa liếc qua anh, trước khi chạm thẳng vào đôi mắt trùng trùng của anh, một cái nhìn đầy dọa dẫm làm nàng muốn chạy khỏi nơi này. Nàng đã từng nhìn thấy rất nhiều tính khí khác nhau của James Malory trong suốt mấy tuần lễ nàng ở chung với anh, nhất là những lúc tâm trạng anh không được tốt, nhưng nàng chưa bao giờ thấy anh giận dữ thật sự, đủ để cho anh mất hết bình tĩnh. Nhưng trong lúc này, nàng nhìn thấy ánh mắt anh có thể làm đông một cục than đang cháy. Anh đang nổi giận, rất giận và nàng không thể đoán được là anh sẽ làm gì tiếp theo. Chỉ một lát sau anh sẽ cho nàng biết ngay thôi.

"Em cũng biết hân à?"

Biết à? Đúng vậy. Boyd nghĩ là anh ta nhìn rất quen mặt. Dĩ nhiên là anh đã sai. Nhưng trước khi nàng nói được gì, nếu như nàng có thể thốt lên được lời nào qua cái cổ họng đang bị nghẹt cứng của nàng, James đã đi lại gần nàng bằng vẻ ẻo lả giả tạo.

"George trong một chiếc váy à? Rất đặc biệt." Giọng nói khô khan của anh vang lên rõ mồn một trong căn phòng. "Đây mới là em, thật đấy. Nhưng anh phải nói là anh thích em mặc quần ống túm hơn. Nhìn hấp dẫn hơn ..."

"Anh là ai vậy, anh bạn?" Boyd hùng hổ yêu cầu, đứng chắn trước mặt James để cắt ngang những lời nói có ý xúc phạm và cả lối đi của anh.

Ngay lúc này nhìn giống như là James sẽ đẩy anh qua một bên, nhưng Georgina không nghĩ là anh có thể làm được điều này. Bọn họ có lẽ là cùng một chiều cao, nhưng thân thể Boyd gọn gàng và cứng cáp tương tự những người anh của anh, còn James là một bức tường gạch, rộng lớn, vững chắc, và những cơ bắp cuộn cuộn. Boyd có thể được xem là một người đàn ông rất già dặn ở lứa tuổi hai mươi sáu, nhưng khi đứng kế James, anh như là một thằng nhóc vừa rời khỏi ghế nhà trường.

"Chao ôi, cậu không phải là muốn can gián vào chuyện này chứ, cậu nhóc?"

"Tôi hỏi anh là ai," Boyd lập lại, đỏ mặt vì có cảm giác kẻ đối diện đang làm ra vẻ cô gắng nhả nhận với anh, nhưng anh nói thêm với chút nhạo báng. "Ngoại trừ chuyện là một người Anh."

Những biểu hiện trên khuôn mặt James lập tức biến mất. "Ngoại trừ chuyện là một người Anh, tôi tên James Malory. Bây giờ hãy làm một cậu bé ngoan và tránh qua một bên đi nào."

"Không sớm vậy đâu."

Warren tiến lại đứng kế bên Boyd để cản đường của James. "Một cái tên không nói lên được anh là ai hay là chuyện anh đang làm gì ở đây."

"Một gã khác nữa à? Chúng ta có cần phải giải quyết mọi chuyện theo cách này không, George?"

Anh hỏi mặc dù không thể nhìn thấy được nàng vì đôi vai to lớn của Warren cản ngay trước mặt. Nhưng nàng không nghi ngờ những ý nghĩa trong lời nói của James một chút nào, mặc kệ là các anh nàng có hiểu hết ý nghĩa của nó hay không. Và nàng phát hiện ra là cuối cùng nàng có thể cử động được, nàng đi vòng qua bức tường bảo vệ là các anh nàng.

"Họ là anh của em đấy, James. Xin anh đừng ..."

"Anh à?" Anh cắt ngang một cách giễu cợt, và đôi mắt màu xanh chiếu vào nàng với vẻ lạnh lẽo. "Nhìn cái cách bọn họ lớn vồn bên cạnh em, anh lại nghĩ khác đấy."

Giọng nói của anh đầy sự nhục mạ không một ai có thể hiểu sai được. Georgina há hốc miệng. Boyd đỏ mặt tía tai. Warren tung ra quả dấm đầu tiên. Nhưng bị chặn lại một cách dễ dàng khiến anh lúng túng trong giây lát. Ngay lúc đó, Drew bước lại để ngăn chặn Warren tiếp tục tung ra một quả dấm khác.

"Anh điên rồi à?" Anh ngượng ngừng rít nhỏ.

"Rất nhiều người đang có mặt ở đây, Warren, khách khứa đấy, anh nhớ chưa? Mẹ kiếp, em cứ nghĩ rằng anh đã trút hết bực bội lên mình em chiều nay rồi chứ."

"Em không nghe cái gã khốn ..."

"Em đã nghe, nhưng không giống như anh, em biết anh ta là thuyền trưởng con tàu đã chở Georgie đến Jamaica. Thay vì đánh anh ta nát như tương, tại sao chúng ta lại không tìm hiểu xe, anh ta có mặt ở đây để làm gì, và tại sao anh ta lại muốn ... khiêu chiến chứ?"

"Hiển nhiên là vì đã quá chén," Boyd nói.

James không buồn trả lời. Anh chỉ nhìn vào mặt Georgina, vẻ mặt của anh làm cho nàng không dám thể hiện sự vui mừng của nàng khi thấy anh có mặt ở đây.

"Em nói rất đúng, George. Người nhà của em quá tè nhọt."

Dĩ nhiên là anh đang nói đến các anh của nàng, và lời bình luận nàng đã thốt ra vào cái ngày đầu tiên nàng lên tàu của anh, khi nàng thú thật là nàng còn có các người anh khác ... ngoài Mac. Cũng may, ba người anh của nàng không biết chuyện này.

Georgina không biết phải làm gì. Nàng sợ không dám hỏi tại sao James lại có mặt ở đây, hay là tại sao anh lại giận dữ với nàng. Nàng muốn anh tránh xa các anh của nàng trước khi mọi chuyện đổ vỡ, nhưng nàng cũng không dám một mình đối diện với anh. Nhưng nàng phải cố thôi.

Nàng đặt tay lên cánh tay của Warren và cảm giác được là anh đang gồng mình. "Em muốn nói chuyện riêng với Thuyền trưởng."

"Không," Anh nói.

Nhìn phản ứng của Warren, nàng biết không có cách nào để thuyết phục được anh, vì vậy nàng tìm đồng minh khác. "Drew?"

Drew thì khách sáo hơn. Anh lơ nàng đi, mắt dán chặt vào James. "Anh đến đây là vì chuyện gì vậy, Thuyền trưởng Malory?" anh hỏi bằng giọng điệu khách sáo.

"Nếu cậu muốn biết, tôi đến để trả lại đồ cho George, cô ấy đã bỏ quên trong phòng ngủ của chúng tôi."

Georgina rên thầm trong bụng sau khi liếc nhìn các anh của nàng. Chữ "chúng tôi" vang lên rõ rệt như một tia sáng phát ra vào một đêm không trăng, không một ai trong bọn họ không nghe rõ cả. Nàng đã đoán đúng. Sự suy sụp của nàng đang gần kề, đặc biệt là khi James thể hiện bản tánh thô lỗ nhất của anh, hiển nhiên là anh muốn đổ máu. Có lẽ nàng cũng nên đào một cái hố để chôn mình.

"Em có thể giải thích..." Nàng bắt đầu nói với các anh của nàng, nhưng không nghĩ là nàng có thể nói tiếp và nàng đã nghĩ đúng.

"Anh muốn nghe Malory giải thích hơn." Warren cố kèm con thịnh nộ.

"Nhưng..."

"Anh cũng vậy," Drew cắt ngang nàng, giọng nói của anh không còn khách sáo nữa.

Georgina lúc này cũng nổi điên lên. "Hai anh là đồ chết tiệt! Các anh không thể nhìn ra anh ta đang cố tình khiêu chiến à? Anh phải nên nhìn thấy những dấu hiệu này chứ, Warren. Anh cũng luôn như vậy mà."

"Có ai nói cho anh biết là đang xảy ra chuyện gì không?" Clinton yêu cầu.

Georgina rất vui mừng khi thấy anh xuất hiện, và với Thomas bên cạnh. Có thể, chỉ có thể thôi, bây giờ James sẽ khôn ngoan dừng lại không làm mất danh dự của nàng nữa. Nàng không có chút nghi ngờ nào, rằng đó chính là ý định của anh. Nàng chỉ là không hiểu tại sao thôi.

"Em không sao chứ, em cưng?" Thomas hỏi nàng, và choàng tay lên vai nàng.

Nàng chỉ vừa kịp gạt đầu trước khi James nhạo báng, "Em cưng à?"

"Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện gì khác, James Malory," nàng cảnh cáo một cách giận dữ. "Đây là anh của em, Thomas."

"Còn ngọn núi kia?"

"Anh của em, Clinton," nàng cố nhỏ nhẹ.

James chỉ nhún vai. "Cũng rất dễ lầm lẫn đấy, vì các người nhìn không giống nhau tí nào cả. Khác cha hay khác mẹ à?"

"Anh là người đang nói đến chuyện giống nhau hay không đấy nhé, trong khi em của anh thì đen thui như tội ác kia."

"Anthony sẽ rất thích khi được so sánh như vậy, thật sự cậu ấy sẽ thích đấy. Và anh rất vui mừng khi biết là em còn nhớ đến chuyện đã gặp cậu ấy, George. Cậu ấy cũng chưa quên em... giống như anh vậy."

Nàng có thể bỏ qua câu nói đó vì anh đã không nói hết nguyên câu. Clinton vẫn đang đợi một lời giải thích, anh háng giọng đầy bức bối. Boyd vội trả lời thay nàng.

"Anh ta là thuyền trưởng của con tàu chở Georgie rời khỏi Anh, và là người Anh chính tông đấy."

"Anh cũng đã nhìn thấy được. Đó là tại sao các em lại biểu diễn màn kịch này cho quan khách xem à?"

Giọng nói của Clinton đầy sự chê trách làm Boyd thấy hổ thẹn và im miệng, nhưng Drew tiếp tục. "Đâu phải tụi em gây sự trước đâu, Clint. Gã khốn này vừa bước vào phòng là nhục mạ Georgie ngay."

Môi James cong lên khinh khỉnh. "Ý cậu là chuyện tôi nói cô ấy thích hợp hơn khi mặc quần ống túm à? Đó chỉ là ý kiến cá nhân thôi, cậu nhóc, không phải là sỉ nhục."

"Nhưng anh đã không nói như vậy, Malory, và anh biết rất rõ chuyện này," Warren giận dữ rít lên. "Và đó không chỉ là chuyện hấn phun ra thôi đâu, Clinton. Hấn còn nói một chuyện ngớ ngẩn là đồ đạc của Georgina đã được cất trong phòng của hấn đấy, ám chỉ..."

"Dĩ nhiên là chúng được để ở đấy rồi," James cắt ngang. "Còn để ở đâu được nữa chứ? Suy cho cùng, cô ấy cũng là... cậu bé giúp việc cho tôi."

Anh ta có thể nói nàng là người tình của anh, Georgina tự nhắc nhở mình khi gương mặt của nàng trắng bệch không còn một chút máu. Nếu nói vậy, mọi chuyện sẽ tệ hơn, nhưng không tệ hơn bao nhiêu .

Trong khi những người anh của nàng đều đợi nàng bác bỏ những lời đó, tất cả những gì nàng có thể làm là trốn mắt nhìn James. Không một chút gì biểu lộ về đặc trưng của anh, ánh mắt anh lạnh tanh như trước. Nàng sợ là đột công kích vừa rồi không phải là đột cuối cùng.

"Georgina?"

Nhiều ý nghĩ trong đầu nàng vang lên, rồi tung, cố tìm cách để giải quyết, nhưng không thể tìm được cách nào để tránh khỏi tình thế khó xử này. James đã đặt nàng vào tình thế này, để giải thích được chuyện tại sao anh đang đứng đây.

"Chuyện dài dòng lắm, Clinton. Có thể nào đợi nói sau ..."

"Ngay bây giờ !"

Thật tuyệt. Bây giờ đến Clinton cũng nổi giận luôn. Ngay cả Thomas cũng đang nhăn mày. Đào hố chôn mình là cách lựa chọn duy nhất của nàng.

"Được thôi," nàng nói một cách kiên quyết. "Nhưng là trong phòng sách, nếu anh đồng ý."

"Được."

Nàng đi về hướng đó, không đợi để xem ai đi theo sau nàng, nhưng James là người đầu tiên bước vào phòng sau lưng nàng làm nàng mở miệng. "Anh không được mời đâu."

"À, nhưng có đấy, em yêu. Những chàng trai trẻ đầy kiêu ngạo đó không động đậy nếu không có mặt anh."

Thay vì trả lời, nàng trừng mắt với anh trong khi các anh của nàng tủa vào phòng. Chỉ có một cặp vợ chồng đang ngồi trên ghế sofa, và Drew đã nhanh chóng đẩy họ ra khỏi phòng. Georgina gỡ nhẹ mũi giày, chờ đợi. Nàng có lẽ là nên nói thật mọi chuyện và để cho các anh nàng giết chết James. Anh ta tưởng là anh ta đang đối mặt với những ai đây chứ, những người đàn ông bình tĩnh và hiểu biết lý lẽ à ? Ha! Anh ta sẽ thức tỉnh thôi, và nếu như kế hoạch ngu ngốc của anh ta dội ngược lại vào mặt anh ta, thì cũng đáng đời.

"Nói đi, Georgina."

"Anh không cần phải xài giọng điệu gia trưởng với em đâu, Clinton. Em đã không làm chuyện gì để phải hối hận cả. Tình thế ép buộc khiến Mac và em phải làm việc trên đường về nhà, nhưng em đã giả làm một cậu con trai."

"Và cậu con trai này ngủ ở đâu?"

"Vì thế, thuyền trưởng đã tốt bụng cho em ở kế phòng của anh ấy. Anh cũng làm vậy với cậu bé giúp việc của anh mà, để bảo vệ cậu ấy đấy. Và anh ấy không biết em là ... một ..." Mắt nàng chiếu thẳng vào James bằng những tia nhìn giết người, vì những lời nói lúc nãy của anh đột nhiên hiện rõ. "Đồ mất dịch! Anh có ý gì khi nói anh không quên em? Anh đã biết em là con gái ngay từ lúc đầu và anh đã giả vờ phát hiện ra chuyện này sau đó à?"

James trả lời một cách hờ hững, "Đúng vậy."

Phản ứng của Georgina thì không hờ hững chút nào. Nàng hét lên một tiếng tức tối và nhào vào người anh. Thomas chụp nàng lại và ôm chặt lấy nàng vì Warren đã đứng chắn trước mặt James ngay tức thì.

"Anh đã làm tổn thương nó, đúng không?" Warren hỏi không cần mở đầu.

"Em của cậu đã cư xử như một con diêm ở bến cảng. Cô ấy xin lên tàu làm thằng bé giúp việc cho tôi. Cô ấy giúp tôi mặc quần áo, ngay cả tắm rửa cho tôi mà không một chút phàn nàn. Cô ấy đã bị tổn thương ngay cả trước khi tôi chạm vào người cô ấy kia."

"Chúa tôi !" Warren nói "Anh thật sự đã thú nhận là anh đã ... rằng ..."

Warren không cần đợi câu trả lời, và ngay cả không nói hết câu. Lần thứ hai trong tối nay, tánh khí của anh khống chế hành động của anh và anh tung ra quả đấm. Và cũng lần thứ hai, nó bị chặn lại. Chỉ là James bồi lại một cú đấm vào cằm của Warren làm đầu anh bật lại, nhưng anh vẫn còn đứng vững chỉ có hơi chút choáng váng. Trong khi anh đang còn chưa hết ngạc nhiên, Clinton xoay James lại đối mặt với anh.

"Tại sao anh lại không thử đánh tôi này, Malory?"

Georgina không thể tin vào tai của nàng. Clinton chuẩn bị đánh đấm à? Một người trầm tĩnh, luôn biết mình làm gì, Clinton à ?

"Thomas, làm gì đi chứ," Nàng nói.

"Nếu anh không nghĩ là em sẽ nhảy vào can khi anh thả em ra, anh sẽ tự mình ôm chặt hân ta để Clinton sửa lại bộ mặt hân rồi."

"Thomas !" Nàng há hốc miệng, ngạc nhiên.

Các anh của nàng điên lên hết rồi à? Nàng không ngạc nhiên lắm với ba người kia, nhưng lạ Chúa, Thomas chưa bao giờ biết nóng nảy. Và Clinton chưa bao giờ đánh lộn. Nhưng nhìn anh trong lúc này, đứng ở đó đang sẵn sàng đánh nhau, là người duy nhất trong phòng này lớn tuổi hơn James, và có lẽ là người duy nhất đối đầu được với anh ta. Và James, gã qui chết tiệt, không đếm xỉa đến chuyện anh đã chọc cho tất cả bọn họ nổi giận.

"Anh cũng tham dự cho vui nào," Anh nói với vẻ khinh khỉnh. "Nhưng tôi báo trước với anh là tôi rất giỏi trong lĩnh vực này đây."

Giễu cợt à? Thách thức à? Gã này đúng là muốn tự tìm cái chết. Anh ta nghĩ anh ta chỉ đối phó với mỗi Clinton thôi à? Dĩ nhiên là anh không hiểu hết các anh của nàng rồi. Bọn họ tuy là thường đánh lộn với nhau, nhưng khi đối diện với một kẻ thù chung, họ luôn đoàn kết lại với nhau.

Hai người đàn ông xông vào đâm đá nhau, nhưng chỉ sau vài phút có thể nhìn thấy rõ là James đã không nói quá lời. Clinton chỉ đâm trúng được một cú, nhưng James thì đã ra tay gần cả chục lần, mỗi một cú đâm đều nặng ký như nhau.

Khi Clinton bị một cú đâm đẩy lùi lại, Boyd nhảy vào. Thật không may, người anh nhỏ nhất của Georgina cũng không có cơ hội và bản thân anh chắc cũng biết điều này, chỉ là anh đã nổi điên lên nên không còn biết sợ. Một cái bẻ ngoặt tay và một cú đâm làm anh té xuống sàn nhà ... và rồi đến lượt Warren.

Lần này anh đã chuẩn bị trước. Anh không phải là một tay đánh lộn tồi. Thật ra, Warren ít khi bị thua. Và với chiều cao quá khổ của anh và cánh tay dài anh có rất nhiều lợi thế. Anh chỉ là chưa bao giờ đụng độ với người nào đã từng được huấn luyện để đấu trên võ đài. Nhưng anh làm tốt hơn Clinton. Anh liên tục đâm trúng đối thủ. Tuy là những cú đâm của anh chẳng làm được gì hết. Giống như là đã đánh trúng ... một bức tường gạch.

Anh bị đo ván mười phút sau đó. Georgina nhìn Drew, thầm nghĩ không biết anh có điên đến nỗi tham dự vào không, và thấy anh vừa cười với nàng vừa cời chiếc áo khoác.

"Phải khám phục anh đấy, Thuyền trưởng Malory. Anh đánh đâm rất giỏi. Có lẽ chúng ta nên đấu với nhau bằng súng."

"Được thôi. Nhưng một lần nữa tôi phải báo trước với cậu ..."

"Đừng nói với tôi là anh cũng rất khá về chuyện này đấy nhé?"

James cười vì giọng điệu khô khan của Drew. "Còn hơn thế nữa đấy, cậu nhóc. Nói cho cậu biết là tôi đã thắng mười bốn trận trên võ đài và chưa một lần thua. Sự thật thì tôi chỉ bị thua có một lần vào trận chiến trên biển thôi."

"Được thôi. Tôi phải lợi dụng cơ hội anh đang mất."

"Ôi, mẹ kiếp, tôi không thể nào tin được!" Boyd đột nhiên la lên, làm cho Drew bực mình.

"Hãy tránh sang một bên, em nhỏ," Drew nói. "Em đã tham dự rồi."

"Không, đồ đàn độn. Em vừa nhớ ra là đã từng gặp hấn ở đâu rồi. Anh có nhận ra hấn không, Thomas? Hãy tưởng tượng xem hấn ta với hàm râu ..."

"Chúa tôi," Thomas nói một cách hoài nghi. "Hấn là cái gã cướp biển khôn kiếp, Hawke, người đã làm cho anh phải lết vào cảng."

"Đúng vậy, và hấn đã cướp mất cả chuyến hàng của em, và là chuyến hàng đầu tiên em được làm chủ con tàu Oceanus."

"Em có chắc không?" Clinton hỏi.

"Ồ, vì Chúa, Clinton," đến mức này thì Georgina chen vào. "Anh không tin bọn họ chứ? Một tên cướp biển à? Anh ta là một gã quý tộc người Anh, một tử tước hay là gì đó ..."

"Từ tước của Ryding," James nói giúp.

"Cám ơn anh," nàng máy móc trả lời, và tiếp tục nói giống như chưa từng bị cắt ngang. "Gán cho anh ấy là một tên cướp biển thì đúng là nực cười, và ..."

"Đó là một tên cướp biển hào hoa đấy, em yêu, nếu em không ngại," James cắt ngang nàng một lần nữa bằng giọng điệu cợt nhả nhất của anh. "Và đã rút lui, và chuyện này không còn quan trọng nữa."

Lần này nàng không cảm ơn anh. Gã đàn ông này đúng là khủng thật rồi. Không có lý do gì để bào chữa cho những gì anh vừa thú nhận. Và lời thú nhận đó làm cho các anh của nàng nhào vô cùng một lúc.

Nàng chỉ đứng nhìn, cho đến khi bọn họ cùng ngã nhào xuống sàn, một đồng hỗn độn với những cái chân đá túi bụi và những cánh tay quơ tới quơ lui. Cuối cùng, nàng xoay sang Thomas, người vẫn còn đang ôm chặt vai nàng, làm như anh sợ là nàng sẽ ngu ngốc xông vào.

"Hãy can họ lại đi, Thomas!"

Nàng không biết là nàng nói như van xin. Và Thomas không ngu ngốc. Không giống các anh em kia, anh đã quan sát chuyện này một cách tỉ mỉ. Ánh mắt lạnh lẽo của gã người Anh này chỉ xuất hiện mỗi khi Georgina nhìn anh ta. Khi nàng không nhìn hấn, nó rất khác. Và thái độ của Georgina thì càng dễ hiểu hơn.

"Anh ta là người khiến cho em phải khóc, đúng không, Georgie?" Anh dịu dàng hỏi nàng, "Người mà em..."

"Đúng là anh ấy, nhưng không còn nữa," nàng nhấn mạnh.

"Vậy thì tại sao anh phải ngăn họ lại?"

"Bởi vì họ sẽ làm cho anh ấy bị thương!"

"Anh hiểu rồi. Và anh cứ nghĩ đó chính ý định của các anh ấy chứ."

"Thomas! Họ gán tội một cách vô lý khi nói anh ấy là một tên cướp biển để có cơ xông vào cùng một lúc, bởi vì họ sẽ không thắng được anh ấy nếu như đầu một chọi một."

"Cũng có thể, nhưng chuyện cướp biển không phải là vô cơ đâu, Georgie. Anh ta đúng là một tên cướp biển."

"Đã từng là," Nàng giữ vững lập trường. "Anh cũng nghe anh ấy nói là đã rút lui."

"Em cứng, đó không thay đổi được những chuyện anh ta đã làm trong suốt thời gian sống bằng cái nghề ghê tởm đó, anh ta đã hủy hoại hai chiếc tàu của chúng ta và cướp đi một chuyến hàng đáng giá."

"Anh ấy có thể chuộc lại lỗi lầm đó."

Cuộc cãi cọ chấm dứt khi những kẻ tham chiến bắt đầu đứng lên. Tất cả ngoại trừ James Malory. Suy cho cùng, bức tường gạch cũng không thể không bị đánh đổ."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

James cố không để tiếng rên đau đớn thoát ra khỏi cửa miệng khi anh vừa tỉnh lại. Anh liếc khắp thân thể mình xem có bị thương chỗ nào không, và đã không nghĩ xương sườn của anh bị gãy chiếc nào, chỉ là bị thương nặng thôi. Quai hàm thì anh không chắc lắm.

Anh đáng bị vậy mà, không phải anh tự rước họa vào mình sao? Anh đã không thể im miệng và đã cố tình khiêu khích khi hai người anh của nàng nhận ra anh và đã thú nhận quá khứ của mình. Ngay cả George cũng đã lên tiếng biện hộ cho anh. Nhưng không, anh phải nên nói rõ mọi chuyện để không hối hận về sau.

Thật ra mọi chuyện sẽ không tệ như vậy nếu như nàng không có nhiều anh em đến thế. Mẹ kiếp, đến những năm tên, năm tên Yanks khốn kiếp! Tại sao hai cái gã chết tiệt Artie và Henry không nói với anh chuyện này nhỉ? Kế hoạch đối mặt với George riêng rẽ đã đi đâu mất tiêu rồi? Connie đã nhắc nhở anh, hẳn đã nhắc nhở nhiều lần. Và hẳn sẽ rất hả hê khi bọn họ quay về lại Anh, có lẽ là sẽ kể cho Anthony nghe để nó châm thêm dầu vào, và rồi James sẽ tiếp tục nghe đề tài này được bàn tán mãi và không bao giờ dứt.

Anh đã nghĩ là sẽ làm được cái quái gì ở bữa tiệc này, ngoại trừ chuyện nhục mạ nàng vì nàng đáng phải bị vậy? Đây là bữa tiệc, hay đại khái vậy, và Georgie đã rất vui vẻ khi đi lòng vòng tham dự những cuộc đàm thoại với hơn cả chục người đẹp xung quanh cô ta, chính chuyện này làm cho James nổi điên lên. Và mẹ kiếp, tại sao anh lại không nhìn thấy được là những người anh của nàng đã bao bọc lấy nàng, không cho một gã nào lãng vãng gần nàng, tính luôn cả anh.

Anh nghe tiếng của họ văng vẳng bên tai, đến từ nhiều hướng khác nhau, xa và gần, gần đến nỗi như ở sát bên tai anh. Anh nghĩ chắc là một người trong số bọn họ đang theo dõi mọi cử động của anh, và anh thoát nghĩ không biết có nên đổi chỗ với hắn không. Anh đã cố tình nói tay vì Georgie, và xem anh đã được cái gì nào, khi mà anh có thể dễ dàng đánh gục cả bọn họ trong vòng vài giây trong lúc bọn họ còn chưa hòa vào cùng một lúc. Nhưng khi nghĩ kỹ lại, có lẽ anh không còn sức để làm được chuyện này nữa, sau khi bọn họ đã đánh anh như từ. Có lẽ anh nên cố gắng nghe xem bọn họ đang bàn tán chuyện gì, nhưng sự cố gắng này không dễ vì cả người anh đau ê ẩm.

"Em không tin đâu, Thomas, cho đến khi em nghe chính miệng Georgie nói."

"Anh cũng thấy là chính nó cũng muốn đánh hắn mà."

"Anh đã có mặt ở đây, Boyd." Giọng nói duy nhất có thể nghe được rõ ràng, và rất êm tai. "Anh là người đã cản nó đấy. Nhưng đó không có nghĩa gì cả, anh nói cho em biết là nó..."

"Nhưng nó vẫn còn đang đau khổ vì Malcolm kia!"

"Drew, con lừa đần độn, phải nói với em bao nhiêu lần là đó chỉ là một lúc bốc đồng của nó thôi."

"Tại sao anh không im mồm và đừng xía vào chuyện này nữa, Warren! Dù sao thì những gì thoát ra từ miệng của anh cũng toàn là rác rưởi thôi."

Một cuộc ẩu đả xảy ra, và rồi, "Vi Chúa, hôm nay hai em còn chưa có đủ những vết bầm trên người à?"

"Thật ra thì em không chịu nổi những lời châm chọc của anh ấy, Clinton, em thật không chịu nổi. Gã người Anh này chắc là học được từ anh ấy."

"Anh thì nói ngược lại đấy, nhưng dù sao cũng được. Hãy im mồm giùm anh, Warren, anh cũng không giúp gì được cả và hãy dừng lại đừng độc mồm như vậy. Còn Drew, em cũng chả giúp ích được gì."

"Được thôi, nhưng em tin những lời Boyd nói là hoàn toàn đúng." James bắt đầu phân biệt được từng giọng nói, câu nói này là của gã Warren nóng tính tiếp tục chạ vào đề tài đang sôi nổi. "Chỉ có con lừa này là không tin thôi, vì thế ..."

Cuộc ẩu đả lại tiếp tục. James ước gì bọn họ chém giết lẫn nhau ... nhưng là sau khi anh có thể hiểu rõ được bọn họ đang bất đồng vì chuyện gì kia. Anh định ngồi dậy và hỏi rõ thì bọn họ ngã nhào vào chân anh, chấn động cả người làm anh rên lớn lên.

"Anh cảm thấy thế nào, Malory?" Một giọng nói đầy ngạc nhiên thích thú hỏi. "Có tham dự hôn lễ được không?"

James mở mắt ra và nhìn thấy bộ mặt non nớt của Boyd đang cúi xuống nhìn anh. Anh nói một cách cao ngạo, "Anh em của tôi ra tay với tôi còn nặng hơn tất cả đám trẻ con các người cộng lại đấy."

"Vậy thì có lẽ chúng ta phải tiếp tục ra tay thôi." Gã mà cái tên đúng ra là phải nên cắt bớt một nửa, là War (gây chiến) có lẽ thích hợp với hắn hơn.

"Ngồi xuống, Warren!"

Lời nói như một mệnh lệnh đến từ Thomas làm cho tất cả bọn họ đều kinh ngạc, ngoại trừ James, vì anh không biết là gã Anderson này rất ít khi lớn tiếng. Và anh cũng không quan tâm đến chuyện này. Anh cố gắng ngồi lên mà không rên rỉ.

Và rồi anh đột nhiên nhớ lại, "Cậu đã nói chuyện quái gì vậy, hôn lễ của ai?"

"Của anh, gã người Anh ạ và Georgie. Anh đã chạ vào nó, anh sẽ phải cưới nó, không thôi chúng tôi sẽ giết chết anh."

"Vậy thì hãy bóp cò đi, cậu nhóc thân mến. Tôi sẽ không bị ép ..."

"Không phải anh đến đây vì chuyện này à, Malory?" Thomas hỏi một cách khó hiểu.

James quắc mắt nhìn anh, trong khi những người khác thì phản ứng kinh ngạc theo cách khác nhau.

"Anh điên rồi à, Thomas?"

"Có vậy mới đã giải thích được mọi chuyện phải không nào?" Câu nói đầy châm chọc.

"Anh dựa vào đâu mà nói những chuyện kỳ cục như thế này, đầu tiên là chuyện của Georgie, bây giờ thì đến chuyện này?"

"Em có thể giải thích không, Tom?"

"Không còn quan trọng nữa," Thomas trả lời, nhìn James. "Đầu óc của người Anh luôn rất phức tạp"

James không muốn bình luận về câu nói này. Nói chuyện với những gã khờ này cũng đủ làm cho anh đau đầu rồi. Một cách chậm chạp, anh cố đứng lên. Khi anh đứng lên được, Warren và Clinton đang ngồi cũng đứng bật dậy. James suýt bật cười. Bọn họ lo lắng là anh còn sức để đánh nữa à, những con thú vật không lồ chết tiệt này? George bé nhỏ không thể có một gia đình bình thường hay sao chứ?

"Bây giờ George ở đâu?" Anh muốn biết.

Người trẻ tuổi nhất, đang đi tới đi lui một cách bực bội, dừng lại trước mặt anh với cái nhìn trừng trừng.

"Đó không phải là tên của nó, Malory."

"Chúa tôi, bây giờ lại muốn gây chi vì một cái tên gọi à?" Và rồi đi không thèm sửa lại, James nói tiếp, "Tôi muốn gọi cô ấy bằng tên gì tôi thích đấy, nhóc con. Bây giờ hãy nói cho tôi biết các anh nhốt cô ấy ở đâu vậy?"

"Chúng tôi không nhốt nó ở đâu cả," Giọng nói của Drew vang lên sau lưng anh. "Nó ở đây này."

James xoay người lại, nhấn mặt vì cử động quá nhanh, đầu tiên anh nhìn thấy Drew đứng sau lưng anh và chiếc ghế sofa. Và trên chiếc ghế là thân thể bất động trắng bệch như người chết của Georgina.

"Mẹ kiếp!"

Drew là người duy nhất nhìn thấy được ánh mắt giết người trên mặt James khi anh bước lại gần sofa để ngăn James, nhưng anh ước gì mình đừng làm vậy, vì anh đã bị một cú đấm bật ngược lại, va mạnh vào tường. Sự va chạm quá mạnh làm các bức tranh treo trên vách rung bần bật, và một tiếng đổ vỡ ngoài hành lang, vì một người hầu bị giật mình bởi tiếng động đột ngột vang lên trong phòng nên đã đánh rơi chiếc khay đồ ly.

"Dừng lại đi, Warren," Thomas cảnh cáo. "Anh ta sẽ không gây hại đến nó đâu, " Và anh nói với James, "Nó chỉ bị ngắt thôi, anh bạn, khi nó nhìn thấy anh bị đập toi tã."

"Nó chưa bao giờ bị ngắt cả, " Boyd cố chấp. "Em nói cho anh biết là nó đang đóng kịch để không bị Clinton la mắng."

"Anh nên đập cho nó một trận, Clint," Lời nói cẩu kính, cẩn thận từ Warren khiến những anh em khác nhìn anh một cách khó chịu, nhưng họ đã không mong đợi khi nghe những gì thốt ra từ miệng của một người duy nhất không phải là người trong nhà.

"Anh mà chạm tay vào người cô ấy, anh sẽ chết ngay."

James không xoay người lại để hét lên lời cảnh cáo đấy. Anh đang quì gối bên cạnh ghế, âu yếm vuốt nhẹ hai gò má tái mét của Georgina, cố làm cho nàng tỉnh lại.

Một sự im lặng kéo dài sau đó, Thomas nhìn Clinton và nói một cách bình tĩnh. "Em đã nói với anh rồi mà."

"Thì em đã nói rồi, nhưng nó làm cho mọi chuyện càng phức tạp hơn."

"Chỉ cần để em đem hân giao cho Thống Đốc Wolcott treo cổ hân là xong chuyện."

"Nó đã chạm vào người của con bé đấy, Warren," Clinton nhắc nhở anh. "Phải có một hôn lễ trước khi chúng ta có thể bàn đến bất cứ chuyện gì khác."

Tiếng nói của họ vang lên đều đều sau lưng anh, nhưng James không nghe thấy gì cả. Anh không thích màu sắc trên gương mặt của Georgina. Hơi thở của nàng cũng rất yếu ớt. Dĩ nhiên là anh chưa bao giờ biết phải làm thế nào với một người phụ nữ bị bất tỉnh. Người khác thì sẽ cho nàng hít lọ muối ngửi. Các anh của nàng chắc không có muối ngửi rồi, trừ khi họ có sử dụng nó. Không biết mùi khét của lông thú bị đốt có được không nhỉ? Anh nhìn chiếc ghế, thoáng nghĩ không biết nó được nhồi bằng gì?

"Anh thử thọc léc lòng bàn chân nó đi," Drew đề nghị, đến đứng sau lưng James. "Nó rất nhạy cảm ở chỗ đó."

"Tôi biết." James trả lời, nhớ lại lần anh vô ý chạm nhẹ vào lòng bàn chân nàng và nàng đã đá anh xuống giường vì phản ứng tự nhiên.

"Anh biết à? Làm sao anh biết được?"

James thờ dãi, nghe được giọng nói như muốn gây chiến của Drew. "Tĩnh cò thôi, cậu nhóc thân mến. Cậu không nghĩ là tôi thích chơi trò hề con nít như chuyện thọc lét này chứ?"

"Tôi nghĩ không biết anh đã chơi trò hề nào với em của tôi rồi?"

"Không hơn những gì cậu đã nghĩ đâu."

Drew hít sâu một hơi trước khi trả lời, "Tôi nói cái này cho anh biết, anh bạn người Anh ạ. Anh có biết là anh đang tự đào một cái hố quá sâu cho mình không?"

James liếc qua vai. Anh sẽ cười nếu như không quá đau khiến không thể làm được chuyện đó. "Không biết. Cậu thà là nghe tôi nói dối về chuyện này à?"

"Đúng vậy, vì Chúa, tôi ước gì anh đã làm vậy."

"Xin lỗi nhé, chàng trai, nhưng tôi không có lương tâm với những chuyện mà cậu đang lo lắng đến. Giống như tôi đã từng nói với em gái của cậu, một vài cách sống của tôi rất đáng bị chê trách."

"Ý anh là về chuyện đàn bà à?"

"Đúng vậy, cậu đúng là một chàng trai thông minh."

Drew đỏ mặt vì giận, những ngón tay bóp chặt lại. "Anh còn khốn nạn hơn cả Warren, lạy Chúa ! Nếu anh muốn bị "

"Dừng lại đi, nhóc con. Tuy là cậu có lòng lo lắng cho em gái cậu nhưng cậu biết là không thể nào thắng nổi tôi mà. Vì vậy hãy làm chuyện có ích hơn, tìm cái gì đó làm cho em gái cậu tỉnh lại được không? Cô ấy phải nhìn thấy được cuộc vui đặc biệt này chứ."

Drew hăm hăm bước ra khỏi phòng theo lời đề nghị của anh và trở lại ngay sau đó với một chiếc ly chứa hơn phân nửa nước. James nhìn một cách ngờ vực. "Tôi sẽ làm gì với nó chứ?" Đề trả lời, Drew tạt ly nước thẳng vào mặt Georgina. "Tôi rất vui là cậu đã làm chứ không phải tôi," James nói với Drew khi Georgina ngồi dậy, vừa phun nước, vừa thét lên và nhìn xung quanh xem ai là kẻ tội phạm.

"Em bị ngắt, Georgie," Drew vội nói với nàng để giải thích.

"Có biết bao nhiêu phụ nữ ở đây có muối người mà," Nàng tức tối nói khi ngồi dậy, vuốt nước trên mặt và trên ngực với những ngón tay tê cứng. "Anh không thể hỏi mượn à?"

"Anh đã không nghĩ ra chuyện đó."

"Vậy thì ít ra anh có thể cho em mang một chiếc khăn thấm nước chứ," và rồi, thất kinh, "Chết tiệt, anh Drew, hãy xem anh đã làm gì với chiếc váy của em này."

"Một chiếc váy mà đứng ra em không nên mặc ngay từ đầu," anh khịt mũi, "Bây giờ có lẽ là em phải thay nó ra thôi."

"Em sẽ mặc cho đến khi nào nó mục nát, nếu anh làm như vậy chỉ để cho em không thể ..."

"Này bọn trẻ, nếu các người không ..." James cắt ngang, mang theo ánh mắt của Georgina nhìn anh.

"Ồ James, nhìn mặt anh kìa!"

"Đó là chuyện rất khó làm, ngốc ạ. Nhưng anh sẽ không nói gì đâu khi mặt em còn nhiều kìa."

"Nhiều nước đấy, đồ khôn, không phải máu!" nàng đập lại, rồi xoay người qua Drew. "Anh không có khăn tay à?"

Anh thọc tay vào túi và đưa cho nàng chiếc khăn trắng, nghĩ là nàng sẽ dùng nó để lau mặt mình. Nhưng anh kinh ngạc nhìn thấy nàng chồm người tới và cẩn thận chặm những vết máu xung quanh miệng của gã người Anh. Ngạc nhiên hơn là anh ta để nàng làm vậy, chỉ quì gối ở đó và để cho nàng chăm sóc anh ta, làm như anh ta chưa từng nhìn nàng với ánh mắt như toé lửa khi nãy, và anh ta đã không tỏ chút xấu hổ nào trước mặt những người trong gia đình nàng, và hơn nữa, hai người họ mới vừa gây gỗ xong.

Anh nhìn xung quanh, xem các anh em của anh có nhìn thấy được chuyện khó tin này không. Clinton và Warren không nhìn thấy vì đang bận cãi cò. Nhưng Boyd nhìn anh với ánh mắt tròn tròn. Drew đồng tình với anh. Còn Thomas chỉ biết lắc đầu, mặc dù rất kinh ngạc. Drew không thể thấy được chuyện gì có thể thích thú hơn chuyện này. Chết tiệt anh khi anh muốn có một người em rể là một tên cướp biển, rút lui hay không cũng mặc. Tệ hơn nữa, là một tên cướp biển người Anh. Tệ nhất, lại là tử tước của lãnh địa cũ. Và chết tiệt, anh không thể nào tin được, em của anh đã yêu hắn, bất chấp mọi chuyện.

Nếu không phải vậy thì tại sao giờ đây, Georgina đang cuồng quýt bên cạnh hắn ta thế kia? Và tại sao nó lại bị ngắt chỉ vì bọn họ làm cho mặt hắn sưng lên chút đỉnh chứ?

Drew công nhận gã người Anh này có một thân hình rất đàn ông. Cũng là một võ sĩ quyền Anh không có đối thủ mà Drew có thể rất khâm phục, nhưng George thì không được. Và anh có thể nói là hắn đẹp trai, ít ra là trước khi bọn họ làm cho gương mặt của hắn sưng tấy lên như bây giờ. Nhưng Georgina vì một điểm này mà bỏ qua những điểm đen khác của hắn à?Ồ, mẹ kiếp, không có gì hợp lý cả, kể từ khi anh gặp nàng ở Jamaica.

"Anh đánh đấm giỏi quá hả?"

Sự chú ý của Drew trở lại với em gái anh vì câu hỏi bức bối thốt ra từ miệng nàng. Anh nhìn Malory để xem phản ứng anh ta ra sao, nhưng không thể nhìn thấy gì, vì khuôn mặt đầy thương tích của anh ta.

"Em có thể biết là anh được huấn luyện chút đỉnh trên võ đài."

"Anh ở đâu mà có nhiều thời gian thế," Georgina châm chọc, "Khi phải điều khiển nông trại và làm cướp biển nữa?"

"Chính em cũng đã nói là anh già đấy, ngốc ạ. Đó là lý do anh đã có rất nhiều thời giờ để đeo đuổi những gì mình thích, phải không nào?"

Drew gần như mắc nghẹn khi nghe nói vậy. Tiếng động anh gây ra làm Georgina chú ý tới anh. "Anh còn đứng đó à, khi nào thì anh có thể giúp ích được đây chứ? Mắt anh ấy cần một cái gì lạnh để giảm sưng ... mắt anh cũng vậy."

"Ồ, không đâu, bé Georgie. Cho dù dùng ngựa cũng không kéo nổi anh ra khỏi nơi này đâu, vậy thì hãy để dành hơi lại đi. Nhưng nếu em muốn anh lùi lại cho em có một chút riêng tư để nói chuyện với cái gã tồi này, thì tại sao lại không nói thẳng cho rồi?"

"Em không muốn làm vậy," Nàng nói một cách phẫn nộ, "Em không có gì nói với anh ấy cả." Mắt nàng hướng về James để nói rõ hơn. "Với anh. Không có gì cả ... trừ thái độ của anh tồi nay đã đi quá xa bản tánh xấu xa thường ngày của anh. Em phải nên biết là anh có thể trở nên rất thất thốn. Tất cả dấu hiệu đều ở đó. Nhưng không, em đã khờ dại nghĩ là bản tánh này của anh không hại chi cả mà chỉ là theo thói quen của anh. Em đã thật tin như vậy! Nhưng anh vừa chứng minh là em sai, phải không nào? Miệng lưỡi của anh như là một thứ vũ khí ghê gớm. Bây giờ anh vui với những gì anh đã gây ra rồi chứ gì? Anh rất thích thú chứ gì? Và anh làm cái quái gì để phải quì gối ở đó vậy? Bọn họ phải bắt anh nằm xuống giường nghỉ ngơi chứ?"

Nàng càng nói càng giận, và rồi chấm dứt bằng sự lo lắng cho anh! James ngồi phệt xuống sàn nhà và ôm bụng cười. Cả người anh đau nhức nhưng anh không thể không cười.

"Cũng may là em không thẳng tay với anh, George," Cuối cùng anh nói.

Nàng nhìn anh một lát, rồi nghiêm nghị hỏi. "Anh đang làm gì ở đây thế, James?"

Câu hỏi này làm cho những biểu hiện vui mừng trên mặt anh lập tức biến mất. Nháy mắt một cái, anh trở nên bực bội.

"Em đã quên không nói lời từ giả với anh, em yêu. Anh nghĩ là anh nên cho em cơ hội để sửa chữa sai lầm đó."

Đó chính là vì sao anh lại giận dữ à? Anh cảm thấy bị xem thường à? Và chỉ vì một lý do tí xíu đó mà anh đã hủy hoại danh dự của nàng và cảm tình của nàng đối với anh à? Thật ra thì nàng đã có thể vui mừng vì kết cục này. Vì nàng đã gặm nhấm nỗi đau một mình, bởi vì nàng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Bây giờ, nàng ước gì chưa bao giờ gặp lại anh.

"Ồ, vậy à, em thật đáng trí quá," Nàng nói bằng giọng điệu chế nhạo rồi đứng lên, "Chuyện này thì dễ sửa thôi. Vĩnh biệt, Thuyền trưởng Malory."

Georgina đi lướt qua anh, chuẩn bị rời khỏi cuộc giã từ một cách ngoạn mục nhất trong đời nàng và nàng thấy mình đối mặt với các anh, bọn họ đang nhìn nàng, và tất cả đã nghe từng lời một nàng nói với James. Làm thế nào mà nàng lại có thể quên là họ đang có mặt trong phòng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Giờ đây, rõ ràng là hai người rất thân thiết với nhau."

Georgina nhú mày vì câu nói đầy ác ý của Warren, nàng giận dữ biện hộ vì cảm thấy xấu hổ, "Anh đang nói xa nói gần gì vậy, Warren? Em đã trải qua năm tuần lễ trên tàu của anh ấy trong nhiệm vụ của một cậu bé giúp việc, giống như anh ấy đã nói rõ với anh rồi."

"Và trên giường anh ta à?"

"Ồ, vậy là cuối cùng chúng ta cũng bàn đến vấn đề này à? " Một bên chân mày của nàng nhướng lên bất chước y hệt James, và nàng cũng không hay biết là nàng đã sử dụng từ "chúng ta" như cách nói của những người quý tộc, giống như thói quen của anh, không phải là của nàng. Suy cho cùng nàng không có ý nhạo báng người khác, nó chỉ là tự nhiên phát sinh ra trong tình huống này thôi. "Và em cứ nghĩ là anh đã không cần tìm hiểu gì thêm sau khi nghe anh ấy thú nhận đã từng là một tên cướp biển chứ? Đó là lý do tại sao bốn người các anh nhào vô anh ấy và muốn giết chết anh ấy, phải vậy không? Bởi vì anh tin vào những gì anh ấy nói à? Anh chưa bao giờ nghĩ có thể là anh ấy đang nói dối à?"

Clinton và Boyd cùng cảm thấy hổ thẹn vì những lời này, gương mặt họ ửng đỏ lên. Nàng không thể nhìn thấy phản ứng của Drew vì anh đứng sau lưng nàng, nhưng còn Warren dĩ nhiên là muốn biện hộ cho mình.

"Không một người nào đủ khùng điên để thú nhận mình đã từng phạm tội, nếu chuyện đó không có thật cả."

"Không à? Nếu như anh biết rõ anh ấy, Warren, anh sẽ biết là anh ấy thích thú nhận mọi chuyện cho dù là đúng hay sai, chỉ để xem phản ứng của người khác ra sao thôi. Anh biết không, anh ấy luôn thích gây ra sự bất đồng. Còn nữa, ai nói là anh ấy không khùng chứ?"

"Này, anh không đồng ý điểm này đâu, George, thật đấy," James phản đối từ ghế sofa, nơi mà anh đã di chuyển thân thể đau đớn của mình đến đó. "Còn nữa, các anh của em đã nhận ra anh, em quên rồi à?"

"Anh đi chết đi, James !" Nàng xoay người lại nhìn anh. "Anh có thể nào im miệng lại một lát không? Anh đã tham dự vào cuộc bàn tán này đủ rồi..."

"Đây không phải là một cuộc bàn tán, Georgina," Clinton cắt ngang, giọng nói anh đầy vẻ bất mãn. "Em đã được hỏi một câu. Em phải trả lời ngay bây giờ và đừng trì hoãn nữa."

Georgina rên thầm. Nàng không thể tránh né được nữa rồi. Và nàng không nên cảm thấy xấu hổ, nhưng Chúa ơi, đây là các anh của nàng. Không ai đi nói với các người anh luôn che chở cho mình là mình đã lên giường với một người đàn ông không phải là chồng mình cả. Cho dù là có kết hôn đi nữa thì cũng quá xấu hổ để mà bàn đến.

Thoạt đầu nàng định nói dối. Nhưng chứng cứ sẽ nhanh chóng hiện rõ vì đứa bé trong bụng nàng. Và còn có James nữa, anh sẽ không để cho nàng dối gạt mọi người sau khi chịu những thương tích vì đã đề lộ mối quan hệ của họ.

Sự bực tức làm nàng trở nên thách thức, nàng ra vẻ ngang tàng, "Anh muốn nghe gì nào? Em phải nói rõ ra, hay là chỉ nói sơ qua rằng, những gì thuyền trưởng Malory đã nói là sự thật?"

"Ồi mẹ kiếp, Georgie, với một tên cướp biển khôn khéo à?"

"Làm sao em biết chuyện đó chứ, Boyd?"

"Một người Anh đấy !" đến từ Drew.

"À, đó là sự thật, em không thể nào làm lẫn," Nàng nói một cách khô khan. "Mỗi một lời thốt ra từ miệng của anh ấy đều biểu lộ điều đó."

"Đừng có mà lác cắc như vậy, Georgie," Clinton cảnh cáo nàng. "Sự lựa chọn đàn ông của em thật là tệ."

"Ít ra thì nó cũng trước sau như một," Warren nhảy vào. "Từ tệ đến càng tệ."

"Anh không nghĩ là họ thích anh, George," James châm vào.

Nàng chịu đựng hết nổi. "Tất cả các người dừng lại đi. Em đã gây ra lỗi lầm. Em chắc chắn rằng em không phải là người đàn bà đầu tiên làm vậy, và cũng không phải là người cuối cùng. Nhưng ít ra thì em không còn ngu dại nữa. Em biết anh ta cố tình quyến rũ em ngay từ đầu, chuyện mà các anh cũng sẽ làm, vì thế các anh đúng là giả nhân giả nghĩa nếu như chê trách anh ấy vì chuyện đó. Anh ấy đã rất khôn ngoan trong chuyện này, quá xảo quyệt đến nỗi em không biết ý định của anh ấy. Em đã tưởng anh ấy nghĩ em là một cậu con trai, chuyện mà bây giờ em mới biết là đã nghĩ sai. Em có lý do để nổi giận, nhưng các anh thì không, vì em có thể tưởng tượng ra, ít nhất là hơn phân nửa các người sẽ làm như James đã làm, nếu như có được hoàn cảnh giống vậy. Nhưng nói gì thì nói, em đã sốt sắng hưởng ứng theo. Em biết chắc là mình đã làm gì. Lương tâm của em sẽ chứng minh được điều đó."

"Cái gì của em?"

"Nói hay lắm, George," James nhận xét ở phía lưng nàng, thay vì ngạc nhiên là làm sao mà nàng lại có thể vừa gỡ tội cho mình, vừa buộc tội người khác trong cùng một câu. "Nhưng anh chắc họ thà nghe nói rằng em bị cưỡng hiếp, hay là bị lợi dụng làm những chuyện ghê tởm đó hơn đây."

Nàng xoay người lại, mắt nheo nheo. "Anh không nghĩ là em đã bị lợi dụng sao?"

"Đúng vậy, em yêu. Anh không phải là người đã thú nhận mình bị "buồn nôn" mà."

Mặt nàng đỏ bừng vì lời nhắc nhở đó. Ồ, Chúa tội, anh ta không kể cho họ nghe chuyện đấy chứ?

"Chuyện gì thế?" Drew muốn biết, người duy nhất thấy mặt nàng ửng đỏ.

"Không có gì... một lời nói đùa thôi," Nàng thốt lên, trong khi mắt trừng trừng nhìn James để giữ cho anh im miệng.

Dĩ nhiên là anh không sợ nàng. "Một lời đùa thôi hờ George? Em gọi đó là..."

"Em sẽ giết chết anh đấy, James Malory, em thề là em sẽ làm đấy!"

"Không được, cho đến khi em kết hôn với hắn đã."

"Cái gì?" Nàng thét lên, và xoay người lại nhìn người anh trai vừa thốt lên những lời kỳ lạ vừa rồi. "Clinton, anh không phải là đang đùa chứ. Anh không muốn có anh ấy trong gia đình chúng ta đâu."

"Điều đó không còn quan trọng nữa. Em đã chọn hắn..."

"Em không có và anh ta cũng sẽ không kết hôn với em..." Nàng dừng lại liếc mắt nhìn James một lúc rồi do dự hỏi, "Phải không?"

"Dĩ nhiên là không," Anh trả lời, ngần ngại một lúc rồi hỏi. "Em có muốn anh làm chuyện đó không?"

"Dĩ nhiên là không." Lòng tự trọng của nàng ép nàng thốt lên những lời đó vì nàng quá hiểu anh. Nàng xoay người lại nhìn các anh của nàng. "Em tin là chúng ta đã giải quyết xong chuyện này."

"Đã thật giải quyết xong, Georgie, trong khi em và gã thuyền trưởng bất tỉnh," Thomas nói với nàng. "Em sẽ kết hôn vào tối nay."

"Đây là chủ ý của anh phải không?" Nàng buộc tội anh, cuộc nói chuyện sáng nay đột nhiên hiện rõ trong đầu nàng.

"Tội anh làm vậy chỉ là mong tốt cho em thôi."

"Nhưng nó không có gì là tốt với em cả, Thomas. Em không muốn kết hôn với một người đàn ông khi anh ta không muốn có em."

"Ai nói vậy, em yêu," James trả lời, giọng nói đầy bức bối. "Em rất thích hợp làm một cô tình nhân."

Georgina há hốc miệng. Các anh của nàng thì lớn tiếng hơn.

"Thằng khốn nạn!"

"Anh sẽ phải kết hôn với nó không thì..."

"Đúng, tôi biết," James cắt ngang trước khi bọn họ tiếp tục. "Các anh sẽ bắn chết tôi chứ gì?"

"Chúng tôi sẽ làm dữ hơn đấy anh bạn," Warren gầm gừ. "Chúng tôi sẽ bắn nát tàu của anh!"

James đứng bật dậy, chỉ để nghe Clinton nói thêm, "Chúng tôi đã sai người đi dò xét xem tàu của anh đậu ở đâu rồi vì hiển nhiên là anh đã không đi thẳng vào cảng, nếu không thì chúng tôi đã nghe nói về nó."

Trong phòng đột nhiên im lặng sau lời tuyên bố đó, Boyd hỏi theo lẽ phải, "Các anh nghĩ chúng ta sẽ treo cổ anh ta sau khi anh ta là chồng của Georgie à ? Vậy là không đúng lắm, treo cổ em rể của mình à?"

"Treo cổ !" Georgina thốt lên, vì nàng đã bất tỉnh trong lúc bọn họ bàn tán về chuyện này . "Các anh điên hết rồi à?"

"Anh ta thú nhận là đã làm cướp biển đấy Georgie, và anh dám chắc là không chỉ có tàu Skylard là nạn nhân của hắn không thôi. Vì đạo nghĩa, chúng ta không thể bỏ qua."

"Các anh chết hết đi. Anh ấy sẽ bồi thường. Nói với họ là anh sẽ bồi thường đi, James." Nhưng khi nàng nhìn anh để thấy được sự đồng ý của anh, thì anh nhìn như muốn giết người và phần nhiều là vì sự kiêu hãnh đã giữ cho miệng anh mím chặt. "Thomas!" nàng than vãn, rồi cảm thấy hoảng hốt. "Chuyện này đã đi quá xa rồi! Chúng ta đang nói đến những chuyện phạm tội đã xảy ra ... nhiều năm trước rồi!"

"Bảy hay tám năm gì đó," Anh trả lời với cái nhún vai. "Trí nhớ của anh dường như không còn hoàn hảo nữa, nhưng hành vi thù địch của Thuyền trưởng Malory khơi lại rất rõ đấy."

James cười nhưng không vui vẻ chút nào. "Hăm dọa tôi à? Áp bức tôi à ? Vậy mà các tên thực dân các người dám gọi tôi là tên cướp à?"

"Ý của chúng tôi chỉ là đem giao anh cho chính quyền, và Boyd và tôi sẽ làm nhân chứng chống lại anh ..."

Anh không nói hết nhưng ngay cả Georgina cũng há hốc miệng với những gì Thomas vừa ám chỉ. Nếu James hợp tác, thì họ sẽ không mang anh ra xét xử, vì không có nhân chứng. Nàng bắt đầu thả lỏng người, cho đến khi nghe một người anh khác nói .

"Đầu óc của em đã trở nên ngốc nghếch vì tính đa cảm, Thomas," Warren nói. "Nhưng anh thì đã nghe rất rõ lời thú tội của hắn. Và anh sẽ đến đây để làm nhân chứng."

"Kế hoạch của các người coi bộ lúng túng quá, những tên Yank ngốc kia . Chuyện gì thế ? Chứng minh hay bào chữa đây? Hay các anh tưởng là người này sẽ bổ sung cho người kia à?"

Sự trêu chọc của James làm Warren nẩy lửa. "Sẽ không có lời bào chữa nào cả nếu tôi đứng ra làm nhân chứng, và không cần phải thọc gậy bánh xe đâu, Hawke." Cái tên được gọi một cách nhục mạ. "Vẫn còn có tàu của anh và đám thủy thủ đấy. Và nếu anh không quan tâm đến chuyện anh sẽ có quyết định thế nào về chuyện này, thì đám thủy thủ của anh cũng sẽ bị đem ra xét xử chung với anh luôn."

James không dễ phản ứng một cách bạo lực trong mấy năm gần đây. Lúc còn trai trẻ, anh rất nổi tiếng trong việc dễ bị kích động và hay ẩu đả với người khác, và mặc dù gần đây anh vẫn thường nổi giận nhưng phải là người quen biết lâu ngày với anh mới nhận ra được. Nhưng không một ai đe dọa đến gia đình của anh mà có thể thoát khỏi một cách nguyên vẹn được, và anh xem hơn nửa đám thủy thủ là gia đình của mình.

Anh bắt đầu từ từ bước lại gần Warren. Georgina quan sát anh, nghĩ là anh của nàng đã chọc anh quá đà, nhưng không ngờ bản tính dữ dội mà nàng và Mac đã từng cảm nhận được ở người đàn ông này ở lần đầu tiên họ gặp mặt còn chưa lộ rõ.

Ngay cả giọng nói của anh cũng rất dễ nhầm lẫn khi anh cảnh cáo bằng giọng điệu nhả nhặn nhưng cứng cỏi. "Anh đã đi quá xa khi kéo tàu của tôi và đám thủy thủ vào ."

Warren khịt mũi với thái độ khinh khỉnh. "Đó là tàu Anh xâm nhập vào hải phận của chúng tôi đấy. Hơn nữa, còn là một con tàu bị tình nghi là cướp biển đấy. Chúng tôi có đủ tư cách để làm chuyện đó ."

"Vậy thì tôi cũng vậy ."

Chuyện xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều sững sờ, nhất là Warren, người bị hai bàn tay mạnh khỏe xiết chặt cổ họng mình. Anh không phải là một người yếu đuối, nhưng những ngón tay của anh không thể nào gỡ nổi hai bàn tay đó. Clinton và Drew nhảy vào nhưng cũng không thể nào gỡ nổi tay James. Và những ngón tay của James cứ từ từ siết chặt lại.

Mặt của Warren trở nên xanh tím trước khi Thomas có thể tìm được một món đồ nặng đủ để đánh cho James bất tỉnh. Nhưng anh không cần phải sử dụng đến nó. Georgina nhảy xổ lên lưng James và thét vào tai anh, "James, xin anh, anh ấy là anh của em !" và James lập tức thả Warren ra .

Clinton và Drew cũng thả tay ra để đỡ lấy Warren khi anh ngã xuống sàn nhà. Họ đỡ anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, khám xét cổ anh, và thấy không bị gãy xương. Lúc này anh ho sặc sụa vì bị thiếu hơi .

Georgina không còn đu trên lưng của James nữa, nàng vẫn còn run rẩy vì những gì anh vừa làm. Nàng chưa kịp nổi giận thì anh đã xoay người lại nhìn nàng, nàng nhìn thấy con thịnh nộ của anh đã dâng lên đến cực điểm.

"Em có biết là anh có thể bẻ gãy cổ của anh ta chỉ trong hai giây thôi không ?"

Nàng co rúm người dưới sự cuồng nộ của anh. "Biết. Em ... em nghĩ là tất cả đều biết."

Anh chỉ nhìn nàng trong im lặng. Nàng có cảm giác là anh vẫn chưa trút bỏ hết sự giận dữ lên mình của Warren, rằng anh còn để phần cho nàng nữa. Nó sáng rực trong mắt anh, lộ qua thân hình đang gồng cứng của anh.

Một khoảng thời gian ngọt ngào trôi qua, anh đã làm cho nàng và mọi người trong phòng ngạc nhiên bằng cách găm gù, "Vậy thì hãy mời cha xứ của các người đến đây, trước khi tôi thay đổi ý định."

Chỉ cần mất năm phút là họ tìm được Đức Cha Teal, vì ông đang tham dự bữa tiệc ở ngay trong nhà tối nay. Và trong một thời gian ngắn ngủi, Georgina đã cử hành xong hôn lễ với James Malory, tử tước của Ryding, một tên cướp biển về hưu và chỉ có Chúa mới biết những chuyện khác anh ta từng làm qua. Đây không phải là một đám cưới mà nàng đã có trong mơ mà suốt mấy năm trời nàng đã nhẫn nại khóc thầm để chờ đợi Malcolm quay lại. Nhẫn nại à? Không, bây giờ nàng nhận thức được là nó không có gì khác biệt cả. Nhưng không có điểm gì giống nhau ở những người đang có mặt trong phòng.

James đã chịu nhượng bộ, nhưng vẫn còn rất ảm ức. Anh đã làm một vài hành động và cử chỉ khiếm nhã trong lúc làm lễ. Và các anh của Georgina thì không mấy khá hơn, nhất quyết ép nàng kết hôn nhưng lại ghét mỗi một giây phút trong buổi lễ và họ thể hiện rõ ra mặt. Riêng nàng, nàng nhận thức được là nàng không thể ngoan cố, xem trọng mặt mũi để chống báng lại chuyện này vì đứa con trong bụng, đứa bé cần có một người cha.

Nàng thoáng nghĩ, không biết thái độ của mọi người có thay đổi khá lên không, khi họ biết về chuyện đứa bé, nhưng nàng không dám chắc. Nói theo cách nào đi nữa thì James cũng đã bị ép hôn và chuyện này không làm khác đi mọi chuyện. Có lẽ là sau này mọi chuyện sẽ đỡ hơn và lúc đó nàng sẽ nói với anh .. hay có lẽ là nàng sẽ không có cơ hội để nói, nếu Warren nhất định làm những chuyện anh đã nói.

Và anh thật đã làm, sau khi cha xứ vừa tuyên bố kết thúc buổi lễ, anh ra lệnh, "Nhốt hẳn lại. Hẳn đã có đủ những đêm động phòng hoa chúc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Em không nghĩ là sẽ thành công chứ, Georgie?"

Georgina ló đầu lên, nơi nàng đang cố gắng nạy ổ khóa học bàn của Clinton. Drew đang đứng ở đó, lắc lư cái đầu với mái tóc vàng. Boyd đứng kế bên, nhìn như không hiểu câu hỏi vừa rồi của Drew.

Georgina từ từ đứng dậy, giận điên lên vì bị bắt quả tang. Chết tiệt, nàng đã xem xét kỹ và tin chắc là bọn họ đã ngủ rồi. Nhưng Drew lại quá thông minh, đã đoán ra được ý định của nàng. Nàng trắng tráo:

"Em không hiểu anh đang nói gì."

"À, em biết rõ mà, em cưng." Drew cười với nàng. "Cho dù là em có thể nạy được khoá, chiếc bình đó cũng trở nên rất tầm thường sau những gì gã người Anh đó đã làm với em. Warren sẽ hy sinh chiếc bình thay vì thả Thuyền trưởng Hawke đi."

"Em ước gì anh không gọi anh ấy như vậy," Nàng nói, thả người xuống chiếc ghế ở sau bàn.

"Anh nghe có đúng không nh?" Boyd thắc mắc. "Em muốn thả gã dê tiện đó à, Georgie?"

Cầm nàng ghéech lên, "Nếu vậy thì sao nào? Tất cả các người đều có tình lờ đi chuyện James đến đây là vì em. Nếu anh ấy không đến thì sẽ không bị anh và Thomas nhận ra, bây giờ sẽ không bị nhốt dưới hầm. Anh nghĩ, lương tâm của em sẽ dễ chịu nếu anh ấy bị đem ra xét xử và bị treo cổ à?"

"Anh ấy có thể sẽ được xử vô tội nếu Thomas không xuất hiện để làm nhân chứng," Boyd nói.

"Em không muốn thử."

Chân mày của Drew nhíu lại, "Em có yêu anh ta không, Georgie?"

"Đúng là điên rồ," nàng nói với vẻ nhạo báng.

"Tạ ơn Chúa." Anh thở ra, "Anh cứ nghĩ là em đã mất hết lý trí rồi chứ."

"Nếu em thật đã mất hết lý trí," nàng đập lại một cách cứng cỏi, "thì em rất vui là đã có lại chúng. Nhưng em sẽ không để Warren và Clinton làm được chuyện mà họ muốn làm."

"Clinton không quan tâm đến chuyện Hawke có bị treo cổ hay không," Drew nói. "Anh ấy chỉ muốn hẳn không bao giờ xuất hiện ở ngưỡng cửa của

chúng ta nữa. Anh ấy vẫn còn đang bức tức là đã không nện hấn thêm."

"Hai người cũng vậy thôi, sao em vẫn chưa nghe các người gọi nhau hùa cùng một lúc vậy?"

Boyd tắc lưỡi. "Em đang giỡn chơi chặc, Georgie. Bộ em không nhìn thấy hấn à? Bọn anh bị thua chí tử, đúng là điên khi phải đấu nhau với anh ta. Nhưng không có gì đáng xấu hổ cả khi thua dưới tay một người có đẳng cấp như anh ta."

Drew mỉm cười. "Boyd nói đúng đấy. Anh ta có rất nhiều điều đáng được nể phục, nếu như anh ta không quá ..."

"Thù địch chứ gì? Thích nhục mạ người khác chứ gì? Mỗi một lời của anh ta đều mang về miệt thị chứ gì?" Georgina suýt bật cười. "Em ghét phải là người nói cho anh biết điều này, nhưng đó là tính cách của anh ấy, ngay cả với bạn thân, anh ấy cũng đối xử với họ như vậy."

"Nhưng nó làm anh muốn nổi điên lên đấy," Boyd thốt lên. "Em không à?"

Georgina nhún vai. "Khi anh quen rồi thì lại thấy rất thích thú đấy. Nhưng đó là thói quen của anh ấy, một thói quen nguy hiểm, anh ấy không quan tâm đến chuyện anh ấy chọc giận tới ai ... giống như tới nay vậy. Nhưng nếu không nói đến thói quen của anh ấy, hay là quá khứ tội lỗi của anh ấy, hay những chuyện khác, em nghĩ là chúng ta đã đối xử không công bằng với anh ấy."

"Sao không," Boyd khẳng định, "sau những gì anh ta đã làm với em à?"

"Đừng lôi em vào chuyện này. Không ai đem treo cổ một người đàn ông vì đã quyến rũ một người đàn bà cả, nếu không thì cả hai anh cũng đã bị treo cổ lâu rồi, đúng không nào?" Boyd đỏ mặt, nhưng Drew thì cười như điên. "Em sẽ nói theo cách khác nhé," Georgina tiếp tục, nhìn Drew với vẻ bức bối. "Em không cần biết anh ấy đã từng là cướp biển, em không muốn anh ấy bị treo cổ. Và đám thủy thủ của anh ấy cũng không dính líu vào chuyện này. Anh ấy đã nói đúng."

"Có lẽ là vậy, nhưng anh không thấy em có thể làm được gì," Boyd trả lời, "Những gì em nói không lay chuyển được Warren."

"Boyd nói đúng," Drew châm vào. "Có lẽ em nên đi ngủ đi."

"Em không thể ngủ được," Nàng trả lời và ngã người xuống ghế.

Nàng lại bắt đầu cảm thấy hốt hoảng, lo sợ khi đầu óc nàng rối tung vì phải cố nghĩ cho ra phương án. Nàng cố bình tĩnh lại. Lo sợ vào lúc này không giúp gì được cả. Nàng phải nghĩ cách. Và rồi nàng đột nhiên nghĩ ra khi nhìn thấy hai người anh của nàng đi về phía quầy rượu, giống như ban đầu họ đến đây chỉ là vì lý do này. Nàng không lấy làm ngạc nhiên lắm khi thấy bọn họ cần một ít rượu để giúp cho giấc ngủ, vì họ bị bầm tím khắp người. Nàng cố không nghĩ đến James đã bị thương nặng đến mức nào.

Nàng bắt đầu từ những sự thật. "Bây giờ James đã là em rể của các anh rồi. Chính mắt các anh đã chứng kiến. Các anh giúp em được không?"

"Em muốn anh đánh Warren để lấy chìa khóa à?" Drew cười. "Anh làm liền."

Boyd, đang uống một ngụm rượu brandy, bị ho sặc sụa. "Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó!"

"Đó không phải là ý định của em," Georgina nói rõ hơn. "Không có lý do gì mà các anh phải chọc giận Warren cả, cũng không có lý do gì phải cho anh ấy biết chuyện chúng ta sẽ làm."

"Anh nghĩ là chúng ta có thể bẻ cái ổ khóa cũ kỹ đó một cách dễ dàng," Drew đề nghị.

"Không, cũng không được," Georgina nói. "James sẽ không rời khỏi mà không có đám thủy thủ và tàu của anh ấy, nhưng anh ấy không đủ sức để cứu họ. Anh ấy có thể nghĩ là sẽ làm được, nhưng ..."

"Vậy em muốn bọn anh giúp anh ta làm chuyện đó nữa à?"

"Đúng vậy. Vì anh ấy đang giận điên lên, em thật sự không nghĩ là anh ấy sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của các anh. Anh ấy sẽ cố tự một mình làm và kết quả là sẽ bị bắt lại. Nhưng nếu chúng ta cứu đám thủy thủ và tàu của anh ấy trước, rồi thì chuyện phá ổ khóa và giúp James đi đến tàu của anh ấy sẽ dễ dàng hơn. Rồi thì bọn họ sẽ đi mất trước khi trời sáng, và Warren sẽ phán đoán là người của anh ấy đã không bắt hết đám thủy thủ và những người này đã cứu thoát tất cả mọi người."

"Còn chuyện những người canh gác tàu Maiden Anne mà Warren đã sai đi làm sẽ nói với anh ấy, ai là người đã giải cứu họ thì sao?"

"Những người đó không thể nói với anh ấy nếu họ không nhìn thấy rõ mặt chúng ta," Georgina nói một cách tự tin. "Em sẽ giải thích thêm trên đường đi. Cho em vài phút thay đồ đã."

Nàng đi vòng qua bàn nhưng Drew chụp lấy cánh tay nàng và hỏi nhỏ, "Em sẽ ra đi với anh ta à?"

Nàng trả lời không một chút do dự. "Không, anh ấy không muốn có em."

"Hình như là anh đã nghe khác đấy."

Nàng gồng mình khi lời nhắc nhở đó khiến bọn họ nhớ lại rằng, James đã nói nàng thích hợp làm một tình nhân. "Vậy để em nói lại nhé. Anh ấy không muốn có một người vợ."

"Đúng, không có gì phải nói thêm. Dù sao thì Clinton hay Warren cũng sẽ không cho em đi. Họ có lẽ đã ép em kết hôn với anh ta, nhưng anh có thể nói với em sự thật là họ không có ý định cho em sống chung với hắn."

Và nàng không có gì để bàn cãi thêm về chuyện này, và cũng không muốn sống chung với anh. Nàng đã thất lòng khi nói nàng không yêu anh. Nàng không còn yêu anh nữa, thật không còn, và nếu nàng cứ lặp đi lặp lại mãi câu nói đó thì nó sẽ trở thành sự thật thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Bốn mươi phút sau, ba người trẻ tuổi nhất của nhà Andersons tìm ra cái vịnh nhỏ nơi tàu Maiden Anne đang đậu. Đám thủy thủ của Warren đã chiếm được nó bằng cách giả làm nhân viên chính quyền muốn lên tàu để khám xét, và Conrad Sharpe không thể làm gì hơn là để bọn họ lên tàu, vì anh không rành về chuyện chính quyền Bridgeport có quyền can thiệp vào khu vực hải phận hay không. Cũng may là không một ai bị thương cả. Với mảnh khốe này, đám thuộc hạ của Warren đã thành công trong việc tấn công tàu Maiden Anne và chiếm nó một cách dễ dàng. Và vì Warren đã không ra lệnh cho đám thuộc hạ kéo tàu hay là bắt đám thủy thủ về Bridgeport, cho nên đám thuộc hạ của anh chỉ nhốt đám thủy thủ của tàu Maiden Anne lại và để lại một ít người canh chừng. Ngay cả tàu Nereus của Warren cũng không ở lại canh chừng, và đã quay trở lại Bridgeport với hầu hết thủy thủ.

Vì tàu đậu ở rất xa bờ, Georgina đã hy vọng là sẽ tìm được một chiếc xuồng nhỏ ở đâu đó mà James đã sử dụng để vào bờ, hay là đám thủy thủ sử dụng để rời khỏi tàu. Nhưng sau mười phút lùng sục, dường như là James đã không sử dụng xuồng để vào bờ.

"Anh hy vọng là em không nghĩ đến chuyện bơi ra ngoài đó giữa đêm khuya như thế này. Nếu em còn chưa nhận ra, bây giờ là đang giữa tháng Mười đấy. Chúng ta sẽ bị lạnh teo... em biết anh định nói gì rồi, George."

Georgina dừng lại, vì cái tên mới mà hai người anh của nàng đã trêu ghẹo nàng kể từ khi nàng xuất hiện dưới lầu trong bộ đồ con trai, bộ đồ mà James đã tốt bụng mang đến trả cho nàng. Drew còn đi xa hơn nữa, làm cho nàng thật xấu hổ, khi nhận xét "Anh không thích em mặc những bộ đồ thế này, sau khi gã người Anh của em đã chỉ ra là bộ phận nào trên thân thể của em dễ dàng làm cho bọn đàn ông khoái trá."

"Em không biết anh đang phản nản chuyện gì nữa đây, Boyd," Nàng cáu kỉnh nói. "Thử nghĩ xem, mọi chuyện sẽ càng khó khăn hơn nếu bọn họ kéo tàu vào cảng, nơi mà mỗi một hành động của chúng ta sẽ bị phát hiện không chỉ là bởi đám thuộc hạ của Warren không đâu."

"Nếu bọn họ đã làm chuyện đó, em cung, em sẽ không bao giờ thuyết phục được anh tham dự vào chuyện này."

"Anh đã đồng ý rồi," Nàng nói. "Vậy thì hãy cởi bỏ áo quần và làm cho xong đi. Họ cần phải rời khỏi đây sớm, phòng trường hợp Warren nổi điên lên rượt theo họ."

"Warren có lẽ là hơi quá tay với thuyền trưởng của em," Drew chỉ ra, "nhưng anh ấy không phải là mẫu người tự đi tìm cái chết. Những nòng súng chĩa ra từ con tàu đó không phải là đồ chơi đâu, em cung. Và Hawke nói là anh ta đã rút lui rồi sao?"

"Em nghĩ, thói quen khó đổi lắm," Nàng như biện hộ cho James, chuyện luôn xảy ra lúc gần đây. "Bên cạnh đó, anh ấy đã đi Tây Ấn, nơi mà có rất nhiều bọn cướp biển."

Lời nói đó làm cả hai người anh cùng tặc lưỡi, Drew nhận xét, "Thật nực cười, một gã cướp biển lại lo sợ bị đám chiến hữu cũ của anh ta tấn công à?"

Georgina chỉ nói, "Nếu hai anh không muốn làm thì ở đây canh chừng ngửa đi. Em làm một mình mà không cần đến các anh nữa."

"Clinton nói đúng, Chúa tôi," Drew nói với Boyd khi anh nhảy lò cò một chân để tháo bỏ chiếc giày ống. "Thích ra lệnh, nó đã trở thành như vậy đó ... Này đội đã Georgie, em không định leo lên đó trước tụi anh chứ?"

Nhưng nàng đã nhảy xuống nước, và cả hai vợ vã nhảy theo nàng. Vì bọn họ là những người bơi khá giỏi cho nên không lâu sau đã bơi khá xa bờ. Mười phút sau, họ đến gần con tàu và bơi xung quanh dây cáp neo thuyền mà bọn họ định sử dụng để leo lên tàu.

Ban đầu bọn họ đã có kế hoạch là sẽ dùng xuồng của James để đến gần tàu Maiden Anne và thông báo với đám người canh gác là bọn họ đến để giao thêm một tên nữa mà bọn họ vừa bắt được ở trên bờ. Georgina sẽ là người nói chuyện và đứng trước vì rất khó nhận diện ra nàng. Drew sẽ là người đứng sau cùng, còn Boyd sẽ làm tên "tù binh" đứng ở giữa. Rồi khi nàng đến được gần tên canh gác, nàng sẽ khum người xuống để Boyd đập cho hắn ngất xỉu. Rất đơn giản. Nhưng vì bọn họ không thể nào bơi từ bờ ra với tên "tù binh" nên mọi kế hoạch ban đầu phải hủy bỏ. Drew và Boyd không muốn nàng lên tàu cho đến khi bọn họ chiếm được nó, nên nàng phải dầm mình trong nước trong khi hai người họ biến mất bên mạn thuyền.

Nàng đội một cách sốt ruột vì đã mấy phút trôi qua rồi và nàng ko biết chuyện gì đã xảy ra bên trên. Không nghe được một tiếng động nào, chỉ là tiếng nước vỗ ở hai bên tai vì nàng đang đeo đồ bịt tai. Và vì ko có gì để làm, nàng bắt đầu tưởng tượng những chuyện không đầu.

Có cá mập ở khu vực này ko nhỉ? Không phải một người lảng giềng của nàng đã bắt được một con cá mập khi anh ta đi câu hay sao? Vì bóng của chiếc tàu che khuất mặt nước ở xung quanh, nàng ko thể nhìn thấy gì trên mặt nước, và bất cứ thứ gì đang bơi ở dưới chân nàng.

Khi câu hỏi này xuất hiện trong đầu, không đầy một phút sau, Georgina đã trồi lên khỏi mặt nước và bắt đầu leo lên sợi dây cáp. Nàng định là sẽ không bò thẳng lên tàu. Nàng đã được bảo là phải đợi "nếu ko thì", và nàng không muốn làm cho Boyd và Drew nổi giận, không chịu giúp nàng nữa. Nhưng ý định của nàng phải bị hủy bỏ, vì nàng không thể nào đu toòng teng trên sợi dây mãi được. Sự thật thì nàng chỉ vừa nắm được thành tàu là nàng đã quá mỏi tay và định là sẽ nhảy lại xuống nước, nhưng bây giờ nàng lại sợ có cá mập trong nước, cho nên nàng thấy người qua lan can tàu ... và nhìn thấy hơn chục gã thủy thủ đang ở đó chào đón nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (Gentle Rogue) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đứng ở giữa vùng nước lênh lảng chung quanh chân nàng, run rẩy vì gió đêm lạnh thổi lồng lộng qua boong tàu, Georgina nghe một giọng nói khô khan thốt lên, "Đây không phải là bạn già George của chúng ta sao? Đến thăm chúng tôi à?"

"Connie phải không?" Georgina vui mừng thốt lên khi một người đàn ông tóc đỏ, cao to bước đến trước mặt nàng và khoác một chiếc áo ấm lên vai nàng. "Nhưng ... anh được tự do rồi sao?"

"VẬY là cô đã biết những chuyện xảy ra rồi à?"

"Dĩ nhiên rồi... nhưng tôi không hiểu. Anh đã tự trốn thoát à?"

"Là khi cửa hầm vừa bật mở, những tên gác của các người thật ngu ngốc, cho nên không khó khăn gì trong việc thay đổi vị trí với bọn họ cả."

"Ồi, Chúa tôi, anh đã không làm phung phí đến họ chứ?"

Anh nhú mày. "Chỉ đối xử với bọn họ giống như họ đã đối xử với chúng tôi thôi. Sao cô lại hỏi vậy?"

"Họ đến để cứu anh đấy! Anh không cho họ giải thích à?"

"Không," anh trả lời. "Vậy tôi đoán họ là bạn của cô à?"

"Là anh của tôi đấy."

Anh tắc lưỡi. "Bọn họ không bị thương. Henry, đem hai người trẻ tuổi đó đến đây và lần này phải lịch sự với họ đấy." Và rồi, "Này, George, có thể nói cho chúng tôi biết bây giờ James đang ở đâu không?"

"À, câu chuyện dài dòng lắm và vì chúng ta không có nhiều thời giờ, tôi sẽ giải thích cho anh trên đường quay trở lại bờ."

Connie hoảng hốt. "Anh ấy không bị gì chứ?"

"Dĩ nhiên rồi... chỉ là hơi xây xát chút đỉnh ... và cần sự giúp đỡ của anh để thoát ra được căn hầm đang khóa đó."

"Bị nhốt à?" Connie bắt đầu cười làm cho Georgina bức bối.

"Không có gì là tức cười cả, ông Sharpe. Họ có ý định đem anh ấy ra xét xử về tội làm cướp biển đấy," Nàng nói rõ với anh, làm anh lập tức ngưng cười ngay.

"Mẹ kiếp! Tôi đã cảnh cáo anh ta rồi!"

"Đúng ra là anh nên cột chặt anh ta lại, bởi vì mọi chuyện là lỗi của anh ta cả, anh ta và lời thú tội ngu ngốc đó."

Nàng hất đầu ra dấu cho viên phó thuyền trưởng mau lên nhưng phải tiếp tục giải thích mọi chuyện trên đường đi. Hai anh của nàng tạm thời phải ở lại trên tàu cho dù bọn họ không thích tí nào, vì thế Connie mang theo một số người và sử dụng ngựa của họ. Giống như Georgina đã lo sợ, nàng cỡi ngựa chung với anh để anh có thể nghe nàng kể hết mọi chuyện, anh chỉ thỉnh thoảng cắt ngang với những câu như "Anh ta không làm vậy chứ!" hay là "Đúng là điên mà!" và cuối cùng phẫn nộ, "Tôi tin mọi chuyện cô kể, trừ chuyện James Malory bị ép hôn," Nàng trả lời, "Anh không cần phải tin tôi. Tôi cũng là người bị ép hôn đấy."

Và vì nàng không muốn làm cho anh tin tưởng cho nên khi bọn họ về đến nhà, anh vẫn không tin và nàng cũng không quan tâm đến. Đến lúc này nàng đã quá bức bối đến nỗi không muốn dắt họ xuống hầm nếu như nàng không lo sợ là bọn người hầu sẽ đụng độ họ khi bọn họ tự kiếm đường.

Nhưng nàng ước gì nàng đã không đứng đợi cho đến khi cánh cửa bật mở. Với cây đèn cầy nàng lấy từ nhà bếp, James đã không một chút khó khăn nhìn thấy những người đến cứu anh là ai, ngoại trừ nàng, vì nàng đứng sát sau cánh cửa. Nhưng nàng không nghĩ anh sẽ nói khác đi, cho dù là anh biết nàng ở đó .

"Anh không cần phải đến đây đâu, bạn già. Tôi đáng bị treo cổ vì đã đồng ý với những gì đã xảy ra ở đây."

Georgina không biết chữ "đồng ý" có nghĩa gì. Tất cả mà nàng nghe được là giọng điệu bức bối của James vì đã phải kết hôn. Và Connie cũng phản ứng như vậy .

"Vậy anh thật đã kết hôn với con nhóc đó à ?"

"Làm sao mà anh biết được vậy?"

"Dĩ nhiên là vì cô đầu nhỏ đã kể cho tôi nghe." Connie bắt đầu cười trước khi anh thốt ra. "Tôi có nên ... chúc .. mừng ..."

"Thử đi và tôi dám chắc là anh sẽ không thốt lên được một lời nào nữa cả," James gầm gừ, "Nếu anh đã gặp cô ta, vậy anh để cô ta ở đâu?"

Connie liếc xung quanh. "Cô ta vừa ở đây mà ."

"George !"

Georgina dừng lại ngay nấc thang trên cùng, co rúm người vì tiếng gọi vang như phát súng đó. Vậy mà nàng đã tưởng, chỉ có các anh của nàng là to hòng nhất chứ. Nghiến chặt răng, tay nắm chặt, nàng hăm hăm đi xuống những nấc thang.

"Anh đúng là một kẻ ngu ngốc nhất trên đời ! Anh định đánh thức cả nhà à, hay là tính đánh thức luôn hàng xóm của em? Coi bộ anh thích ở dưới hầm rượu này quá rồi, vì vậy ..."

Thật không may là lúc này nàng đã đến quá gần anh và bị một bàn tay to lớn bóp chặt miệng nàng. Chính là bàn tay của James và anh hành động một cách nhanh nhẹn. Trước khi nàng có thể chống cự lại, bàn tay anh được thay thế bằng chiếc cà vạt của anh và nó được quấn quanh miệng nàng vài vòng.

Connie quan sát mọi diễn biến nhưng không nói một lời nào, đặc biệt là khi anh nhìn thấy Georgina đứng yên để James làm mọi chuyện. Thái độ của James còn lạ lùng hơn. Anh có thể kêu người khác giúp đỡ nhưng anh không cần. Anh cũng không thả bàn tay đang ôm ngay hông nàng và cột chiếc cà vạt đằng sau ót của nàng với hàm răng của anh và vì miệng anh đang bị sung vù thì để làm được chuyện này, anh phải rất đau đớn. Sau đó, anh ôm nàng dưới nách và thấy Connie đang nhìn anh.

"Chúng ta không thể để cô ta lại, "James nói một cách bức bối .

"Dĩ nhiên là không thể," Connie gật đầu đồng ý .

"Cô ta sẽ la lớn lên."

"Dĩ nhiên là cô ta sẽ làm vậy ."

"Anh không cần phải đồng ý với tôi đâu ."

"Dĩ nhiên là tôi đồng ý. Anh không biết tôi rất thích hàm răng của mình à ?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Georgina ngồi sụp xuống chiếc ghế mà nàng đã kéo lại gần sát bên cửa sổ, trầm ngâm nhìn mặt nước gợn sóng nhấp nhô của mặt biển Atlantic bao bọc xung quanh tàu Maiden Anne. Nàng nghe có tiếng mở cửa sau lưng nàng, rồi tiếng chân đi vào phòng, nàng không có hứng thú muốn biết ai là người vừa bước vào, nhưng nàng không phải là không biết. James là người duy nhất bước vào phòng mà không gõ cửa.

Nàng không muốn nói chuyện với James Malory, và đã không nói với anh quá hai câu, kể từ sau cái đêm vào tuần trước, khi anh vác nàng lên tàu giống như cách anh đã vác nàng ra khỏi quán rượu ở Anh lúc trước. Và sự đối xử thô bạo này không phải là chuyện tệ nhất đã xảy ra vào tối đó. Không phải, vì ngay khi anh nhìn thấy các anh của nàng trên boong tàu, anh đã ra lệnh thả họ xuống nước. Đã vậy, trước khi liệng họ xuống, anh đã dám cả gan nói với họ là nàng đã quyết định theo anh lên đường, làm như là bọn họ không nhìn thấy nàng đang bị bịt miệng hay là cách anh vác nàng như vác một bao hàng vậy.

Đĩ nhiên là không một ai đã nói lại với anh là Drew và Boyd đang làm gì trên tàu của anh. Họ không có gan ngăn cản gã thuyền trưởng điên khùng của họ . Đũng ra, Connie phải nói gì đó, nhưng khi liếc nhìn anh, nàng thấy anh chỉ thích thú nhìn mọi chuyện diễn ra .

Có lẽ bây giờ James đã biết là anh đã hành động như một tên vô lại vào tối đó. Nhưng nếu như anh còn chưa biết thì nàng cũng sẽ không nói cho anh biết, vì nàng sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa. Cái gã đàn ông chết tiết này cũng không thèm quan tâm đến chuyện này. "Còn giận à?" Anh nhận xét khi nhìn thấy nàng. "Thật tuyệt! Nếu một người đàn ông phải chịu đựng một người vợ, thì tạ ơn Chúa, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi." Câu nói này làm nàng đau nhói ở ngực, đặc biệt là nàng không nghi ngờ gì mỗi một lời anh nói, đó chính là lời thật từ đáy lòng của anh, vì anh đã chưa một lần dỗ ngọt nàng để cho nàng nói chuyện lại với anh.

Họ ở cùng một phòng, nàng nằm trên võng của nàng, anh nằm trên chiếc giường to lớn của anh, và cố gắng lẩn tránh nhau. Anh đã làm rất tốt chuyện này nhưng nàng nhận ra là nàng luôn mất bình tĩnh mỗi khi anh ở trong phòng. Thần trí của nàng luôn rối loạn mỗi khi anh đến gần, bóng dáng anh, hơi thở của anh làm cho nàng luôn nhớ lại cảm giác được anh âu yếm, ve vuốt.

Ngay cả trong lúc này, mặc dù không muốn nhưng Georgina thấy là nàng đang lén quan sát James một cách kín đáo khi anh ngồi xuống ghế. Hình như là anh luôn thả lỏng người, giống như ở đây chỉ có một mình anh vậy, trong khi nàng thì luôn căng thẳng vì anh ở quá gần. Thật ra thì cả đời nàng cũng sẽ không hiểu được tại sao tối đó nàng lại đến cứu anh, tại sao thái độ của anh tối đó lại như vậy, sao James lại không quăng nàng xuống nước chung với các anh của nàng cho rồi.

Nàng đã không hỏi tại sao nàng bị bắt đi chung với anh. Làm được chuyện này thì nàng phải nói chuyện với anh, và nàng thà là cắt lưỡi của mình còn hơn là hết giận. Và nếu như nàng đã hành động như là một đứa trẻ thì đã sao nào? Đâu có tệ hơn chuyện anh bắt cóc nàng và quăng anh nàng xuống nước đâu.

"George này, em cứ nhìn anh kiểu đó làm anh muốn điên lên đấy."

Georgina chuyển ánh mắt qua khung cửa sổ, nhìn mặt nước buồn tẻ trước mặt . Chết tiết anh ta đi, làm thế nào mà anh biết được là nàng đang nhìn trộm anh nhỉ?

"Em có biết là nó quá nhạt nhẽo không?" anh nói tiếp .

Nàng không nói gì.

"Sự giận hờn của em đấy."

Nàng không nói gì .

"Đĩ nhiên là còn mong đợi được điều gì từ một cô gái được nuôi dạy bởi đám dân man rợ đó."

Câu nói này làm nàng nhảy dựng lên. "Ý anh nói là các anh của em..."

"Ý anh là cả cái quốc gia chết tiết của em kìa ."

"Vậy mà cũng dám mở miệng nói, kẻ đến từ một quốc gia toàn là những kẻ trưởng giả học làm sang."

"Trưởng giả học làm sang còn hơn là những kẻ cứng đầu, bất lịch sự."

"Bất lịch sự à ?!" Nàng thét lên, nhảy ra khỏi ghế và hằm hằm băng ngang qua phòng, đứng ngay cạnh bàn nơi anh ngồi. "Trong khi anh là người đã không nói một lời cảm ơn vì họ đã cứu anh à?"

Anh đứng lên trước khi nàng đến gần anh, nhưng không phải là vì anh thấy xấu hổ mà là vì bản năng tự nhiên không muốn bị người khác trấn áp mình. "Và anh phải cảm ơn ai đây nhỉ? Những kẻ phàm phu tục tử mà em gọi là anh à? Những người đã quăng anh xuống hầm đợi để bị treo cổ đấy?"

"Cũng bởi vì chính miệng anh đã thừa nhận chuyện đó!" Nàng thét lại. "Nhưng cho dù là anh đáng bị hay không, đó là chuyện Warren đã làm. Không dính líu gì đến Boyd hay Drew cả. Họ đã phản lại những người anh khác để đi cứu anh đấy, mặc dù biết rõ là sẽ bị đánh te tua khi anh ấy biết được chuyện này."

"Anh không phải là một thằng khờ, nhóc con. Không cần ai cho anh biết những gì họ đã làm. Em nghĩ anh đã vì lẽ gì mà không bẻ gãy cổ bọn họ chứ?"

"Ồ, anh thật là tốt bụng. Và em nghĩ không biết mình đang làm gì ở đây. Em phải nên biết là anh cố tình làm vậy để chống lại anh của em, vì anh không thể ở lại đó. Đũng không nào? Bất em đi theo là một sự trả thù hay nhất, bởi vì anh biết là các anh của em sẽ điên lên vì lo lắng."

"Đũng vậy!"

Nàng không nhìn thấy mặt anh đỏ bừng, không biết là sự suy diễn của nàng đã làm cho anh quá giận nên đã thốt ra câu trả lời đó. Nàng chỉ nghe được câu trả lời, nó chặt đứt niềm hy vọng cuối cùng của nàng, điều mà nàng chưa bao giờ thú nhận là đang bám víu vào nó.

Sự đau đớn làm nàng trở nên khinh khinh. "Em không thể nào hy vọng gì hơn ở một tên quý tộc người Anh, một tên cướp biển Caribbean! Chúa tôi, vậy mà em đã nghĩ đến chuyện sinh con cho anh."

"Em đúng là điên khùng! Anh sẽ không chạm vào người em nữa !"

Nàng đi hăm hăm sang hướng khác khi anh nghe nàng nói, "Anh không cần phải làm chuyện đó, tên ngu ngốc!" và James có cảm giác như anh vừa bị một chiếc rìu giáng xuống, hay là bị một con lửa đá vào mông, điều mà anh đáng phải bị trong lúc này .

Nhưng Georgina không chút quan tâm đến phản ứng của anh. Sự phẫn nộ làm nàng xăm xăm bước ra khỏi phòng, đập mạnh cánh cửa, và nàng không nghe được những tiếng tắc lưỡi, nhưng sau đó trở thành những trận cười giòn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, anh tìm thấy nàng trong bếp, đang trút giận lên đầu của Shawn O'Shawn và những người giúp việc cho anh ta, chửi rủa bọn đàn ông thối tha và đặc biệt là James Malory. Và cho dù những lời đó thốt ra từ miệng của Georgie, trong bộ đồ đàn ông mượn đồ, nhưng bây giờ đã là vợ của thuyền trưởng, nên bọn họ không dám phản đối lại bất cứ chuyện gì nàng nói .

James lắng nghe nàng nói một lát trước khi cắt ngang, sau khi nghe được những chuyện như là anh chắc thuộc về một thành viên trong gia đình lửa, một con trâu không có đầu óc, và một bức tường gạch. Một bức tường gạch ư?

"Anh muốn nói chuyện với em, George ."

"Em không muốn."

Nàng đã không thèm nhìn anh khi trả lời. Trên thực tế, anh chỉ nhìn thấy sống lưng nàng thẳng lên khi anh nói với nàng. Hiển nhiên đối xử lịch sự với nàng không phải là một cách hay.

Georgina sẽ gọi nụ cười trên gương mặt của James là quái quỷ nếu như nàng nhìn thấy nó, nhưng vì nàng đã không nhìn anh, chỉ có những người khác nhìn thấy, khi anh đi đến sau lưng nàng nhắc nhở nàng khỏi cái thùng rượu mà nàng đang ngồi. "Xin lỗi các người, gần đây George đã lãng quên trách nhiệm của cô ấy," James nói rồi xoay người rời khỏi phòng mang theo nàng trong tư thế mà nàng đã quen thuộc.

"Anh phải chấm dứt những hành động man rợ này ngay, thưa Thuyền trưởng," nàng nói với vẻ phẫn nộ, biết rõ do kinh nghiệm, là không có gì nàng có thể làm để cho anh đặt nàng xuống, cho đến khi tự anh muốn. "Nhưng cũng dễ biết người khác có phép lịch sự hay không, phải không?"

"Chúng ta sẽ về phòng nhanh hơn nếu em im miệng đấy, George ."

Nàng kinh ngạc đến không thốt nên lời vì nàng nghe được sự hóm hỉnh trong giọng nói của anh. Gì thế này, vì Chúa, anh ta thấy thích thú trong tình trạng này, khi mà cả hai đều ghét nhau sao? Và chưa đầy một tiếng đồng hồ trước đây, anh đã như là một con rồng phun lửa. Nhưng anh ta là một người Anh, vậy thì cần gì phải giải thích thêm nữa chứ ?

"Về nhanh hơn à?" Nàng thắc mắc. "Vậy thì em đã lãng quên trách nhiệm gì vậy? Có cần em nhắc cho anh nhớ, em không còn là một cậu bé giúp việc cho anh không?"

"Anh biết rõ bây giờ em là ai, em yêu. Và cho dù là anh không có lời gì tốt đẹp để nói về hôn nhân của chúng ta, nó có một điểm lợi mà anh không muốn phàn nàn chút nào."

Phải mất hết năm giây suy ngẫm trước khi nàng bùng nổ. "Anh điên hay là khùng rồi? Em nghe rõ ràng khi anh nói với em và mọi người trên tàu, là anh sẽ không chạm vào người em nữa mà ! Em có nhân chứng đấy."

"Mọi người trên tàu à !"

"Anh đã nói đủ lớn để tất cả mọi người nghe đấy."

"Vậy là anh đã nói dối."

"Chỉ vậy thôi sao? Anh đã nói dối à? Vậy thì để em cho anh biết tin này nhé."

"Tự nhiên đi, George. Em cứ nói chuyện xấu của chúng ta cho mọi người ..."

"Ngoài anh ra chỉ có tám trăm thôi, con trâu quần trí à!" Nhưng cuối cùng nàng nhận thấy có những tiếng cười rúc rích và những tiếng chắc lưỡi, và giọng nói của nàng lập tức giảm xuống như thì thầm, "Anh thử đi và ... anh thử đi là biết chuyện gì sẽ xảy ra liền."

"Thật tốt khi em làm cho mọi chuyện hấp dẫn hơn, em yêu, nhưng không cần thiết đâu, anh bảo đảm với em đấy."

Nàng không làm lẫn là anh có ý gì. Nó làm từng bộ phận trên thân thể nàng nóng bừng ở những chỗ không nên, bây giờ thì không nên, vì nàng không muốn dính líu với anh nữa. Tại sao anh lại làm chuyện này chứ? Bọn họ đã ra khơi cả tuần rồi và tất cả nàng nhìn thấy chỉ là bộ mặt tối sầm của anh, nếu như anh nhìn nàng. Vừa mới đây thôi, anh đã cãi cò với nàng trong phòng, trêu chọc nàng và bây giờ thì chuyện gì thế này. Nếu anh đang cố làm cho nàng điên vì đầu óc bị rối tung lên thì anh đã quá thành công rồi .

Anh xúc nàng một cái trước khi bắt đầu đi xuống cầu thang để về phòng, lắc lư chân nàng lên xuống, khiến nàng ôm chặt cánh tay anh vì không còn cách nào khác. Nàng bắt đầu không thích sự khoẻ mạnh và khả năng trút bỏ sự giận dữ qua một bên của anh, trong khi cơn giận của nàng thì đang sôi sùng sục.

"Tại sao vậy, James?" Nàng hỏi với giọng điệu chống đối. "Nếu anh có gan thì hãy nói cho em biết đi "

Với tư thế mới nàng có thể nhìn thấy mặt anh và khi anh liếc nhìn nàng, nàng nhìn thấy tất cả trong đôi mắt màu xanh đỏ. Nàng không cần phải nghe nữa nhưng anh cũng nói cho nàng biết .

"Đừng nghĩ sâu xa trong câu nói đó, em yêu. Ý định của anh rất đơn giản. Tất cả những lời nói và thái độ giận dữ của chúng ta trong mấy ngày qua làm cho anh hơi ... buồn nôn."

"Tốt quá," nàng thốt lên, nhắm mắt lại không dám nhìn anh. "Em hy vọng là anh sẽ bị ói mửa."

Anh cười rung cả người. "Em biết anh có ý gì khi nói vậy. Và anh dám cá là cả người em đang nóng bừng lên đây."

Đúng vậy, nhưng anh sẽ không bao giờ biết được. Nhưng anh lại nhất quyết biết cho bằng được.

Giọng anh đầy quyến rũ. "Em có đang cảm thấy buồn nôn không?"

"Không một chút nào ..."

"Em biết cách làm suy sụp lòng tự tin của người khác lắm, em yêu."

Nàng trượt xuống đứng trước mặt anh khi anh thả nàng ra, nhưng chân của nàng chưa kịp đụng sàn nhà thì cánh tay anh đã đặt sau lưng nàng. Nàng còn chưa biết là họ đã bước hẳn vào phòng, nhưng nàng nghe thấy tiếng cửa đóng và tìm nàng đập thình thịch.

"Và anh sẽ là người đầu tiên nói, là mỗi khi đối diện với em, mọi mảnh khoe của anh đều hồng cả," Anh tiếp tục nói và cánh tay kia ôm choàng lấy nàng, cả hai bàn tay bắt đầu di chuyển xuống mông nàng, ôm nàng ép chặt vào hông anh, và một tay đưa những ngón tay luồn dưới gáy nàng, cho đến khi anh có thể ôm chặt lấy cổ nàng. Nàng nhìn thấy nụ cười đầy ham muốn, sức nóng trong ánh mắt anh, cảm giác được hơi thở của anh trên môi nàng khi anh nói thêm, "Hãy để cho anh xem thử lần này có thành công không nhé."

"James, đừng ..."

Nhưng miệng của anh đã ép sát miệng nàng, và anh đã ôm cổ nàng để nàng không thể né tránh. Anh từ từ mon trón môi nàng, cảm dỗ nàng bằng những nụ hôn, mê mẩn nàng, làm cho từng tế bào yêu trong người nàng thức tỉnh. Lưỡi anh từ từ lách qua môi nàng, tiến sâu vào miệng nàng và bắt đầu khám phá mạnh bạo. Nàng cảm thấy đầy sự ham muốn. Của nàng hay của anh? Nàng không biết rõ. Nàng đang ở giữa cơn bão tình và không biết gì khác ngoài người đàn ông này và những gì anh đang làm với nàng.

Chúa tể, mùi vị của anh, cảm giác của anh đốt cháy người nàng từng chấp, làm cả người nàng ngất ngây niềm khoái lạc. Nàng đã quên ... Không, nàng chỉ là không tin đây là sự thật, không tin vào bất cứ cái gì có thể cho nàng có cảm giác dồn dập đến nỗi nàng sẽ dâng hiến hết mình ... cho anh.

"Chúa tể, em yêu, em làm cho anh chịu không nổi rồi ."

Nàng nghe giọng nói của anh, cảm giác được thân hình anh run nhẹ ... hay đó là thân hình nàng đang run, và sắp sửa vỡ thành từng mảnh ?

Bây giờ, nàng ôm chặt lấy anh, vì vậy rất dễ dàng cho anh nhấc nàng lên và hai chân nàng kẹp ngang hông anh. Sự đụng chạm quá quen thuộc, hai thân thể cọ xát vào nhau khi anh đưa nàng lại gần giường, hơi nóng tỏa ra từng chấp khắp thân thể nàng làm nàng rên rỉ trong miệng anh, vì miệng anh vẫn tiếp tục áp sát miệng nàng.

Cả hai cùng ngã xuống giường, hơi vụng về, nhưng Georgina đã không nhìn thấy được là mảnh khoe của James một lần nữa đã bỏ rơi anh, vì sự ham muốn đang dâng đầy và lấn sang cả nàng, và khi nó đến với nàng, nó cứ dâng cao hơn những gì nàng đã từng trải qua với người đàn ông này. Chỉ trong tích tắc, cả hai vội vã cởi quần áo cho nhau mà không biết là họ đã trở về với bản năng nguyên thủy thô sơ nhất.

Và khi anh đã vào trong nàng, chôn sâu chặt trong nàng, cả thân thể nàng dường như thả lỏng để chào đón anh. Nhưng nó chỉ xảy ra trong nháy mắt, nàng hoảng hốt khi cánh tay anh luồn bên dưới đầu gối nàng, việc mà lúc trước anh chưa từng làm, đưa chúng lên cao, nàng có cảm giác như không còn khả năng tự vệ. Sự hoảng hốt biến mất trong khoảnh khắc, với tư thế này anh có thể đâm sâu vào người nàng, nàng cảm thấy từng tế bào trong người được nung chảy. Chúng đốt cháy từng chấp, lan toả khắp người nàng, bao bọc lấy anh

Nàng đã không biết là mình đã hét lớn lên. Để lại một vết cắn hình nửa vòng tròn trên vai anh, nàng cũng không biết. Nàng đã dâng hiến hết mình cho anh một lần nữa. Chuyện này thì cả hai đều biết.

Khi Georgina bình tĩnh lại, nàng cảm thấy mình như bị mất hết sinh khí, toàn thân rã rời ... và môi nàng đang được mon trón một cách nhẹ nhàng làm cho nàng tin là James đã chưa cùng nàng đạt đến đỉnh điểm.

"Anh chưa ..."

"Dĩ nhiên là anh đã ."

"Ồ ."

Nhưng trong đầu nàng có suy nghĩ khác "Ồ," với sự ngờ ngàng. Nhanh thế à? Nàng có muốn làm vậy nữa không? Nàng có dám không? Nhưng cảm

giác ham muốn sôi bùng trong người nàng, và đó chính là câu trả lời nàng muốn trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Em cũng đã biết hôn nhân có nghĩa là tạo dựng một gia đình ... điều mà sẽ không bao giờ xảy ra với hai chúng ta phải không, em yêu? Nhưng những ngày này, chúng ta đã quay về thời nguyên thủy, qui luật khát tình của xã hội. Về điều này, anh phải nói là chúng ta khá hợp nhau."

Những lời này cứ văng vẳng trong đầu Georgina suốt hai tuần lễ sau cái đêm nàng chịu khuất phục James Malory, nhắc nhở cho nàng biết là nàng không nên nghĩ nhiều hơn sự đòi hỏi về xác thịt của nàng đối với anh. Nàng đã hỏi là anh có dự tính gì về hôn nhân của họ, anh có thật lòng không hay là muốn hủy hôn. Nàng không cho câu trả lời đó của anh là một câu trả lời. Và nàng cũng không cần phải được cho biết là đối với anh, những gì bọn họ có chung với nhau chỉ là sự đòi hỏi về xác thịt mà thôi.

Nhưng sự đòi hỏi về xác thịt đó quá tuyệt diệu; rất nhiều lần, khi nàng nằm trong vòng tay của anh, nàng cảm thấy được sự nâng niu ... gần như là một tình yêu đích thực. Và điều này làm cho nàng luôn im miệng mỗi khi nàng nghĩ đến chuyện hỏi anh về chuyện tương lai của hai người. Dĩ nhiên, có được câu trả lời rành mạch từ James là một chuyện không thể nào xảy ra lần nữa. Nếu câu trả lời của anh không hạ giá trị nàng thì cũng là lần tránh, điều làm cho nàng bức bối phải im miệng. Và điều nàng sớm học được là nếu nàng cứ cố nhắc lại chuyện xảy ra ở Connecticut, hay là định nhắc về các anh của nàng, thì nàng sẽ bị cháy sém vì con rồng sẽ lại phun lửa.

Vì thế bọn họ đối xử với nhau như lúc trước, như là tình nhân và bạn bè, trừ một chuyện. Không được nói đến những chuyện dễ đưa đến gây gổ. Giống như là tạm ngưng không nói đến; ít ra thì Georgina đã nghĩ như vậy. Và nếu nàng muốn hưởng thụ và vui vẻ với James lần này, và nàng thật đã muốn vậy, thì tạm thời nàng phải chôn chặt niềm kiêu hãnh và sự lo lắng trong lòng. Một khi bọn họ đến nơi họ cần đến thì nàng sẽ biết được địa vị của nàng ở đâu ngay thôi, hoặc James có ý định giữ lại nàng hoặc là cho nàng quay về nhà.

Và chỉ trong một thời gian ngắn, không có gió tây, tàu Maiden Anne đã không gặp một chướng ngại nào, nàng cuối cùng cũng đến được sông Thames sau ba tuần rời khỏi bờ biển nước Mỹ.

Ngay từ đêm đầu tiên, Georgina biết là nàng sẽ đến nước Anh một lần nữa, vì James đã bàn tính với Connie trong lúc đang kẹp nàng bên hông. Nàng đã không suy nghĩ nhiều đến chuyện tại sao anh lại không quay trở lại Jamaica để hoàn tất công việc ở đó. Đó cũng là một đề tài cấm bàn đến, vì vậy nàng đã không hỏi anh, nhưng với Connie thì có thể hỏi về những vấn đề không liên quan đến cá nhân, và anh đã cho nàng biết là James đã may mắn tìm được một người đại diện để bán tài sản của anh trên đảo, trong khi anh đợi đám thủy thủ quay trở lại tàu. Ít ra thì nàng đã không có lỗi về chuyện này, mặc dù nàng không biết lý do vì sao James Malory lại đến Connecticut với thái độ gay gắt như thế.

Một lần nữa, Georgina lại phải thu xếp hành lý cho anh để chuẩn bị rời khỏi tàu, kể cả một ít đồ mà nàng mượn tạm của đám thủy thủ. Nhưng khi đi lên boong tàu, nàng thấy Artie và Henry đứng canh ngay nấc thang xuống đất liền, cả hai đều không che dấu chuyện bọn họ đang đứng canh chừng nàng.

Nàng thấy điều này thật là thú vị. Nàng có thể nói cho James biết, là anh sẽ không bao giờ nhìn thấy được bất cứ con tàu nào của Skylark ở bất cứ hải cảng nào ở Anh. Vì thế anh có thể an tâm là nàng không có đường nào để trốn chạy cả, nếu anh sợ nàng bỏ trốn. Và anh cũng biết là nàng không có đến một xu dính túi, vì thế, việc cho người giám sát nàng đứng là một chuyện nực cười. Nàng đã có lại chiếc nhẫn cẩm thạch, được đeo vào ngón tay nàng như là chiếc nhẫn đính hôn, vì lúc đó James đang đeo nó với sợi dây chuyền trên cổ của anh, và nàng sẽ không bao giờ rời xa nó nữa.

Chiếc nhẫn trên ngón tay nhắc lại chuyện nàng rất dễ quên, bây giờ nàng đã là một phụ nữ có chồng. Nàng cũng quên bằng chuyện mình đang mang bầu, vì nàng đã không bị thai nghén hành hạ, bụng nàng cũng chưa nhô cao, ngoại trừ bầu ngực nàng hơi đầy đặn một chút. Bây giờ, thai nhi cũng đã hai tháng rưỡi rồi nhưng nàng không nhắc chuyện này với James, anh cũng đã chưa một lần hỏi đến. Nàng cũng không dám chắc, khi nàng giận dữ buột miệng thốt ra hôm đó, anh có nghe thấy hay không, khi mà nàng đã đập mạnh cánh cửa phòng của anh.

Georgina kéo chiếc áo khoác của James sát vào người vì gió thổi quá lạnh. Hải cảng nhìn giống như bất cứ một ngày nào giữa tháng Mười Một. Lạnh lẽo, u ám như những ý nghĩ trong đầu nàng, trong lúc nàng đợi James đến để đi chung với nàng.

Điều gì, có bất cứ điều gì đợi nàng ở nơi này nhỉ?

Georgina nhớ rõ Piccadilly. Nàng định nói cho James biết là nàng và Mac đã từng ở khách sạn Albany khi xe của họ vừa đi ngang qua. Nhưng khi nhìn thấy mặt chồng, nàng đổi ý. Anh đã có thái độ này kể từ khi họ rời khỏi tàu, hay nói đúng hơn, là kể từ khi họ nhìn thấy nước Anh.

Nàng đã không màng hỏi đến chuyện tại sao thái độ của anh lại trở nên lạnh lùng như thế, vì anh sẽ né tránh và trả lời đại khái là không có gì, điều này sẽ khiến nàng càng bức bối hơn. Và nàng đã cố gắng giữ bình thân, vì chuyện của nàng không thôi cũng đủ nhức đầu rồi. Nhưng nàng đã nghĩ rằng James sẽ rất vui mừng khi được trở về nhà. Nàng biết là người thân của anh sống ở đây, còn con của anh nữa ... Chúa ơi, sao nàng lại quên thế nhỉ? Anh có một đứa con trai mười bảy tuổi, một đứa con trai chỉ kém nàng có năm tuổi. Có phải James đang lo lắng không biết làm thế nào giải thích chuyện đột ngột mang theo một cô vợ về không nhỉ? Anh có phải giải thích với họ không? Anh có mang nàng về nhà không?

Vì Chúa, chuyện này đúng là điên rồ, đầu óc nàng rối tung lên, cho dù là có nói chuyện với anh hay không.

"James à ..?"

"Chúng ta đến rồi."

Cỗ xe ngựa dừng lại và anh đã nhảy ra khỏi xe trước khi nàng kịp nhìn qua khung cửa sổ. "Đây là đâu?"

Anh đưa tay ra đỡ nàng xuống xe. "Nhà của em trai anh."

"Em nào?"

"Anthony. Em sẽ nhớ cậu ta thôi. Đen như tội ác đây, anh nhớ là em đã gọi cậu ấy như vậy."

Cặp chân mày của nàng chau lại đầy thắc mắc và đột nhiên sự lo lắng của nàng bùng nổ thành cơn giận dữ. "Anh sẽ bỏ lại em ở đây phải không? Anh không dám đưa em về nhà của anh, vì thế anh bỏ lại em với đứa em trai cà chớn của anh. Vì lẽ gì mà anh không muốn giải thích với con trai anh, em là một người Mỹ và là vợ của anh chứ?"

"Anh ghét chữ đó quá. Em có thể gọi là bằng bất cứ lời nào, nhưng làm ơn loại bỏ chữ đó ra khỏi từ điển của em đi nhé."

Lời nói của anh làm cho nàng giận điên lên. "Được thôi. Gọi là một con điểm được không?"

"Anh thích vậy hơn."

"Đồ khốn!"

"Em yêu, em nên bỏ thói quen chửi thề đi. Và cũng như thường lệ, em luôn thông báo những chuyện riêng tư của chúng ta với đám đông."

"Đám đông" chính là Dobson, người quản gia của Anthony, người đã ra mở cửa trước khi họ kịp gõ cửa vì ông đã nghe thấy tiếng xe. Georgina đỏ mặt vì đã bị bắt gặp trong lúc đang chửi thề. Nhưng khi nhìn gương mặt lạnh tanh của người Anh này, ai cũng nghĩ là ông đã không nghe một lời nào của nàng cả.

"Mừng Ngài đã trở về, Ngài Malory," Ông ta nói và mở rộng cánh cửa.

Đến lúc này, Georgina buộc phải bước vào bên trong. Mặc dù còn đang mặc bộ đồ đàn ông vì không thể làm gì khác hơn, nàng vẫn muốn gây một ấn tượng tốt đẹp vào hôm nay hơn bao giờ hết, vì nàng sẽ gặp mặt người nhà của James. Nhưng rồi anh vẫn không chối là anh sẽ bỏ nàng lại ở đây với Anthony, và qua những gì nàng đã nghe về đứa em trai này, và những gì chính mắt nàng nhìn thấy được, làm cho nàng tin cậu ta là một người đầy tai tiếng như James, vậy thì có gì khác biệt đâu nào? Nàng không quan tâm đến chuyện gây ấn tượng tốt với cậu ta. Nhưng người làm thì hay bàn tán này nọ, và người đàn ông này rất thân thuộc với những người làm khác trong nhà. Mẹ kiếp, nàng nên đập James một cái vì đã làm cho nàng nổi giận.

Và James cũng muốn đập cho mình một cái vì đã làm cho quan hệ giữa anh và nàng càng xấu tệ hơn, nhưng anh không thể bỏ thói quen trong suốt đời được. Nàng cũng dễ giận quá, đến lúc này nàng nên biết là anh đã không có ý như vậy chứ. Thật là bực mình.

Anh đã cho nàng rất nhiều thời gian để nói cho anh biết, nàng có cảm giác như thế nào đối với anh, nhưng không một lời nào thốt ra nói lên được điều đó. Và trong suốt cuộc đời, anh chưa bao giờ cảm thấy bất an như bây giờ. Một điều anh dám chắc, là nàng ham muốn anh cũng như anh ham muốn nàng. Nhưng anh biết rất nhiều người phụ nữ chỉ cần có quan hệ xác thịt là đủ.

Sự thật là nàng đã không muốn kết hôn với anh. Nàng đã nói vậy với các anh của nàng. Nàng cũng đã nói với anh như thế. Nàng sẽ sinh con cho anh, nhưng vẫn từ chối kết hôn với anh. Nàng cũng bị ép buộc giống như anh, và những gì nàng đã thể hiện khiến anh tin là nàng đang kéo dài thời gian, đợi cơ hội để rời khỏi anh một lần nữa. Và bây giờ thì nàng có đủ mọi cơ hội nàng muốn có ... chuyện này làm cho anh tức điên lên. Nhưng anh đã không có ý trút giận lên người nàng. Anh nên xin lỗi nàng ... mẹ kiếp, anh không muốn xin lỗi.

"Tôi đoán là em tôi đang ở nhà vào giờ này, phải không?" James hỏi Dobson.

"Tôi tin là Ngài Anthony đang ở hội trường Knighton, vì bây giờ là giờ Ngài ấy thường luyện tập."

"Tôi cũng cần phải luyện tập rồi, còn phu nhân Roslynn đâu?"

"Đang vắng thăm nữ bá tước của Sherfield."

"Nữ bá tước à? À, đúng rồi, Amherst mới vừa kết hôn với bạn của Roslynn mà." Mắt anh nhìn Georgina trước khi nói thêm, "Tội nghiệp anh ta quá," và anh thấy hài lòng với phản ứng trên mặt nàng. "Con con trai tôi đang ở trường, phải không Dobson?"

"Cậu ấy bị gọi về nhà cho đến hết tuần, thưa Ngài, nhưng Ngài Anthony đã khiếu nại với hiệu trưởng rồi, và Ngài hầu tước cũng đang xem xét vấn đề này."

"Nhất định là thằng nhóc đó có lỗi rồi. Thằng quí sứ. Tôi chỉ để nó ở nhà có vài tháng thôi ..."

"Cha!"

Georgina xoay đầu lại, thấy một chàng trai trẻ hầu như là đang bay xuống những nấc thang và đâm sầm vào bức tường gạch, chổng nạng. Cậu ta nhìn không giống một chàng trai mười bảy tuổi, mà nhìn giống như gần bằng tuổi nàng. Có phải là vì chiều cao không nhỉ? Cậu ta cao gần bằng James, mặc dù không to con như anh. Cậu hơi mảnh khảnh, nhưng nhìn bề vai của cậu thì có thể cậu rất vạm vỡ trong tương lai. Giờ đây, cả hai đang ôm chầm lấy nhau, cười hớn hở, và nàng thấy cậu ta không giống James một tí nào cả, mặc dù không ai chối là cậu cũng rất đẹp trai.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?" Jeremy hỏi. "Sao cha trở về sớm thế. Bộ cha định giữ lại nông trại à?"

"Không," James nói. "Cha đã tìm được người giải quyết nó rồi."

"Để cha có thể sớm quay về à? Bộ cha nhớ con hả?"

"Đừng cười hớn hở như vậy, nhóc con. Cha đã cảnh cáo con là không được gây chuyện."

Cậu trai trẻ tròn mắt nhìn Dobson vì đã tiết lộ tin này quá sớm, nhưng cậu vội thay đổi bộ mặt khi nhìn cha mình. "Cô ta tuyệt quá mà. Con còn làm gì được đây chứ?"

"Con đã làm gì rồi?"

"Chỉ là có một thời gian vui vẻ thôi. Nhưng bọn họ thật không hiểu biết gì hết khi phát hiện cô ta trong phòng của con, vì thế con nói với họ, cô ta theo con về phòng rồi không chịu rời khỏi."

"Và bọn họ đã tin à?"

"Hiệu trưởng thì không tin." Jeremy cười một cách sòng sọc. "Nhưng chú Tony thì tin."

James cười. "Tony không hiểu con đấy thôi." Nhưng anh lập tức ngưng cười khi thấy Georgina nhìn anh với vẻ kinh tởm. "Nhưng từ giờ trở đi, những chuyện vui chơi như vậy không được làm ở tại trường đấy, thẳng xỏ lá, nếu như bọn họ cho phép con trở lại trường, và con nên cầu mong là họ sẽ cho con trở lại đi, không thì cha sẽ đánh nát mông con đấy."

Nụ cười trên mặt Jeremy chứng tỏ cậu ta không lo lắng chút nào, giống như là cậu ta đã từng nghe những lời cảnh cáo này cả trăm lần rồi mà không một lần quan tâm đến. Nhưng cậu ta dõi theo ánh mắt của cha, thấy Georgina, và bây giờ đang quan sát nàng. Vẫn còn khoác chiếc áo của James trên người, và với mái tóc được giấu dưới mũ, cho nên cũng dễ hiểu là cậu ta đã không để ý đến nàng.

Nhưng Georgina vẫn còn đang giận vì cuộc cãi cọ vừa rồi với James, nàng càng giận hơn sau những gì vừa nghe được. Người đàn ông này rất thích chí khi thấy con trai bước theo gót chân mình ... lại thêm một kẻ chơi bời trác táng nữa.

Chuyện này cộng với sự xấu hổ vì vẻ bề ngoài của nàng bây giờ, làm cho nàng thốt lên. "Cậu ấy nhìn không giống anh một tí nào cả đấy, James. Thật ra thì cậu ấy nhìn giống em của anh hơn." Nàng dừng lại rồi nhún vai một cách chế giễu. "Anh có chắc cậu ấy là con của anh không đấy?"

"Anh biết là em đang tìm cách trả đũa, em yêu, nhưng đừng sử dụng thẳng nhóc như một công cụ."

Anh nói vậy để cho nàng cảm thấy hổ thẹn vì đã sử dụng cách đê hèn này, và nàng thật đã cảm thấy vậy. Nhưng thay vì im miệng, nàng lại càng giận hơn. Thật không may là James đã không biết được chuyện này.

"Jeremy," Anh tiếp tục nói. "Đây là George ..."

"Vợ của cha con," Nàng cất ngang một cách gay gắt, thấy thật thỏa mãn, vì nàng không chắc James sẽ giới thiệu nàng như vậy. Và rồi nàng nói thêm một cách ngây thơ. "Chết, em quên mất. Em phải nên xóa bỏ từ đó trong từ điển của mình mà. Vậy em là ..."

"George!"

Nàng nhìn James bằng ánh mắt cú vọ, làm cho anh giận điên lên. Nhưng lúc này Jeremy lại cảm thấy rất thích thú và cậu bước lại gần nàng hơn, mặc dù câu hỏi của cậu hướng về cha cậu.

"Vợ à? Vậy cô ấy là thiếu nữ à?"

"Ồ, là đàn bà." James nói một cách giễu cợt.

Jeremy giật mạnh chiếc mũ trên đầu Georgina xuống, trước khi nàng có thể ngăn lại. "Ồi, Chúa tôi," Cậu thốt lên với vẻ ngưỡng mộ khi mái tóc dài của nàng xỏa tung qua vai. "Con có được hôn cô dâu không nhỉ?"

"Không được đâu, nhóc con." James gầm gừ.

Nhưng tất cả những gì Georgina muốn biết chỉ là, "Tại sao cậu ấy lại không ngạc nhiên một chút nào cả?"

"Bởi vì nó không tin lấy một chữ của em," James đập lại.

Nàng đã mong đợi rất nhiều phản ứng khác nhau từ người nhà của James, nhưng không có phản ứng gì thì nàng lại không nghĩ tới. Cậu con trai này đã nghĩ là bọn họ đang đùa. Trong lúc này, nàng ước gì là bọn họ thật sự đang đùa.

"Vậy thì được thôi," Nàng nói với vẻ căm phẫn. "Chết tiệt em đi nếu em quan tâm đến chuyện gia đình anh nghĩ gì, James Malory, nhưng anh nên hiểu rõ, cho đến khi bọn họ nghĩ em là vợ của anh thì em sẽ ngủ riêng." Và nàng xoay người nhìn người quản gia. "Ông làm ơn đưa tôi về một căn phòng cách thật xa căn phòng của anh ta."

"Vâng, thưa phu nhân." người quản gia trả lời mà khuôn mặt không biểu lộ điều gì.

Nhưng Georgina đang hết sức phẫn nộ, nên ngạo mạn giáng giá. "Tôi không phải là phu nhân của ông. Tôi là người Mỹ đấy."

Câu nói này cũng không gây ra được một phản ứng nào trên gương mặt ông ta, mặc dù nàng không cố tình làm cho ông sùng sốt. Nhưng khi nàng đi theo ông lên lầu, nàng cau hơn khi nghe Jeremy nhận xét.

"Đánh keng báo động cho cha biết nhé, cha không thể nào để tình nhân ở đây được đâu. Cô Roslynn sẽ không cho phép."

"Cô của con sẽ rất vui về đây, thẳng thắn. Con sẽ sớm thấy thôi. Dù sao, Georgina cũng mang họ Malory."

"Thật vậy à, vậy con là con ruột của cha rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"Dậy đi nào, George. Em dâu và em chồng của em sắp về rồi."

Georgina hé một mí mắt và nhìn thấy James đang ngồi bên cạnh giường. Nàng muốn lăn người lại gần anh, để có thể ôm chặt lấy anh.

"Anh làm thế nào mà vào đây được vậy?" Nàng thắc mắc, thức giấc hẳn.

"Dĩ nhiên là bước vào rồi. Dobson thật là thông minh khi đã xếp đặt em ở ngay trong phòng của anh."

"Phòng của anh à? Em đã nói với ông ta ..."

"Đúng vậy, và ông ấy đã làm theo lời của em. Hơn thế, ông ấy cũng chưa hề nghe anh phủ nhận địa vị của em mà, chỉ có Jeremy là không tin thôi, không phải hết thảy mọi người trong nhà đâu."

"Ý anh là cậu ta vẫn chưa tin à? Anh đã không giải thích cho cậu ta tin à?"

"Anh thấy không cần phải làm vậy."

Georgina ngồi dậy và xoay người sang hướng khác để anh không thể nhìn thấy câu trả lời của anh có ảnh hưởng như thế nào đối với nàng. Bây giờ nàng đã hiểu rồi. Nàng sẽ không ở lại đây lâu cho nên chuyện con trai của anh có tin là anh kết hôn hay không cũng không quan trọng. Có lẽ James đã sắp xếp cho nàng đi chuyến tàu đầu tiên quay về Mỹ mà anh có thể tìm được. Vậy thì tốt thôi, càng sớm càng tốt. Dù sao thì nàng cũng không muốn sống ở Anh, và nàng chắc chắn là không muốn sống với một người đàn ông chỉ ham muốn nàng vì xác thịt. Tạm thời thì được, nhưng không thể lâu dài. Nếu lâu dài thì nàng cần có nhiều thứ hơn. Và nàng sẽ không khóc, lần này không được khóc. Nàng khóc đã đủ vì người đàn ông này rồi. Nếu anh không quan tâm đến thì nàng cũng sẽ không cần, và đó là tất cả những gì anh sẽ biết được ... cho dù là nó bóp nát trái tim nàng.

James không biết nàng nghĩ gì sau câu nói đó của anh, nhưng anh quên một sự thật là Georgina không biết gì về con trai anh cả. Jeremy chỉ là quá hiểu rõ James thôi, nó hiểu rất rõ là James có cảm nghĩ thế nào về hôn nhân và nhiều lần nó đã nghe anh thề sẽ không bao giờ kết hôn. Và James chưa muốn giải thích chuyện anh thay đổi những cảm nghĩ đó, vì mọi người sẽ không tin. Vì thế, tại sao lại phải để đứa con trai cứng đầu của anh làm cho anh bực mình, khi mà thời gian sẽ làm rõ mọi chuyện chứ?

"Anh nói đúng, James," Georgina nói và bước xuống giường.

"Thật à?" Chân mày của anh nhíu lại. "Anh có thể hỏi là em đồng ý với anh về chuyện gì không?"

"Không cần phải giải thích với mọi người về ... mối quan hệ của chúng ta."

Anh nhăn mày khi nhìn thấy nàng đi về hướng chiếc ghế mà anh đã để một đồng áo quần ở đó cho nàng. "Anh chỉ là nói đến Jeremy thôi," Anh giải thích. "Chúng ta không cần thiết phải giải thích cho mọi người khác."

"Nhưng cho dù là có cần đi chăng nữa thì tại sao lại phải làm vậy chứ? Và em thấy cũng không cần thiết phải gặp mặt những người khác trong gia đình anh."

"Em bị nó làm cho hoảng sợ rồi à?"

"Dĩ nhiên là không," nàng đập lại, xoay người nhìn anh.

"Vậy thì em đang lo lắng chuyện gì? Không giống gia đình của em đâu, gia đình của anh sẽ rất thích em. Và em sẽ sống hòa thuận với Roslynn. Cô ấy chỉ lớn hơn em có vài tuổi thôi."

"Cô em dâu Roslynn của anh hở? Người mà sẽ phản đối không cho em sống ở đây à? Mà cô ấy kết hôn với người em trai nào của anh vậy?"

"Dĩ nhiên là Anthony. Đây là nhà của chú ấy."

"Ý anh nói là anh ta đã kết hôn rồi hả?"

"Thật ra, chú ấy đeo gông vào cổ một ngày trước khi anh gặp em, và khi anh rời khỏi nơi này thì chú ấy còn đang bất hoà với cô vợ người Scott. Anh không thể đợi xem mối quan hệ của chú ấy bây giờ ra sao, mặc dù Jeremy đoán chắc với anh là Tony không còn ở trong chuồng chó nữa."

"Nhưng nơi đó bây giờ hình như rất thích hợp với anh đấy," Nàng nói. "Anh nên nói cho em biết mọi chuyện trước khi chúng ta đến đây, James."

Anh nhún vai không quan tâm. "Anh không nghĩ là em muốn biết nhiều về người nhà của anh. Anh chắc chắn không muốn biết thêm gì về gia đình của em. Bây giờ là chuyện gì vậy?" Anh hỏi khi thấy nàng hất cằm lên trước khi nàng xoay lưng lại với anh. "Anh không phải muốn si nhục em đâu, em yêu, anh chỉ là không chịu nổi đám người thô lỗ mà em gọi là anh đó."

"Các anh của em sẽ không có thái độ lỗ mãng như thế nếu như anh đã không cố tình khiêu khích họ. Em đang nghĩ là người nhà của anh sẽ có phản ứng như thế nào, nếu em hành động giống như anh."

"Anh dám bảo đảm là họ sẽ không quật cho em một trận hay là khiêng em đến đồi Tyburn để treo cổ đâu."

"Có lẽ là không, nhưng họ sẽ không thích em. Và họ sẽ nghĩ, chắc là anh bị điên rồi nên mới mang em về đây."

Anh tặc lưỡi rồi đi lại gần nàng. "Ngược lại đây em yêu. Em cứ nói những gì em thích, nhưng em sẽ không thay đổi được cách mà mọi người hoan nghênh em đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì, qua anh, em đã trở thành người mang họ Malory."

"Điều này có ý nghĩa quan trọng lắm à?"

"Anh chắc chắn là em sớm được nghe những điều như vậy, nhưng nếu em không mặc quần áo vào đảng hoàng, em sẽ lỡ dịp đấy. Có cần anh giúp em không?"

Nàng hất bàn tay của anh vừa ôm lấy vòng eo nàng. "Em nghĩ em có thể tự làm được, cảm ơn anh. Quần áo này là của ai thế, Roslynn à?"

"Nếu được vậy thì đỡ rồi, nhưng không phải, cô ấy bây giờ hơi mập hơn em, cô người làm đã nói như vậy. Vì thế, anh đã sai người đến nhà của Regan, cô ấy mặc đồ cùng kích cỡ với em."

Georgina xoay người đẩy anh ra. "Regan à? À, đúng rồi, người đã gọi anh là "người sành sỏi về đàn bà" thay vì là "một người ăn chơi trác táng" chứ gì."

"Sao em không quên chuyện gì hết vậy?" Anh thở dài, và nàng lơ đãng như không nghe thấy.

"Có lúc em đã nghĩ Regan là một người bạn cùng phái với anh." Và rồi nàng làm cho anh ngạc nhiên khi chọc một ngón tay lên ngực anh và bực tức hỏi, "Vậy cô ấy là ai? Một cô nhân tình anh đã bỏ lại? Nếu anh đã mượn quần áo của cô nhân tình cho em, James Malory, em sẽ ..."

Anh bật cười, cắt ngang lời nàng. "Anh ghét phải cắt ngang màn ghen tuông của em, George, nhưng Regan là đứa cháu gái mà anh yêu quý nhất đấy."

Mặt nàng lộ vẻ ngạc nhiên rồi nhăn lại. "Cháu gái của anh à?"

"Cô ấy sẽ rất thích thú khi biết em đã nghĩ gì đấy."

"Vậy thì vì Chúa, đừng nói cho cô ấy nghe nhé!" Nàng kinh hãi nói. "Cũng dễ lắm lắm, khi mà anh đã từng thú nhận mình là một kẻ trụy lạc."

"Này, anh phản đối, thật đấy," Anh khô khan đáp lại. "Có sự khác biệt rất lớn giữa một kẻ chơi bời phóng đãng và một kẻ trụy lạc đấy, em yêu. Và sự lầm lẫn của em không chính đáng lắm, vì anh đã không có nhân tình rất nhiều năm rồi."

"Vậy anh gọi những lời nói dối lúc nãy của Jeremy là gì? Một kẻ nhóp nhúa à?"

"Thật muốn cười đến vỡ bụng đấy, George, nhưng điều đó rất đúng. Anh luôn thích thay đổi. Và những cô nhân tình thì hay đòi hỏi này nọ. Tuy nhiên anh đã làm một điều ngoại lệ đối với em."

"Em có nên vui mừng không nhỉ? Không đâu."

"Em đã là người tình của anh trên tàu Maiden Anne. Có khác biệt gì đâu nào?"

"Bây giờ em là vợ của anh, xin lỗi khi anh không muốn nghe từ này. Có khác biệt gì không nào?"

Nàng hy vọng sẽ làm cho anh bức tức bằng lời so sánh đó, nhưng anh chỉ nhẹ nhàng cười với nàng. "Em càng ngày càng khá hơn đấy, George."

"Về chuyện gì?" Nàng ngờ vực.

"Bất đồng với anh đấy. Không có mấy người dám vậy đâu."

Nàng khịt mũi một cách kém thanh lịch. "Nếu như em phải vui mừng vì điều này thì anh chẳng có điểm nào cả."

"Được thôi, nếu chúng ta muốn tính điểm thì em sẽ cho anh mấy điểm về chuyện này? Anh muốn có em."

Anh vừa nói vừa ôm sát lấy nàng, vì thế nàng có thể cảm giác được là anh không phải đang nói đến chuyện đầu trí, mà là ngay trong lúc này, anh đang ham muốn, và mỗi khi James ham muốn, cả thân thể anh đều rất khiêu gợi, hông anh ép chặt vào thắt lưng nàng, ngực nàng ép chặt vào thân thể anh, những chỗ nhạy cảm nhất trên người nàng đều được chạm vào. Georgina đột nhiên mất hết lý trí khi nàng cảm giác được sự đòi hỏi của anh.

Nàng chịu thua nhưng ráng trêu chọc anh giữa những tiếng rên. "Còn những người trong gia đình anh mà em sắp phải gặp mặt thì sao?"

"Mặc xác họ." James nói, anh đã bắt đầu rên rỉ. "Chuyện này quan trọng hơn."

Đùi anh chen giữa hai chân nàng, và hai tay anh ôm lấy hông nàng đưa nàng lên cao một chút. Sự đụng chạm làm cho nàng rên rỉ, hai tay nàng ôm choàng lấy cổ anh, hai chân bọc chung quanh hông anh, đầu nàng ngửa ra để anh có thể hôn cổ nàng. Bây giờ họ không còn có ý nghĩ chọc ghẹo nhau nữa, khi mà sự đòi hỏi có nhau đang bùng nổ mãnh liệt.

Và Anthony Malory bước vào ngay trong tình thế này. "Cứ nghĩ là thằng chóc chơi khăm em, nhưng coi bộ là không phải"

Đầu James ngước lên, và anh găm giữ một cách bức bối. "Đi chết đi, Tony, em đến không đúng lúc."

Georgina từ từ tuột người xuống, mặc dù nàng không đứng vững được. Phải mất một lúc lâu nàng mới nhận thức được là họ bị phá đám bởi một người trong gia đình chồng. Cũng may là cánh tay James vẫn còn đang đỡ lấy nàng, nhưng chúng cũng không giúp được gì khi mặt nàng đỏ lựng lên.

Nàng nhớ rõ Anthony từ cái đêm trong quán rượu, khi anh nhâm lẫn Mac với một người nào đó, nàng đã từng nghĩ anh là người đàn ông đẹp trai nhất, với cặp mắt xanh mà nàng từng gặp trong đời - cho đến khi nàng nhìn thấy James. Nhưng Anthony cũng là một người rất đẹp trai. Và nàng không phải chỉ muốn trả đũa khi lúc này nàng nói với James là con trai của anh nhìn giống Anthony hơn. Sự thật, Jeremy giống như một bản sao lúc Anthony còn trẻ, với cặp mắt xanh thẫm và mái tóc đen. Nàng nghĩ không biết James có thật chắc Jeremy là con của anh không. Và nàng nghĩ không biết Anthony nghĩ gì về nàng, khi anh vừa liếc nhìn nàng.

Nếu bị một con natter bằng miếng vải đen thì bây giờ nàng giống như một tên cướp biển, trong chiếc áo của James khoác bên ngoài áo của nàng và được thắt bởi một sợi dây nịt, cũng của James được cắt nhỏ lại vì nó quá to, còn quần là của nàng. Và nàng đang đi chân trần. Nàng đã tháo bỏ giày và vớ trước khi leo lên giường lúc này để nghỉ ngơi và đã ngủ quên.

Ôi, nàng thấy thật xấu hổ đã để cho anh nhìn thấy nàng như thế này, trong một tình thế thật khó coi, nhưng ít ra đó không phải là lỗi của nàng. Nàng đã đóng cửa, nàng luôn làm vậy khi đi nằm. Chính Anthony phải thấy xấu hổ khi ngang nhiên bước vào đây, nhưng anh ta không có chút gì là xấu hổ cả. Anh ta đang bức bối.

"Rất vui được gặp lại anh, anh trai" Anh trả lời câu nói gắt gỏng của James. "Nhưng cô ta thì không được đâu. Anh có hai phút để thu xếp cho cô ta, trước khi vợ em lên để chào đón anh về nhà."

"George không đi đâu cả, nhưng em thì nên ra khỏi đây ngay."

"Anh đang giờ trò à? Anh quên nơi này không còn là nơi của những kẻ độc thân nữa à?"

"Anh không quên gì cả, nhóc con, và không cần phải dấu George. Cô ấy là ..."

"Chúng ta tiêu rồi," Anthony cất ngang khi nghe có tiếng chân đi ở hành lang. "Nhét cô ta xuống giường hay chỗ nào đó đi ... đừng đứng phỗng ra ở đây!" Và anh tóm lấy Georgina.

"Đụng vào cô ấy," James nhỏ nhẹ cảnh cáo, "là em sẽ đo đất đấy."

"Được thôi." Anthony bức tức trả lời, nhưng anh cũng thụt lùi lại. "Được thôi. Vậy anh nên tìm cách giải thích đi. Nhưng em sẽ là người phải chịu trận với

Roslynn đẩy, em sẽ không đứng về phía anh đâu."

"Anthony," James chỉ nói. "Im miệng đi."

Anh làm theo. Đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh ngang ngực đợi trận chiến sắp mở màn, anh chỉ nhìn Georgina vài giây. Bây giờ anh đang nhìn ra ngưỡng cửa, đợi sự xuất hiện của cô vợ.

Lúc này, Georgina đang mong đợi một con rồng thực sự bước vào phòng. Bất cứ người nào làm cho gã đàn ông cao lớn, thân thể lực lưỡng đó lo lắng khi cô ta giận anh thì chắc chắn phải là một người ghê gớm lắm. Nhưng Roslynn Malory không có gì là ghê gớm khi cô đi qua ngưỡng cửa, cười rạng rỡ với James rồi với Georgina. Cô ta đẹp tuyệt trần, không cao hơn Georgina bao nhiêu, nhưng lớn tuổi hơn, và mới nhìn cũng biết là thai nhi của cô ta lớn hơn của Georgina.

"Jeremy đã cản em ngay ở cầu thang và nói với em là anh đã kết hôn rồi. Có thật không James?"

"Kết hôn à?" Anthony ngẩng đầu lên.

"Anh nói là chưa đủ làm cho Jeremy tin mà," Georgina nói với James.

"Anh chưa làm gì cả. Cậu nhóc đó đúng là rất trung thành khi nó nghĩ phải nói với ai mới có hiệu lực. Em có nhìn thấy là nó đã không nói với Tony như đã nói với Roslynn không, bởi vì nó cũng còn chưa tin."

"Kết hôn à?" Anthony lặp lại, và lần này cũng không gây được sự chú ý của mọi người hơn lần trước.

Roslynn hỏi. "Jeremy đã không tin vào điều gì?"

"Nó không tin George là nữ hầu tước của anh."

"Anh thật là thông minh khi dùng từ khác đấy, James," Georgina nói. "Nhưng từ này thì em phản đối, hãy tìm từ khác đi. Anh không được gán cho em bất cứ tước hiệu nào của người Anh."

"Đã quá trễ rồi em yêu. Tước hiệu đó đi chung với họ anh."

"Kết hôn à?" Lần này thì Anthony hét lên và cuối cùng cũng làm cho James chú ý. "Vậy có quá đáng lắm không, chỉ để không bị cản nhằn thôi à?"

Và trước khi James có thể nói gì, Roslynn hỏi chồng của cô. "Ai mà khủng điên cản nhằn anh ấy vậy?"

"Em đấy, em yêu."

Roslynn tặc lưỡi, âm thanh lớn và khàn đục làm cho Georgina phải ngạc nhiên. "Em không nghĩ vậy đâu, Anthony, nhưng anh có thể nói cho em biết là tại sao em phải cản nhằn không?"

Anthony chỉ tay về phía Georgina mà không nhìn nàng. "Bởi vì anh ấy về nhà với... với... cô ta."

Và lần này thì Georgina không chịu đựng nổi nữa, nàng tức giận. "Tôi không phải là 'cô ta', đồ khốn," Nàng nói nhỏ nhẹ, nhưng thái độ để lộ ra vẻ bực tức. "Tôi là một người Mỹ và bây giờ là người nhà Malory."

"Tốt thôi, hoan hô cô đấy," Anthony nói một cách trêu chọc. "Nhưng cô sẽ nói bất cứ gì anh ấy bảo, phải không nào?"

Georgina xoay qua thúc tay vào hông của James. "Không cần thiết phải làm cho những người khác tin à? Không phải anh đã nói vậy sao?"

"Này, George," James nói như xoa dịu. "Không cần phải nổi giận đâu."

"Em không có giận!" Nàng hét lên. "Gia đình anh đã nghĩ là chúng ta chưa kết hôn. Vì thế em nghĩ anh nên dọn qua phòng khác, phải không nào?"

Thật là một sai lầm khi hăm dọa anh, trong khi anh đã dịu xuống sau những gì họ vừa gây gổ và đã bị phá đám. "Anh sẽ không làm vậy đâu. Em muốn cậu ấy tin chứ gì? Anh sẽ chứng minh cho em thấy cậu ta sẽ tin nhanh thôi." Và anh đi về phía Anthony với lòng bàn tay nắm chặt lại.

Giật mình vì tình thế đột nhiên thay đổi, Roslynn vội đứng chắn trước mặt James, người mà nhìn như là sắp xé chồng cô ra từng mảnh nếu anh ta chạm được vào người Anthony. "Này, không được đánh nhau trong nhà của em. Tại sao anh lại bị anh ấy chọc tức dễ như thế chứ? Anh biết anh ấy là người như thế nào mà."

Anthony nói hơi khách sáo. "Anh đang đùa hờ, ông anh già?"

"Nếu em dùng cái đầu, thay vì cái mông, để suy nghĩ thì em biết đây là chuyện anh chưa hề đùa giỡn bao giờ," James trả lời một cách gay gắt.

Anthony từ từ đứng thẳng người, rời khỏi vách tường, Georgina đang nhìn anh, có thể nói là anh cuối cùng cũng tin lời James, thái độ của anh thay đổi nhanh đến khó tin. Chỉ mất khoảng năm giây, anh thốt lên, "Chúa tôi, anh thật đã làm vậy phải không?" và anh bắt đầu ôm bụng cười lớn đến nỗi phải tựa vào tường để khỏi ngã.

"Mẹ kiếp," James lẩm bẩm chửi thề.

Roslynn cười với Georgina như xin lỗi, nhưng còn với James, người đang nhìn Anthony với thái độ bức bối, cô nói, "Anh phải mong đợi chuyện này chứ. Em nghe nói là anh đã trêu chọc anh ấy không thương tiếc, khi anh ấy kết hôn với em."

"Không phải vì chú ấy kết hôn với cô đâu, mà vì chú ấy không tìm được cách phá vỡ bức tường chắn mà cô đã đặt ngay ở trên giường."

Roslynn đỏ mặt khi được nhắc lại rằng, mất bao lâu nàng mới tha thứ cho Anthony vì nàng đã nghi là anh ngoại tình. Anthony từ từ ngưng cười, anh không thích đề tài đang được nói đến. Một sự im lặng tiếp theo lời nói châm biếm của James, Georgina để cho họ biết là bản thân nàng cũng không thích, nàng vội mang giày vào để nàng có thể đá vào mông hai gã Malory này.

Nhưng thay vào đó, nàng nói. "Bây giờ đó chính là chuyện mà anh sẽ phải đối diện đấy, James Malory."

Câu nói đó khiến Anthony tiếp tục ôm bụng cười, và làm cho James cần nhắc cô vợ.

"Em có thể nhìn thấy là cậu ấy tin rồi chứ, George."

"Em muốn biết tại sao cậu ấy lại tức cười như thế, sau khi tin là anh đã kết hôn với em?"

"Mẹ kiếp, không liên quan đến em! Cuối cùng anh cũng chịu kết hôn là được rồi!"

"Vậy tại sao anh lại không nói cho cậu ấy biết rằng, đó không phải là ý của anh, mà là do các anh của em..."

"George ...!"

"... đã ép buộc anh!"

Vì không cần được nàng, James nhắm mắt chờ đợi phản ứng của đứa em sau khi nghe được tin này. Anh không thể hy vọng là Anthony đã không nghe nàng nói gì.

"Bị ép buộc à?" Anthony nói với vẻ không tin, dừng lại chỉ để lau nước mắt vì cười quá nhiều. "Bây giờ thì nghe không hợp lý chút nào. Anh nên nói rõ đi, lão già." Nhưng anh chỉ dừng lại một lát sau khi nói những lời đó. "Bị ép buộc à?" Anh thốt lên một lần nữa, trước khi ôm bụng cười ngặt nghẽo, lần này còn lớn hơn lúc nãy.

James nói với Roslynn một cách nhỏ nhẹ, "Đưa nó ra khỏi đây, không thôi, cô sẽ không xài được nó trong vòng vài tháng tới... có lẽ là cả năm đấy."

"Này, James," Cô nói để xoa dịu anh và cô không cười. "Anh cũng phải công nhận chuyện anh bị ép buộc rất là ..." Về mặt giận dữ của anh làm cho nàng xoay sang chồng. "Anthony, dừng lại đi. Không có gì đáng cười cả."

"Vậy mà ... không ... à ?" Anh thốt lên. "Bao nhiêu người thế, James? Ba hả? Bốn hả?" Khi James chỉ lờ mờ nhìn anh, anh quay qua Georgina đợi nàng trả lời.

Nàng cũng nhìn anh lờ mờ, "Nếu như anh muốn hỏi tôi có bao nhiêu người anh, thì lần cuối cùng tôi đếm được cả thầy là năm người."

"Tạ ơn Chúa!" Anthony trêu chọc giữa những tiếng cười. "Cứ nghĩ là sao anh lại dễ thua quá thế chứ, ông anh. Nhưng bây giờ thì anh đồng cảnh ngộ với em rồi."

"Mẹ kiếp," James gầm gừ và bắt đầu đi về phía Anthony.

Nhưng Roslynn lại can gián một lần nữa, lần này cô nắm lấy tay chồng. "Anh không biết lúc nào thì nên dừng lại, phải không nào? " Nàng la rầy và kéo anh đến gần cửa.

"Anh còn chưa bắt đầu mà," Anh cự lại, nhưng khi nhìn James, anh nói thêm, "Em nói đúng, em yêu. Và không phải em đã nói với Jason là sẽ viếng thăm anh ấy sao? Chúa tôi, anh đã không nghĩ đến chuyện phải đi thăm viếng mấy ông anh già, và thông báo cái tin sôt dẻo này."

Anthony vừa bước ra khỏi cửa và trước khi đóng cửa lại, anh lại bắt đầu cười lớn, nhất là khi anh nghe tiếng chửi thề trong phòng.

Roslynn nhìn anh bức bối. "Anh không nên làm vậy."

"Anh biết." Anthony cười.

"Anh ấy có thể là sẽ không tha thứ cho anh đâu."

"Anh biết." Anh cười lớn hơn.

Cô tặc lưỡi. "Anh không hỏi hận tí nào à?"

"Không." Anh tắc lưỡi. "Nhưng chết tiệt anh đi, anh quên chúc mừng anh ấy."

Cô kéo anh đi, "Anh dám à! Em thích cái đầu trên cổ của anh lắm đấy."

Anh đột nhiên thay đổi thái độ, ép cô sát vào tường trên hành lang. "Thật à?"

"Anthony, dừng!" Cô cười, cổ nheo mắt. "Anh đúng là hết thuốc chữa."

"Anh đang yêu," Anh đáp lại với giọng khàn khàn. "Và khi đàn ông đang yêu thì họ thường hết thuốc chữa."

Cô thở hổn hển khi anh liếm vành tai cô. "Được rồi, khi mà anh đã nói vậy ... phòng của chúng ta chỉ ở cuối hành lang kia thôi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Chúa tôi!" Anthony nói khi nhìn thấy James và Georgina bước vào phòng ăn vào sáng hôm sau. "Sao em không nhận ra là anh đã có được một món đồ tuyệt như thế này, James?"

"Bởi vì chú bạn chọc ghẹo anh," James trả lời. "Và đừng cười nữa thằng nhóc. Phải vui mừng là anh chú tôi qua đã có một đêm thoải mái, sau khi các người đi khỏi."

Georgina đỏ mặt, muốn đá cho anh một cái vì đã nói những lời như vậy. Anthony cũng được thoát nạn, vì nàng không biết là món đồ tuyệt vời mà anh vừa nói đến chính là nàng. Và vì tối qua cũng là một đêm thoải mái với nàng, cho nên bây giờ, nàng nhìn rất tuyệt trong chiếc áo đầm nhung màu mận chín bó sát người. Nàng đang cảm thấy vui cho nên không chú ý đến lời nhận xét của anh.

Nhưng Anthony hình như không thể rời mắt khỏi nàng, và vợ của anh cuối cùng cũng đá mấy cái vào chân anh dưới gầm bàn. Anh nhăn mày nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi, ngay cả James cũng bắt đầu cau mày với anh.

Cuối cùng anh nói. "Tôi đã nhìn thấy chị ở đâu vậy, George? Chị nhìn quen lắm, chết tiệt tôi đi, nếu tôi chưa từng gặp chị."

"Tên tôi không phải là George," Nàng nói với anh và ngồi xuống ghế. "Là Georgina, hay Georgie đối với bạn bè và người nhà. Chỉ có James là không thể nhớ được điều này."

"Có phải các người đang gợi ý là tôi đã già rồi phải không?" James hỏi, một bên chân mày nhướng lên.

Nàng chỉ mỉm cười âu yếm với anh. "Nếu như chiếc giày đó thích hợp với anh."

"Nếu anh nhớ không lầm thì anh đã bắt em găm chiếc giày đó vào cái lần sau cùng em cố mang nó vào chân anh thì phải."

"Nếu em nhớ không lầm thì," Nàng đáp lại, "em tin là nó rất ngon."

Anthony nhìn hai người đối đáp với vẻ thích thú trong khi anh kiên nhẫn đợi để lặp lại câu hỏi của mình. Nhưng câu hỏi bị quên lãng khi anh phát hiện cặp mắt của James đột nhiên sáng rực lên mà không phải là vì giận dữ. Sự khát vọng bùng cháy chỉ vì một chiếc giày à? Và cô ta thật đã găm món đồ đó?

"Đây có phải là một chuyện đùa riêng tư không?" Anh hỏi, "hay là chúng tôi sẽ được nghe hết?"

"Anh sẽ được nghe chuyện chúng ta đã gặp ở đâu, Ngài Anthony."

"À, đúng rồi!" Anh nói với vẻ mừng rỡ. "Tôi biết ngay mà. Chị có biết là tôi rất giỏi về những chuyện này không? Ở đâu thế nhỉ? Ở Vaxhall? hay ở đường Druly?"

"Thật ra thì ở trong một quán rượu mịt mùng khói thuốc."

Và mắt Anthony nhìn từ nàng rồi đến James, một bên chân mày nhướng lên, thói quen này chắc là di truyền trong cả nhà, Georgina nghĩ. "Em phải nên đoán ra chứ. Suy cho cùng, anh cũng rất thích cặp với mấy cô gái bán rượu."

Nhưng lúc này James không ở trong tâm trạng dễ bị kích thích nên ko dễ gì chọc cho anh giận. Nhe răng cười, anh nói, "Chú lại dùng mông của mình để suy nghĩ nữa rồi, chú em. Cô ấy không làm ở đó. Nhắc lại mới nhớ, anh còn chưa biết cô ấy đã làm gì ở đó."

"Giống như anh thôi, James," Georgina nói với anh, "là đi tìm người."

"Và anh muốn tìm ai?" Anthony hỏi người anh trai của mình.

"Không phải anh mà là chú đấy. Đó là cái ngày mà chú kéo anh đi hết khắp Luân Đôn để tìm người anh họ của vợ chú đấy."

Ngày mà Anthony không bao giờ quên, vì thế anh nhớ ra ngay, "Nhưng Margie của anh là một cô gái tóc vàng mà."

"Còn George của anh chú thì tóc đỏ, trong bộ quần áo của đàn ông."

Và mắt Anthony quay trở lại với Georgina, anh nhớ rõ mọi chuyện. "Chúa lòng lành, là người láu cá đã để lại những vết bầm trên ống quyển của anh à! Em cứ nghĩ là anh đã không may mắn kiếm ra được cô ta chứ, James."

"Anh đã không tìm được. Là cô ấy tìm anh đấy chứ. Tự rơi vào tay của anh chú. Cô ấy đã ghi tên..."

"James!" Georgina cắt ngang, sợ là anh sẽ kể lại chuyện đó nữa. "Không cần thiết phải kể rõ mọi chuyện đâu."

"Đều là người nhà cả, em yêu," Anh nói với nàng với vẻ không quan tâm. "Đâu có gì đâu, cứ cho họ biết."

"Thật vậy à?" Nàng cứng cỏi hỏi, chân mày chau lại. "Và đó là thái độ anh khi anh kể với người nhà của em, phải không?"

James nhú mày, rõ ràng là không vui khi nàng nhắc lại chuyện mà anh không muốn bàn đến. Và anh không màng đáp lại. Anh đi về phía tủ để chén đĩa nơi thức ăn sáng được bày ra ở đó và xoay lưng lại bàn ăn.

Roslynn, nhận thức được là không khí đột nhiên thay đổi, cô nói một cách khách sáo. "Tôi có thể mang thức ăn gì cho chị không, Georgie? Buổi sáng chúng tôi thường ăn tự túc."

"Cám ơn..."

Nhưng James cắt ngang, hơi cau mày. "Anh có thể làm chuyện đó."

Mỗi Georgina cong lên vì bức bối. Nàng đứng là không nên nói đến đề tài làm cho tâm trạng của anh xấu đi, nhưng mẹ kiếp, nàng có nên để cho anh thấy xấu hổ với người nhà của anh không, và làm vậy cũng sẽ làm cho nàng bị xấu hổ không? Anh có lẽ là không màng đến chuyện đã kể với ai, hay là sẽ gây ra sóng gió gì, nhưng nàng thì có đấy.

Nhưng nàng không giữ con bức bối được lâu khi nàng nhận được đĩa đồ ăn mà chồng nàng đặt mạnh xuống bàn. Trên đĩa đầy trứng rán, cá ướp muối, thịt, và xúc xích, bánh qui hình tròn và nứt, thức ăn đủ cho bốn người ăn. Georgina tròn to mắt nhìn, xoay người nhìn thấy đĩa của James còn nhiều thức ăn hơn. Cả hai đĩa đầy thức ăn chắc là vì James đã không đề tâm vào đó.

"Cám ơn anh nhé, James," Nàng nói, cố kèm nụ cười chực thoát ra khỏi vành môi. "Em thật sự thấy đói muốn chết đi được, mặc dù em không biết tại sao. Không phải là vì em rất...sung sức sáng nay đâu."

Những lời cổ tình này làm cho tâm trạng anh khá hơn, vì sáng nay, khi họ bước xuống giường, cả hai đều như mất hết sinh lực. Nhưng đứng ra, nàng nên biết rằng không nên chơi chữ với James Malory.

"Em luôn lười biếng đấy, George," Anh trả lời với một nụ cười ranh mãnh, và không có điều gì có thể ngăn hai má nàng đỏ bừng lên.

"Tôi không biết tại sao chị lại đỏ mặt?" Anthony nói phá tan sự im lặng trong phòng. "Không phải là chúng tôi muốn hiểu rõ hai người đang nói gì. Không phải là chúng tôi không hiểu đâu nhé mà là không nên hiểu. Sáng nay chính tôi cũng bước xuống giường không nổi..."

Khăn chùi miệng của Roslynn bay đúng vào miệng anh, chấm dứt màn chọc ghẹo này. "Đừng chọc chị ấy nữa, đồ xỏ lá. Đúng là chết tiệt, kết hôn với một gã Malory giống như là một..."

"Hạnh phúc?" Anthony gọi ý.

"Ai nói vậy?" Cô khịt mũi.

"Em đấy, em yêu, nói rất thường."

"Chắc là trong lúc không suy nghĩ." Cô thờ ra, làm cho chồng cô thích thú tặc lưỡi.

Lúc này thì hai má của Georgina không còn đỏ nữa, nhưng nàng cũng rất muốn cảm ơn Roslynn, người đã kéo đề tài riêng tư này sang một hướng khác, làm nàng không còn cảm thấy xấu hổ. Nàng biết là người thợ may chiều nay sẽ đến để may cho nàng một tà áo mới, vì có rất nhiều đám tiệc trong suốt mùa đông mà nàng sẽ phải tham dự... cả hai người đàn ông Malory đều đã than thở vì việc này... để nàng được chính thức giới thiệu và ra mắt. Tất cả mọi việc đều ám chỉ là nàng sẽ ở lại đây lâu, tuy nàng thấy không hợp lý lắm. Nàng nhìn James để hỏi rằng những điều này có cần thiết không và được đáp lại bằng cái nhìn đầy bí hiểm.

Georgina cũng biết được là tối nay sẽ có một buổi họp mặt gia đình, chuyện mà Anthony thú thật là "À này, tối qua em đã không có cơ hội đi thăm viếng các anh. Em đã bị giam giữ." Rồi anh nhướn mày và gởi một nụ hôn gió cho cô vợ, trong khi cô đang tìm một chiếc khăn giấy khác để liệng anh. Chắc hẳn, anh nói thêm với James, "Bên cạnh đó, ông anh già ạ, em nghĩ là họ sẽ không tin chuyện này, trừ khi họ nghe được từ miệng anh, và anh có cách rất

đặc biệt để kể nó mà không cần phải nói rõ ra, chính vì thế nên em không muốn tước đoạt cơ hội để anh lỡ miệng nói ra lần nữa ."

Đáp lại những lời này James nói, " Nếu hôm nay chú đi hội quán Knighton thì anh sẽ rất vui cùng tham dự với chú đây ."

"Được thôi, dù sao thì em cũng sẽ bị đánh toi tã, vậy sao em không hỏi cho rõ nhỉ," Anthony nói và hỏi liền. "Anh đã kể cho gia đình chị ấy chuyện gì mà anh không thể kể cho người nhà của mình vậy?"

"Hỏi George kia." James lầu bàu. "Cô ấy là người không muốn nhắc lại ."

Nhưng rồi khi cặp mắt màu xanh thăm chiếu sang nàng, môi Georgina ngậm chặt lại, làm Anthony nói với nụ cười ranh mãnh, "Nói đi nào, chị nên tự thú đi thôi. Không thì tôi sẽ nhắc lại chuyện này mỗi khi có cơ hội đấy, cho dù là có mặt của ai cũng vậy, cho đến khi chị nói ra mới thôi ."

"Anh dám à !"

"Chú ấy mà không dám thì ai dám," James chua cay trả lời .

Như một con cáo, Georgina nói với chồng mình , "Anh không thể làm gì được về chuyện này à ?"

"Ồ, đó là chuyện anh định làm," James nói với vẻ đe dọa. "Em hãy đợi mà xem. Nhưng nó cũng sẽ không ngăn được chú ấy đâu ."

"Dĩ nhiên là không thể rồi." Anthony cười. "Anh không thể đâu, ông anh già ."

Georgina ngồi ngả người ra ghế thờ phỉ và nói, "Em bắt đầu có cùng một cảm nghĩ với người nhà của anh giống như anh đã có cảm nghĩ với người nhà của em rồi đây, James Malory ."

"Anh sẽ ngạc nhiên nếu em còn chưa đấy, George ."

Vì không có ai giúp mình, nàng tròn mắt nhìn Anthory rồi hét lên, "Tôi đã từng là một cậu bé giúp việc cho anh ấy. Đó là những gì anh ấy đã kể với các anh của tôi; và chuyện tôi ở chung một phòng với anh ấy. Bây giờ anh vui rồi chứ, đồ xấu xa."

"Tôi không nghĩ anh ấy biết họ là anh của chị, phải không?" Anthony hỏi thêm .

"Anh ấy biết rất rõ," Nàng gất lên.

"Có lẽ anh ấy không biết chị có rất nhiều người anh."

"Chuyện này anh ấy cũng biết luôn."

Anthony xoay người và nhìn James với vẻ bức bối. "Giống như tự chĩa súng vào mình mà bóp cò, phải không nào, ông anh già ?"

"Im đi, đồ khốn," James gầm gừ .

Làm cho Anthony ngửa cổ ra cười lớn. Khi anh dứt tràng cười, anh nói, "Em không nghĩ anh đi quá xa như vậy để thỏa mãn hy vọng của em đấy, ông anh già ."

"Hy vọng gì ?"

"Anh không nhớ lời nhận xét của em là khi mà anh có một người đàn bà cho riêng anh, cô ta sẽ tỉnh ranh như một con rắn và sẽ đá vào mông anh thay vì sẽ cảm ơn anh đã giúp đỡ đấy à? Em không nghĩ là anh cũng sẽ bị vậy."

James nhớ lại lời nhận xét hồi đó khi Anthony bức bối vì không thể kéo cô vợ lên giường vào tối trước. "Bây giờ, em nhắc lại, anh nhớ là em đã nói như vậy ... và tại sao em đã nói vậy, và vì sao em chìm mình trong men rượu vào hôm đó . Vô phương vào lúc năm giờ sáng nhưng vợ chú vẫn không giúp chú lên giường, phải không ?"

"Mẹ kiếp." Tâm trạng của Anthony bây giờ xấu hẳn đi trong lúc James cười cợt. "Anh cũng đã ngắc ngư vào hôm đó, sao anh lại nhớ rõ vậy ?"

"Chú còn phải hỏi à, khi mà chú đã làm cho anh rất thích chí. Anh sẽ không bao giờ quên đâu, nhóc con ."

"Em nghĩ là họ sẽ còn tiếp tục," Roslynn nói với Georgina. "Sao chúng ta không để mặc họ câu xé nhau đi. Họ có thể chém giết nhau khi chúng ta không có mặt ở đây," Và chiếu ánh mắt về phía chồng, cô nói thêm , " việc đó sẽ giúp đỡ nhiều cho chúng ta đấy."

"Nếu hai người đi khỏi đây, anh ấy sẽ không còn bức bối vì những lời moi móc của tôi," Anthony phản đối khi hai người phụ nữ đứng lên rời khỏi bàn.

"Ý em là vậy đấy, anh yêu." Roslynn cười với anh rồi nói với người anh chồng, "À này, James, em đã nhắn cho Silverley biết sự trở về của anh vào đêm hôm qua. Vì thế anh nên chuẩn bị sẵn sàng đi, vì Reggie sẽ không đợi đến tối mới đến đây đâu. Và anh biết là cô ấy nhớ anh đến mức nào mà."

Georgina thắc mắc, "Ai là Reggie vậy ?"

"Regan," James nói với nàng, nghe rằng cười nhớ lại sự ghen tuông của nàng, và bây giờ nhìn giống như nàng sẽ lại tiếp tục.

Nhưng Anthony nói thêm, rồi nhìn James, "Chúng tôi luôn bất đồng ý kiến về cách gọi nó, nhưng nó là đứa cháu thương yêu nhất của chúng tôi. Chị có biết là bốn người chúng tôi nuôi nó đến khi trưởng thành, sau khi chị chúng tôi qua đời."

Georgina không thể tưởng tượng được chuyện này. Nhưng khi mà Regan hay Reggie có liên hệ huyết thống với James thì nàng không quan tâm đến nữa. Cho đến khi nàng hiểu rõ cái gia đình này, nàng sẽ phải lo lắng mỗi khi tên một người phụ nữ nào được bọn họ nhắc đến. Đúng ra là anh phải kể rõ với nàng những chuyện này, trước khi họ đến đây, nhưng anh đã không tiết lộ bất cứ chuyện gì về gia đình mình ... có lẽ là để cho nàng không kể chuyện nhà của nàng với anh. Suy cho cùng, cũng rất công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

"Các người cũng biết là đàn ông thì ai cũng phải kết hôn cả," Georgina lý sự với chút giễu cợt. "Họ còn làm thường xuyên hơn kia, cũng như đàn bà vậy. Vì thế, có ai cho tôi biết là tại sao chuyện James kết hôn lại làm cho mọi người ngạc nhiên, sau đó là sự ngờ vực vậy? Vì Chúa, anh ấy đâu phải là thầy tu đâu."

Reggie, hay Regan, trong trường hợp này chính là Regina Eden, nữ hầu tước của Montith. Nhưng cô là một nữ hầu tước còn rất trẻ, chỉ vừa mới hai mươi, và không cao lớn hơn Georgina bao nhiêu. Không một ai có thể phủ nhận cô không phải là một thành viên trong đại gia đình Malory, vì giống như Anthony và Jeremy, cô có cùng một mái tóc đen và cặp mắt màu xanh thẫm. Nhưng Georgina cũng phát hiện ra là bọn họ rất khác với những người khác trong nhà, bao gồm cả Amy, một trong số các cô con gái của Edward. Tất cả những người Malory khác đều giống James, tóc vàng và mắt màu xanh lá cây.

Georgina cũng nhận ra là Regina Eden rất dễ gần, rất cởi mở, vui vẻ, thích đùa cợt và rất thẳng thắn, luôn nói chuyện tiếu lâm kể từ khi cô đến đây vào buổi chiều, nhưng đặc biệt sau khi cô ấy hỏi James, "Cậu cho cô tình nhân nào mượn áo quần của cháu thế?" vì cô đã không có mặt ở nhà khi họ đến mượn quần áo. Trong khi James còn đang nghĩ xem cách gì có thể báo được tin này một cách dễ dàng nhất thì Anthony đã không thể không hót lời, "Cho người mà anh ấy đã kết hôn đấy, bé con." Cũng may, lúc đó cô đang ngồi. Nhưng Georgina nghe ít nhất là chín lần, "Cháu không thể nào tin được" ... nàng đã đếm vậy ... và chắc là không ít hơn mười lần, "Ồ, tin này sốt dẻo đấy!" chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ.

Hiện giờ, Georgina đang ở trên lầu cho cô người hầu của Roslynn làm tóc, Nettie MacDonald, một người đàn bà Scot ở lứa tuổi tứ tuần có màu da hồng nâu và đôi mắt màu xanh lơ làm cho Georgina nghĩ là Mac sẽ rất thích người đàn bà này. Roslynn và Regina cũng đang có mặt, để giúp nàng trông thích hợp khi gặp mặt những người già, các anh lớn của James, nhưng thật ra, họ muốn nàng không phải lo lắng quá độ và cũng để trả lời những thắc mắc của nàng.

"Cháu nghĩ, đối với những người không biết rõ quá khứ của cậu James thì họ cũng đều lấy làm lạ như mọi thôi." Regina trả lời câu hỏi của Georgina. "Đây là người đàn ông đã từng thề là sẽ không bao giờ kết hôn, và không ai nghi ngờ là cậu ấy già vờ nói thế. Nhưng để hiểu là tạo sao thì mọi nên biết là cậu ấy từng là ... là ..."

"Là một người sành sỏi về đàn bà" Georgina gợi ý.

"Đúng vậy, đó là cách hay nhất để diễn tả đấy! Cháu cũng đã từng nói vậy."

Georgina chỉ mỉm cười. Roslynn thì tròn tròn mắt.

Cô đã nghe Anthony diễn tả như vậy nhưng theo cách khác, nhưng bản thân cô thì luôn gọi một người ăn chơi trác táng là một kẻ truy lạc.

"Nhưng cậu James không chỉ là một người sành sỏi không thôi đâu nhé," Regan tiếp tục giải thích. "Và nếu như cháu có nói hơi quá thì ..."

"Không sao đâu," Georgina trả lời.

Nhưng Roslynn cảnh báo trước, "Này đừng làm cho chị ấy phải lên cơn ghen đấy, Reggie."

"Vì những lầm lỗi trong quá khứ à?" Cô bé khịt mũi. "Cháu cũng rất muốn cảm ơn những cô nhân tình của Nicholas trong quá khứ đấy. Nếu không thì những kinh nghiệm ..."

"Chúng tôi đều hiểu ý cháu rồi," Roslynn cắt ngang, và không thể nhịn cười, "Và chúng tôi có lẽ cũng đồng tình với cháu," Cô nói thêm, khi thấy Georgina cũng cười.

"Giống như cháu đang nói, cậu James còn hơn hẳn một người sành sỏi về đàn bà. Trong một thời gian dài, sau khi cậu bắt đầu sự nghiệp vàng son đó, mọi cô thế gọi cậu ấy là một kẻ phàm ăn. Sáng, trưa, và tối, và không bao giờ cùng một người đàn bà."

"Nói bậy," Roslynn bẻ ngang. "Làm gì mà sáng, trưa và tối chứ?"

Georgina gần như choáng váng, vì đã không thờ trong khi chờ nghe kể, "Không bao giờ cùng một người đàn bà," Chuyện này cũng khó tin quá .

"Thật đấy," Regina khẳng định. "Hỏi cậu Tony đi nếu như mẹ không tin cháu, hay cậu Jason cũng được, những người không thể kềm chế được sự nổi loạn của cậu khi cậu còn sống ở nhà ... họ không thể thành công trong việc kềm chế này, cháu có thể nói vậy. Dĩ nhiên, một phần là vì cậu James muốn chọc tức cậu Jason. Nhưng cậu James quậy lắm. Từ hồi trẻ, cậu ấy luôn làm những gì mình thích, luôn rất khác với các cậu khác. Không mấy gì khó hiểu khi cậu ấy đã có cuộc đấu súng đầu tiên ở trước tuổi hai mươi. Dĩ nhiên, lần đó cậu đã thắng. Các mẹ có biết là cậu ấy luôn thắng không. Suy cho cùng, cậu Jason cũng là một nhà thiện xạ và cậu đã huấn luyện cho mấy người em khá tốt. Nhưng cậu Anthony và James thì thích đấu đả hơn và những trận đấu của họ thường xảy ra trên võ đài hơn là trên đấu trường."

"Ít ra như vậy cũng ít chết người hơn."

"Ồ, cậu ấy chưa từng giết chết ai trong trận đấu cả, cháu nhớ là đã nghe như vậy. Thông thường, người thách đấu đều muốn giết chết đối thủ của mình."

"Anthony luôn hỏi đối thủ của anh ấy muốn bị thương ở chỗ nào," Roslynn châm thêm. "Một câu hỏi tước mất nhuệ khí của đối thủ."

Rigina cười khúc khích. "Nhưng mẹ có biết là cậu ấy học được từ ai không?"

"James à?"

"Đúng vậy."

Georgina bắt đầu ước gì mình đã không khơi ra những chuyện này. "Nhưng cháu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy."

"Thì phải kể từ đầu chứ mẹ. Đến khi cậu James dọn đến Luân Đôn thì tiếng tăm của cậu đã vang lừng. Nhưng cậu không còn phải đeo đuổi đàn bà nữa, bởi vì không cần thiết phải làm vậy. Lúc đó, bọn họ là người chạy theo cậu đấy. Và hầu hết những người đàn bà đeo theo cậu đều là những người đã có chồng cả."

"Tôi nghĩ là tôi bắt đầu hiểu rồi." Georgina nói .

"Cháu nghĩ mẹ sẽ hiểu mà. Hầu hết mọi sự thách đấu với cậu đều hợp pháp cả vì chúng đến từ các người chồng. Đáng nể là cậu ấy tuy luôn nhận những gì họ hiến dâng nhưng cậu ấy không bao giờ kể lung tung. Những người đàn bà đó mê mẩn cậu, cũng đúng thôi vì lúc còn trẻ, cậu cũng đẹp trai ác luôn. Và chỉ cần cậu nhìn họ một cái là đốn ngã bọn họ ngay. Đó là lý do mà cậu không tin vào hôn nhân, vì chính cậu ấy chứng kiến chuyện ngoại tình của bọn họ."

"Và cũng chính anh ấy là người cùng tham dự," Georgina nói với vẻ cay đắng.

"Không ai chối điều này cả." Regina cười. "Suy cho cùng, cậu ấy cũng là một người ăn chơi nổi tiếng nhất ở Luân Đôn. Cậu ấy còn hơn hẳn cậu Tony, mà cậu Tony lúc đó cũng tiếng xấu vang lừng."

"Mẹ sẽ biết ơn nếu cháu đừng lôi Anthony vào chuyện này đấy," Roslynn nói. "Anh ấy đã thay đổi rồi."

"Thì để cháu nói cho mẹ biết là Nicolas của cháu cũng vậy thôi. Nhưng đối với cậu James, sau nhiều năm chứng kiến được toàn những mặt trái của hôn nhân, vì thế cậu căm ghét sự giả dối, nhất là những người vợ không chung thủy. Cậu đã thề là cậu sẽ không bao giờ có một người vợ như vậy, và mọi người cứ nghĩ là cậu ấy sẽ làm thật."

"Tôi chắc là anh ấy sẽ làm thật. Suy cho cùng, anh ấy cũng đã chưa cầu hôn với tôi."

Regina không đáp lại câu này. Cô đã nghe kể lại chuyện James bị ép hôn, do chính James kể, trước khi Anthony có thể nói ra. Nhưng cô thắc mắc về chuyện "bị ép".

"Cháu đang suy nghĩ về chuyện đó, Georgie," Cô nói. "Mẹ không hiểu rõ cậu James của cháu ..."

"Nhưng đó là chuyện cháu đang làm mà, là kể cho tôi nghe những chuyện về anh ấy. Tôi biết được rất ít chuyện đời tư của anh ấy. Còn chuyện gì nữa mà cháu nghĩ tôi nên biết không?"

"Chuyện gia đình từ bỏ cậu ấy trong một thời gian có lẽ sẽ là đề tài trong tối nay. Lúc đó cậu rời khỏi Anh khoảng 10 năm. Dĩ nhiên là bây giờ họ đã nhận lại cậu. Cháu nghĩ, cậu đã không kể với mẹ về chuyện này phải không?"

"Không."

"Vậy thì mẹ phải hỏi cậu thôi vì cháu không nên nói ra ..."

"Chuyện anh ấy là Thuyền Trưởng Hawke lừng danh hả?"

Mắt Regina sáng rực lên. "Vậy cậu đã kể cho mẹ nghe rồi à?"

"Không, anh ấy tự thú với các anh của tôi sau khi họ nhận ra anh ấy. Cháu có thể thấy rằng, thật là xui xẻo khi hai người họ đã chạm trán với James trên biển trước khi anh ấy từ bỏ nghề cướp biển."

Regina há hốc, "Ý mẹ là các anh của mẹ đều biết hả? Chúa lòng lành, thật may mắn vì bọn họ đã không treo cổ cậu ấy."

"Ồ, bọn họ muốn làm đấy chứ, ít là thì Warren muốn làm," Georgina nói với vẻ bức bối. "Vì James đã chính miệng tự thú tất cả mọi chuyện vào tối hôm đó, cho nên anh ấy đáng bị treo cổ lắm."

"Và làm thế nào mà ... cậu đã không bị treo cổ vậy?" Regina hỏi một cách thận trọng.

"Anh ấy chạy trốn."

"Với sự giúp đỡ của mẹ à?"

"Thì tôi không thể để Warren làm những gì anh ấy muốn, chỉ bởi vì anh ấy giận dữ với James là tại tôi. Chính anh ấy cũng là một người hay đi chơi gái, đúng là đồ đạo đức giả."

"Nói gì thì nói, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp rồi," Roslynn nói, và nhận từ Regina một cái khịt mũi.

"Cháu thấy không có gì là tốt đẹp cả, khi mà cả nhà của mẹ ấy đều chống lại cậu James."

"Này, Reggie, cháu thật nghĩ là những chuyện như vậy sẽ làm khó được anh ấy à? Nhất là khi anh ấy đang có mặt ở đây, còn bọn họ thì ở bên kia đại dương. Khi anh ấy sẵn sàng, tôi dám chắc là anh ấy sẽ làm lạnh với bọn họ, vì Georgie."

"James à?"

Những tiếng chắc lưỡi của Roslynn vang lên khắp phòng khi Regina hỏi với vẻ không tin. "Có lẽ là cháu nói đúng. Anh ấy là một người đàn ông không dễ tha thứ hay dễ quên. Chồng của cháu cũng đã học được bài học này phải không?"

"Đừng nhắc việc này với cháu. Cháu dám chắc Nicholas sẽ bị vài cú đâm tới nay, đặc biệt là khi anh ấy nghe chuyện James bị ép kết hôn giống như Nicholas khi kết hôn với cháu." Thấy Georgina nhìn mình đầy thắc mắc, cô nói thêm, "Chồng của mẹ không phải là người duy nhất bị ép đến giáo đường đâu. Trong trường hợp của Nicholas, anh ấy còn bị dọa nạt, mua chuộc, và dĩ nhiên cậu Tony đã cầu mong cho anh ấy phản đối để cậu có thể cắt Nicholas ra thành từng mảnh."

"Còn James thì sao?"

"Ồ, cậu ấy không tham dự vào chuyện này. Lúc đó, chúng tôi không biết là cậu đã trở về Anh. Nhưng có một lần chồng cháu cũng đã chạm trán với Thuyền Trưởng Hawke trên biển. Vì thế, nếu bọn họ có thể hiện sự thù địch với nhau trong tối nay thì mẹ đừng suy nghĩ gì nhiều nhé."

Georgina bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 43

Mặc dù đây chỉ là buổi họp mặt gia đình bình thường, Georgina đã nhận ra sự kiện này rất là long trọng khi Regina đưa cho nàng một chiếc áo dạ hội lấp lánh kim tuyến để mặc. Nền vải màu vàng sậm lấp lánh như đồng, và phần áo trước ngực được viền bằng vải voan mỏng đính xêquin giúp Georgina đẹp rực rỡ. Cứ theo đà này thì nàng thấy rất vui, vì nàng đã phải mặc những bộ đồ nhạt màu trong khoảng thời gian dài ở trên tàu, bây giờ nàng muốn được mặc những màu sậm hơn và rất thích chiếc áo này. Thật ra, nàng cũng đã chọn những màu sậm và sắc sỡ cho tủ áo của nàng lúc này.

Lát sau họ xuống lầu và gặp những người đàn ông trong gia đình ở phòng khách, và thấy họ cũng ăn mặc rất sang trọng. Anthony thì mặc toàn đen trừ chiếc cà vạt màu trắng. James mặc một chiếc áo khoác bằng vải satin màu ngọc lục rất sậm trông rất đúng nốt. Và màu sắc này rất thích hợp với màu mắt của anh. Chúng như hai viên ngọc chiếu sáng lấp lánh ở ngay trung tâm, làm cho mắt anh trở nên linh động và sáng rực. Và Jeremy, sang trọng trong chiếc áo khoác màu đỏ thẫm và quần màu lục nhạt, Regina nói thầm vào tai Georgina, cậu ta ăn mặc như vậy là để chọc tức cha mình.

Conrad Sharpe cũng có mặt, nhưng không có gì là lạ khi mà James và Jeremy đều xem anh như người nhà. Nhưng trước kia Georgina chưa từng nhìn thấy anh ăn mặc trang trọng, hàm râu của anh cũng đã được cạo sạch. Giống như nàng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nàng không ở trong bộ quần áo của một cậu bé giúp việc..

"Ồi, Chúa lòng lành, George, cô đã đánh mất quần của mình rồi à?"

"Tức cười," Nàng lau bầu.

Trong khi Connie và Anthony chắc lưỡi, James nhìn thân hình nàng được ôm gọn trong chiếc áo được may rất khéo, Regina phê bình, "Thật xấu hổ đấy, Connie. Đây không phải là cách khen một người phụ nữ đâu."

"Vây là cháu đã bị cô ấy thu phục rồi à, oắt con?" Anh nói, ôm chầm lấy cô. "Này hãy thu móng vuốt lại đi. George đâu cần được khen giống như cháu hay là cần được che chở đâu. Hơn nữa, không được an toàn nếu khen cô ấy khi có mặt chồng cô ấy ở quanh đây."

James lờ đi lời chọc ghẹo đó và nói với cô cháu gái, "Cậu biết đó là một trong những chiếc áo của cháu, cháu cưng, nhưng cậu phải nói là dạo này cổ áo cháu cắt hơi sâu đấy."

"Nicholas đâu có phản nản gì đâu nào." Cô cười.

"Thằng lưu manh đó thì không rồi."

"Ồ, thật tuyệt. Anh ấy còn chưa đến đây mà cậu đã bắt đầu tấn công anh ấy rồi," Và cô vội bỏ đi để chào hỏi Jeremy.

Khi ánh mắt của James chiếu trở lại ngực của Georgina, nàng nhớ lại một cảnh tượng tương tự nên vội nói, "Nếu như các anh của em có mặt ở đây thì bọn họ sẽ có những lời nhận xét rất kỳ cục, như là em phải nên thay một chiếc áo khác ít hở hang hơn. Không phải là anh cũng đang nghĩ như vậy chứ?"

"Anh mà đồng tình với bọn họ à? Chúa tôi!"

Connie mỉm cười chế giễu, nói với Anthony. "Cậu có cảm thấy anh ta không thích những người anh vợ không?"

"Tôi hiểu được là tại sao," Anthony trả lời. "Sau những gì anh đã kể với tôi về bọn họ, nghe ra giống như là những kẻ dám làm."

"Tony ..." James cảnh cáo, nhưng Anthony tiếp tục cười thêm một chập.

"Bị nhốt ở hầm rượu à!" Anh huýt sáo chế giễu. "Lạy Chúa, tôi ước gì mình có thể tận mắt chứng kiến cảnh đó."

Có thể là James nghe chưa đủ, nhưng Georgina chịu hết nổi, "Anh của tôi, và rất nhiều người anh đấy, cũng to con và có thể là còn to con hơn cả anh đấy, Ngài Anthony. Anh không thể nào đo sức nổi với bọn họ đâu, tôi dám cá như vậy." Nàng nói và hăm hăm rời khỏi nơi đó để nhập bọn với Regina ở phía bên kia phòng.

Anthony ngạc nhiên. "Chết tiệt em đi, em nghĩ là cô ta vừa bênh anh đấy, James."

James chỉ mỉm cười, nhưng Roslynn này giờ vẫn lắng nghe, đã nói, "Nếu như anh không ngừng chuyện chọc ghẹo anh ấy thì cô ấy sẽ còn làm hơn thế nữa cho coi. Còn nếu cô ấy không làm thì em sẽ làm đấy." Và người phụ nữ cuối cùng cũng rời khỏi phòng.

Connie tắc lưỡi khi nhìn thấy vẻ mặt của Anthony thay đổi, bây giờ trông rất bức bối. Anh ra dấu cho James cùng nhìn. "Nếu hán không cẩn thận, có lẽ hán sẽ lại phải ngủ ở chuồng chó nữa."

"Có lẽ anh nói đúng, bạn già," James trả lời. "Vì thế hãy khuyến khích nó thêm."

Connie nhún vai. "Anh còn chịu đựng nổi, chứ tôi sợ lưng không còn một miếng da nào quá."

"Tôi có thể chịu đựng bất cứ chuyện gì, miễn là kết quả được như ý muốn."

"Tôi cũng đoán vậy, ngay cả chuyện bị nhốt trong hầm rượu còn được nữa mà."

"Em cũng đã nghe được chuyện đấy!" Anthony xen vào. "Chuyện anh đã nổi điên lên như thế là vì ..."

"Cầm mồm đi, Tony."

Một lát sau, những người già đến, đó là cách mà James và Anthony gọi hai người anh lớn. Vị hầu tước đời thứ ba của Haverston và là người lãnh đạo của gia đình này, Jason Malory, khiến Georgina rất ngạc nhiên. Nàng nghe nói anh đã bốn mươi sáu tuổi nhưng thật ra anh chỉ hơi già hơn James một chút. Tuy vậy, họ chỉ giống nhau bề ngoài. James rất có sức quyến rũ và khôi hài, có một nụ cười mê hoặc người khác, thì Jason có vẻ nghiêm nghị. Nàng vẫn nghĩ anh Clinton của nàng quá nghiêm nghị, nhưng Jason còn hơn hẳn và đờ tẻ hơn khi nàng đã được cho biết, sự điềm tĩnh đó đi chung với một tánh tình nóng như lửa, thường được áp dụng trên mình những người khác, chứ không phải trên mình những người em. Dĩ nhiên là nàng cũng biết là James và Anthony vui vẻ nhất mỗi khi bọn họ khích bác và trêu chọc lẫn nhau.

Edward Malory thì không giống bất cứ người nào trong ba người kia. Anh nhỏ hơn Jason một tuổi, to con hơn cả Jason và James. Anh cũng có màu tóc vàng và cặp mắt màu xanh lá cây. Không có gì có thể làm mất đi thái độ vui vẻ hòa đồng của anh. Anh có thể đùa giỡn với bọn họ. Thật ra, anh rất giống anh Thomas của nàng, người dường như không biết nóng giận là gì.

Và khi James báo cái tin sốt dẻo ấy cho bọn họ thì ít ra, sự ngờ vực của bọn họ không lâu như Anthony đã thể hiện.

"Anh cứ nghĩ Tony sẽ là người dừng chân thôi chứ, nhưng James à? Chúa lòng lành, chuyện thật khó tin," Jason nhận xét.

"Anh thật ngạc nhiên đấy, James," Edward nói, "nhưng dĩ nhiên là rất vui mừng rồi."

Georgina nghĩ là mình được gia đình này hoan nghênh nhiệt liệt. Cả hai người anh lớn nhìn nàng giống như là nàng có phép thuật vậy. Dĩ nhiên họ còn chưa được nghe toàn bộ câu chuyện về hôn lễ của nàng, và Anthony, lần đầu tiên ngậm chặt miệng. Nhưng nàng không thể không nghĩ là tại sao James lại cứ muốn cho họ tưởng là mọi chuyện xảy ra rất tốt đẹp chứ?

Nó sẽ làm cho anh khó giải thích với bọn họ sau này, khi nàng quay về nhà mình, nhưng nàng biết chuyện đó sẽ không ngăn được anh khi anh đã có ý gởi trả nàng về. Vậy anh có gởi trả nàng về không? Nếu câu hỏi này quá quan trọng như vậy, tại sao nàng không hỏi thẳng anh chứ, và cầu mong lần này được anh trả lời rõ ràng. Nhưng nếu anh không có ý sống trọn đời với nàng, thì bây giờ nàng không muốn biết, khi mà nàng đã bắt đầu có hy vọng lại.

Edward đến cùng vợ anh, Charlotte, và Amy, cô con gái nhỏ nhất trong năm người con của anh. Những người khác đã có kế hoạch làm những chuyện khác, nhưng đều hứa sẽ đến thăm nàng trong tuần này. Derek, người con trai duy nhất của Jason đã rời khỏi thành phố, chắc là theo đuổi một cuộc chơi nào đó - nghe nói cậu ta đi theo con đường của hai người chủ trong nhà, vì không một ai có thể tìm được cậu ta cả. Còn vợ của Jason, Frances, không bao giờ đến Luân Đôn cả, vì thể sự vắng mặt của bà ta không có gì là lạ. Thật ra, Regina đã tiết lộ, Frances đã chịu đựng cuộc hôn nhân này là vì muốn cho Derek và Regina có một người mẹ, và bây giờ khi cả hai đều lớn khôn rồi, bà muốn sống một mình, không muốn sống chung với người chồng quá khắt khe của mình.

"Đừng lo lắng quá, chị sẽ phân biệt được ai là ai sớm thôi," Roslynn trấn an nàng. "Đó là khi Charlotte cho chị thưởng thức những chuyện xảy ra gần đây, nhiều đến nỗi sẽ làm cho chị rối cả lên. Nhưng chị sẽ gặp mặt những người trong cuộc một ngày gần đây."

Gặp những kẻ trưởng giả người Anh à? Nàng thà là không gặp. Và nàng đã gần như mắc nghẹn khi nhận ra là trừ Connie và Jeremy ra, mỗi một người trong căn phòng này đều có tước hiệu cả, gồm luôn cả nàng. Và thật lạ là nàng không thấy họ có một chút gì là ti tiện, hách dịch hay khó chơi cả ... trừ người em chồng của nàng. Anthony, với tánh tình thích chọc ghẹo và mọi móc khiến nàng ác cảm.

Tuy nhiên, chỉ một lát sau, Georgina đã có cơ hội nhìn thấy người nhà Malory đoàn kết. Khi Nicholas Eden, tử tước của Montieth, vừa bước vào phòng, Anthony và James lập tức ngừng khích bác lẫn nhau mà cùng nhắm vào anh ta.

"Cậu đến trễ rồi đấy, Eden," Anthony chào đón với vẻ lạnh lùng. "Và tôi cứ nghĩ là cậu đã quên đường đến nhà tôi rồi chứ."

"Cháu cũng đã cố quên, nhưng vợ cháu cứ nhắc mãi," Nicholas trả lời, nụ cười ra vẻ đắc chí. "Cậu không nghĩ là cháu thích đến đây chứ?"

"Cậu nên giả vờ thích đi, nhóc con. Vợ cậu biết là cậu đã đến và cậu hiểu là nó sẽ rất bức bối khi nhìn thấy cậu khiêu khích những người cậu yêu quý của nó đấy."

"Cháu mà khiêu khích à?" Tội nghiệp, anh ta gần như nghẹn họng.

Nhưng khi anh nhìn qua và thấy Regina vẫn chú tâm nói chuyện với Amy và Charlotte, thái độ của anh liền thay đổi. Cô ra dấu cho anh biết là cô sẽ nói chuyện với anh sau. Anh nheo mắt và cười với cô một cách âu yếm đến khó tin. Georgina cố đứng ở phe trung lập, dù nàng đã nghe những câu chuyện giải thích được lý do ba người đàn ông này luôn chống báng nhau và nàng thấy kỳ cục vì nó đã kéo dài hơn một năm nay. Nhưng sau khi nhìn thấy sự âu yếm của Nicholas dành cho Regina, nàng đứng về phía anh ngay .. cho đến khi anh xoay người lại và chiếu thẳng ánh mắt vào James.

"Sao cậu về sớm thế? Cháu cứ hy vọng là cậu bị đắm tàu ở biển."

James chặc lưỡi. "Xin lỗi đã làm cho cậu thất vọng nhé, cậu nhóc, nhưng tôi có một món đồ vô giá trong cuộc hành trình này, vì thế cho nên đã rất cẩn thận. Đạo này cậu ra sao? Có còn ngủ trên ghế sofa không?"

Nicholas gầm gừ. "Kể từ khi cậu ra khơi thì không còn nữa, đồ chết tiệt, nhưng cháu nghĩ là mọi chuyện bắt đầu thay đổi trở lại." Anh lẩm bẩm.

"Còn tùy đấy, cậu nhóc." James cười một cách tinh quái. "Suy cho cùng, chúng tôi luôn giúp đỡ cậu."

"Cậu thật tốt bụng đấy, Malory." Và đôi mắt màu hổ phách chiếu vào Georgina, nàng đứng giữa hai anh em nhà Malory và tay James đang choàng qua vai nàng. "Còn đây là ai, cháu có cần phải hỏi không?"

Lời lẽ dè biiu một cách rõ rệt, và Georgina bức bối khi bị đánh giá như một cô nhân tình. Nhưng trước khi nàng có thể nghĩ ra được một câu để trả đũa và trước khi James có thể trả đòn, Anthony lên tiếng bênh nàng ngay, chuyện này không những làm cho nàng ngạc nhiên mà cả Nicolas cũng vậy.

"Hãy bỏ cái giọng điệu xỏ xiên đó ngay, Eden," Anh nói, để lộ sự tức giận. "Người mà cậu đang nói đến chính là chị dâu của tôi đấy, vì thế, hãy bỏ ngay những ý nghĩ đen tối trong đầu đi."

"Xin lỗi cô," Nicholas hồ thẹn nói với Georgina vì đã hiểu lầm nàng. Và sự bối rối hiện rõ. Anh nói với Anthony một cách ngờ vực, mà có thể anh sẽ bị đắm vào mặt vì câu nói này, "Cháu tưởng vợ cậu là con một chứ."

"Đúng là vậy."

"Vậy thì làm thế nào ... ?" Cặp mắt màu hổ phách tuyệt đẹp đó chiếu thẳng vào James, chúng mở to một cách ngạc nhiên. "Ồi, Chúa lòng lành, cậu đã có vợ rồi à! Chắc cậu đã đến bên kia trái đất mới có thể tìm được một người đàn bà không sợ hãi với quá khứ tiếng tăm của cậu." Anh nhìn Georgina một lần nữa rồi nói thêm, "Mẹ có biết là mẹ đã kết hôn với một tên cướp biển không?"

"Tôi biết chuyện đó trước khi làm hôn lễ," Nàng trả lời một cách khô khan.

"Và mẹ có biết là cậu ấy luôn chống đối với cháu không?"

"Bây giờ, tôi đã bắt đầu hiểu ra là tại sao rồi," Nàng trả đũa, làm Anthony và James cùng bật cười giòn giã.

Nicholas cười gượng. "Vậy thì tốt, nhưng mẹ có biết cậu là một tên của gái có hạng không?"

James cắt ngang bằng giọng điệu hăm dọa, "Cứ dè này là cậu ép tôi..."

"Ép cậu chuyện gì?" Regina đến cạnh người chồng, luồn tay vào cánh tay anh, hỏi. "Cậu đã nói với anh ấy rồi hả, cậu James? Thật tuyệt! Cháu nói thật là cháu hơi không vui, vì cậu là người không ưa Nicholas nhất nhà. Suy cho cùng, cậu không thích giống anh ấy trong rất nhiều chuyện, và chuyện cả hai người cùng bị ép hôn cũng rất giống nhau, phải không nào?"

Nicholas không nói gì, anh chỉ nhìn vợ, có lẽ để xem cô có nói thật hay không. Anh muốn cười, Georgina có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh, nhưng lại không dám, vì James đang trợn mắt nhìn anh.

Thật ngạc nhiên Anthony đã không cùng cười với Nicholas. Có lẽ anh cười đã đủ vào tối qua hay có lẽ anh không muốn đồng tình với vị tử tước trẻ tuổi này, cho dù là cả hai cùng cảm thấy chuyện này rất đáng cười.

"Reggie, cháu yêu," Anh nói với vẻ không vui. "Cậu không biết có nên bóp cổ cháu hay nên bắt cháu về phòng đây."

"Ồ đây đâu còn phòng dành riêng cho cháu nữa đâu, cậu Tony."

"Vậy thì bóp cổ nó đi," James nói, giống như là anh định làm thật, cho đến khi ánh mắt anh nhìn đứa cháu gái với vẻ âu yếm. "Cháu cố tình nói vậy phải không, nhóc?"

Cô không chối. "Tại hai cậu luôn chống đối với anh ấy, vậy là không công bằng, vì hai chọi một, phải không? Nhưng đừng giận cháu đây nhé. Cháu vừa nhận ra, cháu phải đứng về phía anh ấy thường xuyên hơn với cậu, vì suy cho cùng, cháu phải sống chung với anh ấy."

Câu nói đó không làm cho mọi chuyện khá hơn, nhất là Nicholas Eden cứ đứng đó cười toe toét.

"Có lẽ cậu nên đến nhà cháu ở một thời gian đấy, Regan," James nói. "Ít nhất là cho đến khi Eddie trang hoàng xong căn nhà của cậu."

Câu nói đó khiến Nicholas nhảy dựng lên. "Trên xác của cháu đấy."

"Chuyện này dễ làm thôi, cậu nhóc."

Đến đây, Edward gia nhập bọn họ. "Này James, nghe được tin tức nóng bỏng của em mà anh quên kể là có một gã đến nhà anh tìm em đấy. Anh định nói cho hần biết là em ở đâu, nhưng thấy vẻ gay gắt của hần nên thôi, vì anh nghĩ nếu hần là bạn bè của em thì không có thái độ như vậy."

"Hần có đề tên lại không?"

"Không. Hần là một gã to con, rất cao, và theo giọng nói anh đoán là người Mỹ đấy."

James xoay qua nhìn Georgina, đôi mày nhíu lại, ánh mắt bắt đầu nổi lửa. "Những gã man rợ có họ hàng với em không đi theo chúng ta đến đây chứ, em yêu?"

Cầm nàng hất lên vì thái độ của anh nhưng mắt nàng ánh lên vẻ vui mừng. "Anh của em rất quan tâm đến em đấy, James, nếu anh nhớ lại cảnh tượng sau cùng mà Drew và Boyd đã nhìn thấy em ở trên tàu, thì anh sẽ có câu trả lời cho mình thôi."

Anh nhớ lại cái đêm đó, nhớ rõ là anh vác nàng lên tàu, trong khi miệng nàng bị bịt kín và anh đã kẹp nàng dưới nách. Anh làm nhăm, "Mẹ kiếp."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

"Quý tha ma bắt anh đi, anh không thể là đang nói thật, phải không?" Georgina bức tức. "Ít ra, em cũng phải gặp họ. Họ đã đến từ xa..."

"Anh không cần biết là bọn họ đến từ bao xa!" James cũng rất bức tức quát lại.

Nàng không có cơ hội bàn về chuyện các anh nàng vào tối qua, vì nàng đã trở về phòng ngay sau khi những người anh của James ra về, và mặc dù nàng

đã cố đợi James lên phòng, nhưng nàng lại ngủ quên mất. Bấy giờ trời đã sáng, anh từ chối không đưa nàng ra bến cảng, từ chối kêu xe cho nàng khi nàng nhỏ và cuối cùng nói những lời mà nàng không thể hiểu sai, là nàng sẽ không được gặp các anh của nàng.

Nàng xuống nước và nói một cách nhỏ nhẹ. "Anh có thể cho em biết, tại sao anh lại có thái độ như thế này không? Anh cũng biết, họ đến đây chỉ để tận mắt nhìn thấy là em không sao."

"Không thể nào!" Anh gầm gừ, không muốn nói lý lẽ. "Họ đến là để mang em về."

Nàng không thể không hỏi lại. "Không phải là anh cũng có ý đó sao, cũng muốn gọi trả em về?"

Nàng nín thở trong khi anh tiếp tục gầm gừ. Và rồi anh khịt mũi giống như nàng rất đáng khinh.

"Vì sao em lại có ý nghĩ đó? Anh đã nói vậy à?"

"Anh không cần phải nói. Em cũng có mặt ở buổi hôn lễ đấy, nhớ chưa? Lúc đó, anh không tình nguyện làm chú rể."

"Anh chỉ nhớ là em đã rời khỏi anh mà không một lời từ giả!"

Nàng chớp mắt với vẻ ngạc nhiên khi nghe nhắc lại chuyện này, một chuyện không dính dáng gì đến chuyện nàng vừa hỏi. "Rời khỏi à? Em chỉ là trở về nhà thôi, James. Đó chính là tại sao em đã có mặt trên tàu của anh.. là tìm đường về nhà."

"Nhưng em đã không từ giả anh!"

"Này, đó không phải là lỗi của em. Em định sẽ nói cho anh biết, nhưng đúng lúc đó tàu Triton chuẩn bị rời bến trong lúc Drew la mắng em, chỉ vì em đã xuất hiện ở Jamaica, khi mà anh ấy vẫn nghĩ là em đang ở nhà. Bộ em phải nhảy xuống nước, bơi vào bờ để nói lời từ giả với anh à?"

"Đúng ra là em không nên rời khỏi anh!"

"Này đừng vô lý như thế. Lúc đó, chúng ta đã không bàn đến bất cứ một vấn đề nào để cho em tin là anh muốn tiếp tục mối quan hệ đó. Bộ em phải đoán được ý nghĩ trong đầu anh à? Bộ anh thật đã có ý định tiếp tục mối quan hệ đó hả?"

"Anh đã định đề nghị em trở thành tình..." Anh ngừng nói khi thấy mắt nàng nheo lại. "Em đâu cần phải làm bộ như bị sỉ nhục vậy chứ," Anh dứt câu bằng một cái thờ khi

"Em không có," Nàng nói một cách quả quyết, điều này cho anh thấy rõ là nàng có. "Nhưng nói cho anh biết, lúc đó câu trả lời của em sẽ là không!"

"Vậy anh rất mừng là đã không hỏi!" Và anh đi về hướng cửa.

"Anh dám rời khỏi phòng xem!" Nàng hét lên sau lưng anh. "Anh chưa trả lời câu hỏi của em."

"Còn chưa à?" Anh xoay người lại, chân mày nhíu lên, một dấu hiệu báo cho nàng biết là anh đã chịu đựng hết nổi và bây giờ sẽ gây khó dễ với nàng, điều mà bây giờ nàng không còn sợ chút nào hết. "Đề anh nói rõ nhé, bây giờ em là vợ của anh rồi, cho nên không được đi đâu cả."

Nàng nổi sùng lên. "Ồi, bây giờ chấp nhận rồi à, em là vợ anh à? Chỉ vì các anh của em đến đây sao? Có phải là để trả thù không, James Malory?"

"Em muốn nghĩ sao cũng được, nhưng anh không quan tâm đến chuyện những người anh của em có bị mục rữa ở bến cảng hay không. Họ sẽ không biết tìm em ở đâu, và em không được đi tìm họ. Chuyện này đến đây chấm dứt, em yêu." và anh đập mạnh cánh cửa phòng ngủ.

Georgina cũng đập mạnh cánh cửa thêm ba lần nữa, cô kêu anh quay lại để bàn cho xong chuyện này, sau cùng, nàng kết luận, anh vẫn chỉ là một bức tường gạch. Nhưng nếu như không thể đánh đổ được bức tường gạch đó thì nàng sẽ treo qua nó.

"Anh có nói là anh yêu chị ấy chưa?"

James từ từ đặt những lá bài xuống và cầm ly rượu lên. Câu hỏi không liên quan gì đến những chuyện họ đang nói đến này giờ làm chân mày anh nhíu lên. Đầu tiên anh nhìn George Amherst ở bên trái của anh, người đang chăm chú nhìn vào những lá bài như chưa bao giờ nhìn thấy chúng, rồi đến Connie ở đối diện, người đang cố gắng không thay đổi vẻ mặt, và cuối cùng là đến Anthony, người luôn quăng ra những câu hỏi bất thường.

"Em không phải là đang nói chuyện với anh chứ, nhóc?"

"Nếu không phải anh thì là ai?" Anthony cười toét miệng.

"Em ngồi ở đó suốt đêm để thức mắc về chuyện này phải không? Chả trách gì em thua liên tục."

Anthony cũng cầm ly rượu của mình lên và lắc nhẹ làm chất lỏng màu hổ phách xoay vòng trong ly, anh nhìn nó thay vì anh mình. "Thật ra, sáng nay em đã thức mắc rồi, khi em nghe thấy tiếng ồn ở trên lầu. Rồi chiều nay anh thấy chị ấy đang lên lút đi ra khỏi cửa và bắt chị ấy quay về phòng. Anh không nghĩ rằng, làm vậy là hơi quá đáng à?"

"Cô ấy còn ở trong phòng phải không?"

"Đúng vậy, chị ấy giận không xuống ăn tối, làm cho vợ em bức đến nỗi rời khỏi nhà đi thăm bạn bè."

"À, thì ra là bị vợ giận," James trả lời, nhún vai không quan tâm. "Tánh tình đó rất dễ khống chế đấy. Anh sẽ không để bị như em."

"Thật à," Anthony chắc lưỡi. "Giọng điệu tự tin đó hình như đặt không đúng chỗ rồi, nhất là khi anh chưa nói là anh yêu chị ấy."

Chân mày của James nhướng cao hơn. "Không phải là em đang dạy anh chứ, Tony?"

"Thì như vợ anh đã từng nói, nếu như chiếc giày đó thích hợp với anh."

"Nhưng với em thì không thích hợp đấy. Không phải em là thằng nhóc đã từng bị vợ..."

"Chúng ta không phải đang nói về chuyện của em," Anthony nói một cách vắn tắt, chân mày của anh nhíu lại.

"Được thôi," James chấp nhận, chỉ đề nói thêm, "Nhưng nếu như anh đã không viết giấy cho Roslynn để cứu em thì em vẫn còn đang gặp khó khăn đấy."

Anthony nghiêng rằng. "Em đã giảng hòa với cô ấy trước khi cô ấy có cơ hội đọc mảnh giấy của anh kia."

"Ngày các vị, đánh bài đi nào," George Amherst nói. "Tôi đã thua 200 đồng rồi đấy."

Connie cuối cùng cũng bật cười. "Chịu thua đi, nhóc." Anh nói với Anthony. "Anh ấy sẽ bị sa lầy thôi, cho đến khi phải tự mình bò ra khỏi hang một ngày gần đây. Bên cạnh đó, tôi tin là anh ấy thích như vậy... thích được thử thách đấy. Nếu cô ấy không biết anh ấy có cảm giác gì với cô ta thì cô ấy cũng sẽ không nói cho anh ta biết cảm giác của cô ta. Chuyện này sẽ làm cho anh ta hồi hộp hơn, phải thế không?"

Anthony nhìn James để giám định ý kiến đó, nhưng anh chỉ nhận được một cái khịt mũi và cái quắc mắt.

Trong khi anh em nhà Malory tiếp tục chơi bài, Georgina lén đi ra cửa sau và đi vào con hẻm ở đường Park, sau mười lăm phút chờ đợi, nàng cũng đã đón được một cỗ xe ngựa để đưa nàng đến bến cảng. Thật xui xẻo là sau khi đến nơi và sau khi cỗ xe ngựa rời khỏi, nàng mới nhớ lại từ chuyến đến Anh lần trước của mình là Luân đôn có rất nhiều bến cảng, vì là trung tâm thương mại và tàu bè trên thế giới. Có cảng Luân đôn ở Wapping, Đông Ấn ở Blackwall, cảng Heritage, cảng Shadwell - và đó chỉ là một vài bến cảng nằm dọc con sông Thames mà thôi.

Làm sao mà nàng có thể tìm được một hay hai con tàu - vì nàng không chắc là có bao nhiêu người anh của nàng đến Anh quốc - bây giờ đã quá khuya, những bến cảng đều đóng cửa. Chuyện mà nàng hy vọng có thể làm được là

hỏi thăm thôi, và muốn làm được chuyện đó thì phải có gã thủy thủ nào xuất hiện mới được. Chắc là nàng phải đến các quán rượu ở gần cảng mới hỏi được.

Nàng chắc là đã điên rồi nên mới nghĩ ra chuyện đó. Không, nàng chỉ là vì quá giận thôi. Nhưng nàng không còn cách lựa chọn nào khác khi mà James đã quá vô lý như vậy? Anh không cho nàng ra khỏi nhà! Và dù là nàng muốn tìm anh nàng vào ban ngày, vì khu vực nàng đang đứng sẽ an toàn hơn, nàng biết chắc là không thể trốn ra vào ban ngày, khi mà có rất nhiều người hầu và thành viên trong nhà đi tới đi lui. Nàng cũng không thể nào để cho các anh nàng quay về Mỹ mà cứ nghĩ rằng nàng đã tiêu đời chỉ vì họ đã ép nàng kết hôn với một tên cướp biển, chỉ vì họ không thể tìm ra nàng.

Khi nàng đi đến gần những quán rượu, nơi mọi người đang nhậu nhẹt vui vẻ, thì cơn giận của nàng biến mất nhường chỗ cho sự sợ hãi. Nàng thật không nên có mặt ở đây. Lối phục sức của nàng thật không thích hợp, nàng đang mặc một chiếc váy của Regina với chiếc áo khoác cùng màu. Và nàng không quen hỏi thăm người khác. Nàng ước gì bây giờ có mặt Mac ở đây với nàng, nhưng ông đang ở bên kia bờ đại dương, và khi nàng nhìn thấy hai gã say vừa rời khỏi quán rượu không đầy 10 feet là xông vào ẩu đả với nhau thì nàng đã kết luận rằng, nàng thật rất điên khùng mới đến đây.

Đúng ra nàng nên năn nỉ James thêm, cho đến khi anh đổi ý. Nàng biết cách dụ anh mà. Tất cả đàn bà ai cũng có khiếu này cả và nếu bọn họ không dùng đến thì có biết cũng chẳng ích gì.

Georgina quay lại lối cũ để trở về nhà, trong lúc này đó là giải pháp hay nhất, ít ra thì nó cũng an toàn hơn, khi nàng nhìn thấy một cỗ xe ngựa ở cuối đường. Nàng phải đi ngang qua hai quán rượu mới có thể gọi được nó, nhưng hai quán rượu đó đang mở rộng cửa để làm thông mùi khói thuốc và để cho thoáng. Nàng do dự, tính toán không biết có nên đi thêm một đoạn đường dài vòng qua con đường không một bóng người để tìm một cỗ xe khác quay về không, thay vì con đường sáng rực dưới ánh đèn nhưng với những quán rượu hai bên đường - thật ra thì nó cũng sẽ không một bóng người nếu như không có hai cái gã đang quần nhau ở giữa đường. Nếu nàng lẹ chân thì nàng sẽ nhanh chóng rời khỏi đây và không còn gì phải lo lắng nữa, ngoại trừ chuyện làm sao vào nhà được mà không bị phát hiện.

Vậy là nàng đã quyết định, nàng đi như chạy ngang qua quán rượu nằm bên tay phải, vì coi bộ ở đó ít ồn ào hơn. Mặt nàng cúi gầm xuống nên đâm sầm vào một bộ ngực rộng, mạnh đến nỗi làm cho hai người muốn văng ngược trở lại nếu không có người nhanh chóng đỡ lấy họ.

"Này," nàng vội nói, khi cảm thấy những cánh tay ôm choàng lấy nàng, thay vì phải đỡ sau lưng nàng.

"Không có gì đâu," Nàng nghe một giọng nói khàn đục. "Cô có thể rời khỏi tay tôi lúc nào cô muốn."

Nàng không biết có nên vui không, vì giọng điệu đó khó mà đoán được gì, nhưng nàng cứ cho họ là những người đang hoảng đi, tuy là anh ta chưa bỏ

tay ra. Nàng ngược mắt lên nhìn kẻ nàng vừa va vào thì nhìn thấy một thanh niên trẻ, ăn mặc sang trọng. To con, tóc vàng và rất đẹp trai, chàng thanh niên này giống hệt chồng nàng, trừ cặp mắt màu nâu nhạt thay vì màu xanh.

"Có lẽ cô ta muốn nhập bọn với chúng ta," Một giọng nói khác vang lên.

Georgina nhìn qua để thấy ai là người đã đỡ họ, cũng là một thanh niên trẻ và nàng đoán bọn họ là những kẻ chơi bời lêu lổng.

"Ý kiến hay đấy, Percy," Gã tóc vàng đang ôm nàng đồng tình, và nói với nàng, "Cô có muốn gia nhập với chúng tôi không?"

"Không," Nàng từ chối thẳng thừng và cố thoát khỏi anh ta. Nhưng gã trẻ tuổi này vẫn không buông tay.

"Này, đừng quyết định vội như vậy chứ," Hắn dụ dỗ, "Cô thật xinh đẹp. Cho dù là kẻ nào đang có được cô, tôi cũng sẽ trả giá cao hơn hẳn ta và khẳng định là cô sẽ không bao giờ đến đây một mình nữa."

Georgina ngạc nhiên vì cách nói chuyện của anh ta và đang nghĩ cách để trả lời cho nên tạo cơ hội cho kẻ đứng sau lưng nàng nói thêm, "Chúa lòng lành, anh họ, anh đang nói với chuyện với một quý bà đấy. Nhìn theo cách ăn mặc của cô ta kia, nếu như anh không tin tôi."

Georgina nhận thức được là có ba người cả thảy, không phải chỉ có hai thôi. Bây giờ nàng cảm thấy sợ, nhất là khi kẻ to con đang ôm nàng không chịu thả tay ra.

"Đừng ngu như con lừa vậy chứ," Hắn nói một cách khô khan với gã thứ ba. "Ồ đây à? Một mình à?" rồi với hương về nàng bằng nụ cười có thể đón ngã bất cứ người phụ nữ nào, bởi vì hắn rất đẹp trai, "Cô không phải là một quý bà chứ? Làm ơn nói là không phải đi."

Nàng định cười. Cậu ta thật đang hy vọng là nàng không phải, và nàng không còn ngại thẹn đến nỗi không hiểu tại sao.

"Xin lỗi, phải báo tin xấu cho anh rồi. Tôi thật đã có một danh hiệu "quý bà" gắn trước tên mình, quả là phải biết ơn vì chuyện tôi vừa mới kết hôn. Nhưng dù sao đi nữa, tôi nghĩ anh đã ôm tôi hơi lâu đấy, làm ơn thả tay ra."

Nàng nói một cách cứng rắn, anh ta chỉ cười mà không thay đổi tư thế khiến nàng nổi điên lên. Đang định đá hắn một cái rồi bỏ chạy thì nàng nghe một giọng thốt lên với vẻ ngạc nhiên tốt độ.

"Chúa tôi, Derek, tôi nhận ra giọng nói này đấy. Nếu như tôi không lầm thì người mà anh đang tán tỉnh chính là vợ của anh đấy."

"Thật tức cười, Jeremy," Derek khịt mũi

"Jeremy à?" Georgina xoay đầu lại, đúng là con trai của James đang đứng sau lưng nàng. "Và là mẹ kế của tôi đấy," Cậu nhóc nói thêm, trước khi ôm bụng cười. "Anh thật may mắn là chưa hôn đi tôi, giống như tôi đã từng muốn làm khi lần đầu nhìn thấy đi đấy, anh họ. Cha của tôi sẽ giết chết anh, cho dù cha anh không làm thế."

Georgina được thả ra quá nhanh khiến nàng suýt ngã. Sáu cánh tay lập tức vươn ra đỡ lấy nàng nhưng lại thụt lại ngay. Chúa ơi, nếu như nàng phải chạm mặt người nhà ở bên cạnh, sao nàng lại chạm mặt người nhà của James mà không phải của nàng chứ?

Derek Malory, cậu con trai duy nhất và là người thừa kế của Jason, bây giờ đang lăm bầm gì đó trong miệng, còn Jeremy đã hết cười, cậu nhìn quanh quần thể tìm cha mình nhưng không thấy và kết luận là nàng đến đây mà không đi chung với cha.

"Vậy là con ghê này không nhập bọn với chúng ta à?" Percy muốn biết.

"Cẩn thận lời nói của cậu đấy," Derek gầm gừ, cảnh cáo người bạn, "Quý bà này là vợ của James Malory đấy."

"Ý cậu là cái gã đã gần như giết chết người bạn Nick của tôi hả? Chết rồi, cậu tiêu rồi, Malory, cậu dám đụng vào..."

"Câm miệng ngay Percy, đồ con lừa. Nó vừa nói với cậu, cô ấy chính là vợ của tôi đấy."

"Có gì khác đâu" Percy trả lời một cách khinh khỉnh. "Hắn nói với cậu chứ đâu có nói với tôi đâu."

"Cậu biết James là cậu của tôi. Cậu ấy sẽ không... Ôi, mẹ kiếp, thôi bỏ qua đi." Và rồi tiếp tục gầm gừ với Georgina. Càng lúc anh càng làm cho nàng thấy rõ, anh giống tạc như James, chỉ là trẻ hơn 10 tuổi, có lẽ tuổi thật của Derek cũng khoảng chừng đó. "Tôi nghĩ là tôi nên xin lỗi, vợ... George, phải không?"

"Georgie," nàng chinh anh, không hiểu tại sao anh lại bực bội, nhưng những lời kẻ tiếp của anh làm cho nàng hiểu rõ hơn.

"Không thể nói là tôi hoan nghênh vợ vào gia đình."

Nàng nheo mắt. "Sao không?"

"Không. Vì tôi thà là chúng ta không liên hệ gì với nhà." Rồi anh nói quay sang Jeremy, "Mẹ kiếp, cậu tìm ở đâu ra được loại người như thế này hả?"

"Thật ra, cha tôi đã tìm ra người này ở trong một quán rượu." Jeremy nhíu mày với nàng, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra được là cậu ta giận dùm cho

cha mình. "Vì thế, suy cho cùng, tôi thấy không có gì là lạ cả khi nhìn thấy di ảnh ở đây."

"Vì Chúa, sự việc không phải vậy đâu, Jeremy," nàng phản đối có hơi chút giận dữ. "Cha của con thật vô lý vì đã ngăn cấm không cho di gặp mặt các anh của di."

"Vì thế di đã tự một mình đi tìm họ à ?"

"Đúng vậy."

"Di có biết đi tìm họ ở đâu không?"

"Không."

Cậu ta khịt mũi. "Con nghĩ là phải đưa di về thôi, di có đồng ý không?"

Nàng thở dài. "Phải vậy thôi, di cũng đang định về thì đụng phải các cậu. Di định là sẽ kêu chiếc xe ở đằng đó ..."

"Chiếc xe đó sẽ không đón di đâu, vì đó là xe của Derek, và người đánh xe của anh ấy sẽ lờ di ... trừ khi di nói cho hắn biết tên của di, chuyện mà chắc là di sẽ không bao giờ nghĩ đến. Chúa ơi, di thật may mắn là đã gặp được chúng tôi đây ... George."

Đúng là cha nào thì con nấy, nàng nghĩ, nghiêng chặt răng và nhận thấy là nàng không còn hy vọng có thể lên quay về nhà mà không bị James phát hiện, trừ khi ...

"Di không nghĩ là con có thể dấu, không nói chuyện này cho cha con biết."

"Không." Cậu ta trả lời một cách cụt lùn. Nàng nghiêng răng trèo trẹo. "Con đúng là một đứa con ghê thối tha, Jeremy Malory."

Và làm cho cậu ta thích thú đến nỗi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Cho đến khi cỗ xe của Derek dừng ở ngay trước cửa nhà ở Piccadilly, Georgina không chỉ là bức bối với những người hộ tống này thôi mà là giận như điên. Sự vui mừng của Jeremy khi phỏng đoán hậu quả những chuyện nàng đã làm, làm cho nàng càng phật phùng lo sợ về phản ứng của chồng nàng. Derek vẫn còn xấu hổ vì tội không biết nên đã tán tỉnh thím của mình, vì vậy chuyện anh cảm râm suốt dọc đường cũng không giúp được gì cho nàng. Còn Percy, gã khốn kiếp đấy, thì càng tệ hơn.

Không phải nàng giận một cách vô lý. Nàng biết rất rõ là nàng đang giận bản thân nàng hơn bất cứ người nào khác, bởi vì mặc dù sự cứng đầu vô lý của James đã buộc nàng đi xuống bên cảng, nhưng nàng không nên đi đến đó, và chuyện anh sẽ giận nàng rất là hợp lý. Và khi James nổi giận, rất nổi giận, thì không có chuyện gì tốt đẹp hết. Không phải là anh đã gần như giết chết Warren bằng cách xiết cổ anh ấy sao ? Nhưng nghe từ miệng Jeremy thì không giống những gì nàng có thể mong đợi. Cũng dễ hiểu là lúc này nàng cảm thấy rất lo sợ, và cũng dễ hiểu là tại sao nàng lại giận chính bản thân mình.

Nàng định là sẽ xông thẳng vào nhà, rồi đi thẳng vào phòng. Cậu con trai ghê thối tha của nàng có thể nói những gì cậu ta muốn nói, nhưng nàng sẽ trốn sau cánh cửa phòng trước khi chồng nàng nổi giận.

Đó là những gì nàng dự tính nhưng Jeremy lại có ý định khác, và nàng để cho cậu ta giúp nàng xuống xe là một sai lầm lớn. Khi nàng cố đi qua cậu ta để vào nhà trước thì cậu ta chụp lấy tay nàng và không để cho nàng đi. Tuy nàng lớn tuổi hơn nhưng cậu ta to con hơn, khoẻ mạnh hơn và cậu ta quyết tâm lôi nàng đến trước mặt James, không cho nàng có cơ hội chạy trốn.

Họ chưa đi tới cửa thì cánh cửa đã được Dobson mở rộng, nàng rít lên nho nhỏ với cậu ta trong khi cố mỉm cười với người quản gia. "Bỏ tay đi ra ngay, Jeremy, trước khi di đánh con."

"Này, đó không phải là cách mà một người mẹ nói chuyện với con của ..."

"Con là một thằng khốn, con rất thích thú trong chuyện này phải không ?"

Câu hỏi đó được trả lời bằng cái cười toét miệng và một cái đẩy, đưa nàng vào đại sảnh. Dĩ nhiên phòng trống không trừ sự có mặt của Dobson, vì thế, có lẽ nàng còn có cơ hội. Cầu thang ở ngay đó, nhưng Jeremy đã không bỏ lỡ một giây nào và cố sức la réo gọi cha. Và Georgina cũng không bỏ lỡ một giây nào, nàng đá vào chân cậu. Thật không may, chuyện này càng làm cho cậu réo to hơn và càng không bỏ tay nàng ra, tệ hơn nữa là cánh cửa phòng khách bỗng mở toang khi nàng đang co chân chuẩn bị đá cậu thêm cái nữa.

Ôi thật quá là tệ, sau những gì nàng đã làm sai trong ngày, James phải là người đứng ở đó chứng kiến cảnh này sao? Anh không phát hiện ra việc nàng đã trốn ra khỏi nhà chứ? Không thể, nhưng sao anh lại phải có mặt ở đó, ngay trong lúc này, để chứng kiến cảnh nàng đang hành xác con anh. Và cặp chân mày của anh nhú lại một cách kỳ lạ, giống như là anh biết tại sao nàng làm vậy? Ngay khi cha cậu xuất hiện, Jeremy có thả nàng ra không? Không, cậu ta còn chưa thả nàng ra kia!

Thật là quá đáng, Georgina nổi sùng lên. "Bảo thằng con lì lợm của anh thả em ra mau, James Malory, không thì em sẽ đá cho đến khi nó bị thương đấy."

"Cô ta có làm thật không?"

"Cầm mồm đi, Percy," có ai đó nói, có lẽ là tiếng của Derek.

Georgina không nghe rõ. Nàng đi xăm xăm lại gần James, kéo theo Jeremy với nàng, vì cậu vẫn không bỏ nàng ra, và trợn mắt với chồng nàng, lờ đi Anthony, Connie và George Amherst, những người đang đứng xung quanh anh.

"Em có sợ anh nói gì về việc này." Nàng nói với anh.

"Việc gì?"

"Chuyện em đã đi đâu. Nếu anh không phải là một người chồng bất thường..."

"Bất thường à?"

"Đúng, bất thường! Không cho em gặp mặt người nhà, nếu không bất thường thì là cái gì?"

"Là khôn ngoan."

"Vậy được, cứ giữ vững lập trường quái quỷ của anh đi. Nếu như anh đã không quá khôn ngoan thì em đã không làm vậy, vì thế trước khi anh nổi nóng lên thì hãy nghĩ, ai thật sự là người có lỗi trong chuyện này."

James xoay qua hỏi Jeremy. "Con tìm thấy đi ở đâu vậy?"

Georgina muốn hét văng lên. Nàng cố gỡ tay Jeremy ra khi nàng nói với chồng nhưng vẫn không thể gỡ được, và có đồ lỗi lên vai James cũng không giúp được gì. Bây giờ thì thằng láu cá đó muốn nói gì chẳng được và nàng sẽ không lấy làm ngạc nhiên khi James bóp cổ nàng ngay ở đây, trước mặt em, cháu, con và bạn bè của anh, tất cả bọn họ đều sẽ đứng về phía anh và sẽ không bao giờ giúp nàng.

Nhưng rồi nàng ngạc nhiên khi Jeremy đẩy nàng ra sau lưng và nghe cậu nói với cha. "Không xấu như cha đang nghĩ đâu. Di đã đến bến cảng nhưng có người hộ tống. Di đã thuê được một cỗ xe và hai gã đánh xe rất bụi con, họ sẽ không để một ai đến gần..."

"Đúng là đồ ba xạo," Percy chắc lưỡi cắt ngang. "Vậy làm thế nào mà cô ta ngã sầm vào tay Derek, và suýt bị hôn vậy?"

Derek, mặt đỏ bừng, nhào tới nắm lấy cà vạt của Percy và xiết chặt trong tay mình cho đến khi gã trai tội nghiệp này ho sặc sụa. "Cậu dám nói em họ của tôi là một kẻ ba xạo à?" Anh gầm gừ, đôi mắt anh bây giờ thật sự có màu xanh, chứng tỏ là anh giận biết đường nào.

"Đâu có đâu! Có mơ cũng không dám kia," Percy nhanh chóng trấn an anh, nhưng hấn có vẻ rất mơ hồ, và hấn nói như biện hộ. "Nhưng tôi đã có mặt ở đó đấy, Derek. Tôi biết mình đã nhìn thấy gì." Chiếc cà vạt bị xiết chặt hơn. "Nhưng tôi mà biết gì chứ?"

"Này, các cậu," Anthony nói một cách khô khan. "Vợ tôi không thích có máu đổ trong đại sảnh đâu đấy."

Georgina, được thân Jeremy che chở, bây giờ cảm thấy xấu hổ vì đã nghĩ xấu cho cậu. Nàng nhận ra cậu nắm tay nàng là để bảo vệ nàng trước cha cậu, nhưng phải cảm ơn cái gã khốn khiếp Percy vì đã nhiều chuyện.

Bây giờ nàng sợ sệt nhìn qua vai cậu để xem phản ứng của James. Anh nhú mày khi nhìn thấy nàng, nhưng trừ chuyện này, anh vẫn điềm tĩnh như thường ngày, đứng đó nghe nàng nói đã xảy ra chuyện gì mà không biểu lộ thái độ gì khác.

Từ nơi nàng đang đứng, nàng có thể nhìn thấy Anthony đứng ở một bên James, Connie thì đứng ở bên kia, đang cười với nàng, rõ ràng là không hứng thú đến chuyện đang xảy ra. Anthony hình như cũng không hứng thú, thái độ này thông thường là của James, nhưng nàng không nghĩ là James cũng đang có thái độ như vậy. Khi nàng cảm thấy Jeremy gồng mình trước mặt nàng, nàng đoán là nàng đã đúng. Và khi Jeremy xoay người lại thì thăm vào tai nàng. "Con nghĩ bây giờ đi phải chạy mau," nàng đã hiểu rõ.

James không cử động, nhìn nàng vội vã lên cầu thang, để ý là nàng đã kéo váy lên chạy, để lộ không chỉ gót chân mà cả bắp chân cho mọi người cùng thấy. Anh liếc nhìn những người đang có mặt trong đại sảnh và thấy rõ là bọn họ đã nhìn thấy và đang chiêm ngưỡng làm cho anh càng nổi lửa hơn. Anh đợi cho đến khi có tiếng cửa đóng sầm trên lầu rồi mới xoay qua nhìn Jeremy, người duy nhất không nhìn theo Georgina mà cậu ta luôn quan sát cha cậu.

"Lòng trung thành đổi chủ rồi hả, thằng nhóc?" Anh nói một cách nhỏ nhẹ.

Sự nhỏ nhẹ trong giọng nói của anh làm Jeremy cảm thấy lúng túng. "Thật ra thì con không muốn cha bị như chú Tony, bởi vì cha có thể rất giận dì, và dĩ cũng sẽ rất giận cha. Di rất nóng tánh đấy, nếu như cha còn chưa biết."

"Con nghĩ là cha sẽ phải tìm một cái giường khác à?"

"Thì đại khái vậy."

Nghe bọn họ ám chỉ chuyện không hay của mình, Anthony hắng giọng và gầm gừ, "Nếu cha cháu còn chưa đánh sưng mông cháu thì chú sẽ làm chuyện đây."

Nhưng Jeremy không quan tâm đến sự bức bối của người chú. "Cha sẽ làm gì?" Cậu hỏi cha mình.

James trả lời. "Dĩ nhiên là lên lầu và đánh cô ta một trận."

Sáu giọng khác đồng vang lên phản đối. James suýt cười, đúng là điên. Bọn họ phải hiểu rõ anh hơn thế chứ, nhưng ngay cả Anthony cũng đã đề nghị là anh nên suy nghĩ lại. Anh không nói thêm một lời nào, cũng không chuyển động để làm chuyện anh vừa nói, nhưng khi bọn họ vẫn còn đang đưa ý kiến này nọ thì Dobson mở cánh cửa một lần nữa và Warren Anderson xông vào nhà.

Anthony là người đầu tiên nhìn thấy ngọn núi này xăm xăm lại gần anh của mình, anh hích cùi chò vào hông James và hỏi, "Bạn của anh à?"

James nhìn theo ánh mắt em anh và chửi thề. "Mẹ kiếp, là kẻ thù thì đúng hơn."

"Một trong các người anh vợ của anh à?" Anthony đoán và tránh ra.

James không có cơ hội để trả lời anh vì lúc này Warren đã chop lấy anh và lập tức tung ra nắm đấm. James tránh được một cách dễ dàng, nhưng Warren cúi gập người xuống và tung ra quả đấm tiếp theo đâm trúng vào bụng của James.

Trong lúc mất thăng bằng anh nghe Warren gầm gừ. "Tôi học được từ lần trước đây, Malory."

Một quả đấm tung ra làm cho Warren ngã xuống sàn nhà trong khi James đứng lên. "Hiển nhiên là còn chưa học thuộc."

Trong khi Warren lắc lắc đầu để có lại tâm trí, Anthony hỏi James. "Đây là người muốn treo cổ anh hả?"

"Chính là hắn."

Anthony đưa tay ra giúp Warren đứng lên, nhưng sau đó anh vẫn không buông tay ra. Và giọng nói của anh đầy vẻ đe dọa khi anh hỏi Warren. "Cảm giác thế nào khi tình thế xoay ngược lại vậy, tên Yank kia?"

Warren tròn mắt với Anthony. "Nói vậy nghĩa là gì?"

"Nhìn xung quanh anh đi. Lần này không phải là người nhà của anh ở xung quanh anh mà là của anh ấy đấy. Nếu là tôi thì tôi sẽ khôn hồn giữ tay mình trong túi quần."

"Đi chết đi," Warren nói và giật mạnh tay lại.

Anthony có lẽ rất giận nhưng anh chỉ cười và nhìn James như để nói, "Em đã thử rồi đấy. Bây giờ lại đến lượt anh." Nhưng James không muốn đến lượt mình. Anh chỉ muốn Warren Anderson cút ra khỏi đây, cút ra khỏi Anh quốc, cút ra khỏi đời anh. Nếu hắn đã không quá hiếu chiến, đáng ghét và nóng nảy thì anh có lẽ sẽ giải thích. Nhưng Warren Anderson không phải là một người đàn ông biết nói lý lẽ. Hơn nữa, James không thích hắn, cũng dễ hiểu thôi vì hắn đã muốn treo cổ anh mà.

Một cách lạnh lùng, anh cảnh cáo hắn. "Chúng ta có thể giải quyết chuyện này bằng nắm đấm và tôi có thể đập anh như đập một con chó ... Đừng lo, tôi không cần ai giúp đỡ đâu .. hoặc là anh mau cút khỏi đây."

"Tôi không đi khỏi đây nếu không có em của tôi." Warren giữ vững ý định.

"Này, anh sai rồi, Yank. Anh là người đã trao cô ấy cho tôi và tôi sẽ giữ lại cô ấy, và đặc biệt là sẽ giữ cô ấy không cho đến gần anh cùng sự thô bạo của anh."

"Cậu đã không muốn có nó!"

"Ai nói vậy?" James gầm gừ. "Tôi thích cô ấy đến nỗi xem để bị anh treo cổ đấy!"

"Thật không hiểu cậu," Warren nhàu mày nói.

"Dĩ nhiên là anh ấy muốn rồi," Anthony xía vào và cười. "Dễ hiểu thôi."

James lờ người em mình để cam đoan với người anh vợ. "Cho dù tôi không muốn có cô ấy, Anderson, bây giờ anh vẫn không thể mang cô ấy đi được."

"Tại sao không?"

"Bởi vì cô ấy đang mang đứa con của tôi, và tôi còn chưa quên, anh chính là người đã chủ trương, đánh cô ấy để giải quyết mọi chuyện."

"Nhưng không phải Malory vừa nói, anh ấy sẽ ..."

"Câm mồm ngay, Percy!" ba giọng nói phát ra từ ba hướng khác nhau.

Warren đang quá giận để nhận ra. "Chúa tôi, Malory, tôi sẽ không đụng vào một cọng tóc của nó ... Đây, nó là em tôi đấy !"

"Cô ấy là vợ của tôi, tôi có quyền hạn với cô ấy, một trong các quyền hạn đó là không cho anh đến gần cô ấy. Nếu anh muốn gặp cô ấy thì anh sẽ phải giải hoà với tôi trước."

Phản ứng của Warren không có gì là ngạc nhiên. "Đi chết đi, tôi sẽ không bao giờ làm và mặc xác cái quyền hạn của cậu. Nếu cậu nghĩ chúng tôi sẽ để nó ở lại với một tên cướp biển thì cậu làm to."

Những lời đó nghe rất hùng hồn nhưng Warren biết rõ là anh không có cách nào mang Georgina ra khỏi căn nhà này được, vì anh đã đến một mình, trong khi Malory có cả gia đình của anh ta ở đây và bạn bè nữa. Nó làm cho anh nổi điên lên nhưng ngay lúc này anh không có đường để lựa chọn. Anh rời khỏi ngôi nhà một cách tức tối, và vì sao cánh cửa không bị đập mạnh sau lưng anh chỉ là vì Dobson đã mở rộng cửa trước khi anh có thể chạm tay vào.

Anthony ngả người ra phía sau ôm bụng cười. "Không biết có nên chúc mừng cho anh về chuyện đứa bé không, ông anh già, hay là chuyện anh đã đuổi được cậu của đứa bé."

"Tôi cần một ly nữa," đó là những gì James đáp lại, và đi vào phòng khách để tìm cho mình một ly rượu.

Cho dù anh không thích, những lời chúc mừng vẫn tiếp tục vang lên theo sau lưng anh. Cho đến lúc những lời chúc mừng lắng xuống, James đã say như.

"George không nói quá khi miêu tả những người anh của chị ấy, phải không?" Anthony nhận xét, vẫn còn thích thú với mọi chuyện đã diễn ra. "Tất cả bọn họ đều bự con như hấn à?"

"Gần như vậy," James lầm nhảm.

"Anh biết là hấn sẽ quay lại," Anthony đoán. "Và sẽ có thêm người đấy."

James không đồng ý. "Những người khác thì sáng suốt hơn. Không nhiều lắm nhưng có chút đỉnh. Họ sẽ quay về Mỹ. Suy cho cùng thì họ có thể làm được gì chứ? Cô ấy là vợ của anh mày."

Anthony chắc lưỡi, không tin một chút nào. "Những lời đó từ từ thấy dễ nói hơn, phải không?"

"Lời nào?"

"Vợ đấy."

"Đồ chết tiệt."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Georgina không thể nào ngờ được là anh nàng lại khóa cửa nhốt nàng trong phòng. Và cho dù là nàng có đập cửa thành thịnh thích suốt đêm, cuối cùng đã bỏ cuộc vì mệt mỏi, cũng không có ai đến mở cửa cho nàng cả. Sáng nay, bọn họ vẫn không xuất hiện để mở cửa cho nàng. Sao Warren lại có thể đối xử với nàng như thế này chứ, sau khi nàng đã làm trái ý chồng để gặp anh.

Bây giờ nàng ước gì mình chưa bao giờ nghe được tiếng nói của anh tối qua, anh đã rất to tiếng khi la hét với chồng nàng ở đại sảnh dưới lầu. Nhưng nàng đã nghe được, và dĩ nhiên là nàng đã ra khỏi phòng với ý định là chạy xuống để gặp mặt anh ngay.

Nhưng khi nàng đặt chân xuống nấc thang đầu tiên, nàng đã nghe James từ chối không cho Warren gặp nàng, và nàng biết là nàng sẽ làm cho anh giận hơn nếu như nàng đi xuống lầu gặp bọn họ. Vì thế nàng đã có ý nghĩ là trốn ra từ cửa sau một lần nữa rồi đợi cho đến khi Warren rời khỏi nhà. Và nàng biết là anh sẽ rời khỏi mau thôi vì James đã cứng rắn từ chối anh.

Vì thế nàng đã đợi ở trước cổng và làm cho Warren ngạc nhiên khi anh vừa bước ra khỏi nhà và nhìn thấy nàng. Nàng muốn nói cho anh biết là nàng không sao. Nàng muốn nói với anh là đừng lo lắng cho nàng nữa. Nàng đã không tính đến chuyện sẽ bị anh đẩy vào xe và rời khỏi nơi đó ngay. Quí tha ma bất, tại sao James không nghĩ đến chuyện khoá trái nàng trong phòng, để rồi nàng sẽ không có mặt ở đây, trên tàu của Warren, pháp phòng lo sợ bởi

vì anh có ý định mang nàng về nhà, không phải nhà của James, mà là nhà ở Connecticut. Và không chịu nghe sự thật là nàng không muốn đi. Anh không chịu nghe bất cứ những gì nàng nói. Nàng cũng sợ là anh chưa nói với các người anh khác rằng anh đã bắt được nàng.

Về chuyện này nàng đã nghĩ sai vì khi cánh cửa được mở ra, Thomas chính là người bước vào phòng. "Tạ ơn Chúa" là những lời đầu tiên thốt ra từ miệng nàng, bởi vì Thomas chính là một người anh không bao giờ để cho sự nóng giận tước mất đi sức phán đoán của mình.

"Cảm nghĩ của anh cũng giống vậy đấy," Anh nói rồi đưa tay ra và nàng nhanh chóng lao vào lòng anh. "Cứ ngỡ tụi anh đã hết hy vọng tìm thấy em rồi chứ."

"Không, em không có ý..." nàng ngẩng đầu lên thắc mắc, "Anh có biết là Warren nhốt em trong này không?"

"Tôi qua anh ấy có nói khi anh ấy về khách sạn báo cho tụi anh biết những chuyện đã xảy ra."

Nàng đẩy anh ra. "Ý anh nói là anh đã để em ở đây một mình suốt đêm à?"

"Bình tĩnh nào. Thả em ra sớm hay muộn thì đâu có khác biệt gì đâu, em cũng sẽ không đi đâu được m."

"Sao lại không" Nàng giận dữ nói và đi ra cửa. "Em đi về nhà đây."

"Anh không nghĩ vậy, Georgie." Lời nói này là của Drew, anh xuất hiện ngay ngưỡng cửa để cản lối ra của nàng. Anh nói với Thomas, "Nó nhìn khoẻ khoản lắm chứ, không bị thương tích gì. Chỉ là giận dữ thôi."

Georgina cảm thấy muốn la lên. Nhưng nàng chỉ hít sâu một hơi, thêm một cái nữa rồi hỏi với giọng bình tĩnh. "Warren đã không nói với các anh à, em đâu cần giải cứu đâu, đúng không? Anh ấy đã "quên" nói là em rất yêu chồng mình, vì thế, hai anh đã không đến thả em ra sớm hơn, đúng không?"

"Không, anh ấy đã không nhắc đến chuyện yêu đương gì," Thomas thú thật. "Anh không nghĩ là anh ấy tin. Nhưng anh ấy có nói là em yêu cầu được về lại với chồng em. Anh ấy nghĩ em đang tin tưởng lắm người, bởi vì em đang mang thai con của anh ta. À này, em cảm thấy thế nào?"

"Em... Sao anh biết được vậy?"

"Dĩ nhiên là Malory đã nói với Warren. Đó là một trong những lý do để anh ta giữ em lại."

Một trong những lý do à? Có lẽ đó là lý do duy nhất, và tại sao trước kia nàng đã không nghĩ đến chuyện này chứ? Nàng nghĩ là James đã không nghe rõ khi nàng nói với anh về chuyện đứa bé, vì anh không một lần nhắc lại chuyện này.

Nàng đi lại giường và ngồi xuống, cố đè nén sự thất vọng đang dâng lên trong lòng. Nàng không thể để lý do này ảnh hưởng đến nàng. Nàng quá yêu James Malory. Và chỉ cần anh muốn giữ nàng, thì nàng muốn ở lại bên anh. Chỉ vậy thôi. Vậy tại sao nàng lại không cảm thấy khá hơn nhỉ?

Thomas làm cho nàng giật mình khi anh ngồi xuống bên cạnh. "Anh đã nói gì làm em buồn vậy, Georgie?"

"Không gì cả... mọi chuyện." Nàng rất vui mừng có thể vịn vào đó để không nghĩ đến chuyện James không yêu mình. "Hai anh có thể nói cho em biết là em đang làm gì ở đây không?"

"Điều này nằm trong kế hoạch của chúng ta, Georgie."

"Kế hoạch gì? Làm cho em điên lên à?"

"Không." Thomas chắc lưỡi, "Để chồng em biết điều hơn."

"Em không hiểu."

"Anh ấy có cho Warren gặp mặt em không?" Drew hỏi nàng.

"Không."

"Em có nghĩ là anh ấy sẽ thay đổi ý định không?" Thomas hỏi.

"Không, nhưng..."

"Anh ta phải hiểu là anh ta không thể cầm em gặp bọn anh, Georgie."

Mắt nàng long lên. "Các anh định mang em về nhà chỉ cốt để dạy cho anh ấy một bài học à?" Nàng bật khóc.

Thomas cười khi thấy nàng khóc. "Anh không nghĩ sẽ đi xa như vậy."

"Nhưng nếu anh ấy nghĩ là chúng ta sẽ..." Drew cảm thấy không cần phải nói thêm nên dừng lại.

Georgina thở ra. "Các anh không hiểu chồng em rồi. Chuyện này chỉ càng làm cho anh ấy giận thêm thôi."

"Có lẽ vậy. Nhưng anh dám chắc là chúng ta cũng sẽ thành công."

Nàng không nghĩ vậy, nhưng cũng không muốn cãi lại. "Thế thì tại sao Warren đã không nói với em chuyện này vào tối qua?"

Drew khịt mũi trước khi trả lời, "Bởi vì Warren chưa bao giờ đồng ý với kế hoạch của bọn anh cả. Anh ấy dự định mang em về với tụi anh luôn."

"Gi!"

"Này, đừng lo lắng đến Warren nữa," Thomas nói với nàng. "Bọn anh sẽ không rời khỏi đây ngay mà ít nhất là một tuần nữa, và chồng em chắc chắn là có đủ thời gian để giải quyết chuyện này."

"Một tuần ỉ à? Các anh đến đây từ xa xôi như vậy sao không ở lâu hơn?"

"Bọn anh sẽ quay lại mà." Thomas chắc lưỡi. "Và sẽ rất thương xuyên đấy, Clinton đã quyết định là vì chúng ta cũng sẽ đến đây thường cho nên phải tìm cách kiếm lợi nhuận. Bây giờ anh ấy đang đi sắp xếp những chuyến hàng trong tương lai đấy."

Georgina có lẽ sẽ cười hớn hở nếu như nàng không đang giận. "Em rất vui mừng được nghe như vậy, nhưng em không cần các anh cứu em."

"Tụi anh đã không hiểu em. Tụi anh đã rất lo lắng cho em, nhất là sau khi Boyd và Drew nói rằng em không tình nguyện đi cùng Malory."

"Nhưng bây giờ thì các anh biết tại sao em đã làm vậy, sao Warren lại không chịu bỏ cuộc đi?"

"Warren rất cứng đầu, cho nên không hiểu chuyện, mà này Georgie, em không biết em là người phụ nữ duy nhất mà anh ấy lo lắng hết mình à?"

"Anh đang nói cho em biết là anh ấy đã bỏ cuộc, không theo đuổi đàn bà nữa à?" Nàng khịt mũi

"Ý anh không phải vậy. Anh nghĩ là em thật sự làm cho anh ấy lo lắng đến nỗi không suy nghĩ gì được."

"Anh ấy nói đúng đấy, Georgie," Drew nói thêm. "Boyd cho là cậu ấy chưa bao giờ thấy Warren lo lắng đến thế, khi anh ấy về đến nhà và biết em đã đi Anh quốc."

"Và khi Malory đến, anh ấy thấy hẳn không có khả năng để bảo vệ cho em."

"Đúng là điên rồ," Nàng thốt lên.

"Thật ra thì không có gì là điên rồ cả. Warren luôn xem chuyện của em chính là chuyện của anh ấy, có lẽ còn quan trọng hơn hẳn tụi anh, bởi vì em là người phụ nữ duy nhất anh ấy quan tâm đến. Nếu em suy nghĩ về chuyện này, em sẽ không ngạc nhiên khi anh ấy gây hấn với chồng em, nhất là sau những gì anh ta nói và làm, khi có mặt ở Bridgeport."

"Tại sao James lại cố tình làm tổn thương danh dự của em vào tối đó vậy, Georgie?" Drew tò mò hỏi.

Nàng ra vẻ phần nộ. "Anh ấy cảm thấy bị coi thường, vì em đã bỏ đi mà không nói lời từ giả."

"Em đang nói chơi à," Thomas nói. "Anh thấy anh ta không giống một người đàn ông sẽ đi quá xa đến vậy, chỉ để trả thù một chuyện nhỏ như thế."

"Em đang nói cho anh biết những gì anh ấy đã nói với em đấy."

"Vậy sao em không hỏi anh ta lại lần nữa. Có lẽ là em sẽ nghe được một lý do khác hẳn đấy."

"Em thì là không hỏi. Anh không biết tối đó anh ấy đã nổi điên như thế nào đâu. Suy cho cùng, mấy người các anh đã muốn treo cổ anh ấy, ép anh ấy kết hôn, bắt giữ tàu của anh ấy, và nhốt anh ấy trong hầm rượu để đợi bị treo cổ. Em còn không dám nhắc đến tên của các anh với anh ấy kia." Nói xong những lời này, nàng nhận ra là kế hoạch của họ có cơ may thành công thật mong manh.

"Qui tha ma bắt, các anh biết là anh ấy sẽ không thay đổi ý mình. Anh ấy có lẽ là sẽ đem hết người nhà xuống đây và đập nát con tàu này đấy."

"Vậy thì hãy hy vọng là chuyện đó không xảy ra. Suy cho cùng, bọn anh cũng là những người biết nói lý lẽ."

"Warren thì không đấy." Drew cười.

"James cũng không." Georgina nhún mày.

"Nhưng anh muốn nói là những người còn lại trong chúng ta đều biết nói lý lẽ cả," Thomas nói. "Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này, Georgie, anh hứa với em, cho dù chúng ta phải nhắc nhở cho James biết, chính anh ta đã ép chúng ta làm vậy."

"Chuyện này chắc chắn sẽ làm cho James hòa nhã với các anh đấy."

"Nó đang mỉa mai hả?" Drew hỏi Thomas.

"Nó đang làm khó dễ thôi," Thomas trả lời.

"Em chịu thua," Georgina khịt mũi, gầm gừ với hai người đó. "Đâu phải lúc nào em cũng bị anh của mình bắt cóc đâu."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp* (*Gentle Rogue*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thomas và Drew đã khuyên Georgina và nàng bằng lòng ở lại trong phòng, vì thế bọn họ không cần khóa cửa nhốt nàng nữa. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, nàng bắt đầu suy nghĩ là tại sao nàng lại phải làm theo kế hoạch điên khùng của bọn họ, khi mà nàng biết rõ là nó sẽ không thành công đối với một người nóng tính và khó đoán như James. Không một ai có thể ép anh làm chuyện mà anh không muốn rồi sau đó, anh sẽ vui vẻ làm theo cả. Anh sẽ sử dụng đến tay chân và không bao giờ thay đổi ý định cho nàng gặp mặt người nhà của nàng ... đó là nếu như anh đem nàng được về nhà, chuyện mà bây giờ không biết kết quả sẽ ra sao. Suy cho cùng thì các anh của nàng cũng rất là cứng đầu.

Tại sao nàng lại chịu ngồi yên ở đây, đợi những người khác quyết định tương lai nàng, khi mà nàng chỉ cần trốn khỏi tàu Nereus và tìm đường về với James chứ? Suy cho cùng thì cũng rất dễ kiếm được một cỗ xe ở bến cảng, và nàng vẫn còn đang mặc bộ đồ nàng đã mặc khi trốn khỏi nhà vào tối qua, vì thế thì nàng cũng vẫn còn rất nhiều tiền mà Regina và Roslynn đã ép nàng nhận lấy, khi họ phát hiện ra là James đã cố tình không cho nàng đồng nào. Và nàng đoán là James có lẽ đã thay đổi ý định, sau khi nàng chứng minh cho anh thấy là nàng rất muốn gặp người nhà của nàng. Nàng đã không có cơ hội nói chuyện tiếp với anh vào tối qua. Sự bắt cóc của Warren có lẽ đã hủy hoại công sức mà nàng đã dám đánh liều mới có được vào tối qua.

Bây giờ nàng thấy bức mình vì bao cố gắng của mình cũng thành số không, vì đã để các anh của nàng quyết định thay cho nàng lần nữa. Nàng đi đến gần cửa thì cánh cửa được mở tung ra và Drew hầm hầm tuyên bố "Em nên ra đó mau. Anh ta đến rồi."

"James hả ?"

"Thì hẳn chứ còn ai nữa. Và Warren đang nổi điên lên vì dưới sự kiểm soát chặt chẽ của đám thủy thủ mà không phát hiện được chuyện Malory đã lên tàu." Giờ đây Drew lại cười, dù tình hình đang căng thẳng. "Anh cho là mấy anh ấy cứ nghĩ James sẽ đem rất đông quân theo và đó chính là chuyện bọn họ quan sát. Nhưng gã người Anh của em một là kẻ không biết sợ, nếu không là một kẻ điên, bởi vì anh ta chỉ đến có một mình."

"Thomas đâu?"

"Xin lỗi nhé em gái, nhưng sứ giả hoà bình của chúng ta đã đi tìm Clinton rồi."

Nàng không bỏ lỡ một giây phút nào sau khi nghe xong. Chúa ơi, bọn họ có lẽ là đã giết chết lẫn nhau rồi, vì không có mặt Thomas ở đó để can ngăn sự nóng nảy của Warren. Nhưng khi nàng vội chạy lên boong tàu, nàng chỉ nghe tiếng của Warren yêu cầu James rời tàu. Nhưng cũng không có nghĩa là chuyện ấu dâm sẽ không xảy ra. Warren đang đứng ở phòng lái, tay nắm chặt lan can, thân hình gồng cứng. James chỉ đi được vài bước trên boong tàu là đã bị một đám thủy thủ xuất hiện ngăn lại, không cho anh bước tới nữa.

Georgina định đi về phía James nhưng Drew kéo nàng lại và đẩy nàng về phía phòng lái. "Hãy làm theo kế hoạch đi, Georgie. Đâu có mất mát gì? Hơn nữa, họ cũng sẽ không cho em lại gần anh ta hay để cho anh ta bước thêm bước nữa đâu. Bọn họ đã nhận lệnh Warren, vì thế, nếu em muốn nói chuyện với chồng em, em hiểu là em phải được ai cho phép rồi chứ ... trừ khi em muốn hết qua hết lại với anh ấy."

Drew nhe răng cười sau khi nói xong. Anh đang rất thích thú, đồ chết tiệt. Nàng thì không vui tí nào và những người khác cũng vậy, nhất là James. Khi nàng nhìn thấy anh từ phòng lái, anh trông như muốn giết người.

Anh cũng đang cảm thấy vậy nhưng nàng không biết. Khi thức dậy, đầu óc nhức buốt vì cơn say tối qua, nhận ra là anh đã ngủ quên trong phòng khách với mấy người khác, rồi khi lên lầu để tìm vợ mình, anh thấy là nàng đã biến mất một lần nữa - chuyện này đã làm cho anh có một tâm trạng rất tồi tệ. Chuyện duy nhất làm cho tâm trạng của anh không tệ hơn là chuyện anh đã phát hiện ba con tàu Skylark đậu ở đâu, và chiếc tàu đầu tiên mà anh leo lên lại chính là chiếc mà vợ anh đang núp. Chuyện nàng núp ở đây làm cho anh có một kết luận thật tồi tệ. Anh không có một chút nghi ngờ nào là nàng đã quyết định rời khỏi anh để quay về với các anh của nàng. Nếu không, tại sao nàng lại ở đây chứ ?

Georgina không biết James đã có kết luận như vậy, nhưng thật ra, nếu như nàng biết thì cũng không quan trọng. Nàng phải hoà giải chuyện này trước khi tình thế càng lúc càng xấu hơn.

"Warren, làm ơn ..." Nàng mở miệng khi đến gần anh, nhưng anh ngay cả liếc nhìn nàng cũng không.

"Hãy đứng qua một bên, Georgie," là tất cả những gì anh nói.

"Em không thể. Anh ấy là chồng em."

"Chuyện đó dễ sửa thôi."

Nàng nghiêng rặng, cứng rắn nói. "Anh còn chưa hiểu những gì em nói với anh tối qua à ."

Lúc này James đã nhận ra nàng và gọi, "George, em không được đi đâu hết !"

Ôi Chúa, anh có cần phải ra lệnh vậy không chứ? Làm sao mà nàng nói chuyện được với Warren trong khi James đứng ở dưới đó ra lệnh này nọ? Và Drew đã nói đúng. Nàng sẽ phải hết qua hết lại với anh nếu như nàng muốn nói chuyện với anh, vì họ ở cách xa nhau quá, và làm sao nàng có thể nói lớn ra những chuyện riêng tư chứ? Nếu như Thomas đã tin tưởng là nàng có thể khuất phục James và cho dù là nàng đã làm được - khi nhìn Warren, nàng không nghĩ vậy - Warren cũng sẽ không chịu để cho nàng về với James. Không có những người anh khác ở đây giúp đỡ thì nàng không thể giải quyết được chuyện này. Drew đang có mặt ở đây, nhưng anh chưa bao giờ khuyên can được Warren bao giờ, vì thế anh không giúp được gì .

Nàng suy nghĩ quá lâu để trả lời James. Anh bắt đầu sử dụng nắm đấm. Hai thủy thủ của Warren gục xuống sau khi Warren hét lớn, "Liệng hấn xuống ..."

Georgina thúc vào hông của anh, cắt ngang câu nói đó. Sự giận dữ trong ánh mắt nàng làm cho anh dừng lại. Bây giờ nàng đã giận điên lên, không phải chỉ với anh mà cả James nữa. Đúng là những kẻ điên mà! Họ không thêm bận tâm đến cảm nghĩ của nàng, làm như tương lai của nàng không đáng gì đến chuyện này cả ?

"James Malory, dừng tay!" Nàng hét vọng xuống dưới boong tàu, vừa lúc một người thủy thủ khác bay bổng lên không trung .

"Xuống đây ngay, George !"

"Em không thể," Nàng nói, và nói thêm "Chưa được," Nhưng anh đã không cho nàng cơ hội hoàn tất câu nói.

"Chuyện duy nhất mà em không thể làm là rời khỏi anh!"

Người anh ngã chúi về phía sau. Có 6 gã thủy thủ bao lấy anh. Chuyện này cũng không làm anh chùn bước khiến nàng càng nổi điên hơn. Gã đàn ông điên khùng này muốn bị liệng xuống sông chắc .

Có lẽ chính tay nàng sẽ làm chuyện đó, nàng nổi sùng vì cứ bị bảo chuyện có thể và không thể làm

"Và tại sao em lại không thể rời khỏi anh?"

"Bởi vì anh yêu em !"

Anh đã không ngừng tung ra nắm đấm khi hét lên những lời này. Georgina đứng yên, nín hơi, và gần như quy xuống sàn, đầu gối nàng mềm nhũn vì cảm giác thật tuyệt diệu đang dâng lên trong lòng.

"Anh có nghe thấy không?" Nàng thì thầm hỏi Warren.

"Tất cả mọi người ở cái cảng này đều nghe thấy hết," Anh gất. "Nhưng cũng không làm khác được chuyện gì cả."

Mắt nàng tròn xoe, không thể tin. "Anh đang nói chơi à ! Nó làm cho mọi chuyện khác đi đấy, bởi vì em cũng yêu anh ấy ."

"Em cũng đã từng yêu Cameron vậy. Em không biết em muốn gì đâu."

"Em không phải là cô ấy, Warren." Anh nhìn đi nơi khác khi nàng nhắc anh nhớ đến người đàn bà đã lừa dối anh, người chịu trách nhiệm vì sự lạnh lùng tàn nhẫn của anh đối với đàn bà, nhưng Georgina dùng tay giữ mặt anh lại, buộc anh phải nhìn thẳng vào nàng.

"Em yêu anh. Em biết anh làm những chuyện này chỉ để tốt cho em, nhưng anh phải tin em lần này, Warren. Malcolm chỉ là ham muốn bốc đồng của tuổi trẻ. James là cuộc sống của em. Anh ấy là tất cả gì em muốn, tất cả những gì em muốn có. Đừng ép em phải xa rời anh ấy nữa."

"Vậy bọn anh chỉ đứng yên nhìn hấn mang em đi và không gặp em nữa à ? Em có biết đó là ý định của hấn không? Tụi anh sẽ không bao giờ gặp mặt em nữa, nếu hấn thành công đấy !"

Nàng cười, biết là nàng đã thuyết phục được anh, anh chỉ phản đối vì lo sợ về chuyện này. "Warren, anh ấy yêu em. Anh cũng đã nghe anh ấy nói rồi. Em sẽ giải quyết chuyện này, nhưng hãy để em làm. Anh chỉ làm cho anh ấy nóng nảy hơn thôi ."

Anh bức bối. "Vi Chúa, đi đi !"

Nàng cười hớn hở, ôm chầm lấy anh, và không bỏ lỡ một giây phút nào, xoay vội người lại ... và đâm sầm vào bức tường gạch.

"Vậy là anh yêu em phải không ?"

Nàng không nghĩ đến chuyện làm thế nào mà anh có thể lên được tận đây. Một vài tiếng rên rỉ ở tầng dưới nói cho nàng biết. Nàng cũng không quan tâm đến chuyện anh đã nghe những gì nàng nói với anh nàng. Nàng lợi dụng chuyện mình đang đứng sát vào anh, và choàng tay ôm lấy anh và giữ tay mình ở đó .

"Anh không định la mắng em trước mặt anh của em chứ ?"

"Anh không nghĩ đến chuyện đó ."

Nhưng anh không cười, và không ở lại. Nàng há hốc miệng khi anh xoay nàng lại với anh và chuẩn bị rời tàu .

"Tốt hơn hết là anh không nên làm cho bọn họ thấy anh đang mang em đi đấy," Nàng nói với anh.

"Thì anh đang mang em đi mà, em yêu ."

Được thôi. Nàng không nghĩ những chuyện còn lại có thể thu hoạch được một cách dễ dàng.

"Ít nhất cũng phải mời họ ăn tối chứ ."

"Anh sẽ không bao giờ mời."

"Này, James !"

Tiếng gầm gừ nhỏ nhoi ngay ngực anh, anh dừng bước và xoay người lại. Anh nhìn vào mặt Drew, không nhìn Warren. "Cả lũ chết tiệt các người được mời đến ăn tối đấy !"

"Vi Chúa," Nàng nói, khi anh tiếp tục bước, "Thật là thất lễ, ..."

"Câm ngay, George. Anh còn chưa nói tới tội của em đấy ."

Nàng rút lại, ước gì anh đã không nghe thấy được giọng điệu quá tự tin của nàng. Thật vậy, nàng đã quá tự tin. Anh đã nhượng một bước, cho dù là có hơi thất lễ thật, nhưng cũng là một khởi đầu tốt.

"James à !"

"Gì ?"

"Anh sẽ rất thích khi em cố gắng khiến anh bị khuất phục đấy ."

Một bên chân mày anh nhướng lên khi nhìn xuống mặt nàng. "Thật không?"

Nàng đưa một ngón tay vòn trên môi anh. "Thật mà ."

Anh dừng hẳn lại trên bến cảng, còn cả một đoạn đường dài nữa mới đến cổ xe của anh và bắt đầu hôn nàng. Georgina không biết làm thế nào mà họ về được đến nhà .

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

"James, chúng ta nên xuống dưới nhà thôi. Những cỗ xe đã đến hơn cả tiếng đồng hồ rồi đấy."

"Đó là người nhà anh, họ đến vì sự kiện long trọng này. Hy vọng người nhà em sẽ không tìm được chỗ này."

Nàng xoắn một lọn tóc vàng của anh trong tay và giật nhẹ. "Anh còn làm khó em sao?"

"Anh chưa bao giờ làm khó em cả, em yêu. Em còn chưa thuyết phục anh nên tha thứ cho các anh của em kia ."

Mắt nàng sáng rực lên, rồi sáng rực hơn nữa khi anh lẩn người qua, nằm trên người nàng một lần nữa. Sự giận dữ của nàng bùng cháy, nhưng khi James nằm giữa hai đùi nàng thì sự giận dữ không còn trong đầu nàng nữa .

Nhưng nàng vẫn nhắc nhở anh, "Anh đã mời họ đến đấy."

"Anh đã mời họ, nhưng đây là nhà của Tony. Chú ấy có thể đá bọn họ ra khỏi nhà ."

"James !"

"Vậy hãy thuyết phục anh đi ."

Gã đàn ông quá đáng này nhe răng cười với nàng, và nàng không thể nhin cười. "Anh đúng là quá quắt. Em không nên hứa hẹn là anh sẽ rất thích chuyện này."

"Nhưng em đã hứa .. và anh cũng thích vậy ."

Nàng cười khúc khích khi môi anh vờn xuống cổ nàng, rồi đến núm vú nàng. Nhưng rồi nàng thờ hỏn hển khi sự khao khát của nàng bùng cháy, thiếu rụi nàng với mỗi cái hôn của anh ở nơi đó. Nàng ôm choàng lưng anh, vuốt ve, cảm nhận được thân thể nóng bùng của anh ở mọi nơi.

"James .. James, nói với em nữa đi."

"Anh yêu em, em yêu của anh."

"Hỏi nào vậy?"

"Hỏi nào gì ?"

"Anh biết được từ hỏi nào vậy?"

Môi anh di chuyển lên miệng nàng, thêm một nụ hôn dài trước khi anh trả lời. "Anh luôn biết đấy, em yêu. Em nghĩ xem, sao anh lại kết hôn với em chứ ?"

Một cách thận trọng, vì nàng không muốn nhắc lại chuyện đó trong tình thế này, nàng nhắc nhở anh. "Là anh bị ép hôn với em"

Một nụ hôn nữa, anh cười nói, "Anh ép người nhà em ép anh kết hôn đấy, George. Đó là hai chuyện khác nhau."

"Anh đã làm gì?"

"Này, em yêu ..."

"James Malory ..."

"Này, anh còn có thể làm được gì chứ ?" Anh nói một cách kiêu căng. "Anh đã thề là sẽ không bị cột chân. Cả thế giới này đều biết cả. Vì thế, anh không thể không giữ lời thề do chính mình đặt ra và không thể hỏi xin cưới em, phải không ? Nhưng anh nhớ lại chuyện chồng của đứa cháu gái yêu quý cũng đã bị ép hôn và anh nghĩ, nếu đã làm được với hắn thì với anh cũng vậy thôi ."

"Em không thể nào tin được. Tất cả mọi chuyện là do anh cố tình làm à? Họ sẽ đánh chết anh đấy! Anh có tính đến chuyện này không?"

"Đó là cái giá phải trả, để được cái mà mình muốn."

Nghe câu nói này, mọi nóng giận trong người nàng biến hẳn. Nàng lắc đầu nhìn anh. "Anh thật làm em ngạc nhiên đấy. Em luôn nghi ngờ anh là một người điên."

"Là một người đàn ông có quyết tâm, em yêu. Nhưng anh cũng ngạc nhiên với chính mình đấy. Anh không biết em đã làm thế nào mà chui vào được trái tim của anh và không chịu chui ra. Tuy nhiên, anh bắt đầu quen được sự có mặt của em ở đó rồi."

"Ồ, thật hả? Không chật chội quá chứ ?"

"Cũng còn chỗ cho vài người nữa." Anh cười với nàng.

Nàng tặng cho anh một nụ hôn rồi nhớ lại. "Vậy thì tại sao anh lại tự thú là mình chính là Hawke vậy? Lúc đó, bọn họ đã quyết tâm ép anh kết hôn với em rồi mà ."

"Em quên là họ đã nhận ra anh à ?"

"Em có thể thuyết phục là họ đã nhầm lẫn, nếu anh không nói ra," Nàng thờ hỏn hển .

Anh nhún vai. "Thà là nói ra sớm, còn hơn sau này sẽ không vui, khi mà chúng ta đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc ."

"Anh gọi đây là một cuộc hôn nhân hạnh phúc sao?" Nàng hỏi nhỏ .

"Đúng vậy, vì ngay lúc này anh đang cảm thấy rất hạnh phúc." Nàng rên lên khi anh đột nhiên đi sâu vào người nàng, anh chắc lưỡi hỏi. "Còn em thì sao?"

"Anh có thể ... tin là thế ."

Một lát sau, khi họ bước vào phòng khách, đã nhìn thấy người nhà Malory đứng thủ thế với người nhà Andersons, mỗi bên đứng ở mỗi phía trong

phòng, và những người anh tội nghiệp của nàng lép vế so với người nhà của Malory, vì lần này bọn họ đều có mặt đầy đủ. Không khó khăn gì để có thể đoán được rằng, họ đến đây vì lòng trung thành của họ đối với anh. Sẽ không có sự nhân nhượng nào, cho đến khi anh tuyên bố với bọn họ là mối hận thù đã chấm dứt, và anh đã nói với Anthony lúc này, khi ẩm nàng vào phòng, để báo cho người em trai biết là sẽ có những người khách đáng ghét đến ăn tối, dĩ nhiên là gã xỏ lá kia đã hiểu rõ ý anh muốn nói là anh của nàng sẽ đến.

Nhưng khi chồng nàng nhíu mày nhìn năm người đàn ông nhà Anderson, báo trước điềm không tốt lành gì, Georgina quyết không để có chuyện xảy ra .

Nàng sử dụng cùng cách thức đã thành công đối với Warren sáng nay bằng cách thúc cùi chỏ vào hông chồng mình. "Yêu em thì phải yêu gia đình em," Nàng cảnh cáo anh, dĩ nhiên bằng một cách âu yếm .

Anh cười với nàng và kéo tay nàng sát vào người anh, không để nàng có thể thúc cùi chỏ vào người anh nữa. "Khác đây, George. Yêu em và sẽ chịu đựng người nhà của em" Nhưng rồi anh thở dài. "Ồi, mẹ kiếp," và bắt đầu giới thiệu bọn họ .

"Mọi nói là tất cả bọn họ đều còn độc thân cả à ?" Một lát sau Regina hỏi nàng. "Chúng ta sẽ thay đổi chuyện này mới được."

Georgina cười, quyết định sẽ không cảnh báo các anh nàng là có một bà mai đang có mặt trong phòng, nhưng nàng nói rõ, "Họ sẽ không ở lại đây lâu đâu, Regan."

"Mẹ kiếp, anh có nghe không?" Anthony nhận xét khi đi ngang cùng với Jason. "Chị ấy bị ảnh hưởng tánh xấu của anh ấy rồi."

"Tánh xấu nào?" Georgina thắc mắc hỏi, sẵn sàng bênh chồng.

Nhưng họ không dừng lại, và Regina vừa cười khúc khích, vừa nói. "Tên của cháu đấy. Họ chưa bao giờ thống nhất với chuyện sẽ gọi cháu bằng tên gì. Nhưng không còn tệ như lúc trước nữa, lúc xưa họ luôn đánh nhau để xem ai thắng đây."

Georgina tròn mắt và nhìn thấy vẻ mặt bình thường của James ở phía bên kia phòng, nơi mà Thomas và Boyd đang nói chuyện với anh. Nàng mỉm cười. Anh đã không có một lời xúc phạm nào với bốn người anh của nàng. Tuy nhiên, Warren không thấy mặt đâu.

Warren vốn không thích xã giao với ai. Những người anh khác làm cho nàng rất ngạc nhiên, nhất là Clinton, vì bọn họ đang rất thân thiện với nhau, mặc dù là anh rất ghét người Anh. Và Mac có thể là người sau cùng không còn ghét người Anh. Nàng nhớ rằng đã có ý định giới thiệu Nettie MacDonald với ông. Regina không phải là người duy nhất muốn làm một bà mai.

Một lát sau, Anthony và James đứng riêng rẽ với nhau, nhìn vợ của họ. "Chúng ta có nên hứa hôn cho chúng nó không?"

James, đang uống một ngụm rượu, phát ho sặc sụa, vì đề tài bọn họ đang bàn đến là ở cương vị của kẻ làm cha. "Chúng nó còn chưa chào đời đấy, thằng khốn."

"Thì sao nào?"

"Chúng nó có thể là cùng phái đấy."

Anthony đề lộ vẻ thất vọng. "Có lẽ vậy."

"Hơn nữa, chúng nó còn là anh em chú bác."

"Thì sao nào?"

"Chuyện đó gần đây không còn thích hợp nữa."

"Làm sao mà em biết được chứ?"

"Cháu đồng ý," Nicholas nói, đến sau lưng bọn họ. "Cậu không biết gì cả." Và với James, "Cậu có được một gia đình rất đàng hoàng đấy."

"Cậu nghĩ vậy à?"

Nicholas cười. "Gã khốn Warren không thích cậu lắm. Hắn nhìn cậu trừng trừng suốt đêm kia."

James nói với Anthony, "Chú mày muốn ra tay hay là để cho anh này?"

Nicholas tỉnh táo lại, hiểu rõ là bọn họ đang bàn đến chuyện nện cho anh một trận. "Cậu sẽ không dám đâu. Cậu sẽ bị hai người anh đập lên đầu cậu, nếu không tính đến vợ của cháu nữa."

"Tôi tin là sẽ rất đáng đấy, nhóc con." James nói với anh, rồi cười khi Nicholas thông minh vội bỏ đi chỗ khác.

Anthony tặc lưỡi. "Thằng nhóc đó không bỏ lỡ cơ hội nhì?"

"Anh đang học cách chịu đựng chuyện đó," James nói. "Mẹ kiếp, anh học được cách chịu đựng rất nhiều chuyện."

Anthony cười, nhìn theo ánh mắt của anh hướng về Warren Anderson. "Già Nick nói đúng. Gã đó không thích anh chút nào cả."

"Thì đây cũng vậy, anh có thể bảo đảm với chú."

"Anh có nghĩ là sẽ gặp rắc rối với hần không?"

"Không khi nào. Chúng tôi sẽ bị ngăn cách bởi cả một đại dương sớm thôi, tạ ơn Chúa."

"Hần chỉ muốn bảo vệ em gái thôi, ông anh già," Anthony chỉ ra. "Giống như anh hay em sẽ làm với Melissa."

"Em đang khuyên anh đừng ghét hần, khi mà hần rất đáng ghét hả?"

"Không dám đâu," Anthony trả lời, đợi cho James uống thêm một ngụm rượu trước khi nói thêm. "Mà này, có bao giờ em nói là em yêu anh chưa nhỉ?"

Rượu Brandy bị phun xuống đầy thảm. "Chúa tôi, một vài ly thôi mà em uỷ mị thế à."

"Sao, em đã nói chưa?"

"Anh không nghĩ là đã."

"Vậy thì hãy xem như em vừa nói nhé."

Sau một khoảng thời gian im lặng, James lẩm bẩm, "Hãy xem như đây cũng vậy nhé."

Anthony cười. "Yêu luôn cả mấy người già kia nữa, nhưng em không dám nói với họ ... sợ họ bị sốc."

James nhướn một chân mày lên. "Nói với anh thì không sao à?"

"Dĩ nhiên rồi, ông anh già."

"Chuyện gì thế?" Georgina vừa gia nhập bọn họ, hỏi.

"Không gì cả em yêu. Đưa em yêu dấu của anh đang làm một thằng khốn.. như thường lệ thôi."

"Em nghĩ là không tệ hơn anh của em đâu."

James gồng mình khi nghe vậy. "Hần nói gì với em à?"

"Dĩ nhiên là không." Nàng trấn an anh. "Chỉ là anh ấy đã không nói chuyện với ai cả." Và nàng thở ra. "James, có lẽ, nếu anh mở miệng trước ..."

"Ngậm chặt lưỡi lại, George," Anh nói với vẻ khiếp đảm giả tạo. "Anh đang ở cùng một phòng với anh ấy, vậy đã đủ rồi."

"James .." Nàng bắt đầu năn nỉ.

"George," Anh nói như cảnh cáo.

"Làm ơn đi."

Anthony bật cười. Sự thích thú của anh khiến James trừng mắt với anh, trong khi để cho cô vợ kéo qua phía bên kia phòng gặp người anh đáng ghét nhất của nàng.

Phải đợi bị thúc thêm một cú nữa vào hông, anh mới thốt lên một tiếng cộc lốc "Anderson."

"Malory" Anh được chào lại cũng rất cộc lốc.

Lúc này, James bật cười, khiến hai anh em nhà Anderson ngạc nhiên. "Tôi nghĩ là tôi phải nhường thôi," James nói, vẫn còn chặc lưỡi. "Vì hiển nhiên, anh chưa học được cách ghét một người nào đó một cách văn minh"

"Ý anh là gì? " Warren thắc mắc.

"Coi bộ anh thích sự bất hoà đấy, anh bạn thân mến."

"Tôi thà ..."

"Warren !" Georgie nạt anh. "Ôi, vì Chúa."

Anh gầm gừ với nàng một lát. Rồi với vẻ bức bối, anh chia tay ra với James, người đang cười và miễn cưỡng chấp nhận sự cầu hoà đầy bức bối đó.

"Tôi biết làm thế này anh cảm thấy rất đau, anh bạn già, nhưng hãy an tâm giao em gái anh cho tôi, người rất thích làm cho cô ấy bị hụt hơi."

"Hụt hơi à?" Georgina nhúm mày

Cặp chân mày màu vàng của James nhướng lên, "Không phải lúc này ở trên giường, em đã phải há miệng để thở vì bị hụt hơi sao?" Anh hỏi với vẻ ngây thơ.

"James!" Nàng há hốc miệng, hai má đỏ bừng vì anh đã nói vậy trước mặt Warren.

Nhưng Warren chỉ hơi nhếch môi lên. "Được rồi, Malory, tôi hiểu ý anh. Nhưng phải tiếp tục làm cho nó vui đấy, nếu không, tôi sẽ trở lại và giết chết anh."

"Khá hơn rồi đấy, anh bạn thân mến," James trả lời, chắc lưỡi. Và với cô vợ, anh nói, "Anh ấy đã học được rồi, George, chết tiệt đi nếu anh ấy còn chưa học được."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Lừa Đảo Lịch Thiệp (Gentle Rogue)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.